

Mục lục

<u>Chương 1</u>	
<u>Chương 2</u>	
<u>Chương 3</u>	
<u>Chương 4</u>	
<u>Chương 5</u>	
<u>Chương 6</u>	
<u>Chương 7</u>	
<u>Chương 8</u>	
<u>Chương 9</u>	
<u>Chương 10</u>	
<u>Chương 11</u>	
<u>Chương 12</u>	
<u>Chương 13</u>	
<u>Chương 14</u>	
<u>Chương 15</u>	
<u>Chương 16</u>	
<u>Chương 17</u>	
<u>Chương 18</u>	
<u>Chương 19</u>	
<u>Chương 20</u>	
<u>Chương 21</u>	
<u>Chương 22</u>	
<u>Chương 23</u>	
<u>Chương 24</u>	
<u>Chương 25</u>	
<u>Chương 26</u>	
<u>Chương 27</u>	
<u>Chương 28</u>	
<u>Chương 29</u>	
<u>Chương 30</u>	
<u>Chương 31</u>	
<u>Chương 32</u>	
<u>Chương 33</u>	
<u>Chương 34</u>	
<u>Chương 35</u>	
<u>Chương 36</u>	
<u>Chương 37</u>	
<u>Chương 38</u>	
<u>Chương 39</u>	
<u>Chương 40</u>	
<u>Chương 41</u>	
<u>Chương 42</u>	
<u>Chương 43</u>	

Chương 44

Chương 45

Chương 46

Chương 47: Phiên Ngoại

CHỈ LÀ ẢO GIÁC

Nhộng Hiên
www.dtv-ebook.com

Chương 1

Hứa Biên nhìn chăm chăm vào tờ hợp đồng trước mắt, bàn tay run rẩy một cách lợi hại, anh siết chặt tờ giấy, ngẩng đầu trừng mắt nhìn Từ Nhược Lâm.

- Một là cậu chấp nhận cưới cháu trai tôi, hai là công ty cậu sẽ bị phá sản. Cậu muốn thế nào? - Từ Nhược Lâm đưa cây bút ném về phía Hứa Biên, cúi người chống tay lên đùi, cặp râu khế cong lên lộ ra ý cười của ông.

- Ông tưởng sẽ phá sản được công ty tôi sao?... Hắc.. không kì. - Hứa Biên ngang nhiên đẩy tờ giấy trước mặt Từ Nhược Lâm, cười khinh bỉ tuyệt không chịu thua.

- Được thôi. Tôi cũng có cái này muốn cho cậu xem. - Ông nhún vai, từ trong túi xách lấy ra những tấm ảnh chụp được, ném về phía anh.

Cư nhiên vừa thấy những bức ảnh kia, Hứa Biên lập tức kinh ngạc đến trợn lớn mắt.

- Hứa Tinh, 17 tuổi rưỡi, học trường trung cấp, sống tại nhà của Gia Trình, đang làm quản lý tại chi nhánh công ty S, con của chủ tịch Khuất Minh...

- Đủ rồi! - Hứa Biên tức giận ngắt lời Từ Nhược Lâm, cắn chặt răng nói.

- Bây giờ ông muốn gì? Nói rõ ra đi.

- Cưới cháu trai tôi, tôi sẽ xóa hết món nợ trong công ty cậu.

- Vậy ra từ đó đến giờ ông dùng thủ đoạn nhằm muốn hủy hoại công ty tôi, chỉ là vì cháu trai đức tôn của ông sao? - Hứa Biên nhếch miệng cười lạnh.

- Đừng vòng vo nhiều lời, mau đưa ra câu trả lời đi. - Từ Nhược Lâm ném tờ giấy đưa cho Hứa Biên, hùng hổ ra lệnh.

Anh run rẩy nắm chặt nắm tay, hiện tại đầu như muốn nổ tung ra vậy, kì thực kể từ lúc Hứa Tinh y dọn sang nhà Gia Trình hẳn chung sống, công ty của anh hết lần này đến lần khác đều bị thua chứng khoán trầm trọng, lại còn mất đi nhiều nhân viên có thực lực, thì ra tất cả đều là kế hoạch của Từ Nhược Lâm, chủ tịch công ty tập đoàn hàng đầu đất nước Đài Loan này đi.

Hứa Biên trong mắt chỉ có căm hận và chán ghét, nếu như anh không đồng ý, đương nhiên toàn bộ gia sản anh sẽ bị mất đi tất cả, không những vậy, Hứa Tinh, con trai duy nhất của anh sẽ làm sao, mặc dù biết rõ y vẫn có Gia Trình bên cạnh, nhưng tâm vẫn không làm sao hết lo sợ.

- Tôi kí. - Nếu như anh đồng ý, xem ra đứa cháu trai của ông, anh sẽ trả thù ngay tận gốc.

- Tốt lắm. - Từ Nhược Lâm cong khóe miệng cười đắc ý, lấy điện thoại di động từ trong túi áo ra, vừa chờ tín hiệu vừa nhìn Hứa Biên đang miễn cưỡng kí vào.

- Alo thư kí Trương, lập tức hủy bỏ số tiền mà công ty Y đã nợ chúng ta. - Xong xuôi liền cẩn thận cất hợp đồng vào tập tài liệu, bỏ

vào túi xách, đứng dậy nghiêm trang chỉnh lại áo khoác mình.

- Được rồi, ngày mai chúng ta sẽ bàn về việc này tiếp.

Từ Nhược Lâm tiêu sái bước ra ngoài, lên xe xuất phát lên đường, cho đến khi nhận được cuộc gọi từ ai đó.

- Tiểu Thiên. - Ông cao hứng nhắc máy.

- Ông nội trưa nay có về nhà ăn cơm không a? - Bên đầu dây là thanh âm nhẹ nhàng của một nam nhân, đương nhiên kia không phải ai khác chính là Từ Nhược Thiên, cháu trai của Từ Nhược Lâm.- Đương nhiên phải có rồi. Tiểu Thiên, con đã uống thuốc chưa đấy?

- Ông nội đừng lo, con đã uống rồi. Con cúp máy đây, không phiền ông nội làm việc.

Tắt máy, Từ Nhược Lâm khẽ lắc đầu cười hạnh phúc, một lát sau khi trở về nhà, ông nhất định phải tặng một món quà cho cậu, cậu chắc hẳn là cực kì mừng đến phát điên đây.

=====

- Tiểu Thiên. - Từ Nhược Lâm rón rén bước vào nhà, ngó qua ngó lại căn nhà xung quanh, tìm kiếm thân ảnh của người kia.

- Ông nội. - Ngay tức khắc, một nam nhân từ nhà bếp bước ra, nhìn thấy ông liền mừng quýnh cả lên, tiến đến ôm chầm lấy ông.

- Sao rồi, hôm nay Tiểu Thiên của ông về được gì nào? - Từ Nhược Lâm cười cười xoa đầu cậu, nhẹ nhàng dẫn cậu vào phòng vẽ của mình.

- Ông nội, con đã trưởng thành rồi, đâu còn là trẻ con đâu a. - Từ Nhược Thiên ủy khuất bĩu môi nhìn ông, từ trong túi lấy ra một bức tranh đưa cho ông.

- Chà, nét vẽ rất tinh xảo nha. Tiểu Thiên, tranh của con ở phòng trưng bày rất nhiều người đến đấu giá a, Tiểu Thiên của ông là giỏi nhất!

- Thật sao ông, cảm ơn ông nội nhiều lắm. - Cậu vui vẻ ôm chầm lấy ông, rồi cùng ông bước xuống nhà bếp dùng bữa tối.

Vừa ngồi vào bàn ăn, Từ Nhược Lâm đã bị thu hút bởi những món ăn bày trước mắt, không hổ danh là cháu trai của ông, nếu như sau này cậu cưới Hứa Biên, không chừng anh sẽ có cảm tình khi có một bạn đời đảm đang như cậu đi.

- Tiểu Thiên, dùng bữa xong phải nhớ uống thuốc đầy đủ, có nghe không? - Như nhớ ra điều gì, ông liền ngẩng đầu nhắc nhở cậu.

- Con nhớ mà. Ông nội đừng lo. - Từ Nhược Thiên gật đầu cười lia lịa, nhanh tay gấp một miếng cá vào chén ông.

- Cái thằng nhóc này... Ông có một tin mừng cho con. - Từ Nhược Lâm hạ đĩa xuống, ánh mắt sáng rực nhìn cậu.

- Tin mừng? Là tin gì a? - Cậu khó hiểu nhìn ông. Bạn đang

- Không phải con rất yêu Hứa tổng sao? - Từ Nhược Lâm cười đắc ý, nâng mày hỏi.

Cư nhiên Từ Nhược Thiên vừa nghe gương mặt lập tức đỏ ửng, cậu im lặng một hồi lâu, rốt cuộc cũng là chậm rãi gật đầu.

- Chẳng qua là công ty của ông có hợp tác với cậu ấy, chúng ta là đồng nghiệp rất thân thiết nha, lần trước cậu ta rất muốn gặp mặt con nhưng chưa có dịp, hiện tại.... cậu ấy muốn cưới con.

"Bình" một tiếng, đôi đũa trên tay Từ Nhược Thiên rơi xuống đất, cái... cái gì, cưới? Ông là đang nói thật sao?

- Ông biết thế này là rất đột ngột, cơ mà... cậu ấy hiện tại đã 36, cũng là giai đoạn cần phải lập gia đình, cậu ấy không muốn hao phí thời gian phải sống độc thân, cần một người bên cạnh chăm sóc quan tâm, cho nên.... Tiểu Thiên này, con yêu cậu ấy mà, có phải không, ông nội sẽ tổ chức lễ cưới cho hai con. - Từ Nhược Lâm vươn tay nắm lấy bàn tay cậu, vỗ nhẹ khuyên răn.

Hiện tại cậu cũng không biết dùng cảm xúc thế nào để diễn tả nữa, vốn dĩ cậu và anh đã bao lâu năm chưa gặp lại nhau, liệu anh có nhớ cậu không? Nhưng như vậy không phải chuyện nhỏ gì, chính là cưới a, là quãng thời gian dành trọn bên cạnh người mình yêu thương.

- Ông... ông nội. Nhưng mà, chúng con còn chưa hẹn gặp nhau. - Từ Nhược Thiên lúng túng nhìn ông.

- Không sao. Ông đã sắp xếp cuộc hẹn ngày mai, hai con sẽ có thời gian gặp nhau, như vậy có được không?

- Ông nội... con cảm ơn ông nội. - Cậu vui mừng bước tới ôm lấy Từ Nhược Lâm, đây không phải là mơ, là hiện thực, cuối cùng sau suốt mười năm yêu thầm người kia, rốt cuộc cũng có thể gặp lại nhau. Nghĩ đến đây Từ Nhược Thiên hạnh phúc không thôi.

Tối đến, cậu không ngừng ngắm nghía tủ quần áo của mình, sắm soi tìm kiếm một bộ y phục thật đẹp. Tưởng tượng giây phút khi gặp lại Hứa Biên, hai người cùng nhau trò chuyện vui vẻ, nắm tay nhau, rồi... hôn nhau nữa.

- Không được... không được. - Vừa nghĩ vừa cười khiến Từ Nhược Thiên thẹn thùng đến đỏ cả mặt, vô pháp đưa tay không ngừng tát mạnh hai bên má mình.

Cậu nở một nụ cười thật hạnh phúc, bắt lực ngã nhào trên giường, với tay trên tủ cầm lấy bức ảnh của người kia, nụ cười thật đẹp, lại rất anh tuấn lịch lãm, chỉ cần nhìn qua thôi đã khiến tim cậu không ngừng đập mạnh rồi đi.

- A... - Cơn đau lại tái phát, Từ Nhược Thiên liền vội vã lục lọi ngăn tủ tìm lọ thuốc, hai tay run rẩy mở nắp đây, cư nhiên vì quá kích động mà đổ hết trên sàn nhà, cậu lập tức nhặt hai viên từ dưới đất lên cho vào miệng, nuốt một cái.

- Không sao... không sao. - Cậu xoa xoa ngực mình, thở hồng hộc tự trấn an bản thân, sau đó là khẽ cong khóe miệng, tiếp tục cầm lấy khung ảnh của người kia ngắm nghía một hồi, ôm vào lồng ngực ngủ thiếp đi.

Trái ngược với tâm trạng của Từ Nhược Thiên, đêm hôm đó Hứa Biên trần trọc ngủ không được, anh vốn dĩ từ trước đến giờ không muốn gây thù oán cho người khác, dù sao tuổi đời cũng đã 36, vợ mất đã được một năm, anh chỉ còn lại đứa con trai, là Hứa Tinh.

Thiếu niên vốn dĩ cũng chẳng phải ruột thịt gì với anh, nhưng kể từ lúc trước khi mẹ y chết không lâu, anh đã đem lòng yêu thiếu niên kia, bất quá biết bản thân có tình cảm với con trai của mình là sai

trái, vì vậy những ngày tháng gần đây anh luôn cố gắng quên đi tình cảm kia, nhưng vẫn là không khá lên được.

Hiện tại chỉ vì lo sợ cho y, công ty đang trong quá trình cấp bách, anh đành phải chấp nhận cưới cháu trai của Từ Nhược Lâm, kì thực đối phương chẳng ai yêu nhau, như thế nào lại cưới cậu ta được chứ.

Cũng có thể nam nhân kia chính là yêu anh, nên mới dùng mưu kế năn nỉ Từ Nhược Lâm ép buộc anh cưới cậu đi. Không ngờ người đời lại có thể xấu xa như vậy. Xem ra, nếu cả đời phải một mực chung sống với cậu, anh tuyệt sẽ cho cậu biết thế nào là đau khổ.

HẾT CHƯƠNG 1

CHỈ LÀ ẢO GIÁC

Nhộng Hiên
www.dtv-ebook.com

Chương 2

~ 10 năm trước ~

- Tiểu Thiên, con đã chuẩn bị xong chưa a? - Từ Nhược Lâm đưa tay gõ cửa phòng, chẳng hiểu Từ Nhược Thiên làm gì bên trong mà lâu đến như vậy, vốn dĩ hiện tại cậu đã 15 tuổi, hôm nay chính là ngày đầu tiên lên học trung cấp phổ thông của cậu đi.

"Cạch" một tiếng, nghe thấy tiếng mở cửa, Từ Nhược Lâm liền lắc đầu cười thầm, sau lại thấy Từ Nhược Thiên bước ra với sắc mặt xanh xao, đôi môi lại trắng bệch không một giọt máu, ông hốt hoảng bước tới đỡ lấy cậu.

- Tiểu Thiên, con làm sao vậy? - Ông đưa tay chạm lên trán cậu, không thấy có dấu hiệu sốt cao.

- Ông nội, con không sao. Có thể đến trường được mà. - Cậu khẽ xoa tay ông ra, cười cười trấn an ông.

- Có phải bệnh đau tim tái phát không? Ban nãy con đã uống thuốc chưa? - Từ Nhược Lâm dìu cậu đỡ vào trong ngồi xuống, nghiêm nghị hướng cậu hỏi han.

- Con đã uống rồi, ông nội đừng lo. Chúng ta đến trường, có được không? - Cậu nắm lấy bàn tay thô ráp kia, năn nỉ ông.

Từ Nhược Lâm thở dài một tiếng, trong lòng đau đớn không thôi, ông vuốt ve mái tóc cậu, nghẹn ngào gặng từng chữ.

- Ba mẹ con mất từ lúc con mới sinh ra, từ đó đến giờ vẫn là thân một mình ông chăm sóc con, con lại mang bệnh tim bẩm sinh thế này, nếu như con gặp chuyện gì, ông biết phải sống làm sao?

- Ông nội... - Từ Nhược Thiên đau lòng nhìn ông, vòng tay ôm lấy ông an ủi.

- Con sẽ cố gắng học tập, sẽ không làm ông thất vọng. Ông nội đừng khóc.

- Thôi được rồi, cứ ngồi đây thế này thì đến khi nào mới đến trường.... chúng ta mau xuất phát lên đường. - Ông buông cậu ra, vuốt vuốt mái tóc cậu.

- Dạ vâng.

Đưa Từ Nhược Thiên đến trường tận nơi, còn căn dặn cậu đầy đủ mọi chuyện, Từ Nhược Lâm mới an tâm ly khai, đến công ty mình làm việc.

Chờ ông rút cuộc đã rời khỏi, cậu mới xoay người đi vào cổng trường, cư nhiên lúc này lại nhớ ra điều gì, cậu liền tháo bỏ cặp sách xuống, lục lọi xung quanh.

Chính là chai nước lọc cậu quên mang theo. Không suy nghĩ gì nhiều, Từ Nhược Thiên liền quay lại đi bộ đến đầu đường, ngó xung quanh tìm một tiệm tạp hóa gần đó.

- Này, nhóc con!

Nghe thấy thanh âm của ai đó, cho rằng là đang gọi mình, cậu liền xoay người lại, trước mắt cậu là ba gã thanh niên cao lớn đang tiến về phía cậu.

- Lại đây bảo. - Một gã đứng giữa ngoắc tay ra lệnh cậu.

Cậu ngơ ngác đưa tay gãi gãi đầu, nhưng vẫn là chậm rãi bước đến, cười nhẹ hỏi.

- Có chuyện gì không ạ?

"Bính" một tiếng, ngay lập tức ba gã thanh niên liền đẩy cậu vào tường, gã đầu đàn kề dao sát cổ cậu, trừng lớn mắt ra lệnh.- Đưa tiền cho tao!

- A... mấy ông chờ tôi một chút, tôi... sẽ đưa ngay. - Cậu sợ hãi nuốt nước bọt một cái, cười cười đưa tay vào túi xách lục lọi không ngừng.

Nhân lúc bọn chúng đang chăm chú quan sát, Từ Nhược Thiên liền một phen lấy cặp sách đánh vào đầu gã đầu đàn, không do dự một phen chạy đi.

- Ách.... tụi bây đuổi theo nó! Chết tiệt!

Từ Nhược Thiên vừa chạy vừa quay đầu ra sau, chỉ thấy ba gã thanh niên kia đang đuổi theo mình, liền dốc hết sức mà chạy đi.

"Thình thịch thình thịch" Cự nhiên lúc này cơn đau tim lại tái phát, cậu loạng choạng chống tay bên tường, không ngừng thở dốc.

Lúc này bên kia đường lại có ánh mắt đang để ý đến cậu, dường như biết có chuyện không ổn, Hứa Biên liền khẩn trương quay sang

Vú Ninh nói.

- Vú ở đây, tôi qua kia một lát.

- Này... - Chưa kịp mở miệng Hứa Biên đã chạy qua bên đường, Vú Ninh chỉ có thể thở dài, thanh toán tiền thức ăn rồi ôm lấy tiểu hài tử bước lên xe chờ anh.

Nhìn thấy thân ảnh nhỏ gầy của người nọ đang suy yếu trên nền đất, Hứa Biên hốt hoảng chạy tới đỡ lấy cậu.

- Cậu nhóc, có sao không?

- Thuốc.... thuốc.... - Từ Nhược Thiên không ngừng thở gấp, bàn tay chặt vật chỉ về phía cặp của mình.

- Ở đâu? - Như hiểu được ý cậu, Hứa Biên liền cầm ba lô của cậu lên, tìm kiếm không ngừng.

- Ngăn thứ hai bên trái...

Phát hiện lọ thuốc trong cặp, anh liền đổ ra hai viên vào lòng bàn tay, đỡ cậu dựa vào lồng ngực mình, nhét từng viên thuốc vào miệng cậu.

- Khụ... khụ....

- Cậu không có nước sao? - Hứa Biên khẩn trương nhìn xung quanh, không có một chai nước, cũng không có lấy một tiệm tạp hóa.

Không còn cách nào khác, anh liền nhúp từng ngụm từng ngụm nước bọt của mình, chờ đến khi đã đầy trong khoang miệng, liền uy cậu uống.

- Không sao chứ.

- Tên nhóc hỗn xược! - Lúc này ba thanh niên đã đuổi kịp tới, tức tối chỉ tay vào Từ Nhược Thiên đang nằm trong lòng ngực anh.

Nhìn thấy bọn chúng, cậu lập tức cả kinh mà khấn trương núp sau lưng Hứa Biên, bàn tay siết chặt tay áo anh.

- Các người quen biết cậu nhóc này? - Hứa Biên nghi hoặc nhìn bọn chúng.

- Không phải việc của mày, à... mày muốn cứu thằng nhóc đó đúng không? Vậy mau đưa tiền đây!!

- Anh đừng đưa, bọn chúng đang cướp tiền đây... - Thấy Hứa Biên đột nhiên đứng dậy, lấy bóp tiền từ trong túi quần ra, Từ Nhược Thiên liền vội vã ngăn chặn anh lại, nhỏ giọng giải thích.

Anh không nói gì, chỉ vỗ nhẹ vai cậu, rồi chậm rãi đưa một số tiền mặt cho bọn chúng, lạnh lùng hỏi.

- Như vậy đã đủ chưa? - Ahaha... - Ba thanh niên vừa thấy tiền là sáng lóe mắt, chỉ cười cười mà đưa tay nhận lấy.

- Tôi thấy số tiền này vẫn ít, như vậy... tôi đến ngân hàng rút thêm tiền, đưa cho mấy người. - Anh cười lạnh một tiếng, từ trong bóp lấy ra hai thẻ tín dụng ATM.

- Được a được a. - Bọn chúng mừng quýnh mà gật đầu lia lịa.

- Hắc... - Hứa Biên bất giác cong khóe miệng, một phen đưa chân đạp một cước vào bụng gã đứng đầu, rồi vung tay đánh một

lúc hai gã còn lại, vặn ngược tay bọn chúng ra sau, áp vào tường chữi lớn.

- Vào tù còn thấy có lí hơn.

Phát hiện phía sau gã đầu đàn ban nãy đang vung dao về phía mình, Hứa Biên định xoay người lại, nhưng chưa kịp phản ứng đã thấy gã ngã xuống đất.

- Tôi cũng phải có phần nha. - Từ Nhược Thiên ném cục đá xuống, hướng Hứa Biên cười cười một cách vui vẻ.

- Cậu nhóc, lần sau phải cẩn thận đấy. - Anh chỉ bật cười tiến tới xoa đầu cậu khuyên nhủ.

- Tôi cũng lợi hại lắm nha, anh đừng có xem thường tôi đó. - Từ Nhược Thiên nhún vai tự khen bản thân mình, đưa khủy tay đẩy đẩy tay Hứa Biên.

- Haha... đáng yêu quá. Trường cậu gần đây sao, tôi đưa cậu đi. - Hứa Biên cười lớn xoa xoa đầu cậu.

- Vậy tôi không khách sáo a. - Cậu vui mừng mà phấn khích hẳn lên, không do dự mà nắm lấy bàn tay to lớn của anh bước đi.

- Ban nãy tôi có để ý, anh dùng cùi trỏ đánh vào miệng bọn chúng.... sau đó, lại đá một cước vào bụng... rồi vặn ngược hai tay bọn chúng ra sau nữa, thiệt là lợi hại! Anh đã từng học võ sao? - Trên suốt đường đi, cậu không ngừng hỏi han anh đủ thứ, khiến đầu óc anh tựa hồ cũng muốn quay mòng cả lên.

- Đương nhiên, cậu cũng nên học võ, sau này biết cách mà đối phó với mấy tên xấu, hiểu chưa? - Hứa Biên bật cười gật đầu.

Đến nơi, Từ Nhược Thiên lại không nỡ rời khỏi bàn tay của anh, chỉ đưa ánh mắt cún con ngẩng đầu nhìn anh, cười cười nói.

- Ngày mai... có thể hay không, chúng ta tiếp tục gặp nhau?

- Nếu cậu muốn. - Anh cũng chẳng nghi ngờ gì, chỉ gật đầu trả lời.

- Là anh nói đó a.... - Nghe đến đây Từ Nhược Thiên liền vui đến phát điên, từ trong cặp sách lấy ra một tờ giấy, chăm chú ghi lia lịa cái gì đó, rồi gấp nó lại, đặt vào lòng bàn tay anh.

- Nhớ đấy nhé. - Nói xong cậu liền lật đặt tí tưng bỏ chạy.

Nhìn bóng dáng nhỏ bé kia chạy đi, Hứa Biên cảm thấy có chút thoải mái, khẽ lắc đầu cười nhẹ, anh liền lấy tờ giấy kia mở ra.

- Đây là số điện thoại nhà tôi, anh nói là phải giữ lời, nhớ tôi hãy gọi cho tôi. Bye bye.

- Hắc... cậu nhóc này, hảo hảo ái.

Tối hôm đó, Từ Nhược Thiên chỉ biết kè kè ngồi quan sát điện thoại bàn đặt ngay phòng khách, như đang đợi cuộc gọi từ ai đó.

- Sao còn không gọi a? - Cậu chán nản chống tay lên cằm.

" Reng reng reng" nghe thấy tiếng điện thoại, Từ Nhược Thiên lập tức kích động, chính là cuống quýt cả lên. Cậu cố gắng giữ bình tĩnh, đưa tay lên bắt máy.

- Alo.

- Tiểu Thiên, là ông nội đây.

Nghe thấy thanh âm khàn khàn của Từ Nhược Lâm, cậu liền cúi đầu thất vọng tràn trề, nhưng vẫn là cười cười trả lời ông.

- Ông nội còn chưa về nhà dùng cơm với con sao?

- Tiểu Thiên ngoan, ông nội làm việc xong lập tức về nhà. Hmm... 10 phút, được không?

- Dạ vâng. Con đợi ông nội về.

Tất máy, Từ Nhược Thiên liền bắt lực ngã soài trên ghế sofa, nhìn chăm chăm vào trần nhà, miệng lẩm nhẩm hát gì đó.

- Gọi.

- Không gọi.

- Gọi.

- Không gọi.

- G...

"Reng reng reng reng" Tiếng chuông điện thoại một lần nữa vang lên cắt đứt lời nói của cậu, Từ Nhược Thiên khẩn trương ngồi bật dậy, chắp hai tay không ngừng cầu xin, rốt cuộc vẫn là chậm rãi đưa ống nghe đặt bên tai, nuốt nước bọt một cái, thanh âm run rẩy nói.

- Alo.

- Là tôi, hồi sáng chúng ta đã gặp nhau.

" Boong" cậu lập tức làm rơi ống nghe xuống đất, đôi mắt đầy kinh ngạc nhìn về phía trước. Cậu khẩn trương với lấy cái gối gần

đó, áp mặt vào, hét lên một tiếng.

- Aaaaaaaa.....

- Alo... alo.... - Mãi không thấy phía đầu dây mở miệng, Hứa Biên
khẽ cau mày, nhún vai cúp máy.

HẾT CHƯƠNG 2

CHỈ LÀ ẢO GIÁC

Nhộng Hiền
www.dtv-ebook.com

Chương 3

Từ Nhược Thiên hồi hộp đến mức gương mặt đỏ ửng cả lên, khẽ đưa tay chỉnh chặc mái tóc mình, cậu nhấc ống nghe đặt bên tai, cư nhiên lại không ngừng nghe thấy thanh âm "tít tít" ở đầu dây.

- Ách... sao lại tắt rồi? - Cậu thất vọng hạ điện thoại xuống, điên cuồng vò vò đầu mình, phải chi ban nãy bắt máy nhanh hơn là được rồi đi.

Cậu chán nản nhìn đồng hồ, chắc hẳn ông nội đã gần về đến nhà rồi, liền đứng dậy đi đến nhà bếp chuẩn bị bữa tối.

=====~ Hiện tại ~

Từ Nhược Thiên tối đêm đó ngủ không yên giấc, chính là trong đầu không ngừng nhớ đến nam nhân kia, thành ra sáng hôm nay dưới mắt đã xuất hiện quầng thâm, bộ dạng cực kì khó coi.

- Trời ạ, cái thằng nhóc này, đêm qua là thức trắng đêm có phải không? - Nhìn Từ Nhược Thiên hớn hờ chạy xuống lầu, hai vết đen thâm thắm lộ rõ trên gương mặt cậu không khỏi khiến Từ Nhược Lâm lo lắng.

- Ông nội, con chính là.... rất vui rất vui a, cảm ơn ông nội nhiều lắm. - Cậu vui vẻ chạy đến ôm lấy thắt lưng ông.

- Ha ha, hảo hảo, đến giờ xuất phát rồi, còn không mau lên xe. -
Từ Nhược Lâm cười lớn xoa xoa đầu cậu, cùng cậu đến gara xe bắt đầu xuất phát lên đường.

Đến một nhà hàng nhỏ quen thuộc, Từ Nhược Thiên phấn khởi không thôi, cậu chính là sắp được gặp người mình yêu thầm suốt bao năm nay, mà không... hiện tại phải là chồng tương lai của cậu rồi đi.

- Tiểu Thiên, con ngồi ở đây đợi ông một lát.

- Dạ vâng. - Cậu nhẹ gật đầu, ít ra hiện tại ông đã cho cậu chút thời gian để điều chỉnh tinh thần của mình.

Từ Nhược Lâm mở cửa xe, chỉnh lại y phục, sắc mặt lập tức thay đổi khác hẳn, ông trừng mắt nhìn vào trong, tiêu sái bước vào.

- Hmm.... cậu cũng đến đúng giờ hẹn nhỉ? Sao vậy, rất muốn gặp cháu trai tôi sao? - Nhìn thấy thân ảnh của Hứa Biên đang ngồi nghiêm nghị trên bàn ăn, Từ Nhược Lâm khinh miệt nhìn anh, cười bước tới ngồi xuống ghế.

- Ông nói vậy là có ý gì? - Hứa Biên cau mày nhìn ông.

- Hôm nay tôi dẫn cháu trai tôi tới đây, là muốn cậu gặp nó. - Từ Nhược Lâm cười lạnh, khoanh tay nói.

- Ông...! Chúng ta rõ ràng còn chưa nói về việc này? - Hứa Biên lúc này tựa hồ rất tức giận, liền gằn giọng chửi lớn.

- Bây giờ thì nói rồi đó. Tạm biệt. - Nói xong ông liền đứng dậy rời khỏi, mặc cho anh đầy phần nộ đưa tay đập mạnh lên bàn.

- Tiểu Thiên, ông nội có việc ở công ty rồi, hai đứa cứ nói chuyện đi. - Từ Nhược Lâm vỗ vỗ vai Từ Nhược Thiên, cười nhẹ bảo.

- Nhưng mà... ông nội không ngồi cùng con sao? - Cậu ử rử nhìn ông.

- Gì chứ, việc kết hôn phải cần ông già này can thiệp sao? - Từ Nhược Lâm bật cười, một phen nắm lấy cổ tay cậu kéo cậu ra khỏi xe, đẩy đẩy lưng cậu vào trong.- Vậy... Ông nội đi đường cẩn thận. - Từ Nhược Thiên thở dài trong lòng, dù sao bản thân cũng không muốn làm phiền ông nội, cậu đành phải một thân đối diện vậy.

Bước chân vào nhà hàng trước mắt, tim cậu không ngừng đập mạnh, nhưng vẫn là cố không để căn bệnh tái phát.

Thân ảnh kia ngay trước mắt cậu, anh không còn đáng vẻ ôn nhu như trước nữa, mà chính là cao lãnh, nghiêm trang, đồng thời lại rất oai phong.

Từ Nhược Thiên chậm rãi bước đến, lại bắt gặp gương mặt anh tuần kia ngẩng đầu nhìn cậu. Thời điểm cậu định mở miệng chào anh, Hứa Biên đột nhiên ngoảnh mặt sang phía khác, ánh mắt lạnh lùng không xác định.

Từ Nhược Thiên hoàn toàn bị ánh mắt kia làm cơ thể đông cứng một hồi, tay cậu không ngừng run rẩy, nhưng vẫn cố gắng mỉm cười, ngồi xuống ghế đối diện anh.

- Hứa Biên, anh còn nhớ

- Tôi chỉ muốn hỏi cậu một câu thôi. - Từ Nhược Thiên chưa kịp dứt lời, Hứa Biên đã quay sang lạnh lùng mở miệng.

- Ân. - Cậu gương cười gật đầu.

- Tại sao cậu lại muốn cưới tôi? Cậu có tình cảm với tôi sao?

Từ Nhược Thiên vừa nghe lập tức ngậy người, gương mặt liền đỏ ửng cả lên, cậu cúi đầu nhìn bàn tay mình, thanh âm nhỏ nhẹ nói.

- Em ... rất thích anh.

- Hắc. - Hứa Biên cười lạnh một tiếng, đưa tay cầm lấy ly cà phê trên bàn uống một ngụm, hung hăng đặt xuống bàn, hướng nhân viên phục vụ nói.

- Tính tiền cho tôi!

- Chúng ta sẽ đi đâu sao? - Nhìn bộ dạng hấp tấp của Hứa Biên, ngỡ rằng có phải hay không anh sẽ cùng cậu đi đâu đó, khiến Từ Nhược Thiên vô cùng hớn hở, liền cười cười đối anh hỏi.

- Cái gì? - Hứa Biên nghe đến đây cảm thấy nực cười hết sức.

- A.... không phải anh sẽ dẫn em đi đâu sao? Dù sao chúng ta... cũng.... sắp thành vợ chồng rồi...

" Choang" một tiếng, Hứa Biên tức giận đưa chân đẩy bàn về phía Từ Nhược Thiên, cư nhiên ly tách toàn bộ đều rơi xuống đất. Cậu bị một phen làm cho giật nảy mình, tim bắt đầu cảm thấy đau nhói.

- Xin... xin lỗi. - Cậu luống cuống cúi xuống nhặt lấy mảnh vỡ thủy tinh.

Hứa Biên không nói hai lời liền nhắc chân rời khỏi, mặc cho Từ Nhược Thiên còn đang ngơ ngác nhìn bóng lưng anh rời đi. Cậu ... đã nói gì sai sao?

- Tiên sinh, cứ để tôi. - Nhân viên phục vụ bước tới, khăn trương kéo cậu đứng dậy.

- Thực xin lỗi.. đã làm phiền anh.

- Không sao không sao.

Từ Nhược Thiên thở dài một tiếng, từ trong túi lấy ra ví tiền, đưa một tấm chi phiếu cho nhân viên.

- Đây là tiền bồi thường, anh cứ nhận lấy. Tôi phải đi đây. - Cậu khăn trương đặt vào lòng bàn tay vị nhân viên, mỉm cười rồi xoay người ly khai.

- Tiên sinh! Tiên sinh! Haizz.... rõ ràng là ban nãy vị nam nhân áo vest kia cố ý làm loạn, như thế nào anh ấy lại phải xin lỗi và trả tiền thay chứ. - Vị nhân viên lắc đầu khó hiểu, sau liền cất tờ chi phiếu vào túi áo rồi bước vào trong.

- Hứa Biên! - Nhìn thấy Hứa Biên đang định mở cửa xe bước vào, Từ Nhược Thiên liền mừng rỡ đuổi theo sau.

Anh hừ lạnh đảo mắt nhìn cậu, sau cũng không thèm ngó ngang đến liền trèo lên xe, bắt đầu nổ máy.

Từ Nhược Thiên thấy vậy liền hối hả chạy tới, nhanh tay mở cửa xe bước vào, đóng cửa lại, không ngừng thở dốc.

- Cậu.... - Hứa Biên cau mày nhìn Từ Nhược Thiên, một phen chồm người về phía cậu mở cửa ra lệnh.

- Bước xuống. Tôi có việc phải về công ty.

- Nhưng anh đi rồi, em làm sao về nhà. Hay là anh cho em quá giang, em cũng muốn đến công ty của anh xem sao. - Từ Nhược Thiên cũng không để tâm đến, đưa tay tự động đóng cửa xe lại, cười cười như trẻ lên ba cầu xin Hứa Biên.

Anh tức giận nắm chặt tay lái, không nói câu nào đã nhấn ga chạy đi.

- Hứa Biên, có phải ban nãy.... vì anh sợ mọi người nghe thấy... cho nên mới làm vậy đúng không? - Trên suốt đường đi Từ Nhược Thiên không ngừng lén lút đưa mắt quan sát Hứa Biên, miệng lại tủm tỉm cười một mình, rốt cuộc mới chịu lên tiếng.

- Phải rồi, anh phải tập trung lái xe. Xin lỗi a. - Mãi không thấy anh trả lời, cậu liền nhớ ra điều gì, liền cười cười xin lỗi.

- Nhưng mà.... chúng ta chưa giới thiệu với nhau nha. Em là Từ Nhược Thiên, 25 tuổi, đang làm giảng viên mỹ thuật tại trường Đại học X. - Ngồi một hồi lâu Từ Nhược Thiên cảm thấy không thoải mái chút nào, bất đắc dĩ mở miệng nói chuyện.

- Lần đó chúng ta gặp nhau mà quên mất.....

"Két" Hứa Biên đột nhiên phanh xe dừng lại, khẽ hừ lạnh, anh quay sang trừng mắt nhìn Từ Nhược Thiên, lạnh lùng hỏi.

- Cậu tính nói đến bao giờ?

- A? Em... em nói nhiều quá sao? - Cậu ngây người một lúc, tròn xoe mắt nhìn anh.

- Cậu đón taxi về đi, tôi không muốn bị làm phiền. - Hứa Biên thở dài, đưa tay xoa xoa vàng thái dương.

- À... ừ. Xin lỗi. - Từ Nhược Thiên ủ rũ gật đầu, chậm rãi đưa tay mở cửa xe.

Nhìn bộ dạng ủy khuất kia của cậu, Hứa Biên có chút không đành lòng. Nhưng vẫn là không muốn để tâm đến, chờ cậu bước ra ngoài.

Nhân lúc anh đang đưa tay nhìn đồng hồ, cậu đột nhiên ghé lên gò má anh hôn một cái, rồi nhanh như cắt chạy ra ngoài đóng cửa lại.

- Đi đường cẩn thận.

Hứa Biên ngây người nhìn cậu đứng trên vỉa hè đang vẫy vẫy tay chào mình. Bây giờ anh mới để ý, người kia có nụ cười rất hồn nhiên, mỗi lần cười là đôi mắt tạo thành một đường cong hẹp, nhìn chẳng khác gì một cún con biết cười vậy.

Hứa Biên nhất thời tỉnh lại, đưa tay chùi chùi gò má mình, bắt đầu lái xe rời đi.

HẾT CHƯƠNG 3

- Vậy... Ông nội đi đường cẩn thận. - Từ Nhược Thiên thở dài trong lòng, dù sao bản thân cũng không muốn làm phiền ông nội, cậu đành phải một thân đối diện vậy.

Bước chân vào nhà hàng trước mắt, tim cậu không ngừng đập mạnh, nhưng vẫn là cố không để căn bệnh tái phát.

Thân ảnh kia ngay trước mắt cậu, anh không còn đáng vẻ ôn nhu như trước nữa, mà chính là cao lãnh, nghiêm trang, đồng thời lại rất oai phong.

Từ Nhược Thiên chậm rãi bước đến, lại bắt gặp gương mặt anh tuần kia ngẩng đầu nhìn cậu. Thời điểm cậu định mở miệng chào anh, Hứa Biên đột nhiên ngoảnh mặt sang phía khác, ánh mắt lạnh lùng không xác định.

Từ Nhược Thiên hoàn toàn bị ánh mắt kia làm cơ thể đông cứng một hồi, tay cậu không ngừng run rẩy, nhưng vẫn cố gắng mỉm cười, ngồi xuống ghế đối diện anh.

- Hứa Biên, anh còn nhớ

- Tôi chỉ muốn hỏi cậu một câu thôi. - Từ Nhược Thiên chưa kịp dứt lời, Hứa Biên đã quay sang lạnh lùng mở miệng.

- Ân. - Cậu gượng cười gật đầu.

- Tại sao cậu lại muốn cưới tôi? Cậu có tình cảm với tôi sao?

Từ Nhược Thiên vừa nghe lập tức ngây người, gương mặt liền đỏ ửng cả lên, cậu cúi đầu nhìn bàn tay mình, thanh âm nhỏ nhẹ nói.

- Em ... rất thích anh.

- Hắc. - Hứa Biên cười lạnh một tiếng, đưa tay cầm lấy ly cà phê trên bàn uống một ngụm, hung hăng đặt xuống bàn, hướng nhân

viên phục vụ nói.

- Tính tiền cho tôi!

- Chúng ta sẽ đi đâu sao? - Nhìn bộ dạng hấp tấp của Hứa Biên, ngỡ rằng có phải hay không anh sẽ cùng cậu đi đâu đó, khiến Từ Nhược Thiên vô cùng hớn hở, liền cười cười đối anh hỏi.

- Cái gì? - Hứa Biên nghe đến đây cảm thấy nực cười hết sức.

- A.... không phải anh sẽ dẫn em đi đâu sao? Dù sao chúng ta... cũng.... sắp thành vợ chồng rồi...

" Choang" một tiếng, Hứa Biên tức giận đưa chân đẩy bàn về phía Từ Nhược Thiên, cư nhiên ly tách toàn bộ đều rơi xuống đất. Cậu bị một phen làm cho giật nảy mình, tim bắt đầu cảm thấy đau nhói.

- Xin... xin lỗi. - Cậu luống cuống cúi xuống nhặt lấy mảnh vỡ thủy tinh.

Hứa Biên không nói hai lời liền nhấc chân rời khỏi, mặc cho Từ Nhược Thiên còn đang ngơ ngác nhìn bóng lưng anh rời đi. Cậu ... đã nói gì sai sao?

- Tiên sinh, cứ để tôi. - Nhân viên phục vụ bước tới, khẩn trương kéo cậu đứng dậy.

- Thực xin lỗi.. đã làm phiền anh.

- Không sao không sao.

Từ Nhược Thiên thở dài một tiếng, từ trong túi lấy ra ví tiền, đưa một tấm chi phiếu cho nhân viên.

- Đây là tiền bồi thường, anh cứ nhận lấy. Tôi phải đi đây. - Cậu khẩn trương đặt vào lòng bàn tay vị nhân viên, mỉm cười rồi xoay người ly khai.

- Tiên sinh! Tiên sinh! Haizz.... rõ ràng là ban nãy vị nam nhân áo vest kia cố ý làm loạn, như thế nào anh ấy lại phải xin lỗi và trả tiền thay chứ. - Vị nhân viên lắc đầu khó hiểu, sau liền cất tờ chi phiếu vào túi áo rồi bước vào trong.

- Hứa Biên! - Nhìn thấy Hứa Biên đang định mở cửa xe bước vào, Từ Nhược Thiên liền mừng rỡ đuổi theo sau.

Anh hừ lạnh đảo mắt nhìn cậu, sau cũng không thèm ngó ngang đến liền trèo lên xe, bắt đầu nổ máy.

Từ Nhược Thiên thấy vậy liền hối hả chạy tới, nhanh tay mở cửa xe bước vào, đóng cửa lại, không ngừng thở dốc.

- Cậu.... - Hứa Biên cau mày nhìn Từ Nhược Thiên, một phen chồm người về phía cậu mở cửa ra lệnh.

- Bước xuống. Tôi có việc phải về công ty.

- Nhưng anh đi rồi, em làm sao về nhà. Hay là anh cho em quá giang, em cũng muốn đến công ty của anh xem sao. - Từ Nhược Thiên cũng không để tâm đến, đưa tay tự động đóng cửa xe lại, cười cười như trẻ lên ba cầu xin Hứa Biên.

Anh tức giận nắm chặt tay lái, không nói câu nào đã nhấn ga chạy đi.

- Hứa Biên, có phải ban nãy.... vì anh sợ mọi người nghe thấy... cho nên mới làm vậy đúng không? - Trên suốt đường đi Từ Nhược

Thiên không ngừng lén lút đưa mắt quan sát Hứa Biên, miệng lại tủm tỉm cười một mình, rốt cuộc mới chịu lên tiếng.

- Phải rồi, anh phải tập trung lái xe. Xin lỗi a. - Mãi không thấy anh trả lời, cậu liền nhớ ra điều gì, liền cười cười xin lỗi.

- Nhưng mà.... chúng ta chưa giới thiệu với nhau nha. Em là Từ Nhược Thiên, 25 tuổi, đang làm giảng viên mỹ thuật tại trường Đại học X. - Ngồi một hồi lâu Từ Nhược Thiên cảm thấy không thoải mái chút nào, bất đắc dĩ mở miệng nói chuyện.

- Lần đó chúng ta gặp nhau mà quên mất.....

"Két" Hứa Biên đột nhiên phanh xe dừng lại, khẽ hừ lạnh, anh quay sang trừng mắt nhìn Từ Nhược Thiên, lạnh lùng hỏi.

- Cậu tính nói đến bao giờ?

- A? Em... em nói nhiều quá sao? - Cậu ngây người một lúc, tròn xoe mắt nhìn anh.

- Cậu đón taxi về đi, tôi không muốn bị làm phiền. - Hứa Biên thở dài, đưa tay xoa xoa vàng thái dương.

- À... ừ. Xin lỗi. - Từ Nhược Thiên ử rử gạt đầu, chậm rãi đưa tay mở cửa xe.

Nhìn bộ dạng ủy khuất kia của cậu, Hứa Biên có chút không đành lòng. Nhưng vẫn là không muốn để tâm đến, chờ cậu bước ra ngoài.

Nhân lúc anh đang đưa tay nhìn đồng hồ, cậu đột nhiên ghé lên gò má anh hôn một cái, rồi nhanh như cắt chạy ra ngoài đóng cửa lại.

- Đi đường cẩn thận.

Hứa Biên ngậy người nhìn cậu đứng trên vỉa hè đang vẫy vẫy tay chào mình. Bây giờ anh mới để ý, người kia có nụ cười rất hồn nhiên, mỗi lần cười là đôi mắt tạo thành một đường cong hẹp, nhìn chẳng khác gì một cún con biết cười vậy.

Hứa Biên nhất thời tỉnh lại, đưa tay chùi chùi gò má mình, bắt đầu lái xe rời đi.

HẾT CHƯƠNG 3

CHỈ LÀ ẢO GIÁC

Nhộng Hiền
www.dtv-ebook.com

Chương 4

Hứa Biên vừa kịp đến công ty, đã bắt gặp Hứa Tinh và Gia Trình đang ngồi chờ ở phòng khách, liền gượng cười bước đến ôm lấy thiếu niên kia.

- Tiểu Tinh. Hôm nay không phải đến trường sao?

- Tiểu Tinh không khỏe, cho nên tôi không đưa em ấy đến trường. - Hứa Biên vừa dứt lời, Gia Trình đã mở miệng trả lời thay.

- Sao? Con không khỏe tại sao lại đến đây? - Hứa Biên lo lắng ngồi xuống bên cạnh Hứa Tinh, đưa tay chạm lên trán y.

- Tiểu Tinh nhớ baba thôi a. - Thiếu niên cười cười nắm lấy bàn tay anh.

- Phải rồi, ban nãy tôi có nghe mọi người bàn tán chú sắp tổ chức đám cưới, là thật sao? - Một lát, như nhớ ra điều gì, Gia Trình liền cau mày hướng Hứa Biên hỏi.

- Baba... baba sắp cưới thật sao? - Hứa Tinh vừa nghe cũng vui mừng không ít, chẳng qua bao lâu nay y cũng lo sợ rằng kể từ khi mẹ mất, anh không quên được tình cảm đối với y, đương nhiên khi nghe việc anh sắp tiến một bước nữa, y không khỏi hơn hớn muốn chúc mừng anh.

Hứa Biên nghe đến đây lập tức sắc mặt thay đổi, như thế nào chuyện này ngay cả công ty cũng lan truyền hết rồi đi. Nhân lúc anh chưa kịp mở miệng trả lời, đột nhiên thanh âm một nam nhân từ bên ngoài truyền đến.

- Đương nhiên rồi, Hứa tổng sẽ cưới cháu trai của tôi. - Bước vào là Từ Nhược Lâm với vẻ mặt đắc ý, ông ngang nhiên ngồi xuống đối diện Hứa Biên, bắt chéo chân nhìn anh.

- Tiểu Tinh, con về trước đi. Baba có chuyện riêng cần bàn với đồng nghiệp. - Anh quay sang thiếu niên kia xoa xoa đầu y.

- Vậy Tiểu Tinh không làm phiền baba. - Hứa Tinh chậm rãi gật đầu, còn lễ phép quay sang cúi đầu chào Từ Nhược Lâm, cùng Gia Trình bước ra ngoài.

Đợi hai người rút cuộc rời khỏi, Hứa Biên hừ lạnh một tiếng, trừng mắt lạnh lùng nhìn ông.

- Sao ông lại tới đây?

- Câu đó tôi hỏi cậu mới đúng. Tại sao lại để Tiểu Thiên đi tắc xi về? - Từ Nhược Lâm tâm tình lập tức biến đổi ngoắt 180 độ, phần nộ hỏi lại anh.

- Là cậu ta mách lẻo ông sao? - Hứa Biên nhếch miệng cười lạnh, tựa lưng vào ghế khoanh tay lại.

- Tốt nhất lần sau không có trường hợp như vậy xảy ra. Còn không tôi lập tức thu lại hợp đồng giao dịch. - Nói xong Từ Nhược Lâm hùng hổ đứng dậy, đóng sầm cửa ly khai.

Hứa Biên tức tối đưa tay vò lấy đầu mình, thở dài một tiếng, anh chỉnh tề lại y phục, bước ra ngoài.

Gần đây vì hợp đồng của anh và Từ Nhược Lâm, công việc cũng bớt nặng nhọc hơn trước, nhưng vẫn là thường xuyên gặp khó khăn về chứng khoán. Hứa Biên mệt mỏi đưa tay xoa vầng thái dương của mình, ngẩng đầu nhìn đồng hồ, đã hơn 11 giờ rồi sao.

Quả thực từ sáng đến giờ chỉ biết cắm đầu vào công việc, bữa trưa bữa tối còn chưa có vào bụng, hảo đói. Anh thu gom tất cả tài liệu cẩn thận cất vào tủ, cầm lấy áo khoác mặc vào rồi lái xe rời khỏi công ty.

Vừa về đến nhà, Hứa Biên đã phát hiện căn nhà sáng đèn, lập tức cau mày nghi hoặc, từ lúc Hứa Tinh dọn sang nhà Gia Trình ở, cả vú Ninh và chú tài xế Minh cũng không còn ở đây, như thế nào lại có người ở nhà chứ, không lẽ là y.

Anh khẩn trương lái xe vào gara, đóng cổng lại, chậm rãi bước vào nhà. Cư nhiên thời điểm anh vừa mở cửa, mùi thơm nồng nặc lập tức xông vào mũi anh.

- Tiểu Tinh? Là con sao? - Anh cau mày hỏi.

- Hứa Biên. - Thực không ngờ đến người bước ra lại là Từ Nhược Thiên, Hứa Biên vừa kinh ngạc vừa tức giận nhìn cậu.

- Tại sao cậu vào được nhà tôi?

- Là ông nội đã kêu người làm chìa khóa nhà cho em đó. Anh xem, hôm nay đi làm có phải mệt lắm không a, em đã nấu rất nhiều món anh thích... cà ri này, tàu hủ kho này.... còn có... - Từ Nhược

Thiên cười cười chạy tới ôm lấy cánh tay Hứa Biên, không ngừng giải thích, lại đột nhiên bị anh hung hăng đẩy cậu ra, quát lớn.

- Cậu vào mà không gọi điện nói tôi một tiếng!!

- Thực... thực xin lỗi. Em chỉ muốn tạo bất ngờ cho anh thôi mà. -
Cậu lúng túng gãi gãi đầu xin lỗi anh.

Hứa Biên cảm thấy hiện tại chỉ có tức giận, muốn đuổi Từ Nhược Thiên ra khỏi đây ngay lập tức, lại nhớ đến hồi sáng Từ Nhược Lâm có mở miệng cảnh cáo, không chừng sau khi anh đuổi cậu đi, cậu lại gọi điện cho ông mách lẻo nữa đi.

Nghĩ đến đây Hứa Biên chỉ có thể giận cá chém thớt đưa chân hung hăng đá vào chiếc ghế sofa gần đó, không nói hai lời liền bước lên lầu.

- Hứa Biên, anh không dùng cơm sao? - Từ Nhược Thiên vội vã chạy theo đến phòng của Hứa Biên, chỉ thấy anh đang đưa tay tháo cà vạt ra, cởi từng nút áo xuống.

- A, anh muốn tắm sao? Em chuẩn bị nước ấm cho anh ...

- Không cần! Cậu mau rút ra ngoài cho tôi. - Anh lạnh lùng cự tuyệt, không chút lưu tình mở miệng đuổi cậu ra ngoài.

- Vậy... em đặt thức ăn để trên bàn, nếu anh đói có thể xuống ăn.
- Từ Nhược Thiên chỉ có thể ủ rũ dặn vài câu rồi lặng lẽ xoay người bước ra ngoài.

Xuống nhà bếp, cậu nhìn một mâm thức ăn còn nóng hổi trên bàn, khẽ thở dài, cậu lập tức thu dọn tất cả, đẩy kín lại.

Thầm nghĩ trong đầu, có lẽ dạo này công việc ở công ty chồng chất, nên Hứa Biên mới mệt mỏi mà nổi nóng như vậy, chắc hẳn là vậy rồi đi.

Từ Nhược Thiên tự giải thích trấn an bản thân, tâm tình lập tức tốt hơn hẳn, liền vui vẻ bước đến giỏ xách của mình lấy thuốc ra uống, sau lại rón rén bước lên phòng.

- Hứa Biên... - Cậu chậm rãi mở cửa phòng ra, khẽ gọi tên anh, chỉ thấy căn phòng trống trải không một bóng người.

Từ Nhược Thiên đắc ý cười một cái, bước vào đóng cửa lại. Nghe thấy tiếng nước róc rách từ phòng tắm, cậu liền gật đầu hiểu chuyện.

- Thì ra là đang tắm.

Cậu tranh thủ bước tới chuẩn bị chăn mền, bật máy điều hòa lên, rồi thay bộ đồ ngủ vào, nhảy tọt lên giường chờ Hứa Biên.

"Cạch" một tiếng, phát hiện anh chuẩn bị bước ra, Từ Nhược Thiên liền tranh thủ nhắm chặt hai mắt lại, vờ như bản thân đang ngủ.

Đương nhiên đột nhiên tắm xong lại phát hiện cậu đang thoải mái ngủ ngon lành trên giường mình, Hứa Biên chỉ có tức giận không thôi.

Nhưng vẫn là không nói gì, chỉ trừng mắt nhìn thân ảnh kia, anh một phen lấy gối ôm vào người, hùng hổ mở cửa phòng bước xuống nhà khách.

Mãi thấy không khí yên ắng lạnh lẽo, Từ Nhược Thiên liền chậm rãi mở một mắt ra, căn phòng chỉ có một mảng tối om không người thứ hai. Cậu ngồi dậy nhìn xung quanh, nhỏ giọng tìm kiếm thân ảnh của anh.

- Hứa Biên.

Không một thanh âm đáp lại, Từ Nhược Thiên vội vã rời khỏi giường, bước xuống lầu.

Phát hiện Hứa Biên đang nằm an tĩnh trên ghế sofa, cậu có chút buồn bã liền rũ mi mắt xuống, chậm rãi bước lên phòng lấy chăn xuống, nhẹ nhàng đắp lên người anh.

- Ngủ ngon. - Sau đó đặt một nụ hôn lên vàng trán anh, ủ rũ về phòng.

Sáng hôm sau Từ Nhược Thiên thức dậy rất sớm, khẩn trương vào bếp nấu bữa sáng cho Hứa Biên.

Lúc Hứa Biên tỉnh dậy cũng gần 8 giờ sáng, anh hốt hoảng nhìn đồng hồ, khẽ chửi thề một tiếng, vốn dĩ từ hôm qua làm việc không ngừng nghỉ, đêm qua lại ngủ khuya, thành ra sáng nay dậy muộn thế này đi.

- Hứa Biên, anh đã tỉnh rồi sao? Đến, vệ sinh cá nhân rồi ăn sáng. - Thời điểm anh đang định đứng dậy, lại bắt gặp gương mặt đầy hờn hờ của Từ Nhược Thiên, đương nhiên chỉ có thể làm ngơ cậu mà bước thẳng lên phòng.

Thừa dịp đó cậu cũng tranh thủ lục lọi tủ quần áo, chuẩn bị một bộ vest cho anh, cẩn thận ủi từng chút một rồi đặt trên giường. Sau đó bước xuống nhà bếp hâm nóng lại thức ăn.

Hứa Biên vừa mở cửa, đã phát hiện một bộ y phục được đặt ngay ngắn trên giường. Anh lạnh lùng cầm lấy ném xuống đất, hướng tới tủ quần áo lấy ra một bộ vest khác thay vào, sắc mặt tối sầm bước xuống nhà bếp.

- Hứa Biên... đến, chúng ta cùng... - Nhìn thấy anh, Từ Nhược Thiên liền hớn hờ chạy tới, bất quá chính là bộ quần áo khác trên người Hứa Biên làm cậu ngây người một hồi, nhưng vẫn là cười cười bước đến ôm lấy cánh tay anh kéo đến bàn ăn.

- Chúng ta cùng ăn sáng đi, từ hôm qua đến giờ anh vẫn chưa ăn gì có phải không a?

- Tôi trễ giờ làm rồi. Thích thì tự ăn một mình đi. - Hứa Biên lạnh lùng gạt bỏ tay Từ Nhược Thiên ra, quơ lấy một cái ly rót nước uống một ngụm, xong xuôi không nói hai lời liền bước khỏi nhà.

Từ Nhược Thiên cũng nhanh tay nhanh chân chạy ra mở cổng cho Hứa Biên, còn không quên vẫy vẫy tay chào anh.

HẾT CHƯƠNG 4 ##### Anh thu gom tất cả tài liệu cẩn thận cất vào tủ, cầm lấy áo khoác mặc vào rồi lái xe rời khỏi công ty.

Vừa về đến nhà, Hứa Biên đã phát hiện căn nhà sáng đèn, lập tức cau mày nghi hoặc, từ lúc Hứa Tinh dọn sang nhà Gia Trình ở, cả vú Ninh và chú tài xế Minh cũng không còn ở đây, như thế nào lại có người ở nhà chứ, không lẽ là y.

Anh khẩn trương lái xe vào gara, đóng cổng lại, chậm rãi bước vào nhà. Cư nhiên thời điểm anh vừa mở cửa, mùi thơm nồng nặc lập tức xông vào mũi anh.

- Tiểu Tinh? Là con sao? - Anh cau mày hỏi.

- Hứa Biên. - Thực không ngờ đến người bước ra lại là Từ Nhược Thiên, Hứa Biên vừa kinh ngạc vừa tức giận nhìn cậu.

- Tại sao cậu vào được nhà tôi?

- Là ông nội đã kêu người làm chìa khóa nhà cho em đó. Anh xem, hôm nay đi làm có phải mệt lắm không a, em đã nấu rất nhiều món anh thích... cà ri này, tàu hủ kho này.... còn có... - Từ Nhược Thiên cười cười chạy tới ôm lấy cánh tay Hứa Biên, không ngừng giải thích, lại đột nhiên bị anh hung hăng đẩy cậu ra, quát lớn.

- Cậu vào mà không gọi điện nói tôi một tiếng!!

- Thực... thực xin lỗi. Em chỉ muốn tạo bất ngờ cho anh thôi mà. - Cậu lúng túng gãi gãi đầu xin lỗi anh.

Hứa Biên cảm thấy hiện tại chỉ có tức giận, muốn đuổi Từ Nhược Thiên ra khỏi đây ngay lập tức, lại nhớ đến hồi sáng Từ Nhược Lâm có mở miệng cảnh cáo, không chừng sau khi anh đuổi cậu đi, cậu lại gọi điện cho ông mách lẻo nữa đi.

Nghĩ đến đây Hứa Biên chỉ có thể giận cá chém thớt đưa chân hung hăng đá vào chiếc ghế sofa gần đó, không nói hai lời liền bước lên lầu.

- Hứa Biên, anh không dùng cơm sao? - Từ Nhược Thiên vội vã chạy theo đến phòng của Hứa Biên, chỉ thấy anh đang đưa tay tháo cà vạt ra, cởi từng nút áo xuống.

- A, anh muốn tắm sao? Em chuẩn bị nước ấm cho anh ...

- Không cần! Cậu mau rút ra ngoài cho tôi. - Anh lạnh lùng cự tuyệt, không chút lưu tình mở miệng đuổi cậu ra ngoài.

- Vậy... em đây thức ăn để trên bàn, nếu anh đói có thể xuống ăn.
- Từ Nhược Thiên chỉ có thể ủ rũ dặn vài câu rồi lặng lẽ xoay người bước ra ngoài.

Xuống nhà bếp, cậu nhìn một mâm thức ăn còn nóng hổi trên bàn, khẽ thở dài, cậu lập tức thu dọn tất cả, đẩy kín lại.

Thầm nghĩ trong đầu, có lẽ dạo này công việc ở công ty chồng chất, nên Hứa Biên mới mệt mỏi mà nổi nóng như vậy, chắc hẳn là vậy rồi đi.

Từ Nhược Thiên tự giải thích trấn an bản thân, tâm tình lập tức tốt hơn hẳn, liền vui vẻ bước đến giỏ xách của mình lấy thuốc ra uống, sau lại rón rén bước lên phòng.

- Hứa Biên... - Cậu chậm rãi mở cửa phòng ra, khẽ gọi tên anh, chỉ thấy căn phòng trống trải không một bóng người.

Từ Nhược Thiên đắc ý cười một cái, bước vào đóng cửa lại. Nghe thấy tiếng nước róc rách từ phòng tắm, cậu liền gật đầu hiểu chuyện.

- Thì ra là đang tắm.

Cậu tranh thủ bước tới chuẩn bị chăn mền, bật máy điều hòa lên, rồi thay bộ đồ ngủ vào, nhảy tọt lên giường chờ Hứa Biên.

"Cạch" một tiếng, phát hiện anh chuẩn bị bước ra, Từ Nhược Thiên liền tranh thủ nhắm chặt hai mắt lại, vờ như bản thân đang ngủ.

Đương nhiên đột nhiên tắm xong lại phát hiện cậu đang thoải mái ngủ ngon lành trên giường mình, Hứa Biên chỉ có tức giận không

thôi.

Nhưng vẫn là không nói gì, chỉ trừng mắt nhìn thân ảnh kia, anh một phen lấy gối ôm vào người, hùng hổ mở cửa phòng bước xuống nhà khách.

Mãi thấy không khí yên ắng lạnh lẽo, Từ Nhược Thiên liền chậm rãi mở một mắt ra, căn phòng chỉ có một mảng tối om không người thứ hai. Cậu ngồi dậy nhìn xung quanh, nhỏ giọng tìm kiếm thân ảnh của anh.

- Hứa Biên.

Không một thanh âm đáp lại, Từ Nhược Thiên vội vã rời khỏi giường, bước xuống lầu.

Phát hiện Hứa Biên đang nằm an tĩnh trên ghế sofa, cậu có chút buồn bã liền rũ mi mắt xuống, chậm rãi bước lên phòng lấy chăn xuống, nhẹ nhàng đắp lên người anh.

- Ngủ ngon. - Sau đó đặt một nụ hôn lên vàng trán anh, ủ rũ về phòng.

Sáng hôm sau Từ Nhược Thiên thức dậy rất sớm, khẩn trương vào bếp nấu bữa sáng cho Hứa Biên.

Lúc Hứa Biên tỉnh dậy cũng gần 8 giờ sáng, anh hốt hoảng nhìn đồng hồ, khẽ chửi thề một tiếng, vốn dĩ từ hôm qua làm việc không ngừng nghỉ, đêm qua lại ngủ khuya, thành ra sáng nay dậy muộn thế này đi.

- Hứa Biên, anh đã tỉnh rồi sao? Đến, vệ sinh cá nhân rồi ăn sáng. - Thời điểm anh đang định đứng dậy, lại bắt gặp gương mặt

đầy hơn hở của Từ Nhược Thiên, đương nhiên chỉ có thể làm ngo cậu mà bước thẳng lên phòng.

Thừa dịp đó cậu cũng tranh thủ lục lợi tủ quần áo, chuẩn bị một bộ vest cho anh, cẩn thận ủi từng chút một rồi đặt trên giường. Sau đó bước xuống nhà bếp hâm nóng lại thức ăn.

Hứa Biên vừa mở cửa, đã phát hiện một bộ y phục được đặt ngay ngắn trên giường. Anh lạnh lùng cầm lấy ném xuống đất, hướng tới tủ quần áo lấy ra một bộ vest khác thay vào, sắc mặt tối sầm bước xuống nhà bếp.

- Hứa Biên... đến, chúng ta cùng... - Nhìn thấy anh, Từ Nhược Thiên liền hơn hở chạy tới, bất quá chính là bộ quần áo khác trên người Hứa Biên làm cậu ngây người một hồi, nhưng vẫn là cười cười bước đến ôm lấy cánh tay anh kéo đến bàn ăn.

- Chúng ta cùng ăn sáng đi, từ hôm qua đến giờ anh vẫn chưa ăn gì có phải không a?

- Tôi trễ giờ làm rồi. Thích thì tự ăn một mình đi. - Hứa Biên lạnh lùng gạt bỏ tay Từ Nhược Thiên ra, quơ lấy một cái ly rót nước uống một ngụm, xong xuôi không nói hai lời liền bước khỏi nhà.

Từ Nhược Thiên cũng nhanh tay nhanh chân chạy ra mở cổng cho Hứa Biên , còn không quên vẫy vẫy tay chào anh.

HẾT CHƯƠNG 4

CHỈ LÀ ẢO GIÁC

Nhộng Hiên
www.dtv-ebook.com

Chương 5

Từ Nhược Thiên trong phút chốc nhớ ra điều gì, liền khẩn trương đưa tay nhìn đồng hồ, cũng gần đến lúc cậu đến trường rồi đi. Cậu vội vã chạy vào nhà, như có như không xới đại thức ăn trên bàn cho vào mồm, vốn dĩ miệng đầy thức ăn chưa kịp nuốt mà xông thẳng lên phòng thay y phục vào, sau đó mới rời khỏi nhà.

Đến trường Đại học X, cậu thừa sức thở hồng hộc một hơi, đứng trước bảng thông báo có gương phản chiếu mà chỉnh tề lại y phục, đưa tay vuốt ve lại mái tóc mình, rút cuộc nhoẽn miệng cười đắc ý rồi bước lên lớp.

Vừa bước vào lớp, tầm mắt Từ Nhược Thiên đã bắt gặp lớp học yên lặng đến lạ thường, trong đầu không ngừng tự hỏi, thế quái nào mọi khi cậu đến mọi người vẫn còn đang nói chuyện bàn tán, hiện tại sao có thể ngoan ngoãn như thế.

- Thầy Thiên! - Một lát, một cậu sinh viên đột nhiên đứng dậy. Từ Nhược Thiên vừa nghe đã có phản ứng, cười cười đối người nọ nói.

- Chúng ta không phải đã bảo không cần xưng thầy sao?

Một cô nữ sinh đứng dậy tiếp lời cậu.

- Nhưng mà... Anh Thiên là sắp cưới rồi, chúng ta chẳng phải chỉ là thầy trò thôi sao a?

- Phải đó, anh Thiên, có phải hay không a? - Cậu nam sinh ban nãy tiếp tục lời cô.

Từ Nhược Thiên chỉ lắc đầu cười cười, đặt cặp sách lên bàn, chống hai tay lên cặp, vẻ mặt ủy khuất nói.

- Ân. Cho nên có thể anh chỉ dạy các em hết tuần này thôi a.

- Sao?!! - Cả lớp lúc này đồng thanh hô lớn, sau liền cả kinh nhìn nhau.

- Anh xin lỗi, tuần tới sẽ có giáo viên mới dạy các em. - Từ Nhược Thiên tâm tình cũng buồn lòng không ít, nhưng vẫn cố gắng mỉm cười trấn an bản thân.

- Anh Thiên... sao lại đột ngột như vậy a, không lẽ người kia đối với anh quan trọng lắm sao? - Một cô nữ sinh khác ử rử đứng dậy hỏi, khóe mắt cũng bắt đầu yếm hồng.

- Thôi được rồi, chúng ta hãy khoan nói chuyện này, các em lấy bản vẽ hôm trước ra, anh sẽ hướng dẫn các em tiếp. - Từ Nhược Thiên không muốn vì chuyện đau lòng này mà tiếp tục bàn tán, chỉ sợ bản thân không kiềm được nước mắt mà rơi lệ, bất đắc dĩ ló ngó vấn đề kia, khẩn trương bắt đầu giờ học.

Cậu run rẩy đưa tay cầm lấy thanh phấn trắng, xoay người lại đối mặt với tấm bảng rộng lớn trước mắt, thực sự trong thâm tâm cậu thừa biết mọi người rất buồn, tất cả chỉ vì nam nhân kia, cậu muốn sau khi cưới người kia, sẽ tận tâm cố gắng làm một người vợ tốt, luôn bên cạnh chăm sóc anh, không ngờ lại vì chính điều này khiến cậu từ giả học sinh của mình, từ giả công việc thầy giáo được mọi người yêu mến.

Cả lớp ai ai cũng thấu hiểu trong lòng Từ Nhược Thiên đang nghĩ gì, cũng không dám mở miệng hỏi han gì thêm, như thường lệ nghiêm túc chăm chú vào bài học.

Tan học cũng tầm khoảng 11 giờ trưa, Từ Nhược Thiên chỉ qua loa chào lớp rồi nhanh chóng bắt taxi chạy thẳng về nhà. Vừa mở cửa cậu đã hướng đến nhà bếp bắt tay vào nấu nướng, chính là cậu muốn tận tay nấu bữa trưa cho Hứa Biên, tự mình đến công ty giao cho anh, như vậy mới hảo hảo là người vợ tốt.

Cậu một bên vừa thành thạo nấu ăn, một bên vừa vui vẻ ngâm nga câu hát. Xong xuôi liền tỉ mỉ đặt vào hộp, trang trí sao cho thực đẹp mắt, cậu đặc ý ngắm nghía lại mỹ thực do chính bản thân mình làm cho anh, trong đầu không ngừng tự khen chính mình.

Nhìn lại đồng hồ phát hiện đã 11 giờ rưỡi, Từ Nhược Thiên tranh thủ thu gom cơm hộp cẩn thận đặt vào túi xách, bắt đầu lên đường xuất phát đến công ty của Hứa Biên.

=====

Hứa Biên tức tối đưa tay vò vò tờ văn kiện trên bàn, mệt mỏi xoa xoa vàng thái dương của mình, quả thực hôm nay tâm tình anh không tốt chút nào, chính là công việc một lúc càng khó khăn và chông chất, đặc biệt là thua chứng khoán không biết có hơn mười đầu ngón tay hay không, kể ra cũng thấy tình trạng hiện tại may mắn hơn cả, nếu như không nhờ hợp đồng quái quỷ của Từ Nhược Lâm, không chừng bây giờ toàn bộ công ty này sẽ bị phá sản, không nói đến cả việc anh phải ngồi ở lề đường ăn xin rồi đi.

Đột nhiên tiếng "ột ột" từ phía dưới bụng phát ra, Hứa Biên theo bản năng đưa tay xoa xoa bụng mình, cả ngày hôm qua đến giờ

chưa có gì để ăn, thực sự hảo đói.

Thời điểm Hứa Biên còn đang hoang mang rằng nên tiếp tục công việc hay là kiếm gì đó cho vào bụng, một cuộc gọi từ phòng quản lý vang lên đánh thức tâm suy nghĩ của anh.

- Hứa Tổng, có Thiên tiên sinh đến muốn gặp anh.

Nghe đến đây trong đầu anh chỉ có bốn chữ phiền phức và chán ghét, không chút do dự mở miệng thẳng thừng cự tuyệt.

- Nói với cậu ta tôi rất bận, không có thời gian.

Thực không nghĩ đến anh vừa mới tắt máy, cánh cửa phòng cư nhiên mở ra, bước vào không phải ai khác chính là Từ Nhược Thiên đi.

- Hứa Biên. - Cậu hơn hờ bước đến bàn làm việc của anh, kéo lấy cánh tay anh tới bàn khách ngồi xuống.

- Không phải tôi đã bảo rất bận sao? Cậu như thế nào lại vào được đây? - Hứa Biên phần nộ buông tay Từ Nhược Thiên ra, cau mày hỏi.

- A... Anh đừng đổ lỗi cho quản lý nha, là em tự ý vào đây, chẳng qua em biết từ hôm qua đến giờ anh chưa ăn gì hết, cho nên đã về nhà làm đồ ăn mang tới đây cho anh.. - Từ Nhược Thiên khẩn trương mở miệng giải thích, đồng thời từ túi xách lấy ra hộp cơm đặt trên bàn, bày mỹ thực ra trước mặt Hứa Biên, lại còn chưa chờ anh mở miệng, cậu đã chen lời nói.

- Em chỉ tới mang thức ăn thôi, sẽ không làm phiền anh làm việc. Em đi đây, anh nhớ dùng cơm đó a, tạm biệt. - Còn không quên ghé

bên má Hứa Biên hôn nhẹ một cái, sau đó mới chịu ngậm miệng hờn hờ bước ra ngoài.

Hứa Biên hừ lạnh một tiếng, đưa tay điều chỉnh hai bên trán của mình, nhưng tầm mắt vẫn cứ dán vào mâm mỹ thực trước mắt, xấu hổ hơn cả là tiếng ột ột dưới bụng lại không ngừng gào thét.

Anh khẽ thở dài, dù sao cậu cũng tốn công từ trường về nhà nấu cơm mang tới đây cho anh, lại còn.... trang trí hộp cơm đẹp mắt thế này, và quan trọng hơn là cái dạ dày trống rỗng của mình, Hứa Biên chỉ còn cách tiếp nhận tấm lòng của Từ Nhược Thiên.

Nhưng trong lòng vẫn cảm thấy không hài lòng lắm, Hứa Biên trong đầu thầm chửi chính mình, bất đắc dĩ tới bàn làm việc gọi điện cho quản lý.

- Gọi Thiên tiên sinh lên văn phòng gặp tôi. - Nói xong liền khăn trương tắt máy, bước đến bàn khách ngồi xuống.

Không ngờ chưa đầy một giây, Từ Nhược Thiên đã mở cửa bước vào, thở hồng hộc bước tới ngồi đối diện anh, cười cười hỏi.

- Có chuyện gì sao ạ?

Hứa Biên ban đầu cũng có chút kinh ngạc, cậu... cậu như thế nào, nghĩ đi nghĩ lại cũng không phải vấn đề anh cần quan tâm, liền đi thẳng vào vấn đề chính, hất cằm ý chỉ hộp cơm trước mắt.

Từ Nhược Thiên bất giác theo ánh nhìn của anh mà đưa mắt về mâm thức ăn trên bàn, nhướn mày thắc mắc.

- Sao ạ?

- Chỗ này tôi ăn không hết, cậu ở đây ăn với tôi.

- A? Ý anh là, chúng ta cùng ăn sao? - Từ Nhược Thiên như không thể tin vào tai mình, kinh ngạc nhìn Hứa Biên.

- Đừng giả vờ nữa, mau ăn tôi còn nhiều việc phải làm. - Anh chán nản không thèm ngó ngang đến cậu, cầm lấy thìa múc một muỗng cơm cho vào miệng ăn một miếng, lập tức làm cho một tràng kinh ngạc khiến anh vô pháp phải mở lớn mắt.

Kia... kia quả thực rất hảo a, như thế nào một nam nhân có thể nấu ăn ngon như vậy.

- Thế nào? Có vừa miệng anh không? - Từ Nhược Thiên sốt ruột cúi đầu nhìn Hứa Biên, trông chờ cảm nhận của anh.

- Cũng được. - Anh nuốt xuống yết hầu, ho nhẹ vài tiếng trả lời.

Từ Nhược Thiên vừa nghe thì vui đến phát điên, liền cầm lấy đũa không ngừng gấp thức ăn bỏ vào bát anh, vừa gấp vừa nói.

- Nếu vậy anh nên ăn nhiều một chút, nếu không sẽ không tốt cho dạ dày a.

Hứa Biên trầm mặc nhìn từng động tác của cậu, sau một hồi liền cảm thấy có gì không đúng, một phen gạt bỏ tay cậu, hùng hổ nói.

- Tôi bảo cậu lên đây ăn hay là gấp thức ăn cho tôi?

- A, thực xin lỗi, em lập tức ăn. - Từ Nhược Thiên trong đầu nghĩ rằng Hứa Biên có phải hay không lo lắng cho cậu đi, tâm tình vui đến không từ nào để tả, như một gã bỏ đói lâu ngày mà cầm đầu ăn và ăn.

Hai người cứ thế cùng nhau dùng bữa, bắt quá trong suốt bữa ăn, cậu không ngừng mở miệng nói luyên thuyên, làm anh nhức đầu không thôi.

- Anh no rồi sao? Vậy để em dọn chỗ này. - Phát hiện Hứa Biên hạ muống xuống, đứng dậy bước đến bàn làm việc, Từ Nhược Thiên liền khẩn trương thu dọn sạch sẽ.

- Em về nhà đây. Tạm biệt. - Phát hiện anh đang cầm cúi làm việc, cậu cũng không muốn làm phiền, đành mở cửa chào anh rồi ly khai.

HẾT CHƯƠNG 5

Vừa mở cửa cậu đã hướng đến nhà bếp bắt tay vào nấu nướng, chính là cậu muốn tận tay nấu bữa trưa cho Hứa Biên, tự mình đến công ty giao cho anh, như vậy mới hảo hảo là người vợ tốt.

Cậu một bên vừa thành thạo nấu ăn, một bên vừa vui vẻ ngâm nga câu hát. Xong xuôi liền tỉ mỉ đặt vào hộp, trang trí sao cho thực đẹp mắt, cậu đặc ý ngắm nghía lại mỹ thực do chính bản thân mình làm cho anh, trong đầu không ngừng tự khen chính mình.

Nhìn lại đồng hồ phát hiện đã 11 giờ rưỡi, Từ Nhược Thiên tranh thủ thu gom cơm hộp cẩn thận đặt vào túi xách, bắt đầu lên đường xuất phát đến công ty của Hứa Biên.

=====

Hứa Biên tức tối đưa tay vò vò tờ văn kiện trên bàn, mệt mỏi xoa xoa vàng thái dương của mình, quả thực hôm nay tâm tình anh không tốt chút nào, chính là công việc một lúc càng khó khăn và chông chát, đặc biệt là thua chứng khoán không biết có hơn mười

đầu ngón tay hay không, kể ra cũng thấy tình trạng hiện tại may mắn hơn cả, nếu như không nhờ hợp đồng quái quỷ của Từ Nhược Lâm, không chừng bây giờ toàn bộ công ty này sẽ bị phá sản, không nói đến cả việc anh phải ngồi ở lề đường ăn xin rồi đi.

Đột nhiên tiếng "ột ột" từ phía dưới bụng phát ra, Hứa Biên theo bản năng đưa tay xoa xoa bụng mình, cả ngày hôm qua đến giờ chưa có gì để ăn, thực sự hảo đói.

Thời điểm Hứa Biên còn đang hoang mang rằng nên tiếp tục công việc hay là kiếm gì đó cho vào bụng, một cuộc gọi từ phòng quản lý vang lên đánh thức tầm suy nghĩ của anh.

- Hứa Tổng, có Thiên tiên sinh đến muốn gặp anh.

Nghe đến đây trong đầu anh chỉ có bốn chữ phiền phức và chán ghét, không chút do dự mở miệng thẳng thừng cự tuyệt.

- Nói với cậu ta tôi rất bận, không có thời gian.

Thực không nghĩ đến anh vừa mới tắt máy, cánh cửa phòng tự nhiên mở ra, bước vào không phải ai khác chính là Từ Nhược Thiên đi.

- Hứa Biên. - Cậu hơn hờ bước đến bàn làm việc của anh, kéo lấy cánh tay anh tới bàn khách ngồi xuống.

- Không phải tôi đã bảo rất bận sao? Cậu như thế nào lại vào được đây? - Hứa Biên phẫn nộ buông tay Từ Nhược Thiên ra, cau mày hỏi.

- A... Anh đừng đổ lỗi cho quản lý nha, là em tự ý vào đây, chẳng qua em biết từ hôm qua đến giờ anh chưa ăn gì hết, cho nên đã về

nhà làm đồ ăn mang tới đây cho anh.. - Từ Nhược Thiên khăn trương mở miệng giải thích, đồng thời từ túi xách lấy ra hộp cơm đặt trên bàn, bày mỹ thực ra trước mặt Hứa Biên, lại còn chưa chờ anh mở miệng, cậu đã chen lời nói.

- Em chỉ tới mang thức ăn thôi, sẽ không làm phiền anh làm việc. Em đi đây, anh nhớ dùng cơm đó a, tạm biệt. - Còn không quên ghé bên má Hứa Biên hôn nhẹ một cái, sau đó mới chịu ngậm miệng hờn hờ bước ra ngoài.

Hứa Biên hừ lạnh một tiếng, đưa tay điều chỉnh hai bên trán của mình, nhưng tầm mắt vẫn cứ dán vào mâm mỹ thực trước mắt, xấu hổ hơn cả là tiếng ột ột dưới bụng lại không ngừng gào thét. Bạn đang ❖

Anh khẽ thở dài, dù sao cậu cũng tốn công từ trường về nhà nấu cơm mang tới đây cho anh, lại còn.... trang trí hộp cơm đẹp mắt thế này, và quan trọng hơn là cái dạ dày trống rỗng của mình, Hứa Biên chỉ còn cách tiếp nhận tấm lòng của Từ Nhược Thiên.

Nhưng trong lòng vẫn cảm thấy không hài lòng lắm, Hứa Biên trong đầu thầm chửi chính mình, bắt đắ dĩ tới bàn làm việc gọi điện cho quản lý.

- Gọi Thiên tiên sinh lên văn phòng gặp tôi. - Nói xong liền khăn trương tắt máy, bước đến bàn khách ngồi xuống.

Không ngờ chưa đầy một giây, Từ Nhược Thiên đã mở cửa bước vào, thở hồng hộc bước tới ngồi đối diện anh, cười cười hỏi.

- Có chuyện gì sao a?

Hứa Biên ban đầu cũng có chút kinh ngạc, cậu... cậu như thế nào, nghĩ đi nghĩ lại cũng không phải vấn đề anh cần quan tâm, liền đi thẳng vào vấn đề chính, hất cằm ý chỉ hộp cơm trước mắt.

Từ Nhược Thiên bắt giác theo ánh nhìn của anh mà đưa mắt về mâm thức ăn trên bàn, nhướn mày thắc mắc.

- Sao ạ?

- Chỗ này tôi ăn không hết, cậu ở đây ăn với tôi.

- A? Ý anh là, chúng ta cùng ăn sao? - Từ Nhược Thiên như không thể tin vào tai mình, kinh ngạc nhìn Hứa Biên.

- Đừng giả vờ nữa, mau ăn tôi còn nhiều việc phải làm. - Anh chán nản không thèm ngó ngang đến cậu, cầm lấy thìa múc một muỗng cơm cho vào miệng ăn một miếng, lập tức làm cho một tràng kinh ngạc khiến anh vô pháp phải mở lớn mắt.

Kia... kia quả thực rất hảo a, như thế nào một nam nhân có thể nấu ăn ngon như vậy.

- Thế nào? Có vừa miệng anh không? - Từ Nhược Thiên sốt ruột cúi đầu nhìn Hứa Biên, trông chờ cảm nhận của anh.

- Cũng được. - Anh nuốt xuống yết hầu, ho nhẹ vài tiếng trả lời.

Từ Nhược Thiên vừa nghe thì vui đến phát điên, liền cầm lấy đũa không ngừng gấp thức ăn bỏ vào bát anh, vừa gấp vừa nói.

- Nếu vậy anh nên ăn nhiều một chút, nếu không sẽ không tốt cho dạ dày a.

Hứa Biên trầm mặc nhìn từng động tác của cậu, sau một hồi liền cảm thấy có gì không đúng, một phen gạt bỏ tay cậu, hùng hổ nói.

- Tôi bảo cậu lên đây ăn hay là gấp thức ăn cho tôi?

- A, thực xin lỗi, em lập tức ăn. - Từ Nhược Thiên trong đầu nghĩ rằng Hứa Biên có phải hay không lo lắng cho cậu đi, tâm tình vui đến không từ nào để tả, như một gã bỏ đói lâu ngày mà cầm đầu ăn và ăn.

Hai người cứ thế cùng nhau dùng bữa, bắt quá trong suốt bữa ăn, cậu không ngừng mở miệng nói luyên thuyên, làm anh nhức đầu không thôi.

- Anh no rồi sao? Vậy để em dọn chỗ này. - Phát hiện Hứa Biên hạ xuống, đứng dậy bước đến bàn làm việc, Từ Nhược Thiên liền khẩn trương thu dọn sạch sẽ.

- Em về nhà đây. Tạm biệt. - Phát hiện anh đang cúi làm việc, cậu cũng không muốn làm phiền, đành mở cửa chào anh rồi ly khai.

HẾT CHƯƠNG 5

CHỈ LÀ ẢO GIÁC

Nhộng Hiền
www.dtv-ebook.com

Chương 6

~ 10 năm trước ~

Vài ngày sau đó, Từ Nhược Thiên sáng nào cũng khăng khăng đòi ông nội cho đến trường sớm, tắt thắp chính là chờ thời điểm ông lái xe rời đi, cậu liền tranh thủ chạy đến đầu đường đứng, tìm kiếm thân ảnh của người kia, nhưng đáp lại cậu chỉ là một tràng thất vọng không thôi.

Nhưng ông trời lại rất thương yêu cậu a, thực không ngờ đến lúc cậu tan học, người kia như thế nào lại đứng trước cổng trường cậu, tâm tình lúc này mừng đến phát điên, cậu liền một mạch chạy đến chỗ anh.

- Tôi tưởng chúng ta không còn gặp nhau nữa chứ a?

Hứa Biên nhìn thấy Từ Nhược Thiên liền cao hứng cười cười nói.

- Hôm nay tôi tan việc sớm, lúc này có ghé ngang qua cửa hàng bên đầu đường liền nhớ đến cậu, cho nên tôi mới vào đây.

- Vậy ra là chúng ta có duyên rồi nha, anh bảo coi, lần trước tôi chẳng qua muốn anh gọi cho tôi vì muốn chúng ta gặp nhau lần nữa. Hiện tại đã thế này rồi... chi bằng... - Từ Nhược lúng túng cúi đầu, miệng cười tủm tỉm tỏ vẻ ngại ngùng.

- Tôi mời cậu ăn, có được không? - Hứa Biên như hiểu được ý tứ thiếu niên, không khỏi cười lớn.

- Là anh nói đó a, tôi thích ăn bít tết. - Từ Nhược Thiên vừa nghe lấy tức vui đến nhảy dựng lên, khăn trương đẩy đẩy tay anh.

- Hảo a, tôi biết có một nhà hàng làm bít tết rất ngon, chắc sẽ vừa miệng cậu. Đi thôi.

Cả hai cùng nhau đi đến đầu đường, Từ Nhược Thiên lúc này tựa hồ nhớ ra điều gì, liền từ trong cặp sách lấy ra điện thoại di động của mình, gọi cho Từ Nhược Lâm.

- Ông nội.

- Sao thế Tiểu Thiên, ông đang trên đường tới trường, con chờ ông một lát. - Từ Nhược Lâm một bên vừa lái xe vừa trả lời.

Từ Nhược Thiên đưa mắt lén lút nhìn Hứa Biên, sau lại ghé sát điện thoại, thanh âm nũng nịu nói.

- Ông nội, ông có thể hay không đừng tới?

- Tại sao?

- Chính là... con chuẩn bị cùng bạn đi ăn bít tết a. - Cậu lo sợ co vai mình lại, trong đầu chỉ thầm mong ông cho phép cậu đi.

- Có được không a? Người đó lai lịch thế nào, gia thế ra sao? Lỡ như gặp phải người xấu thì ông nội biết làm sao? - Từ Nhược Lâm lo lắng hỏi.

- Ông nội đừng lo, anh ấy là người tốt, là người lần trước đã cứu con ở trường đó a, con cũng kể cho ông nội nghe rồi.

- Vậy sao? Nếu vậy thì ông yên tâm một chút... Hảo, khi nào về nhớ gọi điện cho ông, OK? - Từ Nhược Lâm vừa nghe thì cảm thấy an tâm hơn phần nào, liền cười cười nói.

- Cảm ơn ông nội. Con yêu ông nội. - Từ Nhược Thiên cảm kích không ngừng nói lời cảm ơn, còn không quên ghé môi vào điện thoại hôn một cái, sau đó mới tắt máy.- Cậu nhóc, ông nội cậu cũng dễ dãi quá nhỉ. - Hứa Biên ban nãy cũng thừa nghe rõ cuộc nói chuyện của bọn họ, có chút nể phục mà cau mày nhìn cậu.

- Chúng ta đi ăn được chưa? Tôi đói rồi. - Từ Nhược Thiên chỉ mỉm cười đắc ý, lắc lắc cánh tay của anh nũng nịu.

- Hảo a hảo a. - Hứa Biên bật cười xoa xoa đầu cậu, cùng cậu bước lên xe, bắt đầu xuất phát tới nhà hàng.

Từ Nhược Thiên trên suốt đường đi vẫn là luôn mở miệng nói chuyện, mặc dù cảm thấy thiếu niên bên cạnh mình quả thực hảo nói nhiều đi, bất quá Hứa Biên lại không phiền chút nào, chính là anh rất thích cậu a, hảo khả ái.

- Sau đó ông tôi bảo vịt Donald đi bằng hai chân, sau đó anh biết tôi nói gì không a? - Thiếu niên hớn hờ quay sang hỏi.

- Không. Cậu đã nói gì? - Hứa Biên nhẹ lắc đầu, vừa lái xe vừa hỏi.

- Tôi nói với ông là vịt nào mà chẳng đi bằng hai chân a. Ha ha ha.

- Ha ha. Cậu cũng hài hước thật. - Hứa Biên cũng vì câu chuyện kia của cậu mà bật cười, một bên đưa tay xoa xoa lấy đầu thiếu niên.

Nhìn thấy nam nhân kia nở nụ cười, hảo khoan dung và ôn nhu làm sao, Từ Nhược Thiên cư nhiên lập tức hai gò má ửng đỏ, lén lút mỉm cười quan sát anh, không do dự mà thẳng thừng nói.

- Cái kia... anh quả thực hảo soái a. Tôi... tôi rất thích anh.

- Ha ha, tôi cũng thích cậu, cậu nhóc.

Từ Nhược Thiên vừa nghe sắc mặt liền biến đổi, chính là tim cậu không ngừng đập mạnh, sau cùng liền cúi đầu tỏ vẻ thẹn thùng, im lặng không nói gì.

Đến địa điểm, cả hai đều bước vào nhà hàng, Từ Nhược Thiên từ đó đến giờ mãi luôn ngắm nghía từng nhất cử nhất động của Hứa Biên, thậm chí quên mất cả việc động đũa.

- Cậu không ăn sao? Không phải cậu bảo thích ăn bít tết sao? - Anh cau mày nhìn cậu, cầm lấy đũa gấp miếng bò bít tết kề trước miệng cậu.

- A? Có chứ a. - Từ Nhược Thiên nhất thời lắc đầu tỉnh táo lại, há miệng tiếp nhận miếng thịt từ Hứa Biên, còn nhú tí mắt cười cười với anh.

Anh bị nụ cười ngây ngô kia của cậu mà có chút thất thần, thiếu niên kia mặc dù nhan sắc không tính là tuyệt mỹ, cũng không phải là quá xấu xí, mà chính là có vẻ ngoài rất ưa nhìn. Bất quá một khi cậu mỉm cười, thực chẳng khác gì một thiên sứ vậy, nói vậy nghe có vẻ khoa trương quá mức, nhưng đối với anh cậu chính là như vậy a.

- Phải rồi, cái kia... tên của anh là gì? - Một lát, sực nhớ ra điều quan trọng nhất, Từ Nhược Thiên liền một phen nuốt trọn thức ăn xuống bụng, ngẩng đầu hỏi.

- Tôi a? Hứa Biên.

- Hứa Biên... Hứa Biên.... Hứa Biên... tôi sẽ ghi nhớ trong đầu nha. - Từ Nhược Thiên miệng không ngừng lẩm bẩm tên của anh, khóe miệng bỗng nở một nụ cười đắc ý, ngẩng đầu nhìn anh, đưa tay chỉ chỉ đầu mình.

- Được rồi, ăn đi. - Hứa Biên mỉm cười, hất cầm chỉ đĩa thức ăn trước mắt cậu, ý bảo cậu mau ăn.

- Anh.. không hỏi tôi tên gì sao? - Từ Nhược Thiên ủ rũ đưa mắt hướng Hứa Biên hỏi.

- Không. Tại sao? - Anh cau mày thắc mắc.

- Không có gì. - Từ Nhược Thiên vội vã lắc lắc đầu, cười cười tiếp tục cúi đầu ăn.

Hứa Biên nhìn bộ dạng ủy khuất kia đương nhiên thừa biết cậu thất vọng đến mức nào, khẽ nhếch miệng cười tà, anh nói.

- Tôi gọi cậu là... tiểu nha đầu, có được không?

- A? Không muốn a. - Từ Nhược Thiên kinh ngạc nhìn anh, một mực lắc đầu cự tuyệt.

Hứa Biên hạ đĩa xuống, chống tay lên bàn giải thích.

- Cậu biết không, ngày xưa nhà tôi rất nghèo, tôi lại là mồ côi cha mẹ, cho nên vú Ninh đã nuôi tôi, hồi đó mấy đứa con nít ở làng tôi không bao giờ gọi nhau bằng tên đầu, mà là gọi bằng biệt danh a, tại sao?

- Tôi không biết. - Cậu chậm rãi lắc đầu.

- Thứ nhất, gọi bằng biệt danh thể hiện mối quan hệ thân mật giữa hai người. Thứ hai, gọi như vậy sau này sẽ dễ nhớ đối phương là ai. Thứ ba, tôi muốn gọi cậu như vậy vì cậu khả ái, đáng yêu. - Hứa Biên đưa tay nhéo nhéo mũi Từ Nhược Thiên, cười ôn nhu.

Nghe đến đây cậu không khỏi vui mừng mà cúi thấp đầu, thì ra ý nghĩa của việc gọi biệt danh lại quý báu đến như vậy.

Cậu hùng hổ ngẩng đầu, ưỡn ngực lên, mở miệng tuyên bố.

- Vậy... từ giờ trở đi tôi sẽ là tiểu nha đầu của anh.

- Ha ha. Hảo a hảo a, mau ăn kẹo nguội mát.

- Ân. - Từ Nhược Thiên hì hì cười, như một tên chết đói lâu năm mà cấm đầu không ngừng ăn và ăn.

Dùng bữa xong, Hứa Biên đưa cậu về nhà, đương nhiên trước khi đi thiếu niên còn một mục đòi số điện thoại của anh. Anh cũng không do dự gì mà đưa cho cậu số điện thoại lẫn danh thiếp của mình.

Chờ anh rút cuộc rời khỏi, Từ Nhược Thiên cầm lấy danh thiếp của anh mà thét lớn, tí ta tí từng mở cửa bước vào nhà.

Thẳng đến phòng mình, cậu thả người nằm xuống giường, đưa tờ danh thiếp ngắm đi ngắm lại, nhoẻn miệng cười hạnh phúc.

- Là Tổng giám đốc công ty X sao? Ngầu quá a.

Sau đó vừa lăn lộn trên giường vừa cười lớn trông như một tên điên vậy.

- Hứa Biên, tôi rất muốn gặp anh a. - Nhưng không hiểu sao lại cảm thấy nhớ người kia đến thế, không phải trước đó mấy phút đã gặp rồi sao.

Cậu ử rử lấy chiếc gối ôm trọn trong người, miệng lẩm bẩm tên Hứa Biên, đến khi đôi mắt bắt đầu lim dim hòa vào giấc ngủ.

HẾT CHƯƠNG 6

- Cậu nhóc, ông nội cậu cũng dễ dãi quá nhỉ. - Hứa Biên ban nãy cũng thừa nghe rõ cuộc nói chuyện của bọn họ, có chút nể phục mà cau mày nhìn cậu.

- Chúng ta đi ăn được chưa? Tôi đói rồi. - Từ Nhược Thiên chỉ mỉm cười đắc ý, lắc lắc cánh tay của anh nũng nịu.

- Hảo a hảo a. - Hứa Biên bật cười xoa xoa đầu cậu, cùng cậu bước lên xe, bắt đầu xuất phát tới nhà hàng.

Từ Nhược Thiên trên suốt đường đi vẫn là luôn mở miệng nói chuyện, mặc dù cảm thấy thiếu niên bên cạnh mình quả thực hảo nói nhiều đi, bất quá Hứa Biên lại không phiền chút nào, chính là anh rất thích cậu a, hảo khả ái.

- Sau đó ông tôi bảo vịt Donald đi bằng hai chân, sau đó anh biết tôi nói gì không a? - Thiếu niên hớn hờ quay sang hỏi.

- Không. Cậu đã nói gì? - Hứa Biên nhẹ lắc đầu, vừa lái xe vừa hỏi.

- Tôi nói với ông là vịt nào mà chẳng đi bằng hai chân a. Ha ha ha.

- Ha ha. Cậu cũng hài hước thật. - Hứa Biên cũng vì câu chuyện kia của cậu mà bật cười, một bên đưa tay xoa xoa lấy đầu thiếu niên.

Nhìn thấy nam nhân kia nở nụ cười, hảo khoan dung và ôn nhu làm sao, Từ Nhược Thiên cư nhiên lập tức hai gò má ửng đỏ, lén lút mỉm cười quan sát anh, không do dự mà thẳng thừng nói.

- Cái kia... anh quả thực hảo soái a. Tôi... tôi rất thích anh.

- Ha ha, tôi cũng thích cậu, cậu nhóc.

Từ Nhược Thiên vừa nghe sắc mặt liền biến đổi, chính là tim cậu không ngừng đập mạnh, sau cùng liền cúi đầu tỏ vẻ thẹn thùng, im lặng không nói gì.

Đến địa điểm, cả hai đều bước vào nhà hàng, Từ Nhược Thiên từ đó đến giờ mãi luôn ngắm nghía từng nhất cử nhất động của Hứa Biên, thậm chí quên mất cả việc động đũa.

- Cậu không ăn sao? Không phải cậu bảo thích ăn bít tết sao? - Anh cau mày nhìn cậu, cầm lấy đũa gấp miếng bò bít tết kề trước miệng cậu.

- A? Có chứ a. - Từ Nhược Thiên nhất thời lắc đầu tỉnh táo lại, há miệng tiếp nhận miếng thịt từ Hứa Biên, còn nhúu tí mắt cười cười với anh.

Anh bị nụ cười ngây ngô kia của cậu mà có chút thất thần, thiếu niên kia mặc dù nhan sắc không tính là tuyệt mỹ, cũng không phải là quá xấu xí, mà chính là có vẻ ngoài rất ưa nhìn. Bất quá một khi cậu mỉm cười, thực chẳng khác gì một thiên sứ vậy, nói vậy nghe có vẻ khoa trương quá mức, nhưng đối với anh cậu chính là như vậy a.

- Phải rồi, cái kia... tên của anh là gì? - Một lát, sực nhớ ra điều quan trọng nhất, Từ Nhược Thiên liền một phen nuốt trọn thức ăn xuống bụng, ngẩng đầu hỏi.

- Tôi a? Hứa Biên.

- Hứa Biên... Hứa Biên.... Hứa Biên... tôi sẽ ghi nhớ trong đầu nha. - Từ Nhược Thiên miệng không ngừng lẩm bẩm tên của anh, khóe miệng bỗng nở một nụ cười đắc ý, ngẩng đầu nhìn anh, đưa tay chỉ chỉ đầu mình.

- Được rồi, ăn đi. - Hứa Biên mỉm cười, hất cầm chỉ đĩa thức ăn trước mắt cậu, ý bảo cậu mau ăn.

- Anh.. không hỏi tôi tên gì sao? - Từ Nhược Thiên ủ rũ đưa mắt hướng Hứa Biên hỏi.

- Không. Tại sao? - Anh cau mày thắc mắc.

- Không có gì. - Từ Nhược Thiên vội vã lắc lắc đầu, cười cười tiếp tục cúi đầu ăn.

Hứa Biên nhìn bộ dạng ủy khuất kia đương nhiên thừa biết cậu thất vọng đến mức nào, khẽ nhếch miệng cười tà, anh nói.

- Tôi gọi cậu là... tiểu nha đầu, có được không?

- A? Không muốn a. - Từ Nhược Thiên kinh ngạc nhìn anh, một mực lắc đầu cự tuyệt.

Hứa Biên hạ đĩa xuống, chống tay lên bàn giải thích.

- Cậu biết không, ngày xưa nhà tôi rất nghèo, tôi lại là mồ côi cha mẹ, cho nên vú Ninh đã nuôi tôi, hồi đó mấy đứa con nít ở làng tôi

không bao giờ gọi nhau bằng tên đầu, mà là gọi bằng biệt danh a, tại sao?

- Tôi không biết. - Cậu chậm rãi lắc đầu.

- Thứ nhất, gọi bằng biệt danh thể hiện mối quan hệ thân mật giữa hai người. Thứ hai, gọi như vậy sau này sẽ dễ nhớ đối phương là ai. Thứ ba, tôi muốn gọi cậu như vậy vì cậu khả ái, đáng yêu. - Hứa Biên đưa tay nhéo nhéo mũi Từ Nhược Thiên, cười ôn nhu.

Nghe đến đây cậu không khỏi vui mừng mà cúi thấp đầu, thì ra ý nghĩa của việc gọi biệt danh lại quý báu đến như vậy.

Cậu hùng hổ ngẩng đầu, ưỡn ngực lên, mở miệng tuyên bố.

- Vậy... từ giờ trở đi tôi sẽ là tiểu nha đầu của anh.

- Ha ha. Hảo a hảo a, mau ăn kẹo nguội mất.

- Ân. - Từ Nhược Thiên hì hì cười, như một tên chết đói lâu năm mà cấm đầu không ngừng ăn và ăn.

Dùng bữa xong, Hứa Biên đưa cậu về nhà, đương nhiên trước khi đi thiếu niên còn một mục đòi số điện thoại của anh. Anh cũng không do dự gì mà đưa cho cậu số điện thoại lẫn danh thiếp của mình.

Chờ anh rút cuộc rời khỏi, Từ Nhược Thiên cầm lấy danh thiếp của anh mà thét lớn, tí ta tí từng mở cửa bước vào nhà.

Thẳng đến phòng mình, cậu thả người nằm xuống giường, đưa tờ danh thiếp ngắm đi ngắm lại, nhoẻn miệng cười hạnh phúc.

- Là Tổng giám đốc công ty X sao? Ngầu quá a.

Sau đó vừa lăn lộn trên giường vừa cười lớn trông như một tên điên vậy.

- Hứa Biên, tôi rất muốn gặp anh a. - Nhưng không hiểu sao lại cảm thấy nhớ người kia đến thế, không phải trước đó mấy phút đã gặp rồi sao.

Cậu ử rử lấy chiếc gối ôm trọn trong người, miệng lầm bầm tên Hứa Biên, đến khi đôi mắt bắt đầu lim dim hòa vào giấc ngủ.

HẾT CHƯƠNG 6

CHỈ LÀ ẢO GIÁC

Nhộng Hiên
www.dtv-ebook.com

Chương 7

Hứa Biên ngã đầu tựa vào ghế, an tĩnh nhắm hai mắt lại, cứ nhiên lúc này tiếng điện thoại vang lên, anh hừ lạnh một tiếng, đưa tay cầm lấy ống nghe nghe máy.

- Tổng giám đốc, ông Lâm muốn gặp anh. - Bên đầu dây là thư kí Tôn.

Hứa Biên vừa nghe liền trầm mặc im lặng một hồi, như thế nào Từ Nhược Lâm lại muốn đến đây quấy rối rồi, chắc hẳn lại là chuyện của Từ Nhược Thiên đi.

- Tổng giám đốc. - Mãi không thấy anh trả lời, thư kí Tôn không kiên nhẫn nói.

- Hảo, kêu ông ta lên văn phòng gặp tôi. - Anh lạnh lùng trả lời, nói xong liền tắt máy, chỉnh tề lại y phục, bước đến bàn khách ngồi xuống.

Không lâu sau đó, Từ Nhược Lâm đã mở cửa bước vào, bộ dạng hừng khởi mỉm cười nhìn Hứa Biên, nhàn nhã nhấc móng ngồi xuống đối diện anh.

- Có gì thì nói nhanh đi. - Anh trừng mắt nhìn ông, lạnh lùng nói.

- Hắc... chưa gì đã muốn đuổi khách đi rồi sao. Mà không, là ông vợ chứ nhỉ? - Từ Nhược Lâm nhếch miệng cười tà ác, ngang nhiên

chồm người tự mình rót một ly trà uống một ngụm, đưa mắt thách thức Hứa Biên.

- Ông Lâm, hiện tại tất cả hợp đồng tôi và ông hai bên đã kí kết, ông còn muốn hại công ty tôi đến bao giờ đây. - Anh hừ lạnh một tiếng, cố gắng ổn định lại tinh thần, nghiêm túc nói.

- Ha ha ha, cậu đang đùa tôi sao, cậu nghĩ chỉ cần chữ kí của cậu, công ty cậu sẽ thoát khỏi số tiền lớn đó sao? - Từ Nhược Lâm ôm bụng cười ha hả, tiếp tục nhàn nhã nhấp một ngụm trà.

Hứa Biên vừa nghe lập tức nổi giận đến đôi mắt đỏ ửng, hung hăng nắm chặt nắm tay đập mạnh lên bàn, anh quát lớn.

- Ông nói vậy là sao? Ông không làm theo hợp đồng của chúng ta?!!

- Hứa Tổng, tôi nói cho cậu biết, đối với tôi việc quan trọng nhất là lễ cưới của Tiểu Thiên, tôi đây chính là thừa biết cậu chỉ ký hợp đồng với tôi chỉ để cứu vãn công ty của cậu, nhưng thực ra cậu một chút cũng không hề đối tốt với Tiểu Thiên. Nếu như một ngày nào đó tôi phát hiện cậu động tay động chân với cháu tôi, công ty và cả gia sản của cậu, chỉ còn là một hạt cát mà thôi. Đặc biệt là đứa con hiếu thảo của cậu đấy, thừa Tổng giám đốc. - Từ Nhược Lâm một phen túm lấy cổ áo Hứa Biên, hung tợn tuyên bố.

Hứa Biên cả kinh im lặng, dùng sức đẩy ông ra, chỉnh tề lại áo mình, lạnh lùng nhìn ông.

- Vậy rốt cuộc ông muốn thế nào?

- Cậu thông minh lắm mà, tự suy nghĩ đi chứ. - Từ Nhược Lâm mỉa mai cười tà, vẫn là động tác đưa ly trà kề lên miệng uống cạn

sạch.

Hứa Biên chậm rãi đứng dậy, đi đến bàn làm việc lục lại sổ sách, nhìn chăm chăm một hồi, anh hướng ông nói.

- 5 ngày.

- Cậu đùa tôi sao? - Từ Nhược Lâm vừa nghe lập tức bị chọc tức đến gần như tăng huyết áp.- Vậy ông ra quyết định đi, tôi không muốn dài dòng. - Anh mất hết kiên nhẫn mà hùng hổ ném quyển sổ tay sang một bên.

- 2 ngày sau tôi có việc phải đi Mỹ một chuyến để làm ăn, ngày đó cậu phải ở nhà thờ làm lễ cho tôi. - Nói xong Từ Nhược Lâm liền khấn trương đứng dậy, cài nút áo khoác rồi xoay người bước ra ngoài.

Hứa Biên tức tối đưa hai tay đập mạnh lên bàn, thở hồng hộc trừng mắt nhìn tay mình, thanh âm run rẩy nói.

- Bạch Dương... anh phải làm sao?

=====

Từ Nhược Thiên một bên không ngừng lắc lắc hông mình, một bên vừa chu chu cái tiểu khẩu huyết sáo mà nấu ăn.

Nhớ đến vụ hồi trưa được Hứa Biên kêu cậu ngồi ăn cùng anh, lại còn bảo thức ăn cậu nấu rất hảo, thế là suốt từ chiều cậu liền mải mê đọc sách, học cách nấu mỹ thực khoa trương nhất cho anh.

Hiện tại tâm tình cậu hạnh phúc đến không thể hạnh phúc hơn, hơn hở làm một bữa cơm tối cho Hứa Biên.

Nghe thấy tiếng cổng mở, Từ Nhược Thiên liền nhanh chóng cởi tạp dề ra, chạy ra ngoài đón anh.

- Hứa Biên, hôm nay anh tan sở sớm sao? - Cậu cúi người định giúp anh cầm túi xách, lại bị anh hoàn toàn ngó lơ mà đi thẳng vào nhà, biểu tình lạnh lùng thực chẳng khác gì ngày hôm qua vậy.

Nhưng cậu vẫn là không để ý gì mấy, đóng cửa nẻo cẩn thận rồi chạy thẳng vào nhà bếp bày thức ăn lên bàn, cười cười đối anh nói.

- Có phải rất đói rồi không? Hôm nay em nấu nhiều món lắm a.

Hứa Biên không nói gì, một phen chậm rãi bước bàn ăn quan sát.

- Đến, ngồi xuống đi. - Cậu vội vã kéo ghế ra giúp anh, cười cười nói.

"Choang" một tiếng, anh hung hăng vung tay hất mâm thức ăn xuống đất, lại làm cậu một trận hoảng loạn đến mức giật thót cả mình, tim bắt đầu đập nhanh.

- Cậu rốt cuộc đến khi nào mới tha cho tôi đây?!! Hai ông cháu nhà các người đúng là thâm độc hiểm ác, cả đời đừng mong tôi đối xử tốt với cậu. - Hứa Biên một phen đưa tay siết chặt lấy bả vai Từ Nhược Thiên, hung tợn tuyên bố.

- Hứa... Hứa Biên. Anh nói cái gì vậy? Em.. em không hiểu gì hết.
- Cậu gượng cười nhìn anh, thanh âm thập phần run rẩy.

- Đừng có diễn kịch trước mặt tôi. Giỏi thì lột bản mặt thật của cậu ra đi. - Hứa Biên nhếch miệng cười lạnh, hung hăng áp tay vào mặt cậu mà chà xát.

- Hứa... Hứa Biên. Đừng mà.. đau quá. - Cậu cả kinh tránh né bàn tay anh, hơi thở bắt đầu dồn dập.

- Hừ. Xem như kiếp trước tôi làm kẻ ác, bây giờ mới hứng chịu hậu quả, bị hai người dùng mưu kế hại đến mức này đi. - Anh một phen đẩy cậu ngã xuống đất, lạnh lùng bước lên lầu.

Từ Nhược Thiên đau đớn đưa tay ôm lấy ngực, thở dốc hướng ánh mắt nhìn Hứa Biên, yếu ớt gọi.

- Hứa... Hứa Biên... học... giúp em với. Học.... học...Đáp lại cậu chỉ là thân ảnh lạnh lùng bước thẳng lên phòng mình, cậu liền loạng choạng đứng dậy, bước thấp bước cao đưa tay với lấy ngăn tủ dưới bếp.

- Học... học... Ừ... - Từ Nhược Thiên bắt lực ngã quỵ xuống đất, cố gắng vươn tay mở ngăn tủ ra lấy lọ thuốc.

Cư nhiên vì đây là thuốc dự phòng, hoàn toàn chưa được mở nắp sẵn, cậu không còn cách nào khác liền vung tay đập vỡ nó, loạng choạng với từng viên thuốc trên sàn cho vào miệng, nuốt một hơi xuống. Sau đó cơ thể kiệt sức mà ngất xỉu.

Hứa Biên sau khi tắm rửa xong, bước ra ngoài vẫn không thấy thân ảnh của Từ Nhược Thiên như đêm qua mà nằm ngủ ngon lành trên giường anh.

Nhưng thừa biết thảo nào tối đến cậu cũng bò đến phòng này mà ngủ, anh liền cầm lấy chiếc gối cạnh đó ôm xuống dưới lầu.

Ném gối trên sofa, anh đưa mắt ngắm nghía xung quanh, như thể nào căn nhà lại yên tĩnh thế này. Không muốn suy nghĩ gì nhiều, anh nhắc chân bước xuống nhà bếp uống một ngụm nước.

Cư nhiên một đồng hồ độn ban nầy vẫn còn giữ nguyên trên mặt đất, Hứa Biên hừ lạnh một tiếng, miệng lẩm bẩm.

- Cậu ta còn không chịu dọn đồng này sao?

Ánh mắt liền chuyển sang nhà bếp, lập tức bắt gặp thân ảnh của Từ Nhược Thiên đang nằm bất tỉnh trên sàn nhà, anh kinh ngạc khần trương bước tới, phát hiện xung quanh toàn là thuốc đi. Không nhìn được tức giận mà chửi lớn.

- Mẹ kiếp.

Hứa Biên đưa tay bế cậu lên, thẳng đến gara mà đặt cậu vào xe, vội vã đưa cậu đến bệnh viện.

Lúc Từ Nhược Thiên tỉnh dậy cũng là đến tận sáng hôm sau, phát hiện bản thân đang nằm trong bệnh viện, cậu ngơ ngác nhìn xung quanh, như thế nào cậu lại ở đây chứ.

- Tiên sinh tỉnh rồi sao? - Một vị bác sĩ bước vào, mỉm cười hỏi.

- Xin hỏi, tôi tại sao lại ở đây? - Từ Nhược Thiên vội vã ngồi dậy, thắc mắc nhìn ông.

- Tiên sinh bị tác dụng của thuốc mà ngất xỉu, là một người đã đưa tiên sinh đến đây.

- Có phải.. người kia có phải là Hứa Biên không? - Cậu khần trương bắt lấy cánh tay bác sĩ, hờ hờ hỏi ông.

- Vâng. Đúng vậy.

Từ Nhược Thiên vừa nghe tâm tình vui đến không từ nào để miêu tả, liền đối vị bác sĩ nói.

- Vậy... anh ấy đâu rồi a?

- Tôi không biết. Đêm qua đưa tiên sinh tới đây là người đó bỏ đi luôn. - Ông thở dài.

- Vậy sao? Chắc là anh ấy gọi ông nội tới đây rồi. - Từ Nhược Thiên bĩu môi, hẳn là ông nội sẽ rất lo cho cậu đi.

Thời điểm cậu định mở miệng nói gì đó, đột nhiên một thanh âm từ bên ngoài vọng ra.

- Ai bảo tôi gọi ông nội cậu tới đây. - Bước vào không phải ai khác chính là Hứa Biên đi.

Từ Nhược Thiên đương nhiên vừa nhìn thấy anh liền vui mừng đứng dậy ôm lấy anh.

- Hứa Biên. Anh không đi làm sao?

- Vậy xin phép. - Cảm thấy bản thân không nên ở đây lâu, vị bác sĩ liền lui ra ngoài, đóng cửa lại.

"Bịch", Hứa Biên một phen đẩy cậu xuống, lạnh lùng nói.

- Nói đi, cậu có nhất thiết phải làm vậy không? Chẳng lẽ tôi chỉ mới đối xử tệ với cậu một chút, cậu là cố ý để mách lẻo ông nội khốn kiếp của cậu có phải không?

- Hứa... Hứa Biên... anh nói gì vậy? Sao anh lại nói ông nội em như vậy chứ? - Từ Nhược Thiên ngơ ngác ngẩng đầu nhìn anh, hoàn toàn không hiểu anh đang nói gì.

- Hắc... Tôi nói cho cậu biết, lần sau đừng có làm cái trò uống thuốc tự tử trước mặt tôi!! - Hứa Biên cười khinh bỉ một tiếng, trừng

mắt quát lớn.

Từ Nhược Thiên vừa nghe lập tức cả kinh mở lớn mắt, run rẩy nói.

- Sao?

HẾT CHƯƠNG 7

CHỈ LÀ ẢO GIÁC

Nhộng Hiên
www.dtv-ebook.com

Chương 8

Từ Nhược Thiên chậm rãi đứng dậy, đầu óc hiện tại mơ mơ hồ hồ suy nghĩ lời nói ban nãy của Hứa Biên, nụ cười gương gạo hiện rõ trên gương mặt cậu.

- Cái kia... anh tưởng em tự tử sao? Em không có a, xin lỗi đã làm anh lo lắng.

- Hắc... Cậu không cần giả vờ giải thích, nếu muốn kết hôn... chúng ta lập tức làm đơn đăng ký kết hôn. - Hứa Biên nhếch miệng cười lạnh, một phen nắm lấy cổ tay Từ Nhược Thiên kéo ra ngoài.

Cư nhiên thời điểm anh vừa đưa tay mở cửa, trước mắt lập tức bắt gặp gương mặt đằng đằng sát khí của Từ Nhược Lâm.

- Ông nội. - Nhìn thấy ông Từ Nhược Thiên liền luống cuống bước tới.

- Con không sao thật mà, ông không cần bỏ công việc đến đây.

Từ Nhược Lâm chỉ cười nhẹ quay sang cậu xoa xoa đầu, ôn nhu nói.

- Là Hứa Biên lo lắng nên đã gọi ông tới đây. Con xem, sức khỏe không tốt, nên cẩn thận một chút. - Sau đó liền đưa mắt trừng trừng Hứa Biên, chậm rãi tiến gần anh, ghé sát tai gần giọng nói.

- Cậu ra ngoài cho tôi. - Nói xong sắc mặt liền thu hồi vẻ tươi cười ban nãy, dìu Từ Nhược Thiên ngồi xuống giường.

- Con ở đây để bác sĩ kiểm tra lại sức khỏe cho con, ông và Hứa Biên cần nói chuyện.

Phát hiện Hứa Biên hùng hổ bước ra ngoài, Từ Nhược Thiên lo lắng ngẩng đầu nhìn ông.

- Ông nội, anh ấy chỉ là hiểu lầm một chút chuyện.. cho nên mới lớn tiếng với con. Ông nội đừng cáu gắt với anh ấy, có được không?

- Không có a, chúng ta chỉ muốn bàn về việc ở công ty, con đừng suy nghĩ nhiều quá. - Từ Nhược Lâm trong nháy mắt hiện ra ý tức giận, nhưng rất nhanh liền nở nụ cười trấn an cậu.

- Ân. - Cậu nhẹ gạt đầu hiểu chuyện, đưa ánh mắt khẩn trương nhìn ông xoay người bước ra ngoài.

Một lát, vị bác sĩ ban nãy bước vào, cậu liền chậm rãi đặt lưng nằm trên giường, kiểm tra sức khỏe của mình.

- Cậu có vẻ không hề lột tai những lời nói của tôi nhỉ? - Từ Nhược Lâm một bên đối mặt với Hứa Biên, một bên vừa lấy điều thuốc châm lửa.

- Hai người đúng thực chẳng khác gì rắn độc, đặc biệt là đứa cháu trai đích tôn của ông, bên ngoài thì như ra vẻ nhu hòa, bên trong tâm địa y hệt như ông nội của nó vậy.

- Cậu nói cái gì?!! - Hứa Biên vừa dứt lời, Từ Nhược Lâm đã hung hăng bước tới túm lấy cổ áo anh quát lớn.

Anh một phen dùng sức đẩy ông ra, cao giọng nghiêm nghị tuyên bố.

- Ông đừng tưởng có thể đe dọa tôi, dù sao tôi cũng đã kêu mọi người chuẩn bị lễ cưới vào ngày mai, có khi cả đời này không cần ông tôi cũng đủ sống trong địa ngục với cháu trai của ông rồi. - Anh đưa tay phanh thắng vật áo mình, nói xong liền xoay người ly khai, mặc cho cơn phẫn nộ của Từ Nhược Lâm phía sau.=====

Hứa Biên vừa về đến công ty, đã thấy mọi người thi nhau phân công chuẩn bị về lễ cưới ngày mai của mình, anh ngây người nhìn họ, cảm thấy trong lòng buồn bực không thôi.

- Tổng giám đốc, tôi đã gửi tất cả thiệp cưới cho những người thân và đồng nghiệp của anh, hoa và địa điểm cũng chuẩn bị đầy đủ. - Thư ký Tôn vừa bước ra từ văn phòng đã bắt gặp thân ảnh mệt mỏi của Hứa Biên, khẩn trương bước tới thông báo tình hình.

- Vất vả cho cô rồi. - Hứa Biên nhẹ gạt đầu, đưa tay vỗ nhẹ vai cô.

- Tổng giám đốc, anh không khỏe chỗ nào sao? - Nhìn thấy sắc mặt xanh xao không mấy phấn khởi của anh, cô không khỏi lo lắng nói.

- Không sao. Thôi được rồi, tôi về văn phòng đây.

Hứa Biên gượng cười lướt qua thư ký Tôn, bước đến văn phòng của mình.

=====

- Sao ạ? Ngày mai... ngày mai sẽ tổ chức đám cưới? Có đột ngột quá không ông nội. - Từ Nhược Thiên kinh ngạc mở lớn mắt, ngơ ngác khi vừa nhận tin từ ông.

- Phải a. Tiểu Thiên của ông ngày mai sẽ trở thành một người vợ chính trực rồi... không còn là đứa nhóc nằm trong lòng ngực ông già này nữa. - Từ Nhược Lâm đưa tay vuốt ve gương mặt cậu, thanh âm nghẹn ngào thốt từng lời.

Tình cảnh này thực khiến Từ Nhược Thiên cũng muốn phát khóc, không kiềm được nước mắt mà rơi lệ.

- Ông nội... con nhất định sẽ luôn về thăm ông nội mà.

- Coi kìa, chưa gì đã khóc rồi. - Ông bật cười gõ nhẹ vào đầu cậu.

- Nhưng mà... ông sẽ không dự lễ cưới của con thật sao? - Từ Nhược Thiên nức nở nhìn ông, chính là ngày mai là ngày trọng đại nhất trong đời cậu, như thế nào người thân duy nhất của cậu không thể tới được chứ.

- Ông xin lỗi, ông có việc phải bay sang Mỹ gấp. Nhưng Tiểu Thiên đừng lo, ông nội đã cho người quay phim, đoạn phim này sẽ trực tiếp phát trên laptop của ông, như vậy ông có thể xem lễ cưới của Tiểu Thiên rồi a. - Từ Nhược Lâm vuốt ve mái tóc cậu, nhẹ giọng trấn an.

Nhưng cậu vẫn là tuyệt không chịu, đưa tay gắt gao ôm chặt lấy ông, kịch liệt lắc đầu.

- Con muốn ông làm phụ rể cơ.

- Ha ha, tiểu tử thối, lớn già đầu rồi còn muốn bám ông già này mãi sao. Vả lại, nếu như ông mà ở đó, không chừng ông sẽ là người đầu tiên hoãn lễ cưới này đó a.

Từ Nhược Thiên vừa nghe lập tức cả kinh ngẩng đầu nhìn Từ Nhược Lâm, bấu môi ỷ khuất, sau cùng liền nắm lấy bàn tay ông, cười hạnh phúc.

- Ông nội, con sắp làm vợ của Hứa Biên rồi, đây.... đây không phải là ảo giác, đúng không ông?

- Đương nhiên không rồi, được bên cạnh người mình yêu là hạnh phúc nhất, ông hiểu rõ điều đó.. Tiểu Thiên. - Từ Nhược Lâm đột nhiên ghen ngào nhìn cậu, nước mắt xúc động rơi xuống.

- Ông nội đừng khóc. - Cậu vươn tay ôm lấy cổ ông, vỗ nhẹ lưng lưng ông an ủi.

- Không sao, phải rồi, lần trước con nói muốn mặc bộ đầm cưới đẹp nhất ở cửa hàng có phải không? Ngày mai con có thể mặc nó rồi. - Một lát, Từ Nhược Lâm như nhớ ra điều gì, liền buông cậu ra mỉm cười nói.

- Ông nội... nhưng mà... cái kia con chỉ nói qua loa thôi.

- Thôi nào, ông biết con rất thích chiếc đầm đó.... Tiểu Thiên, hứa với ông, mặc kệ người ta có nói gì, đối với ông con vẫn là cô dâu đẹp nhất của ông, được chứ? - Ông nghiêm nghị nắm lấy bả vai Từ Nhược Lâm, từng lời từng lời khuyên nhủ cậu.

- Dạ vâng. Cảm ơn ông nội.

Tối hôm đó, Từ Nhược Thiên không ngừng mân mê nhìn bản thân mình trước gương, chính là trước mắt cậu đây là chiếc đầm cưới xinh đẹp đó.

Cậu nhìn chính bản thân, không tìm được nước mắt mà khóc nức, cậu không thể tin được lại có ngày được mặc chiếc váy này trong ngày hệ trọng với người mình yêu thương nhất, Hứa Biên.

"Cạch", cửa phòng đột ngột mở ra khiến Từ Nhược Thiên khấn trương chùi lấy nước mắt mình, đưa tay vén lấy chiếc đầm trắng xoay người lại.

- Hứa Biên... thế nào? Trông em đẹp chứ?

Trong đầu Hứa Biên lúc này chỉ có bốn chữ "Cái quái gì vậy?", như thế nào cậu ta lại dám diện đầm cưới một nữ nhân trong lễ cưới của anh được chứ.

- Cậu đang giỡn mặt tôi sao? - Anh cười lạnh.

- A? - Từ Nhược Thiên lúc này chỉ có thể chứng kiến gương mặt đầy tức giận và tỏ vẻ kinh tởm của Hứa Biên, ngơ ngác nhìn anh.

- Cậu dám mặc cái này trong lễ cưới của chúng ta? Thực kinh tởm... cậu điên thật rồi. - Hứa Biên hiện tại chỉ muốn dùng lời nói của mình mà xỉa mồm cậu, đối với anh việc mình phải đám cưới "người vợ" thứ hai thực không thể chấp nhận được, công ty vốn dĩ đã lâm vào khủng hoảng, lại còn chỉ vì lễ cưới chết tiệt này mà mọi người hôm nay phải bỏ bê công ty bận rộn đến mức nào, thế mà Từ Nhược Thiên cậu chỉ dừng dừng trưng một bộ đầm trắng tong bộ dạng "đồng bóng" kinh tởm như thế, cả đời đừng mong Hứa Biên anh có thể cùng cậu một chỗ.

Nhưng đối với Từ Nhược Thiên chẳng khác gì hàng nghìn tấn đá đè lên người cậu vậy, đây chính là bộ đầm mà ông nội đã tặng cậu, cậu không thể không mặc nó.

- Em... em biết thế này thực kì quái. Nhưng mà... đây là bộ em thích nhất, và còn... chính ông nội đã tặng... - Thanh âm cậu lúc này thập phần lợi hại run rẩy, ghen ngào muốn giải thích cho Hứa Biên, nhưng chưa kịp dứt lời đã bị anh tặng một nụ cười khinh bỉ.

- Là bộ đầm cậu thích nhất sao? Đã hại tôi đến mức này, còn muốn bề mặt tôi trước mặt mọi người.

- Không... không có. Nếu anh không thích... em sẽ mặc một bộ đầm khác. - Từ Nhược Thiên luống cuống đưa tay cời ruy băng trên tóc mình xuống.

- Không cần! Chỉ cần nhìn thấy gương mặt của cậu thôi làm tôi muốn phát nôn rồi. - Hứa Biên lạnh lùng bỏ lại một câu, xoay người mở rèm cửa bước ra ngoài.

HẾT CHƯƠNG 8 ##### =====

Hứa Biên vừa về đến công ty, đã thấy mọi người thi nhau phân công chuẩn bị về lễ cưới ngày mai của mình, anh ngây người nhìn họ, cảm thấy trong lòng buồn bực không thôi.

- Tổng giám đốc, tôi đã gửi tất cả thiệp cưới cho những người thân và đồng nghiệp của anh, hoa và địa điểm cũng chuẩn bị đầy đủ. - Thư kí Tôn vừa bước ra từ văn phòng đã bắt gặp thân ảnh mệt mỏi của Hứa Biên, khẩn trương bước tới thông báo tình hình.

- Vắt vả cho cô rồi. - Hứa Biên nhẹ gạt đầu, đưa tay vỗ nhẹ vai cô.

- Tổng giám đốc, anh không khỏe chỗ nào sao? - Nhìn thấy sắc mặt xanh xao không mấy phần khởi của anh, cô không khỏi lo lắng nói.

- Không sao. Thôi được rồi, tôi về văn phòng đây.

Hứa Biên gượng cười lướt qua thư ký Tôn, bước đến văn phòng của mình.

=====

- Sao ạ? Ngày mai... ngày mai sẽ tổ chức đám cưới? Có đột ngột quá không ông nội. - Từ Nhược Thiên kinh ngạc mở lớn mắt, ngờ ngác khi vừa nhận tin từ ông.

- Phải a. Tiểu Thiên của ông ngày mai sẽ trở thành một người vợ chính trực rồi... không còn là đứa nhóc nằm trong lòng ngực ông già này nữa. - Từ Nhược Lâm đưa tay vuốt ve gương mặt cậu, thanh âm nhen ngào thốt từng lời.

Tình cảnh này thực khiến Từ Nhược Thiên cũng muốn phát khóc, không kiềm được nước mắt mà rơi lệ.

- Ông nội... con nhất định sẽ luôn về thăm ông nội mà.

- Coi kìa, chưa gì đã khóc rồi. - Ông bật cười gõ nhẹ vào đầu cậu.

- Nhưng mà... ông sẽ không dự lễ cưới của con thật sao? - Từ Nhược Thiên nức nở nhìn ông, chính là ngày mai là ngày trọng đại nhất trong đời cậu, như thế nào người thân duy nhất của cậu không thể tới được chứ.

- Ông xin lỗi, ông có việc phải bay sang Mỹ gấp. Nhưng Tiểu Thiên đừng lo, ông nội đã cho người quay phim, đoạn phim này sẽ trực tiếp phát trên laptop của ông, như vậy ông có thể xem lễ cưới của Tiểu Thiên rồi a. - Từ Nhược Lâm vuốt ve mái tóc cậu, nhẹ giọng trấn an.

Nhưng cậu vẫn là tuyệt không chịu, đưa tay gắt gao ôm chặt lấy ông, kịch liệt lắc đầu.

- Con muốn ông làm phụ rể cơ. Bạn đang

- Ha ha, tiểu tử thôi, lớn già đầu rồi còn muốn bám ông già này mãi sao. Vả lại, nếu như ông mà ở đó, không chừng ông sẽ là người đầu tiên hoãn lễ cưới này đó a.

Từ Nhược Thiên vừa nghe lập tức cả kinh ngẩng đầu nhìn Từ Nhược Lâm, bấu môi ủy khuất, sau cùng liền nắm lấy bàn tay ông, cười hạnh phúc.

- Ông nội, con sắp làm vợ của Hứa Biên rồi, đây.... đây không phải là ảo giác, đúng không ông?

- Đương nhiên không rồi, được bên cạnh người mình yêu là hạnh phúc nhất, ông hiểu rõ điều đó.. Tiểu Thiên. - Từ Nhược Lâm đột nhiên ghen ngào nhìn cậu, nước mắt xúc động rơi xuống.

- Ông nội đừng khóc. - Cậu vươn tay ôm lấy cổ ông, vỗ nhẹ lưng lưng ông an ủi.

- Không sao, phải rồi, lần trước con nói muốn mặc bộ đầm cưới đẹp nhất ở cửa hàng có phải không? Ngày mai con có thể mặc nó rồi. - Một lát, Từ Nhược Lâm như nhớ ra điều gì, liền buông cậu ra mỉm cười nói.

- Ông nội... nhưng mà... cái kia con chỉ nói qua loa thôi.

- Thôi nào, ông biết con rất thích chiếc đầm đó.... Tiểu Thiên, hứa với ông, mặc kệ người ta có nói gì, đối với ông con vẫn là cô dâu đẹp nhất của ông, được chứ? - Ông nghiêm nghị nắm lấy bả vai Từ Nhược Lâm, từng lời từng lời khuyên nhủ cậu.

- Dạ vâng. Cảm ơn ông nội.

Tối hôm đó, Từ Nhược Thiên không ngừng mân mê nhìn bản thân mình trước gương, chính là trước mắt cậu đây là chiếc đầm cưới xinh đẹp đó.

Cậu nhìn chính bản thân, không tìm được nước mắt mà khóc nức, cậu không thể tin được lại có ngày được mặc chiếc váy này trong ngày hệ trọng với người mình yêu thương nhất, Hứa Biên.

"Cạch", cửa phòng đột ngột mở ra khiến Từ Nhược Thiên khẩn trương cúi lấy nước mắt mình, đưa tay vén lấy chiếc đầm trắng xoay người lại.

- Hứa Biên... thế nào? Trông em đẹp chứ?

Trong đầu Hứa Biên lúc này chỉ có bốn chữ "Cái quái gì vậy?", như thế nào cậu ta lại dám diện đầm cưới một nữ nhân trong lễ cưới của anh được chứ.

- Cậu đang giỡn mặt tôi sao? - Anh cười lạnh.

- A? - Từ Nhược Thiên lúc này chỉ có thể chứng kiến gương mặt đầy tức giận và tỏ vẻ kinh tởm của Hứa Biên, ngơ ngác nhìn anh.

- Cậu dám mặc cái này trong lễ cưới của chúng ta? Thực kinh tởm... cậu điên thật rồi. - Hứa Biên hiện tại chỉ muốn dùng lời nói của mình mà xĩa mồm cậu, đối với anh việc mình phải đám cưới "người vợ" thứ hai thực không thể chấp nhận được, công ty vốn dĩ đã lâm vào khủng hoảng, lại còn chỉ vì lễ cưới chết tiệt này mà mọi người hôm nay phải bỏ bê công ty bận rộn đến mức nào, thế mà Từ Nhược Thiên cậu chỉ dừng dừng trưng một bộ đầm trắng tong bộ dạng "đồng bóng" kinh tởm như thế, cả đời đừng mong Hứa Biên anh có thể cùng cậu một chỗ.

Nhưng đối với Từ Nhược Thiên chẳng khác gì hàng nghìn tấn đá đè lên người cậu vậy, đây chính là bộ đầm mà ông nội đã tặng cậu, cậu không thể không mặc nó.

- Em... em biết thế này thực kì quái. Nhưng mà... đây là bộ em thích nhất, và còn... chính ông nội đã tặng... - Thanh âm cậu lúc này thập phần lợi hại run rẩy, ghen ngào muốn giải thích cho Hứa Biên, nhưng chưa kịp dứt lời đã bị anh tặng một nụ cười khinh bỉ.

- Là bộ đầm cậu thích nhất sao? Đã hại tôi đến mức này, còn muốn bề mặt tôi trước mặt mọi người.

- Không... không có. Nếu anh không thích... em sẽ mặc một bộ đầm khác. - Từ Nhược Thiên luống cuống đưa tay cời ruy băng trên tóc mình xuống.

- Không cần! Chỉ cần nhìn thấy gương mặt của cậu thôi làm tôi muốn phát nôn rồi. - Hứa Biên lạnh lùng bỏ lại một câu, xoay người mở rèm cửa bước ra ngoài.

HẾT CHƯƠNG 8

CHỈ LÀ ẢO GIÁC

Nhộng Hiên
www.dtv-ebook.com

Chương 9

Từ Nhược Thiên ngậy người nhìn cánh cửa phòng, hai tay cầm lấy ruy băng trắng run rẩy, cậu thực sự không biết đã làm gì mà lại khiến anh tức giận như vậy, không lẽ anh rất ghét cậu trong bộ dạng này sao.

Cậu luống cuống vén váy lên, chạy ra ngoài vội vã nắm lấy cánh tay Hứa Biên, gượng cười nói.

- Cái kia em xin lỗi a, nếu anh không thích ngày mai em sẽ mặc vest giống anh, có được không?

Hứa Biên nhếch miệng cười lạnh, một phen buông tay Từ Nhược Thiên ra, không nói hai lời mà xoay lưng rời khỏi nhà.

- Hứa Biên. - Cậu tuyệt vọng cúi thấp đầu, bàn tay nắm chặt lấy ruy băng trắng, trong đầu không ngừng chất vấn, từ đó đến giờ anh luôn miệng bảo cậu và Từ Nhược Lâm mưu kế hại anh, rốt cuộc ý của anh là sao chứ.

Khẽ thở dài, Từ Nhược Thiên vẫn tiếp tục tự trấn an bản thân, cho rằng Hứa Biên anh có phải hay không vì công việc nặng nề mà nổi giận vô cớ, anh chính là người tự nguyện cưới cậu, như thế nào có thể kêu cậu mưu kế này nọ chứ, chắc hẳn là vậy rồi đi.

Bước lên phòng, Từ Nhược Thiên tiếp tục tự mình soi gương, nhưng tâm trí ử rữ không biết nên làm gì, ngày mai đã là ngày cưới

rồi, thế mà cậu và anh vẫn chưa nói chuyện tử tế với nhau lần nào.

- Hứa Biên.

Cậu chán nản cởi bỏ y phục xuống, cẩn thận treo nó lên tường, nhất định ngày mai phải mỉm cười thật tươi, như vậy ông nội mới có thể tự hào về cậu.

=====

Hứa Biên mệt mỏi nằm sải trên giường, chưa bao giờ anh nghĩ rằng lễ cưới lại xảy đến đột ngột như thế, ngày cưới đầu tiên của anh và Bạch Dương chính là hạnh phúc nhất, hiện tại cô đã đi, tình cảm mới lại xuất hiện, chính là thiếu niên kia.

Một lát, tiếng điện thoại vang lên đánh thức suy nghĩ anh, Hứa Biên qua loa đưa lên bắt máy.

- Hứa Biên, anh đang ở đâu vậy a? - Đầu dây cơ nhiên lại là Từ Nhược Thiên.

- Khách sạn. - Hứa Biên ban đầu có chút kinh ngạc, như thế nào cậu lại biết số điện thoại của anh được chứ, nhưng cũng chẳng thèm để ý gì thêm, liền lạnh lùng trả lời.

- Cái... cái kia, ngày mai em sẽ mặc vest, anh đừng lo. Được rồi, em cúp máy đây, không làm phiền anh nữa. - Cậu ủ rũ tắt máy, lẻ loi ngồi trên giường nhìn ra ngoài cửa sổ, trong đầu không ngừng tự trách bản thân quá mơ tưởng hảo huyền, hạnh phúc này không chừng không thể kéo dài mãi, biết rõ bản thân yêu người kia quá si tình, đã 10 năm trôi qua không thể từ bỏ ý niệm yêu người kia. Mà anh có lẽ đã không còn nhớ ra cậu nữa rồi, Hứa Biên.

===== ~ Quá khứ ~

Đáng tiếc, sự thật sau này Từ Nhược Thiên không hề hay biết rốt cuộc cũng lộ ra, Hứa Biên anh đã có vợ và một con. Tuyệt vọng kéo đến, nỗi nhớ người kia càng da diết, chính vì vậy mà việc học của cậu cứ thế mà sa sút, đương nhiên điều này không khỏi làm ông nội cậu thập phần lo lắng. Thời gian đó Từ Nhược Lâm bắt đầu chấn chỉnh lại cậu, khuyên cậu nên chú tâm vào học hành, không nên để tình yêu lấn át mà sự nghiệp sau này sẽ thất bại.

Mà vốn dĩ bản thân Từ Nhược Thiên cậu thừa biết, từ nhỏ đến lớn cậu chưa một lần làm ông thất vọng, xem ra lần này chỉ vì mơ hồ đem thứ tình cảm nhỏ bé kia vào bản thân, khiến cậu gần như đánh mất tương lai.

Cậu tạm thời gạt bỏ chuyện đó sang một bên, nghe lời ông nội mà chú tâm vào học. Nhưng người ta đã bảo, chuyện gì qua rồi cũng sẽ khác đi, đối với cậu thì ngược lại.

Không gặp anh càng lâu, nỗi nhớ anh cứ thế mà sâu nặng thêm, mà kì thực kể từ lúc cậu quay lại việc học, anh cũng không hề đến trường gặp cậu, thậm chí một cú điện thoại hỏi thăm cũng chẳng hề có.

Sau khi tốt nghiệp Đại học ngành Mỹ Thuật ở Nam Kinh, Từ Nhược Thiên cậu đã lén lút ông nội thuê riêng một người theo dõi Hứa Biên, nhìn những tấm ảnh anh oai phong mặc vest mà nghiêm túc làm việc, cậu không kìm được nước mắt mà rơi lệ, người kia vẫn là không hề thay đổi chút nào, vẫn lịch lãm, anh tuấn, gương mặt thỉnh thoảng lộ vẻ ôn nhu thân thiện, cậu biết rõ điều đó.

Chính là bản thân cậu lúc này, hoàn toàn đã khác hẳn ngày xưa, từ một hài tử nghịch ngợm nhỏ nhắn, đã trở thành một sinh viên thủ khoa trường Đại học, cậu cao hơn trước rất nhiều, tác phong cũng điềm đạm và cẩn thận hơn xưa, thậm chí cũng không còn hoạt bát và đáng yêu như mọi người thường nói, nhưng thỉnh thoảng bản chất thường ngày vẫn khi lộ ra, chính là nói nhiều a.

Bất quá tình cảm chính là thứ không hề thay đổi, cậu vẫn yêu anh, theo dõi anh mỗi ngày, cậu biết được anh thích làm gì, thích ăn gì, không thích cái gì,... đương nhiên còn không kể cả việc luôn ngồi một xó trong kí túc xá, nghiêm túc mà vẽ hàng chục bức chân dung về anh.

Đã là sinh viên, thì cũng trở thành công dân có công có việc, cậu làm giảng viên cho trường đại học X ở đây, cuộc sống cùng ông nội cũng quay lại với cậu, rất hạnh phúc, nhưng cũng rất... thiếu thốn.

- Tiểu Thiên, con còn nhớ Hứa Biên chứ? - Hiện tại Từ Nhược Thiên đã là một thanh niên, cũng nên có tình yêu và cuộc sống như bao người khác, Từ Nhược Lâm thừa cơ cậu vừa trở về từ Nam Kinh về Đài Loan, muốn níu kéo lại mối tình ngày xưa của cậu.

Từ Nhược Thiên vừa nghe lập tức kinh ngạc ngẩng đầu, ngượng ngùng gật đầu trả lời.

- Dạ vâng.

- Con... còn yêu cậu ấy? - Ông thừa hiểu rõ tính cách của cậu, cười nhẹ hỏi.

- Ông nội, thực ra... con đã giấu ông nội, con thuê người ở đây để theo dõi anh ấy. - Từ Nhược Thiên thành thật khai báo, còn sợ

hải bản thân làm gì sai, đành cúi thấp đầu nhỏ giọng.

- Không sao, ông nội không trách con, con biết chuyện gì không? Vợ của Hứa Biên... đã chết rồi. - Từ Nhược Lâm ôn nhu xoa xoa đầu cậu, thở dài nói.

- Sao? Chết... chết rồi? Hứa Biên... anh ấy chắc hẳn đau lòng lắm. - Từ Nhược Thiên cả kinh ngẩng đầu nhìn ông, thì ra là vợ của anh đã chết, bảo sao trong quá trình theo dõi anh gần đây, cậu thấy anh dự đám tang của ai đó, thì ra... chính là Bạch Dương, vợ của anh sao?

- Tiểu Thiên, ông nghĩ đây là cơ hội tốt nhất, con yêu cậu ấy mà, có phải không? - Từ Nhược Lâm khẩn trương nắm lấy bàn tay cậu nói.

- Ông nội... nhưng mà đã lâu lắm rồi, vả lại, anh ấy lỡ như không thích nam nhân? - Từ Nhược Thiên lúng túng không biết ra sao, nhưng trong nháy mắt vẫn hiện ý nghĩ may mắn đang đến với mình, chính là cậu không dám nghĩ đến.

- Tiểu Thiên, con chẳng lẽ bỏ lỡ tình cảm trong suốt 10 năm nay sao? Con yêu Hứa Biên, nhất định phải tìm mọi cách để bên cạnh cậu ấy, cố gắng lên. - Ông không ngừng khuyên răn cậu.

Từ Nhược Thiên trầm mặc suy nghĩ một hồi lâu, rốt cuộc liền hùng hổ ngẩng đầu lên, ưỡn ngực tuyên bố.

- Con sẽ cố gắng, cảm ơn ông nội.

Nhưng có lẽ lời nói đối với cậu là quá dễ dàng, làm thì lại càng khó, cậu không tự tin vào bản thân, chỉ có thể ngày này qua ngày khác lén lén lút lút đứng dưới công ty Hứa Biên mà theo dõi anh.

Biết rõ bản thân không thể có cơ hội như ông nội nói, Từ Nhượng Thiên bắt đầu tạm thời từ bỏ việc theo dõi anh, tập trung vào công việc làm giảng viên của mình.

Chính là thực không ngờ đến vào một ngày, Từ Nhượng Lâm đột ngột bảo rằng anh muốn gặp cậu và cưới cậu, ngay cả cậu còn không dám tin, trong đầu không ngừng cho rằng, có phải hay không bao nhiêu năm nay cậu lén lút theo dõi anh, anh đã biết tất cả, cho nên cảm động mà muốn gặp cậu đi.

Hiện tại sự việc đã đi đến nước này, cậu có nên tin vào cuộc sống hạnh phúc về sau như bao người khác của anh và cậu.

Tóm lại trong đầu Từ Nhượng Thiên lúc này chỉ toàn chất đầy suy nghĩ tiêu cực, cư nhiên cuộc gọi từ ông nội đến khiến cậu suýt nữa là rơi tim ra ngoài.

- Ông nội. Ông nội đã đến nơi chưa a?

- Hôm nay chuyến bay hoãn lại thời gian, cho nên ông vẫn còn ngồi trên máy bay, một lát nữa mới cất cánh. Còn Tiểu Thiên, đã chuẩn bị thể nào rồi, có hồi hộp không?

- Dạ vâng, nhưng mà... có chuyện này con muốn nói với ông. - Cậu thấp giọng nói.

- Có chuyện gì sao? - Nghe thấy thanh âm ừ ừ kia của cậu, Từ Nhượng Lâm biết rõ có chuyện không ổn.

- Cái kia.. bộ đêm ông nội mua cho con, có lẽ ngày mai con sẽ không mặc nó. Xin lỗi ông.

Từ Nhược Lâm vừa nghe lập tức nổi giận không thôi, đưa tay nắm chặt thành quyền, nhưng vẫn là cố gắng bình tĩnh nói.

- Là Hứa Biên không muốn con mặc nó sao?

- A? Dạ không dạ không, con chỉ là thấy nó không hợp với con mà thôi, ông xem, cả ngày nay con ngắm nó trong gương mà vẫn không thấy hợp chút nào, có lẽ chiếc đầm này chỉ hợp với mỹ nữ thôi a. Ha ha. - Từ Nhược Thiên gượng cười trấn an ông.

- Vậy sao? Nếu vậy.. con muốn mặc gì cũng được, cháu của ông vẫn luôn đẹp nhất.

- Con yêu ông. Ông nội ngủ ngon. - Cậu khẽ thở phào trong lòng, cảm động mà nghẹn ngào nói.

- Ngủ ngon Tiểu Thiên. - Từ Nhược Lâm đưa môi áp vào điện thoại hôn một cái rồi tắt máy. Nụ cười lập tức dập tắt trong chốc lát, trừng mắt nhìn về phía trước, ông gằn giọng nói.

- Hứa Biên.

HẾT CHƯƠNG 9 ##### Thời gian đó Từ Nhược Lâm bắt đầu chấn chỉnh lại cậu, khuyên cậu nên chú tâm vào học hành, không nên để tình yêu lấn át mà sự nghiệp sau này sẽ thất bại.

Mà vốn dĩ bản thân Từ Nhược Thiên cậu thừa biết, từ nhỏ đến lớn cậu chưa một lần làm ông thất vọng, xem ra lần này chỉ vì mơ hồ đem thứ tình cảm nhỏ bé kia vào bản thân, khiến cậu gần như đánh mất tương lai.

Cậu tạm thời gạt bỏ chuyện đó sang một bên, nghe lời ông nội mà chú tâm vào học. Nhưng người ta đã bảo, chuyện gì qua rồi

cũng sẽ khác đi, đối với cậu thì ngược lại.

Không gặp anh càng lâu, nỗi nhớ anh cứ thế mà sâu nặng thêm, mà kì thực kể từ lúc cậu quay lại việc học, anh cũng không hề đến trường gặp cậu, thậm chí một cú điện thoại hỏi thăm cũng chẳng hề có.

Sau khi tốt nghiệp Đại học ngành Mỹ Thuật ở Nam Kinh, Từ Nhược Thiên cậu đã lén lút ông nội thuê riêng một người theo dõi Hứa Biên, nhìn những tấm ảnh anh oai phong mặc vest mà nghiêm túc làm việc, cậu không kìm được nước mắt mà rơi lệ, người kia vẫn là không hề thay đổi chút nào, vẫn lịch lãm, anh tuấn, gương mặt thỉnh thoảng lộ vẻ ôn nhu thân thiện, cậu biết rõ điều đó.

Chính là bản thân cậu lúc này, hoàn toàn đã khác hẳn ngày xưa, từ một hài tử nghịch ngợm nhỏ nhắn, đã trở thành một sinh viên thủ khoa trường Đại học, cậu cao hơn trước rất nhiều, tác phong cũng điềm đạm và cẩn thận hơn xưa, thậm chí cũng không còn hoạt bát và đáng yêu như mọi người thường nói, nhưng thỉnh thoảng bản chất thường ngày vẫn khi lộ ra, chính là nói nhiều a.

Bất quá tình cảm chính là thứ không hề thay đổi, cậu vẫn yêu anh, theo dõi anh mỗi ngày, cậu biết được anh thích làm gì, thích ăn gì, không thích cái gì,.... đương nhiên còn không kể cả việc luôn ngồi một xó trong kí túc xá, nghiêm túc mà vẽ hàng chục bức chân dung về anh.

Đã là sinh viên, thì cũng trở thành công dân có công có việc, cậu làm giảng viên cho trường đại học X ở đây, cuộc sống cùng ông nội cũng quay lại với cậu, rất hạnh phúc, nhưng cũng rất... thiếu thốn.

- Tiểu Thiên, con còn nhớ Hứa Biên chứ? - Hiện tại Từ Nhược Thiên đã là một thanh niên, cũng nên có tình yêu và cuộc sống như bao người khác, Từ Nhược Lâm thừa cơ cậu vừa trở về từ Nam Kinh về Đài Loan, muốn níu kéo lại mối tình ngày xưa của cậu.

Từ Nhược Thiên vừa nghe lập tức kinh ngạc ngẩng đầu, gương mặt ngưng gập đầu trả lời.

- Dạ vâng. Bạn đang ?

- Con... còn yêu cậu ấy? - Ông thừa hiểu rõ tính cách của cậu, cười nhẹ hỏi.

- Ông nội, thực ra... con đã giấu ông nội, con thuê người ở đây để theo dõi anh ấy. - Từ Nhược Thiên thành thật khai báo, còn sợ hãi bản thân làm gì sai, đành cúi thấp đầu nhỏ giọng.

- Không sao, ông nội không trách con, con biết chuyện gì không? Vợ của Hứa Biên... đã chết rồi. - Từ Nhược Lâm ôn nhu xoa xoa đầu cậu, thở dài nói.

- Sao? Chết... chết rồi? Hứa Biên... anh ấy chắc hẳn đau lòng lắm. - Từ Nhược Thiên cả kinh ngẩng đầu nhìn ông, thì ra là vợ của anh đã chết, bảo sao trong quá trình theo dõi anh gần đây, cậu thấy anh dự đám tang của ai đó, thì ra... chính là Bạch Dương, vợ của anh sao?

- Tiểu Thiên, ông nghĩ đây là cơ hội tốt nhất, con yêu cậu ấy mà, có phải không? - Từ Nhược Lâm khẩn trương nắm lấy bàn tay cậu nói.

- Ông nội... nhưng mà đã lâu lắm rồi, vả lại, anh ấy lỡ như không thích nam nhân? - Từ Nhược Thiên lúng túng không biết ra sao,

nhưng trong nháy mắt vẫn hiện ý nghĩ may mắn đang đến với mình, chính là cậu không dám nghĩ đến.

- Tiểu Thiên, con chẳng lẽ bỏ lỡ tình cảm trong suốt 10 năm nay sao? Con yêu Hứa Biên, nhất định phải tìm mọi cách để bên cạnh cậu ấy, cố gắng lên. - Ông không ngừng khuyên răn cậu.

Từ Nhược Thiên trầm mặc suy nghĩ một hồi lâu, rồi cuộc liên hùng hổ ngẩng đầu lên, ưỡn ngực tuyên bố.

- Con sẽ cố gắng, cảm ơn ông nội.

Nhưng có lẽ lời nói đối với cậu là quá dễ dàng, làm thì lại càng khó, cậu không tự tin vào bản thân, chỉ có thể ngày này qua ngày khác lén lút đứng dưới công ty Hứa Biên mà theo dõi anh.

Biết rõ bản thân không thể có cơ hội như ông nội nói, Từ Nhược Thiên bắt đầu tạm thời từ bỏ việc theo dõi anh, tập trung vào công việc làm giảng viên của mình.

Chính là thực không ngờ đến vào một ngày, Từ Nhược Lâm đột ngột bảo rằng anh muốn gặp cậu và cưới cậu, ngay cả cậu còn không dám tin, trong đầu không ngừng cho rằng, có phải hay không bao nhiêu năm nay cậu lén lút theo dõi anh, anh đã biết tất cả, cho nên cảm động mà muốn gặp cậu đi.

Hiện tại sự việc đã đi đến nước này, cậu có nên tin vào cuộc sống hạnh phúc về sau như bao người khác của anh và cậu.

Tóm lại trong đầu Từ Nhược Thiên lúc này chỉ toàn chất đầy suy nghĩ tiêu cực, cư nhiên cuộc gọi từ ông nội đến khiến cậu suýt nữa là rơi tim ra ngoài.

- Ông nội. Ông nội đã đến nơi chưa a?

- Hôm nay chuyển bay hoãn lại thời gian, cho nên ông vẫn còn ngồi trên máy bay, một lát nữa mới cất cánh. Còn Tiểu Thiên, đã chuẩn bị thế nào rồi, có hồi hộp không?

- Dạ vâng, nhưng mà... có chuyện này con muốn nói với ông. - Cậu thấp giọng nói.

- Có chuyện gì sao? - Nghe thấy thanh âm ủ rũ kia của cậu, Từ Nhược Lâm biết rõ có chuyện không ổn.

- Cái kia.. bộ đầm ông nội mua cho con, có lẽ ngày mai con sẽ không mặc nó. Xin lỗi ông.

Từ Nhược Lâm vừa nghe lập tức nổi giận không thôi, đưa tay nắm chặt thành quyền, nhưng vẫn là cố gắng bình tĩnh nói.

- Là Hứa Biên không muốn con mặc nó sao?

- A? Dạ không dạ không, con chỉ là thấy nó không hợp với con mà thôi, ông xem, cả ngày nay con ngắm nó trong gương mà vẫn không thấy hợp chút nào, có lẽ chiếc đầm này chỉ hợp với mỹ nữ thôi a. Ha ha. - Từ Nhược Thiên gượng cười trấn an ông.

- Vậy sao? Nếu vậy.. con muốn mặc gì cũng được, cháu của ông vẫn luôn đẹp nhất.

- Con yêu ông. Ông nội ngủ ngon. - Cậu khẽ thở phào trong lòng, cảm động mà nghẹn ngào nói.

- Ngủ ngon Tiểu Thiên. - Từ Nhược Lâm đưa môi áp vào điện thoại hôn một cái rồi tắt máy. Nụ cười lập tức dập tắt trong chốc lát,

trường mắt nhìn về phía trước, ông gần giọng nói.

- Hứa Biên.

HẾT CHƯƠNG 9

CHỈ LÀ ẢO GIÁC

Nhộng Hiên
www.dtv-ebook.com

Chương 10

Suốt buổi tối hôm đó, Từ Nhược Thiên không thể chợp mắt một phút một giây nào, chính là đến tận giờ này Hứa Biên anh vẫn chưa về nhà.

Mà bản thân cậu cũng không dám gọi điện, e rằng sẽ làm phiền đến anh, không biết qua bao lâu, cậu thiếp đi trên ghế sofa tự lúc nào không hay.

Thời điểm khi cậu tỉnh dậy, trước mắt lập tức bắt gặp gương mặt của một thiếu niên, thiếu niên này gương mặt rất nhỏ nhắn, lại trắng trẻo xinh đẹp, Từ Nhược Thiên trong đầu chính là không ngừng tự hỏi, như thế nào một nam nhân lại đẹp thế này, thực chẳng khác nào một thiên thần thuần khiết vậy.

- Anh là... - Thiếu niên cất giọng nhìn cậu, bộ dạng đầy vẻ tò mò.

Từ Nhược Thiên chậm rãi ngồi dậy, cười thân thiện đối y đáp.

- Anh là Từ Nhược Thiên, nếu anh đoán không sai, em là con của Hứa Biên, có phải không?

- Dạ vâng... thì ra hôm nay là lễ cưới của ba ba và anh sao? Tiểu Tinh chúc mừng hai người.. - Hứa Tinh e lệ mỉm cười, khiến cậu có chút ngây người bởi nụ cười trong sáng kia của y.

- Em đẹp thật, giống Hứa Biên vậy. - Từ Nhược Thiên ganh tị cúi đầu, nhỏ giọng nói.

- A? Thực ra... chúng ta không phải ruột thịt. - Hứa Tinh vừa nghe lập tức nhớ ra điều gì, liền khẩn trương giải thích.

- Vậy sao? Bao lâu nay anh cứ tưởng...

- Bất quá... hiện tại anh nên chuẩn bị xong rồi chứ, đến, Tiểu Tinh giúp anh. - Thiếu niên hớn hờ đứng dậy, nắm lấy bàn tay cậu bước lên lầu.

Một lát, nhân viên trang điểm cũng tới đây tập trung đầy đủ, Từ Nhược Thiên rất nhanh đã chuẩn bị kỹ lưỡng, chỉ còn mỗi việc chờ xe đến đón.

Nhân thời điểm đó, cậu và thiếu niên kia tranh thủ cùng nhau ngồi nói chuyện phiếm.

- Sau ngày hôm nay chúng ta sẽ là người một nhà rồi, cảm ơn em đã ủng hộ lễ cưới của anh. - Từ Nhược Thiên nắm lấy bàn tay nhỏ gầy của thiếu niên, cười hạnh phúc nói.

- Anh đừng khách sáo... từ trước đến nay ba ba chỉ biết chú trọng công việc ... mẹ Tiểu Tinh cũng qua đời, Tiểu Tinh muốn ai đó sẽ thay thế mẹ. Tiểu Tinh chỉ mong... ba ba và anh Thiên sẽ sống hạnh phúc mà thôi.

- Tiểu Tinh, cảm ơn em. - Từ Nhược Thiên cảm động không thôi, không biết làm gì hơn chỉ có thể nói lời cảm ơn Hứa Tinh, rồi vươn tay ôm lấy thiếu niên kia.

- Ba ba hiện tại chắc cũng đang ở nhà thờ.. Tiểu Tinh đến đó trước đây, gặp anh sau. - Hứa Tinh ngẩng đầu nhìn đồng hồ, phát hiện thời gian cũng không còn sớm, liền quay sang Từ Nhược Thiên nói vài câu rồi đứng dậy bước ra ngoài.

Vừa bước ra khỏi cổng, tầm mắt thiếu niên đã bắt gặp thân ảnh cao lớn của người kia đang đứng tựa lưng vào tường, cười hờn hờ chạy đến.

- Anh Trình.

Chưa đầy một giây, một bàn tay đột nhiên đưa trước mặt thiếu niên, chụp lấy miệng y lời y đi.- Ngô.... - Hứa Tinh không ngừng ra sức giãy dụa, lại bị người nọ hung hăng giáng một cước vào bụng, trước mắt lập tức tối sầm một mảng đen.

=====

Hứa Biên một thân nghiêm nghị đứng trước gương nhìn bản thân, trang phục vest đen đầy lịch lãm oai phong, dáng người cao lớn lộ vẻ cường tráng chính trực, nhưng tâm tình lại hoàn toàn ngược lại, chính là ngày hôm nay là ngày anh thực sự không muốn xảy ra.

Anh tuyệt vọng ngồi trên giường, đưa tay vò vò mái tóc mình, trong đầu lúc ẩn lúc hiện gương mặt tươi cười của thiếu niên kia, Hứa Tinh.

Chỉ còn vài giờ nữa, cuộc sống trước đây của anh coi như là dấu chấm hết. Chỉ là anh không dám nghĩ đến, bản thân chỉ vì chịu sự sợ hãi của một lão già tên Từ Nhược Lâm kia, không đúng, anh không sợ ông, mà chính là lo lắng cho cuộc sống sau này của nhân

viên trong công ty mình, không có anh, bọn họ sẽ mất việc, đương nhiên quan trọng hơn cả chính là thiếu niên kia.

Anh thừa biết Từ Nhược Lâm sở hữu tài sản khổng lồ đến mức này, có tiền thì có tất cả, kể đến mạng sống của người khác, chính là y. Sở dĩ anh cưới cậu, tất cả chỉ vì Hứa Tinh y.

- Tiểu Tinh...

"Ding ding ding"

- Alo. - Hứa Biên thở dài đưa điện thoại bắt máy, thanh âm đầy mệt mỏi.

- Chú Biên, Tiểu Tinh gặp chuyện rồi, tôi hiện tại đã đưa em ấy vào bệnh viện, có lẽ chúng tôi không thể tới dự lễ cưới của chú được.

- Cái gì? Bệnh viện nào? - Hứa Biên vừa nghe sắc mặt lập tức biến sắc trắng bệch, liền đứng bật dậy cầm lấy chìa khóa xe vội vã ly khai.

Từ Nhược Thiên tay cầm bó hoa sốt ruột nhìn ra ngoài cánh cửa lớn, tim không ngừng đập mạnh đầy lo lắng, cậu ngơ ngác nhìn mọi người đang chụm ba chụm bốn bàn tán xôn xao.

- Sao bây giờ Hứa tổng còn chưa đến chứ?

- Hay là gặp phải chuyện gì trên đường rồi?

Cậu cố gắng ổn định lại hô hấp, đưa mắt nhìn sang màn hình phía tay trái, gượng cười nhìn Từ Nhược Lâm.

Từ Nhược Lâm không kiên nhẫn nhìn cậu phải đứng ở bậc chờ Hứa Biên, liền tức giận lấy điện thoại gọi điện cho tài xế.

- Như thế nào bây giờ lại chưa đến?

- Ông Lâm, hôm nay tôi đến khách sạn định đón cậu Biên, nhưng mà... nhân viên tiếp tân bảo cậu Biên trước đó đã ra ngoài đi đâu rồi. - Hấn sợ hãi báo cáo sự việc.

- Cái gì?... Ách... Mẹ kiếp. - Từ Nhược Lâm không nói hai lời, hung hăng ném điện thoại xuống đất, thở hồng hộc nhìn thân ảnh của cậu đang sốt ruột trông chờ người kia.

- Hứa Biên, Tiểu Thiên đã vì cậu mà không diện đầm cưới đến buổi lễ, cậu còn dám cả gan không có mặt, thực khốn nạn!

Ông hùng hổ bước tới ngăn tủ lục lọi sổ tay, tìm số điện thoại của ai đó.

=====

Hứa Biên vừa lúc chạy tới bệnh viện kịp thời, khẩn trương bước vào phòng bệnh ngồi xuống bên cạnh giường, lo lắng nhìn Hứa Tinh nói.

- Tiểu Tinh! Con không sao chứ? Có bị thương chỗ nào không?

- Baba... baba như thế nào lại tới đây? Buổi lễ đã bắt đầu rồi kia mà... - Thiếu niên vừa nhìn thấy anh lập tức kinh ngạc ngồi dậy, đáng nhẽ giờ này anh phải có mặt tại nhà thờ rồi chứ, như thế nào lại tới bệnh viện đi.

- Con như thế này ba ba làm sao không lo lắng chứ? Gia Trình, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? - Anh khẩn trương ngẩng đầu hướng Gia Trình hỏi.

Hắn khẽ thở dài, cùng Hứa Biên bước ra ngoài, nghiêm nghị kể lại sự việc. Thời điểm khi thiếu niên bị người kia tẩm thuốc mê, liền lôi sang góc hẻm hung hăng đánh y tới tấp, lại bị Gia Trình hắn kịp thời phát hiện, ngay sau đó đã giao tên kia cho cảnh sát.

- Khốn nạn! Tôi phải đến đồn hỏi rõ sự việc. - Nghe đến đây Hứa Biên lập tức nổi giận đến nắm chặt tay nắm tay, khẩn trương định xoay người bước đi, lại bị Gia Trình vội vã giải thích.

- Hắn ta nói chỉ làm theo lệnh, nhưng không chịu nói tên.

Hứa Biên thừa biết ai đã làm ra chuyện này, đôi mắt lập tức nổi gân đỏ dữ tợn đầy phẫn nộ, trong đầu không ngừng gọi tên người nọ.

- Từ Nhược Lâm!

=====

Khung cảnh một lúc càng thưa thớt, song sau đó vẫn là một thân ảnh lẻ loi của Từ Nhược Thiên một mực thủy chung đứng ngay thanh bụi chờ đợi người kia.

Đôi chân cũng bắt đầu mềm nhũn muốn khuỵu xuống đến nơi, nhưng cậu vẫn giữ nét nghiêm trang đó, tay cầm bó hoa ngay trước ngực, chân khép chặt vào nhau.

Khẽ thở dài, Từ Nhược Thiên xoay người hướng vị Chúa đang ngay trước mắt cậu, nước mắt trực rơi xuống, cậu tự cười nhạo bản

thân mình, ngay từ đầu đã thừa biết Hứa Biên anh làm vậy chỉ vì có mục đích, không kể đến chính là Từ Nhược Lâm bản thân quá yêu thương cậu, luôn làm mọi cách để cậu có được hạnh phúc.

Cậu không trách anh, cũng không trách ông nội của mình, chỉ trách bản thân quá mù quáng đến ngu ngốc, thứ tình cảm chôn sâu trong lòng quá lâu cũng sẽ bị mục rữa, không bao giờ được đáp lại trọn vẹn.

- Con xin lỗi, ông nội.

Cậu nhẹ nhàng đặt bó hoa trên bàn, từng bước nặng nề chậm rãi bước ra khỏi nhà thờ.

Về đến nhà cũng là lúc chập tối, Từ Nhược Thiên lặng lẽ mở cửa bước vào, vội vã đưa tay lau nước mắt, ổn định hô hấp, khóe miệng khẽ cong lên mỉm cười một cách gượng gạo.

Như thường lệ thẳng đi đến nhà bếp, đặt chảo và nồi lên bếp, bắt đầu nấu ăn.

Thời điểm Từ Nhược Thiên đang bày mâm thức ăn lên bàn cũng là lúc Hứa Biên về đến nhà, bộ dạng không được tỉnh táo mà hung hăng đưa tay đóng sầm cửa lại.

HẾT CHƯƠNG 10 #####- Ngô.... - Hứa Tinh không ngừng ra sức giãy dụa, lại bị người nọ hung hăng giáng một cước vào bụng, trước mắt lập tức tối sầm một mảng đen.

=====

Hứa Biên một thân nghiêm nghị đứng trước gương nhìn bản thân, trang phục vest đen đầy lịch lãm oai phong, dáng người cao

lớn lộ vẻ cường tráng chính trực, nhưng tâm tình lại hoàn toàn ngược lại, chính là ngày hôm nay là ngày anh thực sự không muốn xảy ra.

Anh tuyệt vọng ngồi trên giường, đưa tay vò vò mái tóc mình, trong đầu lúc ẩn lúc hiện gương mặt tươi cười của thiếu niên kia, Hứa Tinh.

Chỉ còn vài giờ nữa, cuộc sống trước đây của anh coi như là dấu chấm hết. Chỉ là anh không dám nghĩ đến, bản thân chỉ vì chịu sự sợ hãi của một lão già tên Từ Nhược Lâm kia, không đúng, anh không sợ ông, mà chính là lo lắng cho cuộc sống sau này của nhân viên trong công ty mình, không có anh, bọn họ sẽ mất việc, đương nhiên quan trọng hơn cả chính là thiếu niên kia.

Anh thừa biết Từ Nhược Lâm sở hữu tài sản khổng lồ đến mức này, có tiền thì có tất cả, kể đến mạng sống của người khác, chính là y. Sở dĩ anh cưới cậu, tất cả chỉ vì Hứa Tinh y.

- Tiểu Tinh...

"Ding ding ding"

- Alo. - Hứa Biên thờ dài đưa điện thoại bắt máy, thanh âm đầy mệt mỏi.

- Chú Biên, Tiểu Tinh gặp chuyện rồi, tôi hiện tại đã đưa em ấy vào bệnh viện, có lẽ chúng tôi không thể tới dự lễ cưới của chú được.

- Cái gì? Bệnh viện nào? - Hứa Biên vừa nghe sắc mặt lập tức biến sắc trắng bệch, liền đứng bật dậy cầm lấy chìa khóa xe vội vã ly khai.

Từ Nhược Thiên tay cầm bó hoa sốt ruột nhìn ra ngoài cánh cửa lớn, tim không ngừng đập mạnh đầy lo lắng, cậu ngơ ngác nhìn mọi người đang chụm ba chụm bốn bàn tán xôn xao.

- Sao bây giờ Hứa tổng còn chưa đến chứ?

- Hay là gặp phải chuyện gì trên đường rồi?

Cậu cố gắng ổn định lại hô hấp, đưa mắt nhìn sang màn hình phía tay trái, gượng cười nhìn Từ Nhược Lâm.

Từ Nhược Lâm không kiên nhẫn nhìn cậu phải đứng ở bậc chờ Hứa Biên, liền tức giận lấy điện thoại gọi điện cho tài xế.

- Như thế nào bây giờ lại chưa đến?

- Ông Lâm, hôm nay tôi đến khách sạn định đón cậu Biên, nhưng mà... nhân viên tiếp tân bảo cậu Biên trước đó đã ra ngoài đi đâu rồi. - Hấn sợ hãi báo cáo sự việc.

- Cái gì?... Ách... Mẹ kiếp. - Từ Nhược Lâm không nói hai lời, hung hăng ném điện thoại xuống đất, thở hồng hộc nhìn thân ảnh của cậu đang sốt ruột trông chờ người kia.

- Hứa Biên, Tiểu Thiên đã vì cậu mà không diện đầm cưới đến buổi lễ, cậu còn dám cả gan không có mặt, thực khốn nạn!

Ông hùng hổ bước tới ngăn túm lấy cổ tay, tìm số điện thoại của ai đó.

=====

Hứa Biên vừa lúc chạy tới bệnh viện kịp thời, khẩn trương bước vào phòng bệnh ngồi xuống bên cạnh giường, lo lắng nhìn Hứa Tinh

nói.

- Tiểu Tinh! Con không sao chứ? Có bị thương chỗ nào không?

- Baba... baba như thế nào lại tới đây? Buổi lễ đã bắt đầu rồi kia mà... - Thiếu niên vừa nhìn thấy anh lập tức kinh ngạc ngồi dậy, đáng nhẽ giờ này anh phải có mặt tại nhà thờ rồi chứ, như thế nào lại tới bệnh viện đi.

- Con như thế này ba ba làm sao không lo lắng chứ? Gia Trình, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? - Anh khẩn trương ngẩng đầu hướng Gia Trình hỏi.

Hắn khẽ thở dài, cùng Hứa Biên bước ra ngoài, nghiêm nghị kể lại sự việc. Thời điểm khi thiếu niên bị người kia tẩm thuốc mê, liền lôi sang góc hẻm hung hăng đánh y tới tấp, lại bị Gia Trình hấn kịp thời phát hiện, ngay sau đó đã giao tên kia cho cảnh sát.

- Khốn nạn! Tôi phải đến đồn hỏi rõ sự việc. - Nghe đến đây Hứa Biên lập tức nổi giận đến nắm chặt tay nắm tay, khẩn trương định xoay người bước đi, lại bị Gia Trình vội vã giải thích.

- Hắn ta nói chỉ làm theo lệnh, nhưng không chịu nói tên.

Hứa Biên thừa biết ai đã làm ra chuyện này, đôi mắt lập tức nổi gân đỏ dữ tợn đầy phẫn nộ, trong đầu không ngừng gọi tên người nọ.

- Từ Nhược Lâm!

=====

Khung cảnh một lúc càng thưa thớt, song sau đó vẫn là một thân ảnh lẻ loi của Từ Nhược Thiên một mực thủy chung đứng ngay thanh bụi chờ đợi người kia.

Đôi chân cũng bắt đầu mềm nhũn muốn khuỵu xuống đến nơi, nhưng cậu vẫn giữ nét nghiêm trang đó, tay cầm bó hoa ngay trước ngực, chân khép chặt vào nhau.

Khẽ thở dài, Từ Nhược Thiên xoay người hướng vị Chúa đang ngay trước mắt cậu, nước mắt trực rơi xuống, cậu tự cười nhạo bản thân mình, ngay từ đầu đã thừa biết Hứa Biên anh làm vậy chỉ vì có mục đích, không kể đến chính là Từ Nhược Lâm bản thân quá yêu thương cậu, luôn làm mọi cách để cậu có được hạnh phúc.

Cậu không trách anh, cũng không trách ông nội của mình, chỉ trách bản thân quá mù quáng đến ngu ngốc, thứ tình cảm chôn sâu trong lòng quá lâu cũng sẽ bị mục rữa, không bao giờ được đáp lại trọn vẹn.

- Con xin lỗi, ông nội.

Cậu nhẹ nhàng đặt bó hoa trên bàn, từng bước nặng nề chậm rãi bước ra khỏi nhà thờ.

Về đến nhà cũng là lúc chập tối, Từ Nhược Thiên lặng lẽ mở cửa bước vào, vội vã đưa tay lau nước mắt, ổn định hô hấp, khóe miệng khẽ cong lên mỉm cười một cách gượng gạo.

Như thường lệ thẳng đi đến nhà bếp, đặt chảo và nồi lên bếp, bắt đầu nấu ăn.

Thời điểm Từ Nhược Thiên đang bày mâm thức ăn lên bàn cũng là lúc Hứa Biên về đến nhà, bộ dạng không được tỉnh táo mà hung

hăng đưa tay đóng sầm cửa lại.

HẾT CHƯƠNG 10

CHỈ LÀ ẢO GIÁC

Nhộng Hiền
www.dtv-ebook.com

Chương 11

Nghe thấy tiếng Hứa Biên về, Từ Nhược Thiên vội chạy đến nắm lấy cánh tay anh, nụ cười gượng gạo hiện rõ trên gương mặt cậu.

- Hứa Biên, anh có phải rất mệt hay không, đến, chúng ta cùng ăn tối đi.

Hứa Biên dừng cước bộ, khoe miệng khẽ cong cười một cách khinh bỉ, anh dùng sức hất bàn tay Từ Nhược Thiên ra, thiếu chút nữa làm cho cậu suýt bị ngã xuống đất, ngữ điệu đầy phẫn nộ nói.

- Ăn tối? Cái bản mặt của cậu dù có không thèm nhìn tôi cũng đã thấy phát nôn, nói chi là ăn tối cùng cậu!!

Hứa Biên vừa dứt lời đã không thềm liếc nhìn Từ Nhược Thiên một cái, loạng choạng nhấc tám thân nặng trĩu nhanh chóng bước lên phòng. Bị lời nói không chút lưu tình kia của anh khiến cậu trong chốc lát tuyệt vọng tràn trề, hốc mắt bắt đầu phồng đỏ, cậu khẩn trương ngẩng đầu hướng nhìn tám lưng anh bước đi, vội vã đi theo sau không ngừng gọi tên anh.

- Hứa Biên... Hứa Biên.

Hứa Biên một phen đá văng cửa phòng "rầm" một tiếng, dọa Từ Nhược Thiên sợ đến tay chân mềm nhũn, lo sợ bước vào phòng, thanh âm thập phần run rẩy.

- Em... em không biết dạo này anh xảy ra chuyện gì mà lại nổi giận với em như vậy? Nếu... nếu em có làm gì sai, anh cứ nói, còn về lễ cưới sáng nay, em cũng không trách gì anh, em biết anh đang có tâm sự...

Cậu chính là đang không ngừng giải thích, Hứa Biên đột nhiên vung tay ném hết đồ đạc từ trên bàn xuống, giận dữ quát lớn.

- Cậu muốn biết có phải không? Hắc.... hảo a, để tôi đây nói thẳng cho cậu biết! Sức chịu đựng của tôi rất có giới hạn, tôi đã chấp nhận hợp đồng để cưới cậu, sống chung với cậu. Bây giờ thì sao, hai ông cháu các người làm đủ mọi chuyện ảnh hưởng đến cuộc sống của tôi. Phải! Tôi có thể chấp nhận, nhưng mà đến ngay cả đứa con trai duy nhất của tôi cậu cũng làm hại đến!!

Từ Nhược Thiên vừa nghe căn bản không hiểu Hứa Biên đang nói điều gì, cái gì chấp nhận hợp đồng, cái gì hại con trai duy nhất của anh chứ.

- Em... em không có a, em có hại Tiểu Tinh. Em... - Cậu không ngừng lắc đầu phủ nhận, lo lắng đến phát khóc, tim bắt đầu đập nhanh.

- Câm miệng! - Hứa Biên không đợi Từ Nhược Thiên nói xong đã lập tức ngắt lời cậu. Một phen bước tới hung hăng nắm lấy bả vai cậu, đẩy cậu vào vách tường, tức giận gầm một tiếng.

- Cậu yêu tôi có phải không? Muốn bên cạnh tôi có phải không? Không đúng, chính xác là cậu từ đó đến giờ chờ đến ngày cưới của chúng ta, hiện tại là rất muốn cơ thể của tôi rồi có phải không? Hảo a, tôi sẽ cho cậu biết thế nào là đêm động phòng của vợ chồng! - Hứa Biên một bên khi nói chuyện đã đưa tay hùng hổ cởi lấy dây

lưng mình, sau đó vừa dứt lời liền siết chặt lấy cổ tay Từ Nhược Thiên kéo đến ném cậu lên giường, như điên mà cởi lấy quần cậu.

Từ Nhược Thiên vừa nhận ra lời nói lẫn hành động của Hứa Biên, nước mắt sớm đã rơi đầy mặt, tứ chi ra sức giãy dựa muốn thoát khỏi giam cầm của anh, chính là lần đầu tiên cậu phát hiện anh nổi giận trông thật đáng sợ đến như vậy, tim đau đến tận cùng chết lặng, tuyệt vọng kéo đến tựa như không thể vãn hồi ngày tháng năm ấy.- Hứa... Hứa Biên, không cần..

- Không cần? Xem ra cháu cưng của Từ Nhược Lâm rất giỏi diễn kịch a. Bảo sao ông ta không chiều cậu như bình sứ thủy tinh vậy. - Hứa Biên khước miệng khẽ cong lộ nụ cười ác ý, ngón tay không chút lưu tình đâm thẳng vào hậu huyệt cậu, không màng đến huyết đang từ từ chảy ra.

Mà Từ Nhược Thiên hiện tại đã không thể phản kháng, tim không ngừng đập nhanh dữ dội tựa hồ sắp rớt ra ngoài, hơi thở dồn dập mơ hồ nhìn Hứa Biên, đôi môi cậu run rẩy, hai mắt phủ đầy hơi nước cầu xin anh.

- Hứa Biên... em không có a... làm ơn dừng lại.

Bộ dạng nức nở kia của Từ Nhược Thiên trong mắt Hứa Biên chỉ tràn ngập chán ghét cùng khinh bỉ, cắn giận rút ngón tay ra khỏi hậu huyệt cậu, nâng hai chân cậu lên cao, không nói hai lời đem vũ khí tiến thẳng vào bên trong.

- A... Hứa Biên... đau quá.. - Từ Nhược Thiên thét lên một tiếng thương tâm, nước mắt thống khổ lẫn đau đớn trào ra, lần này so với trước đây trái tim như bị bóp nghẹn làm cậu không nhận được liền

liều mạng hít thở kịch liệt, một tay ôm lấy ngực một tay khăn trương sờ soạng xung quanh như muốn tìm kiếm thứ gì đó.

- Thuốc.... thuốc...

- Đừng diễn kịch nữa! - Hứa Biên nhìn hành động như thật kia của cậu chính là có một chút kinh ngạc, nhưng vẫn là tàn nhẫn mở miệng mắng.

Chưa đầy một giây sau đó, Từ Nhược Thiên hai mắt bắt đầu trợn ngược, bàn tay giật giật một cách lợi hại, không khỏi khiến Hứa Biên thập phần hoảng hốt, nhanh chóng rời khỏi thân thể cậu, đỡ cậu vào lòng ngực sốt ruột nói.

- Từ Nhược Thiên, cậu là làm sao vậy? Từ Nhược Thiên!

Mãi không thấy cậu đáp lại, anh sợ hãi đưa mắt nhìn xung quanh, khăn trương hướng tới tử môn từng ngăn ra. Phát hiện có hai ba lọ thuốc trắng đặt bên trong ngăn cuối, Hứa Biên không suy nghĩ nhiều liền đem lọ thuốc đập xuống nền nhà, vội vã nhặt lấy từng viên thuốc bỏ vào miệng cậu.

- Nước? Ách ~ Mẹ kiếp! - Hứa Biên tìm khắp căn phòng không lấy một chai nước, sợ rằng nếu bây giờ chạy xuống nhà bếp, không chừng đi lên phòng sẽ bắt gặp thi thể không hơi thở của cậu đi. Khẽ chửi thề một tiếng, anh khăn trương dùng đầu lưỡi nấc từng ngụm từng ngụm, chờ đến khi khoang miệng rót cuộc đầy nước bọt, liền đem toàn bộ uy vào miệng Từ Nhược Thiên, bàn tay còn không quên ôn nhu vuốt ve ngực cậu.

Lúc này Từ Nhược Thiên hơi thở rốt cuộc đã ổn định, nhưng đã bất tỉnh trong giây lát, cảm thấy tình hình một lúc càng không ổn,

Hứa Biên vứt hết tâm tình không vui bỏ ra sau, bế cậu lên đưa cậu đến bệnh viện.

Hứa Biên trầm mặc ngồi bên hàng ghế trước cửa phòng khám, hai tay đan chặt vào nhau chống lên đầu gối, đầu óc hiện tại hoàn toàn trống rỗng, chỉ mong người kia sẽ không sao. Chính là.... thực không hiểu tại sao, ban nãy thời điểm khi anh tình nguyện uy nước bọt cho cậu, cảm thấy quả thật quen thuộc, tựa như trước đây bản thân đã từng làm việc này rồi vậy.

Nhân lúc Hứa Biên trong đầu còn đang nghi vấn, bác sĩ từ trong phòng mở cửa bước ra, anh chậm rãi đứng dậy, hít thở sâu một hơi, bước tới hỏi han tình hình.

- Bác sĩ, cậu ta không sao chứ?

- Haizz... cũng may là hồi phục kịp thời, với căn bệnh nặng như vậy, nếu không để ý nhiều hơn sẽ nguy hiểm tới tính mạng. - Vị bác sĩ nhất thời thở dài, ủ rũ nói.

Cư nhiên vừa nghe đến đây Hứa Biên lập tức cau mày khó hiểu, hướng bác sĩ tiếp tục hỏi.

- Bệnh.... cậu ta mang bệnh sao?

- Cậu không biết sao? Vị tiên sinh kia mắc một bệnh đau tim, đây là căn bệnh bẩm sinh, người mang bệnh càng trưởng thành bệnh càng nghiêm trọng, nếu người bệnh mang tâm tình lo lắng, sợ hãi, hay kích động sẽ dẫn đến đau tim, không uống thuốc kịp thời sẽ có chuyện lớn xảy ra.

"Đau tim? Tại sao mình chưa nghe Từ Nhược Lâm nhắc đến chuyện này? Căn bản ngay cả cậu ta cũng không nói cho mình?

Không đúng, mình như thế nào lại tò mò về vấn đề này chứ."

- Tạm thời bệnh nhân đang nghỉ ngơi, cậu đừng nói những chuyện dễ gây xúc động cho tiên sinh. Tôi chỉ nhắc nhở vậy thôi, xin phép.

Hứa Biên hiện tại vẫn còn ngây người chưa hết bàng hoàng khi nghe căn bệnh kia của Từ Nhược Thiên. Nếu là như vậy, ngày đó... cậu ngã xỉu tại nhà bếp, thuốc cũng rơi rải trên sàn, kì thực chính là... căn bệnh cậu tái phát sao? Vậy ra lúc đó anh đã quá khẩn trương, nói những lời tổn thương đến cậu, vũ nhục cậu rồi đi.

Hứa Biên nhẹ nhàng đẩy cửa bước vào phòng, tầm mắt đã bắt gặp thân ảnh kia đang an tĩnh nằm trên giường. Từ Nhược Thiên vừa nhìn thấy anh, lập tức nhớ lại giây phút ấy, bất luận dù sao cậu cũng là do anh đưa đến đây, cậu biết anh là người tốt, luôn dịu dàng và ôn nhu, chẳng qua vì một lý do nào đó mà thôi. Đợi Hứa Biên bước tới đứng trước mặt mình, Từ Nhược Thiên liền hướng anh gượng cười.

- Cảm ơn anh.

Hứa Biên kinh ngạc nhìn cậu, sau cùng vẫn là cảm thấy không ưa mắt, lạnh lùng đưa mắt sang phía khác. Từ Nhược Thiên trong chốc lát nụ cười dập tắt, biết rõ anh thì ra vẫn còn tức giận mình, đôi môi trắng bệch hé mở giải thích.

- Em... em không có diễn kịch, anh đừng hiểu lầm... chỉ là...

- Tại sao không nói cho tôi? - Hứa Biên chưa kịp chờ Từ Nhược Thiên dứt lời, đã quay sang ngữ điệu tức giận hỏi.

- A? Nói.... nói cái gì? - Cậu thắc mắc hỏi lại anh.

- Căn bệnh của cậu, và còn..... lúc tôi mắng cậu uống thuốc tự tử để làm khó tôi? Tại sao lại không giải thích?

HẾT CHƯƠNG 11 #####- Hứa... Hứa Biên, không cần..

- Không cần? Xem ra cháu cưng của Từ Nhược Lâm rất giỏi diễn kịch a. Bảo sao ông ta không chiều cậu như bình sứ thủy tinh vậy. - Hứa Biên khóe miệng khẽ cong lộ nụ cười ác ý, ngón tay không chút lưu tình đâm thẳng vào hậu huyệt cậu, không màng đến huyết đang từ từ chảy ra.

Mà Từ Nhược Thiên hiện tại đã không thể phản kháng, tim không ngừng đập nhanh dữ dội tựa hồ sắp rớt ra ngoài, hơi thở dồn dập mơ hồ nhìn Hứa Biên, đôi môi cậu run rẩy, hai mắt phủ đầy hơi nước cầu xin anh.

- Hứa Biên... em không có a... làm ơn dừng lại.

Bộ dạng nức nở kia của Từ Nhược Thiên trong mắt Hứa Biên chỉ tràn ngập chán ghét cùng khinh bỉ, căm giận rút ngón tay ra khỏi hậu huyệt cậu, nâng hai chân cậu lên cao, không nói hai lời đem vũ khí tiến thẳng vào bên trong.

- A... Hứa Biên... đau quá.. - Từ Nhược Thiên thét lên một tiếng thương tâm, nước mắt thống khổ lẫn đau đớn trào ra, lần này so với trước đây trái tim như bị bóp nghẹn làm cậu không nhận được liên liệu mạng hít thở kịch liệt, một tay ôm lấy ngực một tay khăn trương sờ soạng xung quanh như muốn tìm kiếm thứ gì đó.

- Thuốc.... thuốc...

- Dừng diễn kịch nữa! - Hứa Biên nhìn hành động như thật kia của cậu chính là có một chút kinh ngạc, nhưng vẫn là tàn nhẫn mở

miệng mắng.

Chưa đầy một giây sau đó, Từ Nhược Thiên hai mắt bắt đầu trợn ngược, bàn tay giật giật một cách lợi hại, không khỏi khiến Hứa Biên thập phần hoảng hốt, nhanh chóng rời khỏi thân thể cậu, đỡ cậu vào lòng ngực sốt ruột nói.

- Từ Nhược Thiên, cậu là làm sao vậy? Từ Nhược Thiên!

Mãi không thấy cậu đáp lại, anh sợ hãi đưa mắt nhìn xung quanh, khẩn trương hướng tới tủ mở từng ngăn ra. Phát hiện có hai ba lọ thuốc trắng đặt bên trong ngăn cuối, Hứa Biên không suy nghĩ nhiều liền đem lọ thuốc đập xuống nền nhà, vội vã nhặt lấy từng viên thuốc bỏ vào miệng cậu.

- Nước? Ách ~ Mẹ kiếp! - Hứa Biên tìm khắp căn phòng không lấy một chai nước, sợ rằng nếu bây giờ chạy xuống nhà bếp, không chừng đi lên phòng sẽ bắt gặp thi thể không hơi thở của cậu đi. Khẽ chửi thề một tiếng, anh khẩn trương dùng đầu lưỡi nấc từng ngụm từng ngụm, chờ đến khi khoang miệng rót cuộc đầy nước bọt, liền đem toàn bộ uy vào miệng Từ Nhược Thiên, bàn tay còn không quên ôn nhu vuốt ve ngực cậu.

Lúc này Từ Nhược Thiên hơi thở rất cuộc đã ổn định, nhưng đã bất tỉnh trong giây lát, cảm thấy tình hình một lúc càng không ổn, Hứa Biên vứt hết tâm tình không vui bỏ ra sau, bế cậu lên đưa cậu đến bệnh viện.

Hứa Biên trầm mặc ngồi bên hàng ghế trước cửa phòng khám, hai tay đan chặt vào nhau chống lên đầu gối, đầu óc hiện tại hoàn toàn trống rỗng, chỉ mong người kia sẽ không sao. Chính là.... thực không hiểu tại sao, ban nãy thời điểm khi anh tình nguyện uy nước

bột cho cậu, cảm thấy quả thật quen thuộc, tựa như trước đây bản thân đã từng làm việc này rồi vậy.

Nhân lúc Hứa Biên trong đầu còn đang nghi vấn, bác sĩ từ trong phòng mở cửa bước ra, anh chậm rãi đứng dậy, hít thở sâu một hơi, bước tới hỏi han tình hình.

- Bác sĩ, cậu ta không sao chứ?

- Haizz... cũng may là hồi phục kịp thời, với căn bệnh nặng như vậy, nếu không để ý nhiều hơn sẽ nguy hiểm tới tính mạng. - Vị bác sĩ nhất thời thở dài, ủ rũ nói.

Cư nhiên vừa nghe đến đây Hứa Biên lập tức cau mày khó hiểu, hướng bác sĩ tiếp tục hỏi.

- Bệnh.... cậu ta mang bệnh sao?

- Cậu không biết sao? Vị tiên sinh kia mắc một bệnh đau tim, đây là căn bệnh bẩm sinh, người mang bệnh càng trưởng thành bệnh càng nghiêm trọng, nếu người bệnh mang tâm tình lo lắng, sợ hãi, hay kích động sẽ dẫn đến đau tim, không uống thuốc kịp thời sẽ có chuyện lớn xảy ra.

"Đau tim? Tại sao mình chưa nghe Từ Nhược Lâm nhắc đến chuyện này? Căn bản ngay cả cậu ta cũng không nói cho mình? Không đúng, mình như thế nào lại tò mò về vấn đề này chứ."

- Tạm thời bệnh nhân đang nghỉ ngơi, cậu đừng nói những chuyện dễ gây xúc động cho tiên sinh. Tôi chỉ nhắc nhở vậy thôi, xin phép.

Hứa Biên hiện tại vẫn còn ngây người chưa hết bàng hoàng khi nghe căn bệnh kia của Từ Nhược Thiên. Nếu là như vậy, ngày đó... cậu ngất xỉu tại nhà bếp, thuốc cũng rơi rải trên sàn, kì thực chính là... căn bệnh cậu tái phát sao? Vậy ra lúc đó anh đã quá khẩn trương, nói những lời tổn thương đến cậu, vũ nhục cậu rồi đi.

Hứa Biên nhẹ nhàng đẩy cửa bước vào phòng, tầm mắt đã bắt gặp thân ảnh kia đang an tĩnh nằm trên giường. Từ Nhược Thiên vừa nhìn thấy anh, lập tức nhớ lại giây phút ấy, bất luận dù sao cậu cũng là do anh đưa đến đây, cậu biết anh là người tốt, luôn dịu dàng và ôn nhu, chẳng qua vì một lý do nào đó mà thôi. Đợi Hứa Biên bước tới đứng trước mặt mình, Từ Nhược Thiên liền hướng anh gượng cười.

- Cảm ơn anh.

Hứa Biên kinh ngạc nhìn cậu, sau cùng vẫn là cảm thấy không ưa mắt, lạnh lùng đưa mắt sang phía khác. Từ Nhược Thiên trong chốc lát nụ cười dập tắt, biết rõ anh thì ra vẫn còn tức giận mình, đôi môi trắng bệch hé mở giải thích.

- Em... em không có diễn kịch, anh đừng hiểu lầm... chỉ là...

- Tại sao không nói cho tôi? - Hứa Biên chưa kịp chờ Từ Nhược Thiên dứt lời, đã quay sang ngữ điệu tức giận hỏi.

- A? Nói.... nói cái gì? - Cậu thắc mắc hỏi lại anh.

- Căn bệnh của cậu, và còn..... lúc tôi mắng cậu uống thuốc tự tử để làm khó tôi? Tại sao lại không giải thích?

HẾT CHƯƠNG 11

CHỈ LÀ ẢO GIÁC

Nhộng Hiên
www.dtv-ebook.com

Chương 12

Từ Nhược Thiên rõ là hiểu câu hỏi của Hứa Biên, chỉ là bộ dạng vẻ như giận dữ của anh khiến tâm cậu thập phần hạnh phúc, ngay người một lúc lâu sau đó mới cười nhẹ lên tiếng.

- Kì thực, căn bệnh của em ngoài ông nội ra em hoàn toàn không nói cho ai cả. Nếu anh giận vì chuyện này, vậy... em xin lỗi.

Hứa Biên hừ lạnh một tiếng, cậu cho rằng anh giận cậu chỉ vì cậu không kể căn bệnh của cậu cho anh biết sao, càng nghĩ càng cảm thấy thực ấu trĩ đi. Bất quá... Hứa Biên trong đầu vẫn không ngừng thắc mắc, thời điểm khi anh uy cho Từ Nhược Thiên uống thuốc, cảm giác ấy lại vô cùng quen thuộc, anh khẽ đưa mắt xuống nhìn cậu, cau mày hỏi.

- Cái kia, tôi và cậu đã từng gặp nhau trước đây chưa?

Từ Nhược Thiên vừa nghe lập tức cơ thể cứng ngắc, bàn tay khẽ run rẩy nhất thời nắm chặt vào nhau, cậu ngẩng đầu căng thẳng nhìn anh, hỏi.

- Anh... thực sự không nhớ em?

- Tại sao tôi phải nhớ cậu, chúng ta không lẽ đã từng gặp nhau? - Nghi vấn trước câu hỏi kia của cậu, Hứa Biên nhất thời mở miệng hỏi lại.

- Không có gì.

Từ Nhược Thiên nặng nề cúi đầu, nụ cười miễn cưỡng trả lời. Thế nhưng, tim lại đau quá, nguyên lai từ đó đến giờ Hứa Biên anh vẫn không hề nhận ra, người đang ở ngay trước mặt anh chính là đứa trẻ hoạt bát hồn nhiên năm đó. Từ Nhược Thiên nghĩ thầm, hẳn là tất cả mọi việc xảy đến ngày hôm nay, tất cả là do ông nội của cậu gây ra đi.

Hứa Biên vẫn trầm mặc đứng yên tại chỗ, ánh nhìn hướng đến người trên giường nghi hoặc càng lúc càng mãnh liệt, sau vẫn là thu hồi lại trạng thái ban đầu, lạnh lùng mở miệng.

- Cậu nghỉ ngơi đi. Tôi về đây.

- Hứa Biên?

Chính là thời điểm Hứa Biên vừa lúc xoay người có ý định rời đi, Từ Nhược Thiên trong chốc lát cảm thấy tâm tình trống rỗng, ngay lập tức kịp thời bắt lấy cổ tay anh, thanh âm nhỏ như muỗi kêu nói.

- Có thể hay không, tối nay anh ở cùng em?

Từ Nhược Thiên đôi mắt nhắm thẳng vào bàn tay Hứa Biên, chỉ mong rằng anh đừng buông tay cậu. Cho đến khi bàn tay to lớn kia khẽ đẩy tay cậu ra, tuyệt vọng rất nhanh kéo đến, cậu ử rũ hạ mi mắt, gượng cười nói.

- À, em quên mất ngày mai anh còn phải đi làm. Anh cứ về đi. Hôm nay làm phiền anh rồi.

Hứa Biên thở dài, do dự nhìn bộ dạng thất vọng của Từ Nhược Thiên, không hiểu sao trong đầu cứ mơ mơ hồ hồ hiện lên thân ảnh

quen thuộc của ai đó, nhưng rõ ràng không thể phán đoán người nọ là ai, anh nghĩ, rốt cuộc anh và người này trước đó có quan hệ nào không, thực sự càng nghĩ chỉ càng đem lại hai chữ hư vô.

- Có cần tôi gọi điện báo cho ông nội cậu không? - Hứa Biên dừng cước bộ, quay sang hướng Từ Nhược Thiên hỏi.

- Không cần. Ông nhất định sẽ rất lo cho em. Cảm ơn anh. - Cậu vội vàng lắc đầu cự tuyệt, nháy mắt thỉnh thoảng lộ ra vẻ cảm kích nhìn Hứa Biên, trong lòng hiện tại cảm thấy ấm áp một chút. Từ Nhược Thiên loạng choạng ngồi dậy, đưa tay với lấy ly nước trên bàn cùng hộp thuốc, làm theo lời khuyên của bác sĩ mà uống thuốc đều đặn. Hứa Biên lắc lắc đầu, nghĩ bản thân không còn việc gì ở đây nữa, tốt nhất nên về nhà rồi đi, liền sau đó xoay người mở cửa ly khai.

"Cạch" một tiếng, tiếng cửa đóng lại, lòng ngực Từ Nhược Thiên không hiểu sao cứ thấp thỏm buồn rười rượi, cậu nhếch môi cười khẩy, cười nhạo chính mình, kì thực thứ tình cảm này có thể đáp lại được không, rõ là không như vậy, cậu vẫn cứ ngày ngày mong nhận nó.

Từ Nhược Thiên thở dài, không muốn tiếp tục suy nghĩ viễn vông, hạ người nằm xuống giường thiếp đi. Thân ảnh kia lọt vào tầm mắt Hứa Biên, anh trầm mặc đứng trước cửa, cảm thấy chính mình trước đó có phần hơi quá đáng, mà người kia quả là kì quặc đi, một chút lời oán trách cũng không có, chỉ biết luôn trưng nụ cười gượng gạo ấy. Bất quá không phải cậu chính là cháu trai của kẻ đáng ghét kia sao, anh như thế nào lại quan tâm đến cảm nghĩ của cậu ra sao chứ.

Cho hai tay vào túi quần, Hứa Biên rút cuộc mới chịu ly khai, trở về căn nhà xa hoa rộng lớn thiếu bóng tiếng nói. Thả người nằm dài trên ghế sofa, anh bắt tay lên trán, nhắm hai mắt lại, nơi đây, từng có lời quan tâm tận tình của người vợ quá cố, từng có tiếng cười hồn nhiên đáng yêu của thiếu niên gầy yếu kia, hiện tại thay vào đó là một nam nhân hoàn toàn xa lạ, chỉ biết người kia có tên Từ Nhược Thiên, cháu trai của chủ tịch Từ Nhược Lâm, ngoài ra tất cả về cậu anh một chút cũng không có ấn tượng.

Hứa Biên từng bước nặng nề bước lên phòng, đưa tay cởi lấy nút áo trên người, bật đèn phòng lên, tầm mắt đột nhiên dừng lại trên giường, kinh ngạc nhìn những vết chất lỏng đỏ tươi thấm trên trải giường. Trong đầu không tự giác nghĩ đến hình ảnh người kia hoảng sợ nhìn mình, nước nở kêu oan.

Anh vội vã lắc đầu, như thế nào lại nghĩ đến người kia rồi, quả nhiên rút cuộc mới nhận ra bản thân thật điên rồ. Hứa Biên ngoảnh mặt cho qua, bước vào phòng tắm tẩy rửa cơ thể, ngâm mình trong dòng nước ấm, an tĩnh ngã đầu vào thành bồn, bị hơi nước nóng ẩm thấm vào cơ thể cơ hồ khiến anh rất nhanh liền ngủ thiếp đi.

~ Quá khứ ~

Nghe thư kí Tôn thông báo có hội nghị ở Singapo cần sự góp mặt của mình, Hứa Biên đương nhiên lập tức khấn trương hoàn thành nốt hàng tá công việc ở đây, tranh thủ giao hồ sơ cùng các bản kế hoạch cho nhân viên rồi mới yên tâm ra nước ngoài.

Thời gian ở ngoài nước cũng khá lâu, gần một tuần, nghe danh Hứa Biên anh là một tổng giám đốc có tiếng giỏi giang lẫn nhanh nhẹn trong công việc, quả nhiên một số khách hàng ở Singapo

muốn hợp tác giữa hai nước, Hứa Biên cũng không cách nào từ chối, ngay sau đó hai công ty bắt tay nhau cùng phát triển.

Công việc so với trước đây cũng vì vậy mà bận rộn hơn, Hứa Biên trở về Đài Loan với bộ dạng mệt mỏi sắp chết đến nơi, liền xin nghỉ phép ở nhà một ngày, thời điểm đang an nhàn ngồi trên ghế sofa xem ti vi, trong đầu bất chợt mới nhớ ra người nợ.

Quả thực thời gian gần đây bận đến mức bản thân suýt nữa quên cả thiếu niên hoạt bát hồn nhiên kia, Hứa Biên bất tri bất giác vội bước lên thư phòng của mình, lục lọi trong ngăn kéo tìm kiếm tờ giấy ghi số điện thoại của thiếu niên, sau một lúc tìm thấy, anh liền tranh thủ thêm số điện thoại người nợ vào danh bạ, phòng khi tờ giấy này biến mất bất thành linh có tìm chắc cũng phải lục tung cả thư phòng này đi.

Bấm số người kia, cư nhiên bên đầu dây chỉ nghe thấy thanh âm của người phụ nữ tổng đài: "Số điện thoại không tồn tại..." Hứa Biên khó hiểu nhăn chặt mày, không lẽ thiếu niên kia đã đổi số điện thoại rồi đi.

Thở dài, Hứa Biên chán nản tắt máy, ngã người trên ghế ngấm nghĩa tờ giấy trên tay, trong đầu nhớ lại hình ảnh thiếu niên hoạt bát kia, cậu mỉm cười, cậu trêu đùa, cậu nhảy nhót, tựa như một cái máy không ngừng hoạt động, cứ nói rồi lại nói, cười rồi lại cười, quả thực ngay chính anh nhìn thấy cũng cảm thấy cuộc đời lạc quan hơn.

Bất quá, đã hơn 2 tháng không gặp nhau, hẳn là thiếu niên kia đã quên mình rồi đi, Hứa Biên vừa nghĩ đến không hiểu sao trong lòng có chút mát mát, nhưng thời gian rất nhanh cũng trôi qua, đối với anh hình bóng của thiếu niên cũng dần mờ nhạt, muốn nhớ lại

huống hồ cũng không thể nhớ nổi, tựa như ký ức giữa hai người chẳng qua chỉ là một vết bút chì trên trang giấy, lâu ngày cũng sẽ phai mờ đi.

Mà Hứa Biên lại không hề hay rằng, quãng thời gian anh đem kỉ niệm của thiếu niên kia lướt qua, cậu vẫn luôn ở phía sau anh, theo sát anh, dõi theo anh, ngày ngày luôn mong nhớ hình ảnh của anh, tình cảm cũng dần sâu đậm thêm, bởi vì cậu nghĩ, một ngày nào đó hai người sẽ gặp lại nhau, khát khao được níu kéo kỉ niệm xưa trở về, nhưng hiện tại đối với cậu... tất cả ý nghĩ kia bắt quá chỉ là ảo giác mà thôi.

HẾT CHƯƠNG 12 Từ Nhược Thiên loạng choạng ngồi dậy, đưa tay với lấy ly nước trên bàn cùng hộp thuốc, làm theo lời khuyên của bác sĩ mà uống thuốc đều đặn. Hứa Biên lắc lắc đầu, nghĩ bản thân không còn việc gì ở đây nữa, tốt nhất nên về nhà rồi đi, liền sau đó xoay người mở cửa ly khai.

"Cạch" một tiếng, tiếng cửa đóng lại, lồng ngực Từ Nhược Thiên không hiểu sao cứ thấp thỏm buồn rười rượi, cậu nhếch môi cười khẩy, cười nhạo chính mình, kì thực thứ tình cảm này có thể đáp lại được không, rõ là không như vậy, cậu vẫn cứ ngày ngày mong nhận nó.

Từ Nhược Thiên thở dài, không muốn tiếp tục suy nghĩ viển vông, hạ người nằm xuống giường thiếp đi. Thân ảnh kia lọt vào tầm mắt Hứa Biên, anh trầm mặc đứng trước cửa, cảm thấy chính mình trước đó có phần hơi quá đáng, mà người kia quả là kì quặc đi, một chút lời oán trách cũng không có, chỉ biết luôn trưng nụ cười gượng gạo ấy. Bất quá không phải cậu chính là cháu trai của kẻ đáng ghét kia sao, anh như thế nào lại quan tâm đến cảm nghĩ của cậu ra sao chứ.

Cho hai tay vào túi quần, Hứa Biên rút cuộc mới chịu ly khai, trở về căn nhà xa hoa rộng lớn thiếu bóng tiếng nói. Thả người nằm dài trên ghế sofa, anh bắt tay lên trán, nhắm hai mắt lại, nơi đây, từng có lời quan tâm tận tình của người vợ quá cố, từng có tiếng cười hồn nhiên đáng yêu của thiếu niên gầy yếu kia, hiện tại thay vào đó là một nam nhân hoàn toàn xa lạ, chỉ biết người kia có tên Từ Nhược Thiên, cháu trai của chủ tịch Từ Nhược Lâm, ngoài ra tất cả về cậu anh một chút cũng không có ấn tượng.

Hứa Biên từng bước nặng nề bước lên phòng, đưa tay cởi lấy nút áo trên người, bật đèn phòng lên, tầm mắt đột nhiên dừng lại trên giường, kinh ngạc nhìn những vết chất lỏng đỏ tươi thấm trên trải giường. Trong đầu không tự giác nghĩ đến hình ảnh người kia hoảng sợ nhìn mình, nước nở kêu oan.

Anh vội vã lắc đầu, như thế nào lại nghĩ đến người kia rồi, quả nhiên rút cuộc mới nhận ra bản thân thật điên rồ. Hứa Biên ngoảnh mặt cho qua, bước vào phòng tắm tẩy rửa cơ thể, ngâm mình trong dòng nước ấm, an tĩnh ngã đầu vào thành bồn, bị hơi nước nóng ấm thấm vào cơ thể cơ hồ khiến anh rất nhanh liền ngủ thiếp đi.

~ Quá khứ ~

Nghe thư kí Tôn thông báo có hội nghị ở Singapo cần sự góp mặt của mình, Hứa Biên đương nhiên lập tức khấn trương hoàn thành nốt hàng tá công việc ở đây, tranh thủ giao hồ sơ cùng các bản kế hoạch cho nhân viên rồi mới yên tâm ra nước ngoài.

Thời gian ở ngoài nước cũng khá lâu, gần một tuần, nghe danh Hứa Biên anh là một tổng giám đốc có tiếng giỏi giang lẫn nhanh nhẹn trong công việc, quả nhiên một số khách hàng ở Singapo

muốn hợp tác giữa hai nước, Hứa Biên cũng không cách nào từ chối, ngay sau đó hai công ty bắt tay nhau cùng phát triển.

Công việc so với trước đây cũng vì vậy mà bận rộn hơn, Hứa Biên trở về Đài Loan với bộ dạng mệt mỏi sắp chết đến nơi, liền xin nghỉ phép ở nhà một ngày, thời điểm đang an nhàn ngồi trên ghế sofa xem ti vi, trong đầu bất chợt mới nhớ ra người nợ.

Quả thực thời gian gần đây bận đến mức bản thân suýt nữa quên cả thiếu niên hoạt bát hồn nhiên kia, Hứa Biên bất tri bất giác vội bước lên thư phòng của mình, lục lọi trong ngăn kéo tìm kiếm tờ giấy ghi số điện thoại của thiếu niên, sau một lúc tìm thấy, anh liền tranh thủ thêm số điện thoại người nợ vào danh bạ, phòng khi tờ giấy này biến mất bất thành linh có tìm chắc cũng phải lục tung cả thư phòng này đi.

Bấm số người kia, cư nhiên bên đầu dây chỉ nghe thấy thanh âm của người phụ nữ tổng đài: "Số điện thoại không tồn tại..." Hứa Biên khó hiểu nhăn chặt mày, không lẽ thiếu niên kia đã đổi số điện thoại rồi đi.

Thở dài, Hứa Biên chán nản tắt máy, ngã người trên ghế ngấm nghĩa tờ giấy trên tay, trong đầu nhớ lại hình ảnh thiếu niên hoạt bát kia, cậu mỉm cười, cậu trêu đùa, cậu nháy nhót, tựa như một cái máy không ngừng hoạt động, cứ nói rồi lại nói, cười rồi lại cười, quả thực ngay chính anh nhìn thấy cũng cảm thấy cuộc đời lạc quan hơn.

Bất quá, đã hơn 2 tháng không gặp nhau, hẳn là thiếu niên kia đã quên mình rồi đi, Hứa Biên vừa nghĩ đến không hiểu sao trong lòng có chút mát mát, nhưng thời gian rất nhanh cũng trôi qua, đối với anh hình bóng của thiếu niên cũng dần mờ nhạt, muốn nhớ lại

huống hồ cũng không thể nhớ nổi, tựa như ký ức giữa hai người chẳng qua chỉ là một vết bút chì trên trang giấy, lâu ngày cũng sẽ phai mờ đi.

Mà Hứa Biên lại không hề hay rằng, quãng thời gian anh đem kỉ niệm của thiếu niên kia lướt qua, cậu vẫn luôn ở phía sau anh, theo sát anh, dõi theo anh, ngày ngày luôn mong nhớ hình ảnh của anh, tình cảm cũng dần sâu đậm thêm, bởi vì cậu nghĩ, một ngày nào đó hai người sẽ gặp lại nhau, khát khao được níu kéo kỉ niệm xưa trở về, nhưng hiện tại đối với cậu... tất cả ý nghĩ kia bất quá chỉ là ảo giác mà thôi.

HẾT CHƯƠNG 12

CHỈ LÀ ẢO GIÁC

Nhộng Hiền
www.dtv-ebook.com

Chương 13

Hứa Biên trong giây lát giật mình tỉnh dậy, phát hiện chính mình ngủ quên trong bồn tắm gần 20 phút rồi đi, đầu óc có điểm choáng váng rời khỏi bồn tắm, qua loa choàng áo ngủ trên người rồi bước ra ngoài.

Nhìn lại đồng hồ điện còn lưu lại hiện trường cãi vã vài tiếng trước, anh mệt mỏi xoa vàng thái dương, đem khăn trải giường cởi ra ném vào máy giặt, thay vào một chiếc ra trải giường mới, sửa soạn một chút, trèo lên giường.

Bàn tay vỗ nhẹ vàng trán, Hứa Biên trong đầu tự hỏi, ban nãy rõ ràng đã nằm mơ chính mình đang nói chuyện với một thiếu niên nào đó, kì thực như thế nào hiện tại một chút cũng không nhớ gì tất, mà tâm tình cứ có cảm giác người nọ không phải ai khác xa lạ, chính là rất quen thuộc, bất quá có nặng óc nghĩ thế nào cũng không tài nào nhận ra, quả nhiên tuổi càng lớn đầu óc cũng lú lẫn rồi đi.

Bỏ đi, dù sao cũng không có gì quan trọng, Hứa Biên tự nhủ như vậy, lập tức nhắm mắt đi vào giấc ngủ. Buổi sáng, bị tiếng lạch cạch dưới nhà bếp làm Hứa Biên rất nhanh tỉnh dậy, nhú mày hiệu kì bước xuống nhà bếp, trước mắt lại tiếp tục bắt gặp tình cảnh quen thuộc kia, Từ Nhược Thiên đang bận rộn nấu bữa sáng.

- A, thực... thực xin lỗi. Em làm anh thức giấc sao? - Cảm nhận như có ánh mắt đang theo dõi mình từ phía sau, Từ Nhược Thiên

theo bản năng xoay đầu lại, cư nhiên mới nhận ra bản thân đã làm Hứa Biên tỉnh giấc, không suy nghĩ nhiều liền mở miệng vội vã xin lỗi anh.

Hứa Biên hừ lạnh một tiếng, không nói hai lời lập tức bước lên phòng vệ sinh cá nhân, thay y phục vest hàng ngày để chuẩn bị đi làm, lúc này mới đột nhiên nhớ tới người kia đang ở dưới nhà bếp, động tác của anh chậm một lúc, trầm mặc suy nghĩ. Rồi lại lắc đầu cho qua, nhanh chóng rời khỏi phòng.

Không giống như trước đó, lần này Hứa Biên lại chủ động ngồi vào bàn ăn, đợi Từ Nhược Thiên đem thức ăn đặt lên bàn, anh tự nói bản thân, dù sao hận người này cũng không đem lại lợi ích gì, cứ như tự nhiên mà sống chung với cậu, đợi thời gian nguôi ngoai trôi qua, khi biết bản thân không có tình cảm với cậu, tự giác sẽ đưa đơn ly dị rồi rời khỏi đây đi, vả lại, người kia vốn dĩ mang căn bệnh đau tim bẩm sinh, mà anh lại không muốn vì chuyện này mà đem lại rắc rối, hẳn là nên quyết định như vậy không chừng cũng là phương pháp hay.

Khác với suy nghĩ của Hứa Biên, Từ Nhược Thiên nhìn thấy anh hôm nay không còn từ chối tấm lòng của mình nữa, trong lòng đương nhiên trời lên một cổ ấm áp cùng hạnh phúc không thôi, tâm tình cũng bắt đầu khẩn trương hơn, cười vui vẻ nói.

- Hôm nay em nấu canh gà nhiều lắm, nếu hợp khẩu vị với anh thì cứ ăn nhiều một chút.

- Ân. Cảm ơn.

Anh gạt đầu tỏ ý đã biết, sau đó vẫn là im lặng cúi đầu thưởng thức mỹ vị. Từ Nhược Thiên vui đến mức muốn thở cũng không

dám thử, biểu tình phản khởi quan sát Hứa Biên chăm chút uống bát canh.

- Cậu đứng đó làm gì, mau ngồi đi. - Hứa Biên hạ muống xuống, ngẩng đầu hướng Từ Nhược Thiên ra lệnh.

- Hảo hảo. - Cậu khẩn trương kéo ghế ngồi xuống, cũng múc cho mình một bát canh gà, một bên vừa uống bát canh vừa đưa hai mắt mở to nhìn chăm chăm vào người kia. Hứa Biên đột nhiên ngừng động tác, ngẩng đầu nhìn Từ Nhược Thiên đang chăm chú nhìn mình, đương nhiên bị anh phát hiện cậu ngay lập tức cúi đầu tránh né ánh mắt kia, khóe miệng không tự giác khẽ cong lộ ý cười. Hừ lạnh một tiếng, anh trong lòng khó chịu suy nghĩ, hiện tại cứ dùng biện pháp này cũng không phải cách hay, người kia không chừng lại tưởng anh lâu ngày nhất định sẽ có tình cảm với cậu đi. Thực sự càng nghĩ càng khiến Hứa Biên đầu óc rối tung, cũng có một chút bực bội.

Hứa Biên không nói hai lời, hùng hổ kéo ghế đứng dậy, lấy áo khoác để trên ghế khoác vào. Từ Nhược Thiên ngờ ngác không hiểu chuyện gì xảy ra, theo bản năng đứng dậy hướng anh hỏi.

- Anh no rồi sao?

- Tôi phải đi làm.

Lạnh lùng trả lời xong, Hứa Biên lập tức nhấc chân bước ra ngoài, mặc cho Từ Nhược Thiên vẫn còn đang ngây ngốc khó hiểu, bất quá ban nãy Hứa Biên anh cũng đã dùng bữa sáng cùng cậu, như vậy đối với cậu đã đủ hạnh phúc rồi đi, Từ Nhược Thiên khiêm tốn cho là vậy, đem chén bát trên bàn bỏ vào bồn rửa chén, thuận miệng huýt sao bài hát cậu yêu thích.

Hứa Biên vừa đến công ty đã bắt gặp bao ánh mắt cùng lời bàn tán về anh, thừa biết bọn họ hẳn là nói về chuyện lễ cưới anh không có mặt hôm qua, Hứa Biên cũng không để ý gì nhiều, mệt mỏi bước lên văn phòng, đưa tay nói lỏng cà vạt, ngồi bệt xuống ghế.

- Tổng giám đốc, là tôi.

Bên ngoài là tiếng gõ cửa của thư ký Tôn, Hứa Biên một lần nữa thở dài, chán nản mở miệng.

- Vào đi.

- Tổng giám đốc, tối qua chủ tịch Lâm gọi điện cho tôi, tuần tới ông ấy sẽ tổ chức lễ cưới của anh và cậu Thiên một lần nữa, lần này ông Lâm nhất định sẽ có mặt.

Hứa Biên đưa tay xoa xoa vầng thái dương, xua tay ý bảo cô ra ngoài. Thư ký Tôn biết rõ những ngày qua anh bận rộn đến mức nào, sự tình hôm qua anh không đến dự lễ cưới cô cũng phán đoán được một ít nguyên nhân, cũng không muốn tiếp tục làm phiền anh, cô rất nhanh cúi đầu rồi bước ra ngoài.

Chờ thư ký Tôn rút cuộc rời khỏi, Hứa Biên liền lấy điện thoại di động ra, bấm số gọi điện cho Từ Nhược Lâm.

- Ông Lâm, tôi có chuyện muốn nói với ông.

- Hào. Gặp nhau ở chỗ cũ.

Tắt máy, Hứa Biên thu gom tất cả tài liệu hôm nay đưa cho thư ký Tôn giải quyết, dặn cô nếu Từ Nhược Thiên có tới tìm thì bảo anh có cuộc họp, dặn dò xong liền lái xe đến chỗ hẹn gặp Từ Nhược Lâm.

- Hẳn là cô Tôn đã nói cho cậu chuyện đó rồi đi? - Từ Nhược Lâm đặt ly trà xuống bàn, nhếch miệng hướng Hứa Biên cười đắc ý.

- Là ông làm có phải không? - Hứa Biên bỏ qua lời nói của ông, lập tức đi thẳng vào vấn đề chính.

- Chuyện gì?

- Đừng diễn kịch nữa? Rõ ràng lễ cưới hôm đó ông đã sai người hại con trai tôi. Không phải tôi đã thỏa hiệp hợp đồng của chúng ta rồi sao, con trai tôi không liên quan, có việc gì cứ đổ hết lên đầu tôi được rồi!

- Hắc hắc... tôi cũng chẳng muốn giấu diếm gì. Phải, là tôi đó. Cậu có quyền ý kiến? Đương nhiên không rồi, tổn thương đến lòng tự trọng của cháu tôi, cậu nghĩ trực tiếp làm hại cậu là tôi sẽ thỏa mãn sao? - Từ Nhược Lâm thu hồi lại nụ cười ban nãy, gương mặt trong chốc lát lập tức biến sắc, giận dữ nói.

Vừa nghe đến đây Hứa Biên chỉ có thể nén giận trong lòng, hai tay nắm chặt thành quyền, miễn cưỡng mở miệng.

- Được rồi, tôi sẽ tổ chức lại lễ cưới, việc gì nếu ông muốn tôi sẽ làm theo. Nhưng tuyệt đối buông tha cho con trai tôi, nó chỉ là đứa trẻ vô tội.

- Cậu có vẻ yêu thương con trai cậu quá nhỉ. Còn mãnh liệt hơn cả tình phụ tử nữa a. Thực cảm động. - Từ Nhược Lâm bật cười thành tiếng, tiếp tục cầm tách trà đưa lên miệng uống một ngụm.

- Không phải chuyện của ông. Còn nữa, tại sao không nói cho tôi biết chuyện cậu ta bệnh đau tim bẩm sinh? - Hứa Biên hừ lạnh trả lời, sau liền nhớ ra điều gì, cau mày quay sang Từ Nhược Lâm hỏi.

- Cái gì? Tiểu Thiên nó lại tái bệnh nữa sao? - Ông nghe đến đây không khỏi cả kinh hoảng sợ, sốt ruột nói.

- Cậu ta không sao. Tôi đã đưa cậu ta đến bệnh viện kịp thời. Ông còn chưa trả lời câu hỏi của tôi?

- Nó không cho phép tôi nói cho bất kì ai biết. Đặc biệt là cậu. Dù sao cũng không quá nghiêm trọng, tôi chỉ sợ nó gặp chuyện gì xúc động nên cần bệnh tái phát thôi. - Từ Nhược Lâm lo lắng thở dài, mặc dù ngoài miệng nói như vậy, nhưng ông vẫn là luôn lo sợ tình cảnh của nam nhân kia.

- Nếu ông buông tha cho con trai tôi, tôi sẽ ở bên cạnh chăm sóc cậu ta, đương nhiên tính cả về việc làm một người chồng nữa. Được chứ? - Hứa Biên biểu tình nghiêm túc nhìn Từ Nhược Lâm, không chút do dự tuyên bố.

- Nếu cậu không làm được, tôi tuyệt đối sẽ không tha cho cậu. Hảo, quyết định như vậy đi.

HẾT CHƯƠNG 13
Hứa Biên đột nhiên ngừng động tác, ngẩng đầu nhìn Từ Nhược Thiên đang chăm chú nhìn mình, đương nhiên bị anh phát hiện cậu ngay lập tức cúi đầu tránh né ánh mắt kia, khóe miệng không tự giác khẽ cong lộ ý cười. Hừ lạnh một tiếng, anh trong lòng khó chịu suy nghĩ, hiện tại cứ dùng biện pháp này cũng không phải cách hay, người kia không chừng lại tưởng anh lâu ngày nhất định sẽ có tình cảm với cậu đi. Thực sự càng nghĩ càng khiến Hứa Biên đầu óc rối tung, cũng có một chút bực bội.

Hứa Biên không nói hai lời, hùng hổ kéo ghế đứng dậy, lấy áo khoác để trên ghế khoác vào. Từ Nhược Thiên ngờ ngác không hiểu chuyện gì xảy ra, theo bản năng đứng dậy hướng anh hỏi.

- Anh no rồi sao?

- Tôi phải đi làm.

Lạnh lùng trả lời xong, Hứa Biên lập tức nhấc chân bước ra ngoài, mặc cho Từ Nhược Thiên vẫn còn đang ngây ngốc khó hiểu, bất quá ban nãy Hứa Biên anh cũng đã dùng bữa sáng cùng cậu, như vậy đối với cậu đã đủ hạnh phúc rồi đi, Từ Nhược Thiên khiêm tốn cho là vậy, đem chén bát trên bàn bỏ vào bồn rửa chén, thuận miệng huýt sao bài hát cậu yêu thích.

Hứa Biên vừa đến công ty đã bắt gặp bao ánh mắt cùng lời bàn tán về anh, thừa biết bọn họ hẳn là nói về chuyện lễ cưới anh không có mặt hôm qua, Hứa Biên cũng không để ý gì nhiều, mệt mỏi bước lên văn phòng, đưa tay nới lỏng cà vạt, ngồi bệt xuống ghế.

- Tổng giám đốc, là tôi.

Bên ngoài là tiếng gõ cửa của thư ký Tôn, Hứa Biên một lần nữa thở dài, chán nản mở miệng.

- Vào đi.

- Tổng giám đốc, tối qua chủ tịch Lâm gọi điện cho tôi, tuần tới ông ấy sẽ tổ chức lễ cưới của anh và cậu Thiên một lần nữa, lần này ông Lâm nhất định sẽ có mặt.

Hứa Biên đưa tay xoa xoa vầng thái dương, xua tay ý bảo cô ra ngoài. Thư ký Tôn biết rõ những ngày qua anh bận rộn đến mức nào, sự tình hôm qua anh không đến dự lễ cưới cô cũng phán đoán được một ít nguyên nhân, cũng không muốn tiếp tục làm phiền anh, cô rất nhanh cúi đầu rồi bước ra ngoài.

Chờ thư ký Tôn rút cuộc rời khỏi, Hứa Biên liền lấy điện thoại di động ra, bấm số gọi điện cho Từ Nhược Lâm.

- Ông Lâm, tôi có chuyện muốn nói với ông.

- Hảo. Gặp nhau ở chỗ cũ.

Tắt máy, Hứa Biên thu gom tất cả tài liệu hôm nay đưa cho thư ký Tôn giải quyết, dặn cô nếu Từ Nhược Thiên có tới tìm thì bảo anh có cuộc họp, dặn dò xong liền lái xe đến chỗ hẹn gặp Từ Nhược Lâm.

- Hẳn là cô Tôn đã nói cho cậu chuyện đó rồi đi? - Từ Nhược Lâm đặt ly trà xuống bàn, nhếch miệng hướng Hứa Biên cười đắc ý.

- Là ông làm có phải không? - Hứa Biên bỏ qua lời nói của ông, lập tức đi thẳng vào vấn đề chính.

- Chuyện gì?

- Đừng diễn kịch nữa? Rõ ràng lễ cưới hôm đó ông đã sai người hại con trai tôi. Không phải tôi đã thỏa hiệp hợp đồng của chúng ta rồi sao, con trai tôi không liên quan, có việc gì cứ đổ hết lên đầu tôi được rồi!

- Hắc hắc... tôi cũng chẳng muốn giấu diếm gì. Phải, là tôi đó. Cậu có quyền ý kiến? Đương nhiên không rồi, tổn thương đến lòng tự trọng của cháu tôi, cậu nghĩ trực tiếp làm hại cậu là tôi sẽ thỏa mãn sao? - Từ Nhược Lâm thu hồi lại nụ cười ban nãy, gương mặt trong chốc lát lập tức biến sắc, giận dữ nói.

Vừa nghe đến đây Hứa Biên chỉ có thể nén giận trong lòng, hai tay nắm chặt thành quyền, miễn cưỡng mở miệng.

- Được rồi, tôi sẽ tổ chức lại lễ cưới, việc gì nếu ông muốn tôi sẽ làm theo. Nhưng tuyệt đối buông tha cho con trai tôi, nó chỉ là đứa trẻ vô tội.

- Cậu có vẻ yêu thương con trai cậu quá nhỉ. Còn mãnh liệt hơn cả tình phụ tử nữa a. Thực cảm động. - Từ Nhược Lâm bật cười thành tiếng, tiếp tục cầm tách trà đưa lên miệng uống một ngụm.

- Không phải chuyện của ông. Còn nữa, tại sao không nói cho tôi biết chuyện cậu ta bệnh đau tim bẩm sinh? - Hứa Biên hừ lạnh trả lời, sau liền nhớ ra điều gì, cau mày quay sang Từ Nhược Lâm hỏi.

- Cái gì? Tiểu Thiên nó lại tái bệnh nữa sao? - Ông nghe đến đây không khỏi cả kinh hoảng sợ, sốt ruột nói.

- Cậu ta không sao. Tôi đã đưa cậu ta đến bệnh viện kịp thời. Ông còn chưa trả lời câu hỏi của tôi?

- Nó không cho phép tôi nói cho bất kì ai biết. Đặc biệt là cậu. Dù sao cũng không quá nghiêm trọng, tôi chỉ sợ nó gặp chuyện gì xúc động nên căn bệnh tái phát thôi. - Từ Nhược Lâm lo lắng thở dài, mặc dù ngoài miệng nói như vậy, nhưng ông vẫn là luôn lo sợ tình cảnh của nam nhân kia.

- Nếu ông buông tha cho con trai tôi, tôi sẽ ở bên cạnh chăm sóc cậu ta, đương nhiên tính cả về việc làm một người chồng nữa. Được chứ? - Hứa Biên biểu tình nghiêm túc nhìn Từ Nhược Lâm, không chút do dự tuyên bố.

- Nếu cậu không làm được, tôi tuyệt đối sẽ không tha cho cậu. Hảo, quyết định như vậy đi.

HẾT CHƯƠNG 13

CHỈ LÀ ẢO GIÁC

Nhộng Hiền
www.dtv-ebook.com

Chương 14

Hứa Biên trở về công ty, phía xa đột nhiên có thân ảnh một nam nhân chạy tới, cư nhiên chính là Từ Nhược Thiên, cậu bước đến tự nhiên ôm lấy cánh tay anh, miệng cười tươi rói.

- Hứa Biên, em nghe mọi người nói rằng chúng ta sẽ tổ chức đám cưới lại có phải không?

- Ân. - Hứa Biên qua loa trả lời, nhanh chân bước đến thang máy.

- Cảm ơn anh nhiều lắm, ông em bảo lễ cưới lần này ông sẽ có mặt, như vậy thực sự quá tốt rồi.

Hứa Biên hừ lạnh một tiếng, tầm mắt dừng lại ở bàn tay Từ Nhược Thiên vẫn thủy chung ôm lấy cánh tay mình, lập tức ngẩng đầu trừng mắt nhìn cậu.

Từ Nhược Thiên ngơ ngác nhìn Hứa Biên, không hiểu vì sao anh đột nhiên lại nhìn chăm chăm mình như vậy, gương mặt phút chốc đỏ ửng, ấp úng kêu.

- Mặt... mặt em dính gì sao?

- Buông tay, cậu đang làm nhăn tay áo tôi.

Hứa Biên lạnh lùng ném một câu, Từ Nhược Thiên rút cuộc mới ngộ nhận, khẩn trương bỏ tay xuống, cười ha hả gãi đầu.

- Ha ha, thực xin lỗi. - Sau đó là bữa môi biểu tình ủy khuất, tiếp tục mở miệng nói.

- Em có mang bữa trưa đến cho anh đây, lát nữa chúng ta cùng ăn đi.

- Hôm nay tôi bận nhiều việc, không có thời gian. - Hứa Biên chỉnh lại vạt áo, thang máy mở cửa, bộ dạng tiêu sái bước ra ngoài.

Từ Nhược Thiên ủ rũ hạ mi mắt, người kia từ khi nào đã biết dùng ngữ điệu lạnh lùng thế này rồi, thực sự nghĩ lại thời điểm năm ấy, anh không phải là người rất dịu dàng và lịch lãm sao. Thở dài, cậu cúi đầu léo đẹo theo sau Hứa Biên bước vào văn phòng, ngồi xuống bàn khách đẩy hộp cơm về phía mình.

- Em nấu nhiều lắm, anh thực sự không ăn sao? - Ngữ điệu vừa mang theo nũng nịu vừa buồn bã, Từ Nhược Thiên đưa mắt quan sát Hứa Biên đang ngồi xuống bàn làm việc.

- Không phải tôi đã nói bận sao?

- Vậy thì... em ăn một mình vậy. - Từ Nhược Thiên chán nản thở dài, một thân lẻ loi múc một muống cơm cho vào miệng, vừa nhai vừa ghen ngào nhìn Hứa Biên.

- Thực sự không ăn sao? Em nấu rất ngon mà a. Anh xem...

Một tay ôm lấy hộp cơm, một tay cầm muống thức ăn bước tới kê ngay miệng Hứa Biên. Hứa Biên bực dọc ngoảnh mặt đi, gằn giọng nói.

- Phiền quá, tôi bận lắm. Cậu không thấy sao?

-Ồ. Xin lỗi.

Sống mũi cậu cay cay, bộ dạng tội nghiệp bước về chỗ ngồi, nhâm nhi mỹ thực do chính tay mình nấu, bất quá hiện tại không còn thấy ngon miệng nữa rồi, chính là người kia không một chút để ý thành tâm của cậu đi.

Hứa Biên đang dán mắt vào màn hình máy tính, cư nhiên động tác bấm bàn phím lập tức dừng lại, lén lút đưa mắt quan sát thân ảnh người kia tũn thân ngồi ăn một hộp cơm to tướng, anh hiện tại để ý, nam nhân này thực sự rất giống trẻ con, ngay cả một muỗng cơm cũng phải cho một nắm cơm thật to tướng, vì thế lúc nhai trong miệng đương nhiên sẽ phồng hai bên má phúng phính ra, thực sự... rất đáng yêu nha.Guộm đã, như thế nào lại khen người nọ đáng yêu chứ, Hứa Biên trong nháy mắt giật mình sức tỉnh, thầm chửi mắng bản thân cư nhiên dám khen cháu trai của kẻ thù, anh thực sự điên rồi, điên thật rồi. Bị tâm tình dày vò khiến Hứa Biên không tự giác phát bực người kia, lạnh lùng hướng cậu lên tiếng.

- Từ Nhược Thiên, cậu cứ ngồi ăn ở đây thế này tôi làm sao tập trung làm việc. Ra ngoài.

- Nhưng mà...

- Tôi bảo cậu ra ngoài. - Chưa đợi Từ Nhược Thiên dứt lời, Hứa Biên một lần nữa ra lệnh.

- Hảo... hảo.

Không hiểu sao trong lòng lại mát mát thế này, Từ Nhược Thiên ủ rũ đứng dậy, đem hộp cơm trên tay ôm trước ngực chậm rãi bước ra ngoài.

Hứa Biên cố gắng gạt bỏ những suy nghĩ điên rồ trong đầu, tựa lưng vào ghế, tầm mắt lại để ý đến khung ảnh trên bàn, anh ngẩng người dậy, đưa tay cầm lấy.

Thiếu niên kia nụ cười thật thuần khiết, trong sáng tựa như một thiên thần vậy, nháy mắt lúc này hiện lên khoảnh khắc thân mật của hai người, thiếu niên cùng anh dùng cơm, cùng anh tắm rửa, cùng anh ngủ chung một giường, hai cơ thể một lớn một nhỏ ôm lấy nhau, trao cho nhau hơi ấm nồng đượm.

Tự hỏi chính mình, nếu như anh và y sớm biết không phải ruột thịt của nhau, liệu duyên phận có cho phép anh và y cùng một chỗ. Bất quá có lẽ là không nên, bởi lẽ thiếu niên vốn dĩ đem lòng yêu nam nhân kia, cho dù có cùng anh một chỗ, trái tim vẫn không thể trao cho anh, đối với y hai người chỉ là quan hệ phụ tử, tình yêu là một thứ xa vời khác.

Tim không tự giác co thắt lại, đau lắm, thứ tình cảm không nên có mà lại không thể vứt đi, Hứa Biên xoay ghế về phía cửa sổ, nước mắt theo hốc mắt tuôn xuống, thực sự hiện tại anh chỉ có thể luôn luôn mong nhớ y, kìm nén tình cảm chính mình giành cho y, một hài tử bé bỏng đã lớn khôn của anh, Hứa Tinh.

=====

Từ Nhược Thiên trở về nhà, từng bước nặng nề đi xuống nhà bếp, đảo mắt quanh một mâm thức ăn mình đã cất công nấu cho người kia, thở ra một cách mệt mỏi, đem phần cơm ban nãy đổ vào thùng rác, thu dọn chén bát bỏ vào bồn rửa sạch sẽ.

Rửa chén bát xong lại lên phòng giặt đồ, thời điểm cậu đang lục lọi đóng quần áo trong máy giặt, cư nhiên tìm thấy khăn trải giường

đêm hôm qua, nhìn thấy những chất lỏng màu đỏ của mình tiết ra, không hiểu sao tình cảnh ấy lại tái hiện trong đầu, hai tay cậu run rẩy, hốc mắt không nhìn được chảy ra nước mắt.

Cậu đem khăn trải giường bỏ vào thau nước, chính là vết bẩn kia chỉ có thể giặt bằng tay mới có thể xóa đi được. Cư nhiên cứ vò mãi vết bẩn kia, khiến Từ Nhược Thiên không tự chủ rơi vào thất thần.

"Cái bản mặt của cậu dù có không thêm nhìn tôi cũng đã thấy phát nôn..."

"Ngay cả đứa con trai duy nhất của tôi cậu cũng làm hại đến"

Trong đầu Từ Nhược Thiên từ lâu đã nghi ngờ, Từ Nhược Lâm chính là người gây sức ép cho Hứa Biên, tất cả chỉ vì muốn cậu được hạnh phúc, chỉ vì muốn cậu được vui vẻ bên cạnh người mình yêu, nhưng có lẽ ông không hề biết rằng, trong lòng nếu thực sự yêu một người, chính là sẽ luôn để người mình yêu được hạnh phúc, đừng vì hạnh phúc cá nhân mà tổn thương đến người ta.

Nhưng là cậu không làm sao không thể ngừng yêu anh, tham lam muốn được ở bên cạnh anh, mặc dù anh một chút cũng không có tình cảm với cậu. Cậu vẫn cho rằng cuộc sống sẽ giống như một cuốn tiểu thuyết, sống chung với nhau lâu ngày không chừng sẽ nảy sinh tình cảm thì sao, quan trọng chính là phải có tính nhẫn nại chờ đợi.

Từ Nhược Thiên không ngừng tự lừa dối bản thân mình, nhưng cũng có cảm giác bản thân được hy vọng một chút, cậu vốn dĩ đã đưa ra quyết định, đợi thời gian nguôi ngoai trôi qua, nếu như người kia không yêu cậu, cậu tình nguyện để bản thân trả tự do cho anh, trả lại niềm hạnh phúc cho anh.

Nghĩ lại, Từ Nhượng Thiên bây giờ mới để ý, ra là tình yêu vừa có thể đem cho ta hạnh phúc, cũng lại đem cho ta thống khổ, nhưng đối với cậu hiện tại ranh giới ấy còn rất hoang mang, rốt cuộc kết cục cuốn tiểu thuyết này của cậu, sẽ là hạnh phúc về sau, hay là không hề hạnh phúc.

Nhân lúc bản thân còn đang thất thần suy nghĩ, nước trong bồn thau cư nhiên bị tràn ra ngoài, Từ Nhượng Thiên lập tức tỉnh lại, vội vã khóa vòi nước, tiếp tục vò sạch khăn trải giường.

Giặt đồ, rồi lại phơi đồ, sau đó là lau dọn nhà cửa, Từ Nhượng Thiên một bên rón rén đẩy cửa thư phòng của Hứa Biên, chỉ thấy trước mắt mình là một mớ hỗn độn giấy tờ cùng giấy rác, bụi bẩn lâu ngày lưu lại trên cửa sổ bốc lên mùi nồng nặc. Cậu theo bản năng xua xua tay, bước tới mở rèm cửa sổ, đem chổi lông quét sạch bụi.

Trên bàn làm việc lẫn dưới nền nhà chi chít văn kiện cùng soạn thảo, cậu hít sâu một hơi, xắn tay áo, cúi xuống nhặt lên, cẩn thận sắp xếp ngăn nắp để trên bàn làm việc. Từ Nhượng Thiên một bên vừa xem xét giấy tờ vừa cau mày khó hiểu, việc làm ở công ty quả nhiên chỉ dùng đến giấy thôi sao, thực sự nhìn thấy khiến cậu cũng đủ choáng váng rồi đi.

Thời điểm bản thân còn đang chăm chú, cả người Từ Nhượng Thiên bất ngờ bị ghế xoay phía sau làm cho ngã bệt xuống đất, văn kiện ở dưới ghế cư nhiên bị cậu làm xáo trộn cả lên, Từ Nhượng Thiên đưa tay ôm lấy đầu, vội vã sắp xếp lại văn kiện để lại chỗ cũ. Dọn dẹp thư phòng của Hứa Biên thật gọn gàng xong, cậu gật đầu tự khen chính mình, cười tủm tỉm bước ra ngoài.

HẾT CHƯƠNG 14 Gươm đã, như thế nào lại khen người nọ đáng yêu chứ, Hứa Biên trong nháy mắt giật mình sức tỉnh, thầm chửi mắng bản thân cư nhiên dám khen cháu trai của kẻ thù, anh thực sự điên rồi, điên thật rồi. Bị tâm tình dày vò khiến Hứa Biên không tự giác phát bực người kia, lạnh lùng hướng cậu lên tiếng.

- Từ Nhược Thiên, cậu cứ ngồi ăn ở đây thế này tôi làm sao tập trung làm việc. Ra ngoài.

- Nhưng mà...

- Tôi bảo cậu ra ngoài. - Chưa đợi Từ Nhược Thiên dứt lời, Hứa Biên một lần nữa ra lệnh.

- Hảo... hảo.

Không hiểu sao trong lòng lại mát mát thế này, Từ Nhược Thiên ủ rũ đứng dậy, đem hộp cơm trên tay ôm trước ngực chậm rãi bước ra ngoài.

Hứa Biên cố gắng gạt bỏ những suy nghĩ điên rồ trong đầu, tựa lưng vào ghế, tầm mắt lại để ý đến khung ảnh trên bàn, anh ngăn người dậy, đưa tay cầm lấy.

Thiếu niên kia nụ cười thật thuần khiết, trong sáng tựa như một thiên thần vậy, nháy mắt lúc này hiện lên khoảnh khắc thân mật của hai người, thiếu niên cùng anh dùng cơm, cùng anh tắm rửa, cùng anh ngủ chung một giường, hai cơ thể một lớn một nhỏ ôm lấy nhau, trao cho nhau hơi ấm nồng đượm.

Tự hỏi chính mình, nếu như anh và y sớm biết không phải ruột thịt của nhau, liệu duyên phận có cho phép anh và y cùng một chỗ. Bất quá có lẽ là không nên, bởi lẽ thiếu niên vốn dĩ đem lòng yêu

nam nhân kia, cho dù có cùng anh một chỗ, trái tim vẫn không thể trao cho anh, đối với y hai người chỉ là quan hệ phụ tử, tình yêu là một thứ xa vời khác.

Tim không tự giác co thắt lại, đau lắm, thứ tình cảm không nên có mà lại không thể vứt đi, Hứa Biên xoay ghế về phía cửa sổ, nước mắt theo hốc mắt tuôn xuống, thực sự hiện tại anh chỉ có thể luôn luôn mong nhớ y, kìm nén tình cảm chính mình giành cho y, một hài tử bé bỏng đã lớn khôn của anh, Hứa Tinh.

=====

Từ Nhược Thiên trở về nhà, từng bước nặng nề đi xuống nhà bếp, đảo mắt quanh một mâm thức ăn mình đã cất công nấu cho người kia, thở ra một cách mệt mỏi, đem phần cơm ban nãy đổ vào thùng rác, thu dọn chén bát bỏ vào bồn rửa sạch sẽ.

Rửa chén bát xong lại lên phòng giặt đồ, thời điểm cậu đang lục lọi đồng quần áo trong máy giặt, cư nhiên tìm thấy khăn trải giường đêm hôm qua, nhìn thấy những chất lỏng màu đỏ của mình tiết ra, không hiểu sao tình cảnh ấy lại tái hiện trong đầu, hai tay cậu run rẩy, hốc mắt không nhịn được chảy ra nước mắt.

Cậu đem khăn trải giường bỏ vào thau nước, chính là vết bẩn kia chỉ có thể giặt bằng tay mới có thể xóa đi được. Cư nhiên cứ vò mãi vết bẩn kia, khiến Từ Nhược Thiên không tự chủ rơi vào thất thần.

"Cái bản mặt của cậu dù có không thèm nhìn tôi cũng đã thấy phát nôn..."

"Ngay cả đứa con trai duy nhất của tôi cậu cũng làm hại đến"

Trong đầu Từ Nhượng Thiên từ lâu đã nghi ngờ, Từ Nhượng Lâm chính là người gây sức ép cho Hứa Biên, tất cả chỉ vì muốn cậu được hạnh phúc, chỉ vì muốn cậu được vui vẻ bên cạnh người mình yêu, nhưng có lẽ ông không hề biết rằng, trong lòng nếu thực sự yêu một người, chính là sẽ luôn để người mình yêu được hạnh phúc, đừng vì hạnh phúc cá nhân mà tổn thương đến người ta.

Nhưng là cậu không làm sao không thể ngừng yêu anh, tham lam muốn được ở bên cạnh anh, mặc dù anh một chút cũng không có tình cảm với cậu. Cậu vẫn cho rằng cuộc sống sẽ giống như một cuốn tiểu thuyết, sống chung với nhau lâu ngày không chừng sẽ nảy sinh tình cảm thì sao, quan trọng chính là phải có tính nhẫn nại chờ đợi.

Từ Nhượng Thiên không ngừng tự lừa dối bản thân mình, nhưng cũng có cảm giác bản thân được hy vọng một chút, cậu vốn dĩ đã đưa ra quyết định, đợi thời gian nguôi ngoai trôi qua, nếu như người kia không yêu cậu, cậu tình nguyện để bản thân trả tự do cho anh, trả lại niềm hạnh phúc cho anh.

Nghĩ lại, Từ Nhượng Thiên bây giờ mới để ý, ra là tình yêu vừa có thể đem cho ta hạnh phúc, cũng lại đem cho ta thống khổ, nhưng đối với cậu hiện tại ranh giới ấy còn rất hoang mang, rốt cuộc kết cục cuốn tiểu thuyết này của cậu, sẽ là hạnh phúc về sau, hay là không hề hạnh phúc.

Nhân lúc bản thân còn đang thất thần suy nghĩ, nước trong bồn thau cư nhiên bị tràn ra ngoài, Từ Nhượng Thiên lập tức tỉnh lại, vội vã khóa vòi nước, tiếp tục vò sạch khăn trải giường.

Giặt đồ, rồi lại phơi đồ, sau đó là lau dọn nhà cửa, Từ Nhượng Thiên một bên rón rén đẩy cửa thư phòng của Hứa Biên, chỉ thấy

trước mắt mình là một mớ hỗn độn giấy tờ cùng giấy rác, bụi bẩn lâu ngày lưu lại trên cửa sổ bốc lên mùi nồng nặc. Cậu theo bản năng xua xua tay, bước tới mở rèm cửa sổ, đem chổi lông quét sạch bụi.

Trên bàn làm việc lẩn dưới nền nhà chi chít văn kiện cùng soạn thảo, cậu hít sâu một hơi, xắn tay áo, cúi xuống nhặt lên, cẩn thận sắp xếp ngăn nắp để trên bàn làm việc. Từ Nhược Thiên một bên vừa xem xét giấy tờ vừa cau mày khó hiểu, việc làm ở công ty quả nhiên chỉ dùng đến giấy thôi sao, thực sự nhìn thấy khiến cậu cũng đủ choáng váng rồi đi.

Thời điểm bản thân còn đang chăm chú, cả người Từ Nhược Thiên bất ngờ bị ghế xoay phía sau làm cho ngã bệt xuống đất, văn kiện ở dưới ghế cư nhiên bị cậu làm xáo trộn cả lên, Từ Nhược Thiên đưa tay ôm lấy đầu, vội vã sắp xếp lại văn kiện để lại chỗ cũ. Dọn dẹp thư phòng của Hứa Biên thật gọn gàng xong, cậu gật đầu tự khen chính mình, cười tủm tỉm bước ra ngoài.

HẾT CHƯƠNG 14

CHỈ LÀ ẢO GIÁC

Nhộng Hiên
www.dtv-ebook.com

Chương 15

Buổi tối, đã là 11 giờ, Hứa Biên vẫn đang bận rộn với một đống tài liệu trên bàn, theo như lịch trình sắp xếp, ngày mai sẽ một cuộc họp với công ty đầu tư khác, cho nên hôm nay phải hoàn thành nhanh chóng, sáng hôm sau có thể đưa ra dự án mới mà anh đã chuẩn bị ở nhà.

Một lát, thư ký Tôn đứng ở bên ngoài gõ cửa, Hứa Biên vẫn không ngẩng đầu, vừa ghi chép vừa mở miệng.

- Vào đi.

- Tổng giám đốc, chúng ta có một vài rắc rối lớn. - Thư ký Tôn sốt ruột bước vào, đi thẳng vào vấn đề.

- Có chuyện gì? - Anh cau mày ngẩng đầu nhìn cô, cầm lấy tài liệu mà thư ký Tôn đưa lấy.

- Ban nãy tôi kiểm tra lại giấy tờ mà cậu Trương đánh máy, hiện tại có rất nhiều sai sót, cần phải đánh máy lại, bất quá chúng ta ngày mai phải dùng nó trong buổi họp rồi.

- Chắc, rốt cuộc cậu ta làm việc kiểu gì vậy? Ngay lập tức trừ lương cậu ta cho tôi. - Hứa Biên tức tối vo tờ giấy ném lên bàn, đưa tay xoa vầng thái dương, hùng hổ ra lệnh.

- Tổng giám đốc, anh còn bản thảo đang soạn nữa, có cần tôi phụ không? - Thư ký Tôn để ý Hứa Biên từ sáng đến giờ vẫn là chưa xong phần việc của mình, hiện tại còn thêm vấn đề này nữa, tự hỏi liệu anh có giải quyết nổi không.

- Không cần, cô làm việc cô trước đi, cứ để tôi.

- Nhưng là, kia phải đánh máy hơn 30 bản lộn, chúng ta không còn nhiều thời gian.

- Cùng lắm thức đến sáng là được rồi đi. - Hứa Biên thở dài, đứng dậy sắp xếp lại tài liệu bỏ vào túi.

- Giám đốc, anh định sẽ làm gì?

- Tôi để bản nháp ở nhà, về nhà làm luôn cũng được. - Tắt máy tính, thu gom đồ đạc, Hứa Biên bộ dạng khẩn trương bước ra ngoài.

Về đến nhà, vừa mở cửa bước vào, Từ Nhược Thiên cứ nhiên bước tới phụ Hứa Biên xách túi, quan tâm hỏi han.

- Anh có mệt không, có cần dùng cơm không?

- Không cần, tôi còn nhiều việc.

Hứa Biên nói lỏng cà vạt, cởi áo khoác qua loa ném trên ghế sofa, vội vã bước lên thư phòng.

- Em làm nước chanh cho anh nha. - Cũng không để ý Hứa Biên không trả lời, Từ Nhược Thiên đã lục đục chạy xuống nhà bếp làm một cốc nước chanh cho anh, chính là còn chưa kịp đem lên phòng, từ trên lầu đột nhiên phát ra tiếng thất thanh của Hứa Biên.

- Từ Nhược Thiên!

Trong phút chốc tâm tình có chút hoảng hốt, Từ Nhược Thiên ngơ ngác mở tròn mắt, không rõ Hứa Biên anh gọi cậu là có chuyện gì, cậu vừa hồi hải khuấy ly nước vừa hồ lớn trả lời.

- Chờ em một chút.

Cậu hấp tấp đem ly nước chanh chạy lên thư phòng, cư nhiên trước mắt lập tức bắt gặp Hứa Biên đang chống tay lên bàn, xung quanh giấy tờ bị xáo trộn khắp cả phòng, biểu tình thống khổ hiện rõ trên gương mặt anh.- Có... có chuyện gì sao?

Hứa Biên ngẩng đầu, cầm đồng tài liệu trên tay, đưa tay chỉ về phía bàn làm việc của mình, thanh âm mang theo chút tức giận.

- Ngày hôm nay cậu làm gì ở thư phòng của tôi?

- Em... em chỉ dọn dẹp một chút. - Từ Nhược Thiên ngay cả thở cũng không dám thở, trong đầu tự hỏi cậu đã làm chuyện khiến anh nổi giận rồi đi.

- Một chút sao?

Hứa Biên cười khổ gật đầu, sau liền hung hăng đem tài liệu trên tay ném trước mặt Từ Nhược Thiên, rốt cuộc nổi giận quát lớn.

- Có biết bản thảo của tôi soạn hai ngày nay, tôi đã sắp xếp theo đúng thứ tự rồi để ngay dưới chân ghế, cậu cư nhiên làm rồi tung hết cả rồi!!

Từ Nhược Thiên trong chốc lát hoảng sợ đến giật thót cả tim, hốc mắt nổi tầng hơi nước, ngữ điệu run rẩy nói.

- Em... em xin lỗi, em không có biết... chẳng là hồi trưa em vô tình vấp chân ngã... không ngờ lại làm xáo trộn tài liệu làm việc của anh, thực xin lỗi.

- Aa, trời ơi là trời! - Hứa Biên nổi điên đưa tay vò đầu bứt tóc, vung chân đá một cước vào chân bàn, thở hồng hộc một lúc, nhắm hai mắt lại, bình tĩnh nói.

- Ra ngoài.

- Hứa Biên... em thực sự xin lỗi.

- Đủ rồi, tôi bảo cậu ra ngoài!

Từ Nhược Thiên chính là áy náy nắm lấy tay áo anh, ngay lập tức bị anh dùng lực đẩy mạnh cậu, cả người cư nhiên bị ngã trên nền đất, ly nước trên tay vung về rơi xuống sàn nhà, vỡ "choang" một tiếng.

- Xin lỗi. - Cậu hấp tấp nhặt mảnh vỡ thủy tinh lên, cúi đầu nhỏ giọng, lại không ngăn được nước mắt rơi xuống.

- Không cần dọn, mau ra ngoài cho tôi. - Hứa Biên một chút cũng không ngó ngang đến Từ Nhược Thiên, bước tới đẩy ghế ngồi xuống, bồi rồi tìm lại soạn thảo trên bàn.

Cậu chậm rãi đứng dậy, còn không quên quay đầu ra sau nhìn Hứa Biên, bộ dạng rồi ren tìm lại đồng soạn thảo trong tài liệu của mình, sục sục đóng cửa bước đến phòng mình. Điện thoại di động vang lên, cuộc gọi đến cư nhiên lại là của Từ Nhược Lâm, Từ Nhược Thiên vội vã lau sạch mặt mình, gượng cười bắt máy.

- Ông nội.

- Tiểu Thiên, con đã ngủ chưa?

- Dạ chưa ạ. Hứa Biên còn đang làm việc, con phải chờ anh ấy nữa chứ. - Cậu bật cười trả lời, nhưng hốc mắt cứ nhiên nhiên không nghe lời cứ nổi tảng nước mông.

- Hai đứa dạo này thế nào, Hứa Biên cậu ta cả ngày cứ làm việc, có quan tâm đến Tiểu Thiên của ông không đấy?

- Con và anh ấy hiện tại rất tốt. Hứa Biên anh ấy rất thương yêu con, ông nội đừng lo lắng. - Mỗi một lời phát ra lại là một giọt lệ rơi xuống, nhưng Từ Nhược Thiên vẫn cố kìm nén để bản thân phát ra thanh âm run rẩy, bàn tay lại nhanh chóng gạt đi nước mắt, hít thở sâu một hơi lấy lại tâm tình.

- Có thật như vậy không? Ông vẫn thấy lo cho con.

- Ông nội, con đã lớn rồi, đâu còn con nít đâu a.

- Thôi được rồi, ông chỉ nói vậy thôi, Tiểu Thiên cũng mau ngủ sớm giữ gìn sức khỏe, ngủ ngon, ông nội yêu con.

- Con cũng yêu ông nội, ông nội ngủ ngon. - Cậu mỉm cười chào tạm biệt ông, chậm rãi tắt máy, cúi đầu ôm đầu gối nức nở.

Ngồi một góc trong phòng khóc một lúc cũng đã là 1 giờ rưỡi sáng, Từ Nhược Thiên mới có đủ khí lực đứng dậy, ổn định hô hấp, vào phòng tắm rửa mặt rồi bước ra ngoài. Cậu do dự đứng trước cửa thư phòng Hứa Biên, bàn tay đưa lên không trung định gõ cửa, nhưng vẫn là rút tay lại, thở dài, cậu xoay người bước đi.

"Cạch" một tiếng, cửa phòng cứ nhiên bị đẩy ra, Từ Nhược Thiên theo bản năng xoay người, Hứa Biên biểu tình mệt mỏi bước ra,

kinh ngạc khi nhìn thấy cậu. Cả hai im lặng nhìn nhau một lúc, sau cùng Từ Nhược Thiên mới mở miệng lên tiếng.

- Công việc của anh thế nào rồi, ổn cả chứ?

- Cậu vẫn chưa ngủ sao? Còn muốn làm phiền tôi đến khi nào? - Hứa Biên ban đầu là kinh ngạc phát hiện Từ Nhược Thiên cư nhiên đã trể rồi mà vẫn chưa ngủ, theo bản năng hỏi cậu một câu, chính là nhận ra câu hỏi kia dường như có gì đó không đúng, lại lập tức chèn thêm một câu lạnh lùng.

- Không, không có. Dù sao em cũng đã làm hỏng hết công việc của anh. Thực xin lỗi.

- Tôi mệt rồi. Đừng luyện thuyết nữa.

Hứa Biên hừ lạnh một tiếng, đưa tay cởi lấy cà vạt bước vào phòng ngủ, mệt mỏi ngã người xuống chiếc giường rộng lớn, rất nhanh liền ngủ thiếp đi.

Đợi hô hấp anh đã ổn định, Từ Nhược Thiên nhẹ nhàng bước tới cởi thắt lưng cho Hứa Biên, buông lỏng áo sơ mi ra ngoài quần, thuận tay cởi hai nút áo phía trên tạo sự dễ chịu cho anh, đắp chăn, tắt đèn.

Lặng lẽ nằm bên góc giường, cả hai tư thế xoay lưng về phía nhau, mà Từ Nhược Thiên một chút cũng không thể chợp mắt, tâm tình lo lắng cùng ử ử, nước mắt không tự giác lặng lẽ rơi xuống, đọng trên khăn trải giường.

Rõ ràng là bản thân làm sai, anh đương nhiên có quyền tức giận với cậu, thế nào lại cứ như một con rùa yếu đuối mà rơi lệ, tim lại đau nhói, Từ Nhược Thiên cậu quả là hết thuốc chữa rồi đi. Cậu

trong đầu tự trấn an bản thân mình, chỉ cần qua ngày mai, mọi chuyện đều sẽ khác đi. ◆

"Xem như hôm nay là do chính mình có lỗi, bị mắng như vậy cũng đáng, không có gì phải khóc lóc cả, Từ Nhược Thiên, mạnh mẽ lên nào." An ủi chính mình xong, gượng gạo nở nụ cười, Từ Nhược Thiên lén lút xoay người về phía Hứa Biên, lén lút ngẩng người hôn nhẹ một điểm trên gò má anh, tửm tửm vươn tay ôm lấy thắt lưng anh, an nhàn nhắm hai mắt.

Buổi sáng, Từ Nhược Thiên thức dậy từ sớm, theo thường lệ chuẩn bị y phục cho anh, ủi cẩn thận rồi đặt ngay ngắn trên giường, xong xuôi sẽ bước xuống nhà bếp nấu bữa sáng, ngày cũ cứ thế trôi đi, ngày mới kéo đến khiến tâm tình của cậu thực sự rất tốt.

HẾT CHƯƠNG 15

- Có... có chuyện gì sao?

Hứa Biên ngẩng đầu, cầm đồng tài liệu trên tay, đưa tay chỉ về phía bàn làm việc của mình, thanh âm mang theo chút tức giận.

- Ngày hôm nay cậu làm gì ở thư phòng của tôi?

- Em... em chỉ dọn dẹp một chút. - Từ Nhược Thiên ngay cả thở cũng không dám thở, trong đầu tự hỏi cậu đã làm chuyện khiến anh nổi giận rồi đi.

- Một chút sao?

Hứa Biên cười khở gật đầu, sau liền hung hăng đem tài liệu trên tay ném trước mặt Từ Nhược Thiên, rốt cuộc nổi giận quát lớn.

- Có biết bản thảo của tôi soạn hai ngày nay, tôi đã sắp xếp theo đúng thứ tự rồi để ngay dưới chân ghế, cậu cứ nhiên làm rối tung hết cả rồi!!

Từ Nhược Thiên trong chốc lát hoảng sợ đến giật thót cả tim, hốc mắt nổi tầng hơi nước, ngữ điệu run rẩy nói.

- Em... em xin lỗi, em không có biết... chẳng là hồi trưa em vô tình vấp chân ngã... không ngờ lại làm xáo trộn tài liệu làm việc của anh, thực xin lỗi.

- Aa, trời ơi là trời! - Hứa Biên nổi điên đưa tay vò đầu bứt tóc, vung chân đá một cước vào chân bàn, thở hồng hộc một lúc, nhắm hai mắt lại, bình tĩnh nói.

- Ra ngoài.

- Hứa Biên... em thực sự xin lỗi.

- Đủ rồi, tôi bảo cậu ra ngoài!

Từ Nhược Thiên chính là áy náy nắm lấy tay áo anh, ngay lập tức bị anh dùng lực đẩy mạnh cậu, cả người cứ nhiên bị ngã trên nền đất, ly nước trên tay vung về rơi xuống sàn nhà, vỡ "choang" một tiếng.

- Xin lỗi. - Cậu hấp tấp nhặt mảnh vỡ thủy tinh lên, cúi đầu nhỏ giọng, lại không ngăn được nước mắt rơi xuống.

- Không cần dọn, mau ra ngoài cho tôi. - Hứa Biên một chút cũng không ngó ngang đến Từ Nhược Thiên, bước tới đẩy ghế ngồi xuống, bồi rồi tìm lại soạn thảo trên bàn.

Cậu chậm rãi đứng dậy, còn không quên quay đầu ra sau nhìn Hứa Biên, bộ dạng rối ren tìm lại đồng soạn thảo trong tài liệu của mình, sực sực đóng cửa bước đến phòng mình. Điện thoại di động vang lên, cuộc gọi đến cư nhiên lại là của Từ Nhược Lâm, Từ Nhược Thiên vội vã lau sạch mặt mình, gượng cười bắt máy.

- Ông nội.

- Tiểu Thiên, con đã ngủ chưa?

- Dạ chưa ạ. Hứa Biên còn đang làm việc, con phải chờ anh ấy nữa chứ. - Cậu bật cười trả lời, nhưng hốc mắt cư nhiên không nghe lời cứ nổi tảng nước mông.

- Hai đứa dạo này thế nào, Hứa Biên cậu ta cả ngày cứ làm việc, có quan tâm đến Tiểu Thiên của ông không đấy?

- Con và anh ấy hiện tại rất tốt. Hứa Biên anh ấy rất thương yêu con, ông nội đừng lo lắng. - Mỗi một lời phát ra lại là một giọt lệ rơi xuống, nhưng Từ Nhược Thiên vẫn cố kìm nén để bản thân phát ra thanh âm run rẩy, bàn tay lại nhanh chóng gạt đi nước mắt, hít thở sâu một hơi lấy lại tâm tình.

- Có thật như vậy không? Ông vẫn thấy lo cho con.

- Ông nội, con đã lớn rồi, đâu còn con nít đâu a.

- Thôi được rồi, ông chỉ nói vậy thôi, Tiểu Thiên cũng mau ngủ sớm giữ gìn sức khỏe, ngủ ngon, ông nội yêu con.

- Con cũng yêu ông nội, ông nội ngủ ngon. - Cậu mỉm cười chào tạm biệt ông, chậm rãi tắt máy, cúi đầu ôm đầu gối nức nở.

Ngồi một góc trong phòng khóc một lúc cũng đã là 1 giờ rưỡi sáng, Từ Nhược Thiên mới có đủ khí lực đứng dậy, ổn định hô hấp, vào phòng tắm rửa mặt rồi bước ra ngoài. Cậu do dự đứng trước cửa thư phòng Hứa Biên, bàn tay đưa lên không trung định gõ cửa, nhưng vẫn là rút tay lại, thở dài, cậu xoay người bước đi.

"Cạch" một tiếng, cửa phòng cứ nhiên bị đẩy ra, Từ Nhược Thiên theo bản năng xoay người, Hứa Biên biểu tình mệt mỏi bước ra, kinh ngạc khi nhìn thấy cậu. Cả hai im lặng nhìn nhau một lúc, sau cùng Từ Nhược Thiên mới mở miệng lên tiếng.

- Công việc của anh thế nào rồi, ổn cả chứ?

- Cậu vẫn chưa ngủ sao? Còn muốn làm phiền tôi đến khi nào? - Hứa Biên ban đầu là kinh ngạc phát hiện Từ Nhược Thiên cứ nhiên đã trỗi rồi mà vẫn chưa ngủ, theo bản năng hỏi cậu một câu, chính là nhận ra câu hỏi kia dường như có gì đó không đúng, lại lập tức chèn thêm một câu lạnh lùng.

- Không, không có. Dù sao em cũng đã làm hỏng hết công việc của anh. Thực xin lỗi.

- Tôi mệt rồi. Đừng luyện thuyết nữa.

Hứa Biên hừ lạnh một tiếng, đưa tay cởi lấy cà vạt bước vào phòng ngủ, mệt mỏi ngã người xuống chiếc giường rộng lớn, rất nhanh liền ngủ thiếp đi.

Đợi hô hấp anh đã ổn định, Từ Nhược Thiên nhẹ nhàng bước tới cởi thắt lưng cho Hứa Biên, buông lỏng áo sơ mi ra ngoài quần, thuận tay cởi hai nút áo phía trên tạo sự dễ chịu cho anh, đắp chăn, tắt đèn.

Lặng lẽ nằm bên góc giường, cả hai tư thế xoay lưng về phía nhau, mà Từ Nhược Thiên một chút cũng không thể chớp mắt, tâm tình lo lắng cùng ủ ỉu, nước mắt không tự giác lặng lẽ rơi xuống, đọng trên khăn trải giường.

Rõ ràng là bản thân làm sai, anh đương nhiên có quyền tức giận với cậu, thế nào lại cứ như một con rùa yếu đuối mà rơi lệ, tim lại đau nhói, Từ Nhược Thiên cậu quả là hết thuốc chữa rồi đi. Cậu trong đầu tự trấn an bản thân mình, chỉ cần qua ngày mai, mọi chuyện đều sẽ khác đi.

"Xem như hôm nay là do chính mình có lỗi, bị mắng như vậy cũng đáng, không có gì phải khóc lóc cả, Từ Nhược Thiên, mạnh mẽ lên nào." An ủi chính mình xong, gượng gạo nở nụ cười, Từ Nhược Thiên lén lút xoay người về phía Hứa Biên, lén lút ngẩng người hôn nhẹ một điểm trên gò má anh, từng từng vươn tay ôm lấy thắt lưng anh, an nhàn nhắm hai mắt.

Buổi sáng, Từ Nhược Thiên thức dậy từ sớm, theo thường lệ chuẩn bị y phục cho anh, ủi cẩn thận rồi đặt ngay ngắn trên giường, xong xuôi sẽ bước xuống nhà bếp nấu bữa sáng, ngày cũ cứ thế trôi đi, ngày mới kéo đến khiến tâm tình của cậu thực sự rất tốt.

HẾT CHƯƠNG 15

CHỈ LÀ ẢO GIÁC

Nhộng Hiên
www.dtv-ebook.com

Chương 16

Thời gian đã gần điểm 7 giờ, đáng ra Hứa Biên phải thức dậy từ sớm rồi đi, bất quá hiện tại Từ Nhược Thiên vẫn chưa thấy bóng dáng anh bước xuống, trong đầu tự hỏi, lẽ nào đêm qua vì mệt nên anh ngủ quên mất.

Nghĩ đến đây Từ Nhược Thiên liền tức tốc chạy lên phòng, cư nhiên chính xác vẫn là thân ảnh người kia nằm dài trên giường, cậu thở dài, vừa gọi lớn vừa bước đến cửa sổ kéo rèm ra.

- Hứa Biên, dậy đi, không phải anh phải đi làm sao, gần trễ rồi.

Vẫn nằm lì ở đó, Từ Nhược Thiên lắc lắc đầu, khăn trương kéo chắn ra khỏi cơ thể Hứa Biên, đưa tay lay tỉnh anh.

- Hứa Biên, dậy thôi nào. Hứa Biên....

Không ngừng lay tỉnh, thế nhưng đáp lại cậu chỉ là gương mặt trắng bệch của anh. Từ Nhược Thiên trong nháy mắt có điểm nghi hoặc lẫn lo sợ, lập tức đưa tay chạm lên vàng trán anh, cư nhiên một cỗ nhiệt nóng hổi truyền đến, cậu hoảng hốt không ngừng kêu gọi.

- Hứa Biên, anh như thế nào cảm mạo rồi?

- Ân...

Hứa Biên động đậy một chút, miệng cơ hồ chỉ phát ra thanh âm rên rỉ yếu ớt, hơi nóng phả lên mặt Từ Nhược Thiên, chậm rãi mở mắt nhìn quanh, ho khan một tiếng.

- Khụ.. mấy giờ rồi?

- Đã gần 7 giờ, anh đang bị cảm mạo, để em gọi điện báo công ty hôm nay anh nghỉ phép. - Từ Nhược Thiên thuận tay vuốt vuốt cổ Hứa Biên, đau lòng nói.

- Chết tiệt, tại sao cậu không gọi tôi? Mẹ kiếp! - Hứa Biên tức thời nhớ đến hôm nay có một cuộc họp quan trọng ở công ty, như thế nào anh lại ngủ quên mất, trong đầu suy nghĩ tất thấy đều do lỗi của Từ Nhược Thiên, không do dự mở miệng trách mắng cậu.

- Không được, anh phải ở nhà nghỉ ngơi. Như thế này làm sao đến công ty được chứ? - Từ Nhược Thiên lo sợ nhìn Hứa Biên đang loạng choạng ngồi dậy, cả cơ thể từ đầu đến cuối tựa như không hề có khí lực nào, rất nhanh liền ngã bịch xuống giường.

- Tránh ra, điện thoại tôi đâu, mau gọi thư ký Tôn cho tôi. - Hứa Biên bắt lực ngồi yên tại chỗ, vẫn một ý nghĩ kiên trì hướng Từ Nhược Thiên ra lệnh.

- Hứa Biên....

- Tôi nói lấy điện thoại cho tôi. - Còn chưa chờ Từ Nhược Thiên dứt lời, Hứa Biên một phen quát lớn, thờ hồng hộc nhìn cậu, sau đó liều mạng ho khan dữ dội.

Từ Nhược Thiên cắn chặt răng nhẫn nhịn, lập tức chạy đến thư phòng của Hứa Biên tìm điện thoại, cậu do dự một lúc, nhắm chặt

hai mắt, bắt đắ dĩ cầm lấy điện thoại của anh, tìm dây số di động của thư ký Tôn.

- Alo Hứa tổng, cuộc họp đã bắt đầu rồi, anh đang ở đâu? - Thanh âm thư ký Tôn thập phần sốt ruột, lo lắng hỏi.

- Tôi... tôi là Từ Nhược Thiên.

- Cậu Từ, Hứa tổng có chuyện gì sao?

- Thực xin lỗi cô, anh ấy hiện tại đang sốt cao, tôi muốn xin phép giúp anh ấy nghỉ một ngày. - Thanh âm Từ Nhược Thiên cực kì run rẩy.- Sao? Hứa Tổng cảm mạo? Có nghiêm trọng lắm không? - Thư ký Tôn vừa nghe đến đây lập tức lo lắng hỏi tình hình, không lẽ cuộc họp hôm nay nên hoãn lại.

- Hiện tại anh ấy không thể rời khỏi giường. Thực xin lỗi cô, cô làm ơn giúp tôi có được không?

- Từ Nhược Thiên, cậu đang làm cái gì?

Phía sau cư nhiên một thanh âm rống lớn phát ra, Từ Nhược Thiên theo bản năng rút điện thoại về, tâm tình hoảng sợ nhìn Hứa Biên đang mặt nặng mặt nhẹ bước tới, một phen giành lấy điện thoại di động trên tay cậu.

- Thư ký Tôn, là tôi, lập tức báo cho mọi người tôi sẽ đến trễ vài phút, hôm nay nhất định tôi phải có mặt ở cuộc họp.

- Hứa tổng, như vậy không thể được. Anh không phải đang cảm mạo sao?

Hứa Biên vừa nghe lập tức quay sang trừng mắt nhìn Từ Nhược Thiên, chưa đầy một giây lại mở miệng ho khan một tiếng, thanh âm lạnh lùng nói.

- Đừng nghe cậu ta nói càn, tôi không sao.

- Hứa Biên....

- Thực xin lỗi Tổng giám đốc, công việc của chúng ta quan trọng hàng đầu chính là sức khỏe, tôi sẽ hoãn cuộc họp hôm nay. Mong anh giữ gìn sức khỏe. - Thư ký Tôn thẳng thừng nói một câu, tắt máy, để lại Hứa Biên biểu tình tức giận cùng mắt mát, hung hăng ném điện thoại lên bàn làm việc, hướng Từ Nhược Thiên quát.

- Ai cho phép cậu tự tiện gọi điện? Không phải tôi đã bảo đưa điện thoại cho tôi sao!

- Em là lo lắng cho anh, lỡ như anh ngất xỉu nửa chừng ở buổi họp, em biết làm thế nào chứ? Anh tuyệt đối phải ở nhà nghỉ ngơi. - Từ Nhược Thiên mất hết kiên nhẫn, ngẩng đầu đối Hứa Biên cao giọng, ngữ điệu xen lẫn ghen ngào.

- Nực cười! Cậu có tư cách gì mà dám ra lệnh tôi? - Hứa Biên từng bước tới gần Từ Nhược Thiên, nhoẻn miệng cười khinh bỉ, bàn tay hung hăng đẩy cậu về phía sau.

- Tại sao anh lại hỏi em như vậy? Em là vợ của anh mà. - Rốt cuộc vẫn là không tìm được nước mắt, lẳng lặng rơi lệ.

Hứa Biên trong phút chốc không phản ứng, trầm mặc im lặng nhìn cậu, biểu tình ngay tức khắc thu hồi lại, lạnh lùng lên tiếng.

- Công việc đối với tôi là hàng đầu, cậu đừng tùy tiện phá hỏng nó. Cậu nói cậu là vợ của tôi có phải không? Vậy thì làm đúng bổn phận của mình đi.

Từ Nhược Thiên chỉ biết đứng ngây ngốc ở đó, mặc cho Hứa Biên xoay người bước đi. Hai tay cơ hồ vì bức xúc vừa đau lòng mà nắm chặt, nuốt lệ vào trong, rốt cuộc đã đến thời điểm này mà người kia lại phụ lòng cậu như vậy, tâm rối cuộc nên đi về đâu được chứ.

Thời điểm Từ Nhược Thiên còn đang thất thần, cư nhiên bên tai truyền đến một tiếng bịch, Hứa Biên từ khi nào đã ngất xỉu trước cửa. Cậu hốt hoảng bước tới, không ngừng gọi tên anh.

Dốc hết sức lực cống Hứa Biên vào phòng, đỡ anh nằm trên giường, Từ Nhược Thiên tay chân hoảng loạn chạy xuống nhà bếp, xách lên một xô nước đá, đem khăn nhúng vào trong nước, vắt nước, lau từng giọt mồ hôi trên gương mặt anh.

Chẳng là đêm qua Hứa Biên còn chưa kịp tắm rửa, hiện tại Từ Nhược Thiên chỉ có thể tạm thời dùng khăn ướt có thấm nước thơm lau sơ qua cơ thể anh, cởi áo, cởi dây kéo quần, từng điểm lau lên. Sau đó đỡ anh dựa vào lồng ngực mình, giúp anh mặc quần áo ngủ vào.

Mặc quần áo xong, Từ Nhược Thiên liền hấp tấp chạy vào phòng tắm rửa sạch lại khăn, rồi đặt lên trán Hứa Biên thấm mồ hôi. Đưa cây đo nhiệt cho vào miệng, cư nhiên 38 độ C, thở dài, cậu bước xuống nhà bếp nấu cháo loãng cho anh.

Thời điểm Hứa Biên mở mắt cũng đã gần 11 giờ trưa, chỉ cảm thấy đầu óc quay cuồng không nhìn rõ phương hướng, tứ chi nặng

trịch cơ hồ bất động, chỉ có thể bất lực nằm tại chỗ, hơi thở yếu ớt nhìn quanh, chính là phòng mình.

Nghĩ lại, không thể phủ nhận ban nãy cơ thể có phần mệt mỏi, lại cứ dốc hết mình đòi đến công ty cho bằng được, Hứa Biên cảm thấy bản thân đôi chút ngu ngốc. Bất quá... mặc dù hiện tại vẫn không khảm khá gì hơn, nhưng là cơ thể có phần thoải mái và nhẹ nhàng hơn trước.

Sau một hồi thắc mắc, Hứa Biên lúc này mới ngộ nhận, từ khi nào mình đã thay vào một bộ quần áo khác, cả người không còn nhấm nháp mồ hôi như trước nữa, gian phòng cũng tỏa ra không khí mát lạnh thực phần dễ chịu. Kết quả trong đầu vẫn là đoán ra người duy nhất ở trong căn nhà này, Từ Nhược Thiên.

Đang lúc mập mờ suy tư, cửa phòng đột nhiên bị đẩy ra, mùi hương của gạo nếp cư nhiên xông lên mũi, Hứa Biên theo bản năng xoay đầu về phía cánh cửa, thân ảnh Từ Nhược Thiên tay bưng một khay thức ăn bước vào.

- Hứa Biên, anh tỉnh rồi.

Cậu đem khay cháo đặt lên bàn, từ từ đỡ Hứa Biên ngồi dậy, miệng thở phào nhẹ nhõm, nhìn anh cười nói.

- Em nấu cháo ngon lắm nha, anh phải ăn để nhanh chóng khỏe bệnh đó.

Múc một muỗng cháo, cẩn thận thổi thổi, còn không quên ném thử kiểm tra độ nóng, rót cuộc mới kề ngay trước miệng Hứa Biên, a một tiếng.

- Aa.

Hứa Biên vẫn trầm mặc ngồi đó, đưa tay che miệng ho khan một tiếng, cũng không ngờ bản thân lại không tự giác hé môi để lượng cháo thơm phức kia trôi xuống yết hầu.

- Anh có lạnh không, để em tắt điều hòa. - Từ Nhược Thiên vui vẻ nhìn Hứa Biên ngoan ngoãn để mình uy cho ăn, thuận miệng hỏi một câu.

- Không cần. Khụ... Như vậy được rồi. - Nhẹ lắc đầu, tiếp tục ho, Hứa Biên suy yếu trả lời. ♦

- Vậy em giúp anh ăn cháo nha.

Cậu cao hứng nhìn anh, nhiệt tình cẩn thận múc cháo uy cho người kia. Bất quá cậu lại không để ý, ánh mắt người kia từ nãy đến giờ không hề rời khỏi cậu, bởi anh trong đầu đang thắc mắc, cậu như thế nào lại thay đổi thái độ nhanh như vậy, không phải ban nãy bị chính mình nói ra những lời lẽ không tốt đã động chạm đến lòng tự trọng của cậu sao, không kể đến còn ngang nhiên khóc lóc trước mặt anh đi.

- Hứa Biên....

- Chuyện gì?

- Chuyện ban nãy em xin lỗi anh. Em đã suy nghĩ lại rồi, hoàn toàn là lỗi của em, em không nên tùy tiện như vậy. Thực xin lỗi. Anh đừng giận em có được không?

HẾT CHƯƠNG 16- Sao? Hứa Tổng cảm mạo? Có nghiêm trọng lắm không? - Thư ký Tôn vừa nghe đến đây lập tức lo lắng hỏi tình hình, không lẽ cuộc họp hôm nay nên hoãn lại.

- Hiện tại anh ấy không thể rời khỏi giường. Thực xin lỗi cô, cô làm ơn giúp tôi có được không?

- Từ Nhược Thiên, cậu đang làm cái gì?

Phía sau cư nhiên một thanh âm rống lớn phát ra, Từ Nhược Thiên theo bản năng rút điện thoại về, tâm tình hoảng sợ nhìn Hứa Biên đang mặt nặng mặt nhẹ bước tới, một phen giành lấy điện thoại di động trên tay cậu.

- Thư ký Tôn, là tôi, lập tức báo cho mọi người tôi sẽ đến trễ vài phút, hôm nay nhất định tôi phải có mặt ở cuộc họp.

- Hứa tổng, như vậy không thể được. Anh không phải đang cảm mạo sao?

Hứa Biên vừa nghe lập tức quay sang trừng mắt nhìn Từ Nhược Thiên, chưa đầy một giây lại mở miệng ho khan một tiếng, thanh âm lạnh lùng nói.

- Đừng nghe cậu ta nói càn, tôi không sao.

- Hứa Biên....

- Thực xin lỗi Tổng giám đốc, công việc của chúng ta quan trọng hàng đầu chính là sức khỏe, tôi sẽ hoãn cuộc họp hôm nay. Mong anh giữ gìn sức khỏe. - Thư ký Tôn thẳng thừng nói một câu, tắt máy, để lại Hứa Biên biểu tình tức giận cùng mất mát, hung hăng ném điện thoại lên bàn làm việc, hướng Từ Nhược Thiên quát.

- Ai cho phép cậu tự tiện gọi điện? Không phải tôi đã bảo đưa điện thoại cho tôi sao!

- Em là lo lắng cho anh, lỡ như anh ngất xỉu nửa chừng ở buổi họp, em biết làm thế nào chứ? Anh tuyệt đối phải ở nhà nghỉ ngơi. - Từ Nhược Thiên mất hết kiên nhẫn, ngắc đầu đối Hứa Biên cao giọng, ngữ điệu xen lẫn ghen ngào.

- Nực cười! Cậu có tư cách gì mà dám ra lệnh tôi? - Hứa Biên từng bước tới gần Từ Nhược Thiên, nhướn miêng cười khinh bỉ, bàn tay hung hăng đẩy cậu về phía sau.

- Tại sao anh lại hỏi em như vậy? Em là vợ của anh mà. - Rốt cuộc vẫn là không kìm được nước mắt, lẳng lặng rơi lệ.

Hứa Biên trong phút chốc không phản ứng, trầm mặc im lặng nhìn cậu, biểu tình ngay tức khắc thu hồi lại, lạnh lùng lên tiếng.

- Công việc đối với tôi là hàng đầu, cậu đừng tùy tiện phá hỏng nó. Cậu nói cậu là vợ của tôi có phải không? Vậy thì làm đúng bổn phận của mình đi.

Từ Nhược Thiên chỉ biết đứng ngây ngốc ở đó, mặc cho Hứa Biên xoay người bước đi. Hai tay cơ hồ vì bức xúc vừa đau lòng mà nắm chặt, nuốt lệ vào trong, rốt cuộc đã đến thời điểm này mà người kia lại phụ lòng cậu như vậy, tâm rốt cuộc nên đi về đâu được chứ.

Thời điểm Từ Nhược Thiên còn đang thất thần, cư nhiên bên tai truyền đến một tiếng bịch, Hứa Biên từ khi nào đã ngất xỉu trước cửa. Cậu hốt hoảng bước tới, không ngừng gọi tên anh.

Đốc hết sức lực cống Hứa Biên vào phòng, đỡ anh nằm trên giường, Từ Nhược Thiên tay chân hoảng loạn chạy xuống nhà bếp, xách lên một xô nước đá, đem khăn nhúng vào trong nước, vắt nước, lau từng giọt mồ hôi trên gương mặt anh.

Chẳng là đêm qua Hứa Biên còn chưa kịp tắm rửa, hiện tại Từ Nhược Thiên chỉ có thể tạm thời dùng khăn ướt có thấm nước thơm lau sơ qua cơ thể anh, cởi áo, cởi dây kéo quần, từng điểm lau lên. Sau đó đỡ anh dựa vào lồng ngực mình, giúp anh mặc quần áo ngủ vào.

Mặc quần áo xong, Từ Nhược Thiên liền hấp tấp chạy vào phòng tắm rửa sạch lại khăn, rồi đặt lên trán Hứa Biên thấm mồ hôi. Đưa cây đo nhiệt cho vào miệng, cư nhiên 38 độ C, thở dài, cậu bước xuống nhà bếp nấu cháo loãng cho anh.

Thời điểm Hứa Biên mở mắt cũng đã gần 11 giờ trưa, chỉ cảm thấy đầu óc quay cuồng không nhìn rõ phương hướng, tứ chi nặng trĩu cơ hồ bất động, chỉ có thể bất lực nằm tại chỗ, hơi thở yếu ớt nhìn quanh, chính là phòng mình.

Nghĩ lại, không thể phủ nhận ban nãy cơ thể có phần mệt mỏi, lại cứ dốc hết mình đòi đến công ty cho bằng được, Hứa Biên cảm thấy bản thân đôi chút ngu ngốc. Bất quá... mặc dù hiện tại vẫn không khảm khá gì hơn, nhưng là cơ thể có phần thoải mái và nhẹ nhàng hơn trước.

Sau một hồi thắc mắc, Hứa Biên lúc này mới ngộ nhận, từ khi nào mình đã thay vào một bộ quần áo khác, cả người không còn nhấm nháp mồ hôi như trước nữa, gian phòng cũng tỏa ra không khí mát lạnh thực phần dễ chịu. Kết quả trong đầu vẫn là đoán ra người duy nhất ở trong căn nhà này, Từ Nhược Thiên.

Đang lúc mập mờ suy tư, cửa phòng đột nhiên bị đẩy ra, mùi hương của gạo nếp cư nhiên xông lên mũi, Hứa Biên theo bản năng xoay đầu về phía cánh cửa, thân ảnh Từ Nhược Thiên tay bưng một khay thức ăn bước vào.

- Hứa Biên, anh tỉnh rồi.

Cậu đem khay cháo đặt lên bàn, từ từ đỡ Hứa Biên ngồi dậy, miệng thở phào nhẹ nhõm, nhìn anh cười nói.

- Em nấu cháo ngon lắm nha, anh phải ăn để nhanh chóng khỏe bệnh đó.

Múc một muống cháo, cẩn thận thổi thổi, còn không quên ném thử kiểm tra độ nóng, rót cuộc mới kề ngay trước miệng Hứa Biên, a một tiếng.

- Aa.

Hứa Biên vẫn trầm mặc ngồi đó, đưa tay che miệng ho khan một tiếng, cũng không ngờ bản thân lại không tự giác hé môi để lượng cháo thơm phức kia trôi xuống yết hầu.

- Anh có lạnh không, để em tắt điều hòa. - Từ Nhược Thiên vui vẻ nhìn Hứa Biên ngoan ngoãn để mình uy cho ăn, thuận miệng hỏi một câu.

- Không cần. Khụ... Như vậy được rồi. - Nhẹ lắc đầu, tiếp tục ho, Hứa Biên suy yếu trả lời.

- Vậy em giúp anh ăn cháo nha.

Cậu cao hứng nhìn anh, nhiệt tình cẩn thận múc cháo uy cho người kia. Bất quá cậu lại không để ý, ánh mắt người kia từ nãy đến giờ không hề rời khỏi cậu, bởi anh trong đầu đang thắc mắc, cậu như thế nào lại thay đổi thái độ nhanh như vậy, không phải ban nãy bị chính mình nói ra những lời lẽ không tốt đã động chạm đến lòng

tự trọng của cậu sao, không kể đến còn ngang nhiên khóc lóc trước mặt anh đi.

- Hứa Biên....

- Chuyện gì?

- Chuyện ban nãy em xin lỗi anh. Em đã suy nghĩ lại rồi, hoàn toàn là lỗi của em, em không nên tùy tiện như vậy. Thực xin lỗi. Anh đừng giận em có được không?

HẾT CHƯƠNG 16

CHỈ LÀ ẢO GIÁC

Nhộng Hiên
www.dtv-ebook.com

Chương 17

Ăn cháo xong, Từ Nhược Thiên giúp Hứa Biên uống thuốc giảm sốt, rồi xuống bếp làm một ly nước chanh gừng, cẩn thận uy anh uống.

Hứa Biên từ lúc tỉnh dậy đến giờ rất ít mở lời, chẳng qua là vì cơn cảm mạo làm cho khí lực cạn kiệt, cơ hồ mở miệng cũng không nổi, bất quá, chính xác anh vẫn là luôn trầm mặc quan sát nhất cử nhất động của người kia, không ngừng tận tâm chăm sóc mình.

Kể từ khi Hứa Tinh không còn ở đây, chưa ai một lần đặc biệt quan tâm anh như vậy, có cảm giác tựa như ngày vợ của anh, Bạch Dương trở về, cử chỉ thật dịu dàng, lời nói ôn nhu, hành động cũng cẩn thận chăm chút. Nhưng là, trước mắt anh hiện tại không phải là cô, mà là một nam nhân, Từ Nhược Thiên.

Hứa Biên phút chốc nhận ra suy nghĩ chính mình có chút kì quái, ban nãy rõ ràng vẫn còn lạnh lùng với người kia, hiện tại như thế nào lại ngoan ngoãn để cậu chăm sóc mình. Thở dài, nghĩ đến câu nói ban nãy của thư ký Tôn, anh chợt chợt mới nhớ ra, ngày anh thăng chức cho cô đã từng nói rằng: " Sức khỏe quan trọng hơn, có sức khỏe mới có thể làm việc."

Bản thân cứ một mực ngu ngốc cắm đầu vào công việc, thật ra chỉ có công việc mới có thể khiến Hứa Biên quên đi thứ tình cảm

không nên với thiếu niên kia, hiện tại đã thành ra bộ dạng thế này, nghĩ lại cảm thấy chính mình có chút thảm thương đi.

Đề ý Hứa Biên từ nãy đến giờ cứ thất thần tựa như suy nghĩ gì đó, Từ Nhược Thiên liền tranh thủ cơ hội ngắm nghía gương mặt của anh, đôi môi vì cảm mạo mà tái nhợt, gò má trắng bệch, đôi mắt có phần bị ửng đỏ, phía dưới còn lộ rõ quầng thâm, bất quá đối với Từ Nhược Thiên có bao nhiêu nhược điểm thế nào cậu vẫn nhìn ra sự tuấn mỹ của anh.

- Hứa Biên, anh đang suy nghĩ cái gì a?

Hứa Biên một bên vừa uống nước vừa nhìn sang Từ Nhược Thiên, ho khan một tiếng, thanh âm khàn khàn nói.

- Thắc mắc vì sao cậu lại làm những việc này?

- Ân, thứ nhất, em là vợ của anh, đương nhiên phải có nhiệm vụ chăm sóc anh, thứ hai, là vì em rất yêu anh a. - Từ Nhược Thiên tủm tỉm cười, đưa ngón tay ra đếm, hớn hờ trả lời.

- Từ Nhược Thiên. - Hứa Biên thở dài, nghiêm nghị nhìn cậu.

- Ân? - Cậu ngây ngô nhìn chằm chằm vào Hứa Biên, hai mắt mở to chờ câu hỏi của anh.

- Ban nãy là tôi nóng giận vô cớ, nói những lời không hay, xin lỗi cậu.

Dù sao cũng là mình không tốt, người kia vốn dĩ cũng là vợ hợp pháp của anh, Hứa Biên cảm thấy chính mình có phần hơi quá đáng, thuận miệng nói lời xin lỗi đến cậu, xem như lời cảm ơn vì đã chăm sóc anh khi ngã bệnh đi.

- A? Không phải là em đã xin lỗi anh rồi sao? Anh đừng vì em chăm sóc anh mà nói như vậy, em là tự nguyện mà. - Từ Nhược Thiên thoáng chốc bị lời nói kia mà gò má ửng đỏ, vội vã xua tay cự tuyệt, cười ha hả nói.

- Sao cũng được. - Hứa Biên ngoảnh mặt đi, chậm rãi nằm xuống giường, nhắm mắt lại.

- Nhưng mà.... anh nói như vậy.... có nghĩa là anh không giận em, có đúng không? - Từ Nhược Thiên hớn hở nhún vai, cười tươi rói hỏi.- Tôi không phải trẻ con, hà có gì phải giận cậu. Tôi mệt rồi, muốn chợp mắt một lát. - Vẫn không mở mắt, Hứa Biên xoay lưng về phía Từ Nhược Thiên, hừ lạnh mở miệng nói.

- Hào hảo, anh nghỉ ngơi đi.

Từ Nhược Thiên nghe xong câu trả lời của Hứa Biên, tâm tình lập tức vui như Tết, bộ dạng phấn khởi đem ly nước mang ra ngoài, nhẹ nhàng đóng cửa.

"Cạch" một tiếng, xác định người rút cuộc ly khai, Hứa Biên liền chậm rãi mở mắt, xoay người nhìn về phía cánh cửa, trầm mặc đưa mắt nhìn trần nhà, phải làm sao để người kia có thể rời khỏi anh, phải làm sao để người kia đừng chen vào cuộc sống của anh nữa.

Hứa Biên trong đầu tự hỏi, anh ghét Từ Nhược Thiên có phải hay không vì cậu khó ưa, vì cậu phá hoại cuộc sống của mình, hay chính là, trong lòng cứ tự giác chán ghét chỉ vì cậu là cháu trai của Từ Nhược Lâm, cứ nghĩ đến ông, tâm tình không tự giác lại phát bực vô cớ, đem toàn bộ phần nộ trút lên người nọ, song cho rằng bản thân mình phải chán ghét cậu, không cho phép cậu có một cuộc sống yên ổn.

Bất quá, hiện tại tâm tình đã ổn định, Hứa Biên không ngừng tìm kiếm điểm chán ghét ở người nọ, bất quá chính là không có đi, vì cái gì chứ?

Thời điểm còn đang thất thần, cửa phòng đột nhiên bị đẩy ra, Hứa Biên không tự chủ vội vã nhắm hai mắt lại, anh rốt cuộc làm điều này để làm gì, hảo trẻ con a.

Từ Nhược Thiên rón rén bước vào, từ từ đóng cửa phòng, bước tới kiểm tra xem người kia đã ngủ say chưa, sau đó liền lén lút nở nụ cười, tí ta tí tởng nằm lên giường, đưa tay đắp chăn cho cả hai, bàn tay vòng qua thắt lưng anh ôm chặt, đầu dụi vào cổ anh, vui vẻ nhắm hai mắt theo.

Hứa Biên cau cau mày, cậu rốt cuộc không phiền bị lây bệnh từ anh hay sao, ngang nhiên nằm sát như vậy, quả là có chút không thoải mái đi. Hơi mở một bên mắt, tầm mắt lập tức bắt gặp gương mặt của Từ Nhược Thiên đang cận kề mình, Hứa Biên lúc này mới nhận ra, người này khi ngủ đôi mắt rất tự nhiên mà cong lên, có cảm giác như vừa ngủ vừa cười vậy.

Phát hiện bên tai truyền đến thanh âm ngáy khe khẽ của Từ Nhược Thiên, Hứa Biên thở dài, ngẩng người điều chỉnh lại tư thế nằm cho cậu, muốn đặt cậu nằm cách xa mình một chút, nhưng là người kia cứ gắt gao ôm chặt lấy thắt lưng mình, tự nhiên há miệng ngáy chăm chú.

Khẽ hừ lạnh một tiếng, anh chán nản bó tay, sau lại để ý biểu cảm ngủ của cậu quả thực rất buồn cười đi, khóe miệng bất tri bất giác cong lên, ngón tay kề ngay trước môi muốn khép miệng cậu lại, cư nhiên tức thì lại hé ra, hơi thở nóng hổi phả lên mặt anh.

- Ngô.

Từ Nhược Thiên vô pháp đưa tay xua xua trước miệng mình, chấp chấp hai tiếng, tiếp tục ngủ say. Hứa Biên bật cười thành tiếng, một lần nữa đưa ngón tay cọ cọ môi cậu, người nọ lại đưa tay gãi gãi, anh cứ thế lại tiếp tục trò đùa của mình, cảm thấy trêu chọc người này rất có điểm thú vị nha.

- Ưm ~.

Từ Nhược Thiên rớt cuộc có điểm bức dọc, cau chặt mày, hừ lạnh một tiếng, hai tay khoanh trước ngực, nhưng vẫn là chưa chịu tỉnh dậy. Nam nhân này thật chẳng khác gì một tiểu hài tử tinh nghịch vậy, quả thực rất đáng yêu.

Hứa Biên thoáng chốc ngây ngốc nhìn chăm chăm gương mặt Từ Nhược Thiên, không hiểu sao lại rất quen thuộc đi, liệu có phải hay không mình đã từng gặp cậu trước đây rồi vậy, nghĩ thế nào vẫn không tài nào đoán ra được, xem ra anh đã già thật rồi.

Hứa Biên không hiểu sao hiện tại lại có điểm hứng thú với người này, không cần biết cậu là ai, cậu làm gì ở nhà mình, chính là không tự giác không muốn cùng cậu gây thù chuốc oán. Đỡ lấy sau gáy Từ Nhược Thiên, Hứa Biên đem cánh tay mình đặt dưới đầu cậu, cầm tay cậu vòng qua thắt lưng mình, đầu dụi vào cổ, rồi nhẹ nhàng cùng người nọ đi vào giấc ngủ.

Xế chiều, Từ Nhược Thiên nhận ra đã không còn sớm, cư nhiên bữa tối còn chưa nấu, lập tức hốt hoảng tỉnh dậy, cư nhiên lúc này phát hiện tư thế nằm của mình có điểm không đúng đi, cậu kinh ngạc, Hứa Biên.... là đang ôm cậu ngủ à?

Vội vã đưa tay che lấy miệng, Từ Nhược Thiên ngăn cho mình không được phát ra thanh âm thét chói tai, hai mắt sáng rực nhìn chăm chăm vào Hứa Biên đang an tĩnh ngủ trước mắt mình, tâm tình vui không sao diễn tả.

Sau lại nhớ ra thời gian đã không còn sớm, cậu liền lật đật rời khỏi giường, chạy thẳng xuống nhà bếp lục đục làm bữa tối, cũng không để ý người kia thức dậy từ khi nào không hay.

HẾT CHƯƠNG 17

- Tôi không phải trẻ con, hà cớ gì phải giận cậu. Tôi mệt rồi, muốn chợp mắt một lát. - Vẫn không mở mắt, Hứa Biên xoay lưng về phía Từ Nhược Thiên, hừ lạnh mở miệng nói.

- Hảo hảo, anh nghỉ ngơi đi.

Từ Nhược Thiên nghe xong câu trả lời của Hứa Biên, tâm tình lập tức vui như Tết, bộ dạng phấn khởi đem ly nước mang ra ngoài, nhẹ nhàng đóng cửa.

"Cạch" một tiếng, xác định người rót cuộc ly khai, Hứa Biên liền chậm rãi mở mắt, xoay người nhìn về phía cánh cửa, trầm mặc đưa mắt nhìn trần nhà, phải làm sao để người kia có thể rời khỏi anh, phải làm sao để người kia đừng chen vào cuộc sống của anh nữa.

Hứa Biên trong đầu tự hỏi, anh ghét Từ Nhược Thiên có phải hay không vì cậu khó ưa, vì cậu phá hoại cuộc sống của mình, hay chính là, trong lòng cứ tự giác chán ghét chỉ vì cậu là cháu trai của Từ Nhược Lâm, cứ nghĩ đến ông, tâm tình không tự giác lại phát bực vô cớ, đem toàn bộ phần nộ trút lên người nọ, song cho rằng bản thân

mình phải chán ghét cậu, không cho phép cậu có một cuộc sống yên ổn.

Bất quá, hiện tại tâm tình đã ổn định, Hứa Biên không ngừng tìm kiếm điểm chán ghét ở người nọ, bất quá chính là không có đi, vì cái gì chứ?

Thời điểm còn đang thất thần, cửa phòng đột nhiên bị đẩy ra, Hứa Biên không tự chủ vội vã nhắm hai mắt lại, anh rốt cuộc làm điều này để làm gì, hảo trẻ con a.

Từ Nhược Thiên rón rén bước vào, từ từ đóng cửa phòng, bước tới kiểm tra xem người kia đã ngủ say chưa, sau đó liền lén lút nở nụ cười, tí ta tí tưng nằm lên giường, đưa tay đắp chăn cho cả hai, bàn tay vòng qua thắt lưng anh ôm chặt, đầu dụi vào cổ anh, vui vẻ nhắm hai mắt theo.

Hứa Biên cau cau mày, cậu rốt cuộc không phiền bị lây bệnh từ anh hay sao, ngang nhiên nằm sát như vậy, quả là có chút không thoải mái đi. Hơi mở một bên mắt, tầm mắt lập tức bắt gặp gương mặt của Từ Nhược Thiên đang cận kề mình, Hứa Biên lúc này mới nhận ra, người này khi ngủ đôi mắt rất tự nhiên mà cong lên, có cảm giác như vừa ngủ vừa cười vậy.

Phát hiện bên tai truyền đến thanh âm ngáy khe khẽ của Từ Nhược Thiên, Hứa Biên thở dài, ngẩng người điều chỉnh lại tư thế nằm cho cậu, muốn đặt cậu nằm cách xa mình một chút, nhưng là người kia cứ gắt gao ôm chặt lấy thắt lưng mình, tự nhiên há miệng ngáy chăm chú.

Khẽ hừ lạnh một tiếng, anh chán nản bó tay, sau lại để ý biểu cảm ngủ của cậu quả thực rất buồn cười đi, khóe miệng bất tri bất

giác cong lên, ngón tay kề ngay trước môi muốn khép miệng cậu lại, cư nhiên tức thì lại hé ra, hơi thở nóng hổi phả lên mặt anh.

- Ngô.

Từ Nhược Thiên vô pháp đưa tay xua xua trước miệng mình, chớp chớp hai tiếng, tiếp tục ngủ say. Hứa Biên bật cười thành tiếng, một lần nữa đưa ngón tay cọ cọ môi cậu, người nọ lại đưa tay gãi gãi, anh cứ thế lại tiếp tục trò đùa của mình, cảm thấy trêu chọc người này rất có điểm thú vị nha.

- Ưm ~.

Từ Nhược Thiên rốt cuộc có điểm bực dọc, cau chặt mày, hừ lạnh một tiếng, hai tay khoanh trước ngực, nhưng vẫn là chưa chịu tỉnh dậy. Nam nhân này thật chẳng khác gì một tiểu hài tử tinh nghịch vậy, quả thực rất đáng yêu.

Hứa Biên thoáng chốc ngây ngốc nhìn chăm chăm gương mặt Từ Nhược Thiên, không hiểu sao lại rất quen thuộc đi, liệu có phải hay không mình đã từng gặp cậu trước đây rồi vậy, nghĩ thế nào vẫn không tài nào đoán ra được, xem ra anh đã già thật rồi.

Hứa Biên không hiểu sao hiện tại lại có điểm hứng thú với người này, không cần biết cậu là ai, cậu làm gì ở nhà mình, chính là không tự giác không muốn cùng cậu gây thù chuốc oán. Đỡ lấy sau gáy Từ Nhược Thiên, Hứa Biên đem cánh tay mình đặt dưới đầu cậu, cầm tay cậu vòng qua thắt lưng mình, đầu dụi vào cổ, rồi nhẹ nhàng cùng người nọ đi vào giấc ngủ.

Xế chiều, Từ Nhược Thiên nhận ra đã không còn sớm, cư nhiên bữa tối còn chưa nấu, lập tức hốt hoảng tỉnh dậy, cư nhiên lúc này

phát hiện tư thế nằm của mình có điểm không đúng đi, cậu kinh ngạc, Hứa Biên.... là đang ôm cậu ngủ à?

Vội vã đưa tay che lấy miệng, Từ Nhược Thiên ngăn cho mình không được phát ra thanh âm thét chói tai, hai mắt sáng rực nhìn chăm chăm vào Hứa Biên đang an tĩnh ngủ trước mắt mình, tâm tình vui không sao diễn tả.

Sau lại nhớ ra thời gian đã không còn sớm, cậu liền lật đật rời khỏi giường, chạy thẳng xuống nhà bếp lục đục làm bữa tối, cũng không để ý người kia thức dậy từ khi nào không hay.

HẾT CHƯƠNG 17

CHỈ LÀ ẢO GIÁC

Nhộng Hiên
www.dtv-ebook.com

Chương 18

Hứa Biên thừa lúc Từ Nhược Thiên đang chăm chú nấu ăn, đem tấm thân suy yếu rời khỏi giường, bước xuống nhà bếp, từ phía sau ghé sát tai cậu nói.

- Hôm nay có món gì?

- A?

Hứa Biên bất thành linh xuất hiện, Từ Nhược Thiên đương nhiên giật thót đến đánh rơi cái vá trên tay, hoảng hốt quay ra sau, cứ nhiên lập tức bắt gặp gương mặt anh đang cận kề trước mình, tim bất giác đập nhanh.

- Hứa... Hứa Biên, anh như thế nào lại xuống đây. Không phải anh đang cảm mạo sao? - Cậu vội vã ngoảnh mặt tránh né, gương mặt đỏ bừng, lời nói phát ra có chút run rẩy.

- Nằm trên giường hoài cũng không tốt. Sao vậy, hay là muốn tôi nằm liệt giường cậu mới hả dạ? - Hứa Biên nhìn ra bộ dạng khẩn trương của người kia, trong nháy mắt lộ ra ý cười, nhưng vẫn là nghiêm nghị hỏi.

- Không phải. Anh ngồi vào bàn đi, em sẽ xong ngay thôi. - Từ Nhược Thiên cảm thấy tình cảnh có gì đó không đúng, bàn tay khẽ đặt trước ngực Hứa Biên đẩy nhẹ anh ra, xoay người hướng về phía dàn bếp, hít thở sâu một tiếng.

- Không cần vội. Cậu cứ từ từ làm. - Hứa Biên thuận tay xoa xoa đầu Từ Nhược Thiên, tiêu sái bước đến ngồi xuống bàn ăn, rảnh tay lấy điện thoại di động ra nghịch.

Tâm tình hiện tại của cậu quả thực không ổn chút nào, người kia như thế nào lại đột nhiên ôn nhu với mình như vậy, đây hẳn không phải chuyện bình thường đi. Bất quá, giây phút trước đó được Hứa Biên ôm cậu vào ngực, không hiểu sao lại có cảm giác tựa như hai người đã là một đôi vợ chồng thực thụ vậy, hảo hạnh phúc a.

Bị suy nghĩ điên rồ trong đầu khiến Từ Nhược Thiên kinh hãi không thôi, cậu lại nghĩ va nghĩ vẫn nữa rồi. Lắc lắc đầu trấn tĩnh lại bản thân, cậu cố gắng tập trung vào chuyên môn, nhanh chóng kết thúc nấu ăn.

- Đến rồi, cơm đã xong hết cả rồi, anh có phải hay không rất đói a? - Từ Nhược Thiên phấn khởi đem mâm cơm bày ra bàn, nhiệt tình xới cơm gấp thức ăn vào bát Hứa Biên, nụ cười tươi rói.

Hứa Biên nhìn Từ Nhược Thiên bằng ánh mắt chịu thua, cũng không nói gì, đưa tay tiếp nhận lấy.

- Đã lâu rồi chúng ta không cùng nhau dùng bữa, anh có vẻ rất bận rộn a.

- Ân. - Anh ừ nhẹ một tiếng, cũng không màng đến người nọ đang chăm chú nhìn mình.

Hứa Biên vừa ăn vừa đưa mắt ngắm nghía mỹ thực trên bàn, phát hiện hầu hết đều là những món ăn ưa thích của mình, thuận miệng hỏi một câu.

- Cậu thích ăn cá ngừ sao? Còn có, cải su xào nữa?

- Ha ha, không có. Không phải đều là món anh thích sao, ăn nhiều một chút, mau chóng khỏe bệnh. - Được Hứa Biên mở miệng trò chuyện cùng cậu trên bàn ăn, Từ Nhược Thiên trong lòng không ngừng reo hò vui sướng, rốt cuộc ngẫu nhiên bộc phát bản tính nói nhiều của mình.

- Vậy sao? Cậu không ăn à? - Hứa Biên gật đầu hiểu chuyện, nhướn mi hướng bàn ăn hỏi.

- Có chứ. Em đang ăn mà. - Vẫn là dán mắt quan sát anh. Hứa Biên cong khóe miệng, cho hai miếng cơm vào miệng, tiếp tục nói.

- Cậu thích ăn cái gì? Lần tới tôi dẫn cậu đi.

- Thật không? Là anh nói đó a, em thích ăn bún ốc.

Từ Nhược Thiên chống hai tay lên cằm, vui sướng đến cười tít mắt. Hứa Biên bị tình cảnh trước mắt làm cho quen thuộc, trong đầu không tự giác vang vọng câu nói của một thiếu niên: " Là anh nói đó a, tôi rất thích ăn bún ốc."

- Hứa Biên... Hứa Biên, anh đang suy nghĩ cái gì? - Mãi thấy Hứa Biên đang ngây ngốc nhìn chăm chăm vào mình, Từ Nhược Thiên thẹn thùng hỏi.

- Không có gì. Hào, tôi biết có một nhà hàng làm bún ốc rất ngon, hẳn sẽ vừa miệng cậu. - Anh cười nhẹ, ôn nhu nhìn cậu.

Từ Nhược Thiên phút chốc nụ cười lập tức gượng gạo, câu nói này, chính là lần đó anh đã nói với cậu, lần đó cả hai rất thân mật nhỉ, bất quá hiện tại với ngày ấy không hề giống nhau, chính là cậu đã không còn là thiếu niên ấy nữa, hơn nữa, anh vốn dĩ không còn nhớ cậu.

- Cảm ơn anh. Anh thật tốt. - Cậu cảm động nhìn anh, trong lòng trỗi lên một cổ ấm áp, người kia rất cuộc cũng đối tốt với mình một chút.

Hứa Biên không nói gì, chỉ cười nhẹ, tiếp tục cúi đầu dùng bữa tối. Trong đầu hiện tại suy nghĩ, xem như cố gắng thân mật với cậu, đối xử tốt với cậu một chút, nếu như có thể dứt được tình cảm với thiếu niên kia, hẳn là nên như vậy, mặc dù anh biết làm vậy thực sự không công bằng với cậu, nhưng là, đã không còn cách nào khác.

- Phải rồi, đám cưới của chúng ta anh dự định khi nào tổ chức, ông em nói công ty của hai người lần tới sẽ khá bận rộn, em nghĩ nên tổ chức sớm một chút, để không ảnh hưởng đến công việc của anh, có được không? - Nhân tiện Hứa Biên không còn nổi giận với mình như hằng ngày, Từ Nhược Thiên tranh thủ lần sang chuyện lễ cưới, vui vẻ hỏi ý kiến anh.

- Ân, sao cũng được. - Hứa Biên qua loa gật đầu, cũng không ngẩng đầu nhìn cậu.

- Vậy... thứ hai tuần sau có được không? - Cậu lưỡng lự nhìn anh, nhỏ giọng nói.

Hứa Biên đột nhiên đứng dậy rời khỏi bàn ăn. Từ Nhược Thiên ngờ ngác nhìn theo anh, gãi gãi đầu, cười ha ha miễn cưỡng.

- Như vậy cũng hơi sớm, xin lỗi, em vội vã quá. - Nói xong liền thở dài, cúi đầu ủ rũ.

- Tôi sẽ lo liệu, cậu không cần lo.

- Cảm ơn anh. - Từ Nhược Thiên cảm kích nhìn Hứa Biên, nhanh chóng ăn xong bát cơm cuối cùng rồi thu dọn bàn ăn.

Buổi tối, Hứa Biên vào thư phòng chuẩn bị kế hoạch cho công việc ngày mai, Từ Nhược Thiên một bên lo lắng nhìn anh tiều tụy bận rộn làm việc, trong lòng đau như cắt, nhưng vẫn không thể ngăn cản được anh, chỉ có thể làm cho anh một ly nước chanh rồi đứng bên ngoài chờ anh xong việc.

Đến tối, Hứa Biên mệt mỏi trở về phòng mình, cư nhiên phát hiện Từ Nhược Thiên vẫn còn thức, đang ngồi trên giường chăm chú vẽ tranh. Anh hiểu kì bực tới, ngồi xuống bên cạnh cậu, kinh ngạc nhìn bức họa chân dung chính mình trên giấy.

- Cậu có khiếu thật đấy. Không hổ danh là giảng viên trường Đại học mỹ thuật nhỉ?

- Cảm ơn anh. - Cậu mỉm cười nhìn anh, sau lại tiếp tục trau chuốt chỉnh sửa lại bức họa của mình, đưa trước mắt ngắm nghía lại một lát, mới đưa tờ giấy cho anh.

- Đây, tặng anh đó.

Hứa Biên ngại ngùng nhận lấy, chăm chú nhìn chính mình trên bức họa, đưa tay chỉ về phía vết nhăn trên trán mình, bất mãn mở miệng.

- Cậu là cố tình làm cho tôi già thêm có phải không?

- A? Cái này sao? - Từ Nhược Thiên không hiểu ý Hứa Biên, liền cúi xuống nhìn giữa hai lông mày đang nhíu lại, lập tức bật cười giải thích.

- Không phải a. Mỗi lần anh tập trung vào làm việc đều rất hay cau mày. Mà em lại rất thích vẻ mặt tập trung của anh a, hảo soái.

Hứa Biên lắc đầu chịu thua, tiếp tục nhìn bức họa vừa nghe Từ Nhược Thiên mô tả.

- Anh xem, sống mũi cao giống anh, đôi mắt rất sáng nha, còn có bộ đồ vest anh hay mặc đi làm nữa, Hứa Biên, anh thực sự là một tổng tài rất điển trai và tài năng a, ân ân. - Cậu đưa ngón cái lên, biểu tình ngưỡng mộ nhìn anh, nhún vai cười cười.

- Cảm ơn cậu. Đây là lần đầu tiên có người vẽ tôi, thực sự... cảm ơn. - Hứa Biên thuận theo cậu mỉm cười, cảm thấy khung cảnh hiện tại thực sự rất ấm áp, tựa như ngoài thiếu niên kia ra, giống như có một người quan trọng đang bên cạnh mình vậy.

Từ Nhược Thiên bị lời nói kia của Hứa Biên làm cho tinh thần khẩn trương, gương mặt nóng ran chăm chú quan sát gương mặt anh, một hồi bị si mê, cậu mơ màng nói.

- Hứa Biên...

Anh xoay đầu, lập tức bắt gặp ánh mắt của cậu, trầm mặc im lặng.

- Em yêu anh.

Từ Nhược Thiên đưa bàn tay chạm lên gương mặt Hứa Biên, nhẹ nhàng vuốt ve hai cánh môi khô khan, sau đó di chuyển đến gò má anh, nhắm hai mắt lại, chậm rãi tiến sát môi anh.

Hứa Biên ban đầu có chút kinh ngạc, trong đầu tự hỏi người này đang tính làm gì, lại nghĩ đến mình không hề có ý định thân cận quá mức trên danh nghĩa vợ chồng với cậu, theo bản năng đẩy nhẹ cậu ra.

Từ Nhược Thiên ngây ngốc nhìn anh, tuyệt vọng hạ mi mắt, sau cảm thấy không khí có chút căng thẳng, cậu đưa tay gãi gãi đầu, vội vã đứng dậy.

- Xin lỗi. Để em thu dọn chỗ này cho anh ngủ.

Chính là còn chưa kịp làm gì, phía sau một cổ tay nhanh chóng kéo cậu trở về, một phen bị Hứa Biên áp đặt dưới thân, hung hăng hôn môi.

- Ngô.

Từ Nhược Thiên cả kinh mở lớn hai mắt, chỉ nhìn thấy gương mặt cực kì ôn nhu của Hứa Biên đang nồng nhiệt hôn môi mình, tâm tình vui đến không thể tả, lập tức nhắm hai mắt, vòng tay qua cổ anh, cùng đối phương mút lấy môi nhau.

HẾT CHƯƠNG 18

Hứa Biên cong khóe miệng, cho hai miếng cơm vào miệng, tiếp tục nói.

- Cậu thích ăn cái gì? Lần tới tôi dẫn cậu đi.

- Thật không? Là anh nói đó a, em thích ăn bít tết.

Từ Nhược Thiên chống hai tay lên cằm, vui sướng đến cười tít mắt. Hứa Biên bị tình cảnh trước mắt làm cho quen thuộc, trong đầu không tự giác vang vang câu nói của một thiếu niên: " Là anh nói đó a, tôi rất thích ăn bít tết."

- Hứa Biên... Hứa Biên, anh đang suy nghĩ cái gì? - Mãi thấy Hứa Biên đang ngây ngốc nhìn chăm chăm vào mình, Từ Nhược Thiên

thẹn thùng hỏi.

- Không có gì. Hảo, tôi biết có một nhà hàng làm bún thịt rất ngon, hẳn sẽ vừa miệng cậu. - Anh cười nhẹ, ôn nhu nhìn cậu.

Từ Nhược Thiên phút chốc nụ cười lập tức gượng gạo, câu nói này, chính là lần đó anh đã nói với cậu, lần đó cả hai rất thân mật nhỉ, bất quá hiện tại với ngày ấy không hề giống nhau, chính là cậu đã không còn là thiếu niên ấy nữa, hơn nữa, anh vốn dĩ không còn nhớ cậu.

- Cảm ơn anh. Anh thật tốt. - Cậu cảm động nhìn anh, trong lòng trỗi lên một cổ ấm áp, người kia rốt cuộc cũng đối tốt với mình một chút.

Hứa Biên không nói gì, chỉ cười nhẹ, tiếp tục cúi đầu dùng bữa tối. Trong đầu hiện tại suy nghĩ, xem như cố gắng thân mật với cậu, đối xử tốt với cậu một chút, nếu như có thể dứt được tình cảm với thiếu niên kia, hẳn là nên như vậy, mặc dù anh biết làm vậy thực sự không công bằng với cậu, nhưng là, đã không còn cách nào khác.

- Phải rồi, đám cưới của chúng ta anh dự định khi nào tổ chức, ông em nói công ty của hai người lần tới sẽ khá bận rộn, em nghĩ nên tổ chức sớm một chút, để không ảnh hưởng đến công việc của anh, có được không? - Nhân tiện Hứa Biên không còn nổi giận với mình như hằng ngày, Từ Nhược Thiên tranh thủ lần sang chuyện lễ cưới, vui vẻ hỏi ý kiến anh.

- Ân, sao cũng được. - Hứa Biên qua loa gật đầu, cũng không ngẩng đầu nhìn cậu.

- Vậy... thứ hai tuần sau có được không? - Cậu lưỡng lự nhìn anh, nhỏ giọng nói.

Hứa Biên đột nhiên đứng dậy rời khỏi bàn ăn. Từ Nhược Thiên ngơ ngác nhìn theo anh, gãi gãi đầu, cười ha ha miễn cưỡng.

- Như vậy cũng hơi sớm, xin lỗi, em vội vã quá. - Nói xong liền thở dài, cúi đầu ủ rũ.

- Tôi sẽ lo liệu, cậu không cần lo.

- Cảm ơn anh. - Từ Nhược Thiên cảm kích nhìn Hứa Biên, nhanh chóng ăn xong bát cơm cuối cùng rồi thu dọn bàn ăn. BẠN ĐANG ❖

Buổi tối, Hứa Biên vào thư phòng chuẩn bị kế hoạch cho công việc ngày mai, Từ Nhược Thiên một bên lo lắng nhìn anh tiều tụy bận rộn làm việc, trong lòng đau như cắt, nhưng vẫn không thể ngăn cản được anh, chỉ có thể làm cho anh một ly nước chanh rồi đứng bên ngoài chờ anh xong việc.

Đến tối, Hứa Biên mệt mỏi trở về phòng mình, cư nhiên phát hiện Từ Nhược Thiên vẫn còn thức, đang ngồi trên giường chăm chú vẽ tranh. Anh hiếu kỳ bước tới, ngồi xuống bên cạnh cậu, kinh ngạc nhìn bức họa chân dung chính mình trên giấy.

- Cậu có khiếu thật đấy. Không hổ danh là giảng viên trường Đại học mỹ thuật nhỉ?

- Cảm ơn anh. - Cậu mỉm cười nhìn anh, sau lại tiếp tục trau chuốt chỉnh sửa lại bức họa của mình, đưa trước mắt ngắm nghía lại một lát, mới đưa tờ giấy cho anh.

- Đây, tặng anh đó.

Hứa Biên ngại ngừng nhận lấy, chăm chú nhìn chính mình trên bức họa, đưa tay chỉ về phía vết nhăn trên trán mình, bất mãn mở miệng.

- Cậu là cố tình làm cho tôi già thêm có phải không?

- A? Cái này sao? - Từ Nhược Thiên không hiểu ý Hứa Biên, liền cúi xuống nhìn giữa hai lông mày đang nhíu lại, lập tức bật cười giải thích.

- Không phải a. Mỗi lần anh tập trung vào làm việc đều rất hay cau mày. Mà em lại rất thích vẻ mặt tập trung của anh a, hảo soái.

Hứa Biên lắc đầu chịu thua, tiếp tục nhìn bức họa vừa nghe Từ Nhược Thiên mô tả.

- Anh xem, sống mũi cao giống anh, đôi mắt rất sáng nha, còn có bộ đồ vest anh hay mặc đi làm nữa, Hứa Biên, anh thực sự là một tổng tài rất điển trai và tài năng a, ân ân. - Cậu đưa ngón cái lên, biểu tình ngưỡng mộ nhìn anh, nhún vai cười cười.

- Cảm ơn cậu. Đây là lần đầu tiên có người vẽ tôi, thực sự... cảm ơn. - Hứa Biên thuận theo cậu mỉm cười, cảm thấy khung cảnh hiện tại thực sự rất ấm áp, tựa như ngoài thiếu niên kia ra, giống như có một người quan trọng đang bên cạnh mình vậy.

Từ Nhược Thiên bị lời nói kia của Hứa Biên làm cho tinh thần khẩn trương, gương mặt nóng ran chăm chú quan sát gương mặt anh, một hồi bị si mê, cậu mơ màng nói.

- Hứa Biên...

Anh xoay đầu, lập tức bắt gặp ánh mắt của cậu, trầm mặc im lặng.

- Em yêu anh.

Từ Nhược Thiên đưa bàn tay chạm lên gương mặt Hứa Biên, nhẹ nhàng vuốt ve hai cánh môi khô khan, sau đó di chuyển đến gò má anh, nhắm hai mắt lại, chậm rãi tiến sát môi anh.

Hứa Biên ban đầu có chút kinh ngạc, trong đầu tự hỏi người này đang tính làm gì, lại nghĩ đến mình không hề có ý định thân cận quá mức trên danh nghĩa vợ chồng với cậu, theo bản năng đẩy nhẹ cậu ra.

Từ Nhược Thiên ngây ngốc nhìn anh, tuyệt vọng hạ mi mắt, sau cảm thấy không khí có chút căng thẳng, cậu đưa tay gỡ gỡ đầu, vội vã đứng dậy.

- Xin lỗi. Để em thu dọn chỗ này cho anh ngủ.

Chính là còn chưa kịp làm gì, phía sau một cổ tay nhanh chóng kéo cậu trở về, một phen bị Hứa Biên áp đặt dưới thân, hung hăng hôn môi.

- Ngô.

Từ Nhược Thiên cả kinh mở lớn hai mắt, chỉ nhìn thấy gương mặt cực kì ôn nhu của Hứa Biên đang nồng nhiệt hôn môi mình, tâm tình vui đến không thể tả, lập tức nhắm hai mắt, vòng tay qua cổ anh, cùng đối phương mút lấy môi nhau.

HẾT CHƯƠNG 18

CHỈ LÀ ẢO GIÁC

Nhộng Hiên
www.dtv-ebook.com

Chương 19

Hứa Biên trong đầu hiện tại trống rỗng, kì thực một chút gọi là cảm giác cũng không có, nhưng không hiểu sao vẫn không thể dừng lại, động tác triền miên hôn mút môi của Từ Nhược Thiên, một bên nhấm nháp môi cậu, một bên đưa tay đặt lên đầu cậu, thuận tay vuốt ve mái tóc mềm mại.

Mà Từ Nhược Thiên chính là lần đầu tiên được người mình thầm mến nhiều năm nay hôn môi, đương nhiên trong lòng vui sướng không sao tả nổi, chỉ biết ôm lấy cổ Hứa Biên mặc cho anh hôn, nhưng là kinh nghiệm hôn thì không biết gì tất, cơ hồ tinh thần có chút khẩn trương, không biết phải làm gì. Không kể đến những lúc tình cảnh thế này nhất định sau đó sẽ phát sinh chuyện gì rồi đi, liền thẹn đến hai gò má ửng hồng.

Cảm nhận người dưới thân cơ thể có chút cứng ngắc, Hứa Biên mở hai mắt, nhẹ nhàng buông Từ Nhược Thiên ra. Đột nhiên cuộc hôn bị đứt quãng, Từ Nhược Thiên kinh ngạc tròn mắt nhìn anh, vừa thẹn vừa thắc mắc hỏi.

- Làm... làm sao vậy?

- Tôi nên hỏi cậu mới đúng, có vẻ cậu hơi khẩn trương. Có chuyện gì không? Hay là không quen?

- A? Không... không có. Em chỉ là... - Từ Nhược Thiên ngượng ngùng ngoảnh mặt, hai mắt đột nhiên lóe sáng làm nổi bật bộ dạng e

thẹn của cậu, Hứa Biên cư nhiên bị làm cho ngây ngốc.

Sau một hồi phát ngốc chăm chú nhìn người kia, Hứa Biên rốt cuộc mới ngộ nhận chính mình có điểm không bình thường, bất quá, chính là anh hành động như vậy, mục đích cũng chỉ vì thiếu niên kia, nếu như có thể tìm hẳn tình cảm với thiếu niên, thay vào đó là thử cảm giác với nam nhân này sẽ thế nào.

Anh còn nhớ những lần không có Hứa Tinh bên cạnh, tối đến lại không ngừng nhưng nhớ đến y, hạ bộ bất thành linh ngẩng đầu, đương nhiên phải bắt đắc dĩ cắn răng đưa tay an ủi, giải quyết nhu cầu xong lại không ngừng trách cứ bản thân mình. Sự tình thế này cũng cứ thế diễn ra lâu dài, tựa hồ không thể chấm dứt mãi, nếu như hiện tại thay đổi khẩu vị, e rằng sau này sẽ có thể nhờ cơ thể nam nhân này mà quên đi thiếu niên kia, không chừng cũng là biện pháp tốt, vốn dĩ cả hai cũng đã là vợ chồng, người kia cũng đã thừa nhận yêu anh, chuyện này có lẽ chỉ là lẽ thường tình đi.

Hứa Biên trầm mặc nhìn Từ Nhược Thiên, vươn tay ra phía trước tắt đèn phòng, căn phòng lúc này chỉ còn lại ánh sáng êm dịu của đèn neon màu cam, bất giác tạo nên khung cảnh lãng mạn.

Từ Nhược Thiên hai gò má nóng ran như lửa đốt, rốt cuộc hiện tại mới có thể đối mặt với Hứa Biên, ấp úng nói.

- Chúng ta... không chờ đến ngày cưới sao?

- Sao vậy? Cậu không muốn?

- Không có a. Em... chỉ hơi căng thẳng một chút. - Cậu mỉm cười hạnh phúc, hai tay vẫn gắt gao bám trên cổ anh.

Hứa Biên không nói gì, bộ dạng miễn cưỡng cúi xuống hôn môi Từ Nhược Thiên, nhẹ nhàng mút hai cánh môi mềm mại, sau đó vươn đầu lưỡi hé mở môi cậu, đưa đầu lưỡi tiến vào bên trong.

Từ Nhược Thiên kinh ngạc nhìn từng động tác của Hứa Biên, anh không lẽ định hôn cậu theo kiểu Pháp chứ, cậu từ đó đến giờ luôn phản cảm với cách hôn này, quả thực có chút kinh sợ a. Thời điểm Từ Nhược Thiên còn đang bối rối không biết phải phản kháng làm sao, cư nhiên đầu lưỡi của mình bị Hứa Biên bắt lấy, đảo lộn một vòng quanh lưỡi, nước bọt hai người trộn lẫn vào nhau, động tác không ngừng của anh khiến cậu có chút run rẩy, hai mắt bất giác nhắm chặt.

- Ừm...

Bàn tay Hứa Biên mò mẫm xuống phía dưới ngực Từ Nhược Thiên, đưa tay cởi từng nút áo xuống, rồi mò mẫm vào bên trong xoa nắn hai núm hoa trước ngực cậu.

Khung cảnh hiện tại thực muốn Từ Nhược Thiên chui đầu xuống đất, vừa hạnh phúc mà vừa ngại ngùng, lén lút mở hai mắt ra quan sát biểu tình của Hứa Biên, chỉ thấy anh đang cau mày, xem ra đang rất tập trung cao độ, liền phản kích cong khóe mắt, tiếp tục hôn lưỡi người kia.

Có cảm giác lần đầu tiên hôn môi nồng nhiệt với nam nhân khác có chút không quen, sau một hồi khiến anh bất thành linh mất hứng, không muốn tiếp tục hôn cậu nữa, đành vội vã buông môi cậu ra, ngồi trên giường.

Từ Nhược Thiên không hiểu rốt cuộc có chuyện gì xảy ra với Hứa Biên, cũng ngờ ngác ngồi dậy, đưa ngón tay kéo hai bên áo lại.

- Có.. có chuyện gì sao?

Hứa Biên trầm mặc không nói gì, hừ lạnh một tiếng, một lúc lâu mới lạnh lùng lên tiếng.

- Tôi mệt rồi, ngủ đi.

Rồi nằm xuống giường đưa tay đắp chăn lại, xoay lưng về phía cậu, chậm rãi nhắm hai mắt.

Từ Nhược Thiên vẫn là cứng người ngồi trên giường, hai mắt vẫn dán lên người Hứa Biên, bị lời nói cùng hành động lạnh lùng của anh làm cho ngây ngốc, rốt cuộc không biết bản thân đã làm sai điều gì, thuận miệng hỏi anh một câu, thanh âm có chút run rẩy.

- Hứa Biên... cái kia, có phải hay không... anh không có cảm giác em?

Hứa Biên nghe rõ câu hỏi của cậu, nhưng vẫn là không mở mắt, lạnh lùng nhắc lại.

- Tôi mệt rồi, cậu cũng ngủ đi. Ngày mai tôi còn phải đi làm.

Từ Nhược Thiên tuyệt vọng rũ mi mắt, ngón tay run rẩy chạm lên môi mình, ra là ban nãy chỉ là hành động miễn cưỡng thôi sao, hoàn toàn không phải cảm giác yêu thương nên anh mới hôn cậu sao.

- Hảo... anh ngủ ngon.

Hai tay cậu run rẩy cài nút áo lại, cơ thể nặng nề nằm xuống giường, lặng lẽ rơi lệ. Tim đau quá, nhưng không phải là đau vì căn bệnh tái phát, chính là cảm thấy lồng ngực rất chật hẹp mà thống khổ.

Đã yêu người kia gần ấy năm, đương nhiên anh như thế nào cậu đều biết rõ. Hành động từ nãy đến giờ có thể đều do hoàn cảnh bắt buộc, thời điểm anh đột nhiên buông cậu, cậu đã phán đoán sự miễn cưỡng thế nào trong từng động tác của anh.

Bất quá, Từ Nhược Thiên vẫn không hiểu lý do vì sao Hứa Biên lại như vậy, chỉ là cậu biết anh nhất thời chỉ đối tốt với cậu, còn tình cảm có hay không e rằng không có khả năng.

Càng suy nghĩ tiêu cực càng khiến Từ Nhược Thiên rơi lệ nhiều hơn. Chờ đến khi Hứa Biên ngủ cũng đã lâu, cậu mới từ trên giường ngồi dậy, nặng nhọc lết từng bước vào phòng tắm, rửa sạch mặt mình, lại không kìm được mà vừa khóc vừa đưa tay lau nước mắt, khước miệng nhất thời khế xong lên, cảm thấy bộ dạng hiện tại của mình thực có chút thảm hại đi, ai lại đi khóc lóc chỉ vì chồng mình không tiếp tục "quan hệ" với mình nữa chứ.

Sau một hồi khóc thỏa mãn, Từ Nhược Thiên rút cuộc bình tâm trở lại, hít thở sâu, tự ngắm mình trong gương, đưa tay chạm lên vàng mắt bị sưng đỏ, bật cười nói.

- Mà thật là ngốc, có vậy cũng khóc a.

Rồi vỗ vỗ hai bên má mình, nhe răng mỉm cười, lại cảm thấy nụ cười chính mình có chút quỷ dị, chán nản không muốn cười nữa, xua tay bỏ qua rồi mở cửa bước ra ngoài.

Cậu nhẹ nhàng bước tới chỉnh lại chăn cho anh, bật máy điều hòa lên, rón rén đem đồng khung tranh cùng màu vẽ của mình dọn sang một bên, rồi mới cẩn thận trèo lên giường, từ phía sau lén lút ôm lấy thắt lưng Hứa Biên, vui vẻ nhắm hai mắt ngủ đi.

Buổi sáng, Từ Nhược Thiên mệt mỏi mở hai mắt, với tay mò mẫm trên tủ tìm điện thoại, lập tức mở lớn hai mắt, đã gần 11 giờ trưa a. Cậu hốt hoảng ngồi dậy, cư nhiên trên đầu trổ lên một trận đau nhức, đau đớn đưa tay ôm lấy đầu, rốt cuộc đã làm sao vậy.

Lết tắm thân rời khỏi giường, cảm thấy thân thể thập phần mệt mỏi, cơ hồ giống như mình bị phát sốt vậy, Từ Nhược Thiên khó khăn lắm mới đi tới nhà tắm, đi tiểu rồi đánh răng rửa mặt, vẫn là một trận ong ong đau nhói.

Khí lực cạn kiệt khiến cậu không còn sức để vận động, đánh răng rửa mặt xong liền lười biếng trở về phòng nằm dài trên giường, một lát cửa phòng đột nhiên bị đẩy ra.

- Hứa Biên... - Từ Nhược Thiên kinh ngạc nhìn Hứa Biên vẫn trong bộ y phục ở nhà, tay đem chậu nước bước vào, khó hiểu nhìn anh.

- Ngồi dậy uống thuốc, cậu bị cảm mạo rồi đấy. - Hứa Biên tiêu sái ngồi xuống giường, phân từng loại thuốc rồi rót nước vào ly.

- A? Em như thế nào cảm mạo chứ? Không phải là anh sao? - Cậu chậm rãi ngồi dậy, dựa lưng vào thành giường, nhận lấy ly nước cùng thuốc trên tay anh

- Không phải hôm qua chúng ta hôn nhau sao? Tôi lây bệnh cho cậu cũng không biết à. - Hứa Biên hừ lạnh một tiếng, nhúng khăn lạnh vào chậu nước.

- Ồ, ra là vậy. Vậy... anh không đi làm... là vì chăm sóc cho em sao? - Từ Nhược Thiên gật đầu hiểu chuyện, lén lút đưa mắt quan sát từng động tác của Hứa Biên, cười tủm tỉm nói.

- Hồi sáng tôi có đến công ty, giao việc cho nhân viên xong rồi trở về nhà mới phát hiện cậu bị cảm mạo. - Anh đỡ cậu nằm xuống giường, đưa khăn ôn nhu đặt lên trán cậu.

Từ Nhược Thiên hạnh phúc đến cười tí mắt, vội vã nắm lấy bàn tay Hứa Biên, hớn hờ nói.

- Cảm ơn anh.

- Không có gì, cậu chăm sóc tôi, tôi cũng phải có trách nhiệm chăm sóc cậu thôi.

Nói xong liền cúi đầu nhìn cậu, ôn nhu mỉm cười, đưa tay xoa lấy đầu cậu.

- Nghỉ ngơi đi, tôi đi làm việc. Có gì cứ gọi tôi.

- Hảo.

HẾT CHƯƠNG 19
Thời điểm Từ Nhược Thiên còn đang bồi rối không biết phải phản kháng làm sao, cư nhiên đầu lưới của mình bị Hứa Biên bắt lấy, đảo lộn một vòng quanh lưới, nước bọt hai người trộn lẫn vào nhau, động tác không ngừng của anh khiến cậu có chút run rẩy, hai mắt bất giác nhắm chặt.

- Ừm...

Bàn tay Hứa Biên mò mẫm xuống phía dưới ngực Từ Nhược Thiên, đưa tay cởi từng nút áo xuống, rồi mò mẫm vào bên trong xoa nắn hai núm hoa trước ngực cậu.

Khung cảnh hiện tại thực muốn Từ Nhược Thiên chui đầu xuống đất, vừa hạnh phúc mà vừa ngại ngùng, lén lút mở hai mắt ra quan

sát biểu tình của Hứa Biên, chỉ thấy anh đang cau mày, xem ra đang rất tập trung cao độ, liền phẩn khích cong khóe mắt, tiếp tục hôn lười người kia.

Có cảm giác lần đầu tiên hôn môi nồng nhiệt với nam nhân khác có chút không quen, sau một hồi khiến anh bất thành lĩnh mất hứng, không muốn tiếp tục hôn cậu nữa, đành vội vã buông môi cậu ra, ngồi trên giường.

Từ Nhược Thiên không hiểu rốt cuộc có chuyện gì xảy ra với Hứa Biên, cũng ngơ ngác ngồi dậy, đưa ngón tay kéo hai bên áo lại.

- Có.. có chuyện gì sao?

Hứa Biên trầm mặc không nói gì, hừ lạnh một tiếng, một lúc lâu mới lạnh lùng lên tiếng.

- Tôi mệt rồi, ngủ đi.

Rồi nằm xuống giường đưa tay đắp chăn lại, xoay lưng về phía cậu, chậm rãi nhắm hai mắt.

Từ Nhược Thiên vẫn là cứng người ngồi trên giường, hai mắt vẫn dán lên người Hứa Biên, bị lời nói cùng hành động lạnh lùng của anh làm cho ngây ngốc, rốt cuộc không biết bản thân đã làm sai điều gì, thuận miệng hỏi anh một câu, thanh âm có chút run rẩy.

W.e.b.T.r.u.y.e.n.O.n.l.i.n.e.c.o.m

- Hứa Biên... cái kia, có phải hay không... anh không có cảm giác em?

Hứa Biên nghe rõ câu hỏi của cậu, nhưng vẫn là không mở mắt, lạnh lùng nhắc lại.

- Tôi mệt rồi, cậu cũng ngủ đi. Ngày mai tôi còn phải đi làm.

Từ Nhược Thiên tuyệt vọng rũ mi mắt, ngón tay run rẩy chạm lên môi mình, ra là ban nãy chỉ là hành động miễn cưỡng thôi sao, hoàn toàn không phải cảm giác yêu thương nên anh mới hôn cậu sao.

- Hào... anh ngủ ngon.

Hai tay cậu run rẩy cài nút áo lại, cơ thể nặng nề nằm xuống giường, lặng lẽ rơi lệ. Tim đau quá, nhưng không phải là đau vì căn bệnh tái phát, chính là cảm thấy lồng ngực rất chật hẹp mà thống khổ.

Đã yêu người kia gần ấy năm, đương nhiên anh như thế nào cậu đều biết rõ. Hành động từ nãy đến giờ có thể đều do hoàn cảnh bắt buộc, thời điểm anh đột nhiên buông cậu, cậu đã phán đoán sự miễn cưỡng thế nào trong từng động tác của anh.

Bất quá, Từ Nhược Thiên vẫn không hiểu lý do vì sao Hứa Biên lại như vậy, chỉ là cậu biết anh nhất thời chỉ đối tốt với cậu, còn tình cảm có hay không e rằng không có khả năng.

Càng suy nghĩ tiêu cực càng khiến Từ Nhược Thiên rơi lệ nhiều hơn. Chờ đến khi Hứa Biên ngủ cũng đã lâu, cậu mới từ trên giường ngồi dậy, nặng nhọc lết từng bước vào phòng tắm, rửa sạch mặt mình, lại không kìm được mà vừa khóc vừa đưa tay lau nước mắt, khước miệng nhất thời khẽ xong lên, cảm thấy bộ dạng hiện tại của mình thực có chút thảm hại đi, ai lại đi khóc lóc chỉ vì chồng mình không tiếp tục "quan hệ" với mình nữa chứ.

Sau một hồi khóc thỏa mãn, Từ Nhược Thiên rút cuộc bình tâm trở lại, hít thở sâu, tự ngắm mình trong gương, đưa tay chạm lên

vàng mắt bị sưng đỏ, bật cười nói.

- Mà thật là ngốc, có vậy cũng khóc a.

Rồi vỗ vỗ hai bên má mình, nghe răng mỉm cười, lại cảm thấy nụ cười chính mình có chút quỷ dị, chán nản không muốn cười nữa, xua tay bỏ qua rồi mở cửa bước ra ngoài.

Cậu nhẹ nhàng bước tới chỉnh lại chăn cho anh, bật máy điều hòa lên, rón rén đem đồng khung tranh cùng màu vẽ của mình dọn sang một bên, rồi mới cẩn thận trèo lên giường, từ phía sau lén lút ôm lấy thắt lưng Hứa Biên, vui vẻ nhắm hai mắt ngủ đi.

Buổi sáng, Từ Nhược Thiên mệt mỏi mở hai mắt, với tay mò mẫm trên tủ tìm điện thoại, lập tức mở lớn hai mắt, đã gần 11 giờ trưa a. Cậu hốt hoảng ngồi dậy, cư nhiên trên đầu trổ lên một trận đau nhức, đau đớn đưa tay ôm lấy đầu, rốt cuộc đã làm sao vậy.

Lết tẩm thân rời khỏi giường, cảm thấy thân thể thập phần mệt mỏi, cơ hồ giống như mình bị phát sốt vậy, Từ Nhược Thiên khó khăn lắm mới đi tới nhà tắm, đi tiểu rồi đánh răng rửa mặt, vẫn là một trận ong ong đau nhói.

Khí lực cạn kiệt khiến cậu không còn sức để vận động, đánh răng rửa mặt xong liền lười biếng trở về phòng nằm dài trên giường, một lát cửa phòng đột nhiên bị đẩy ra.

- Hứa Biên... - Từ Nhược Thiên kinh ngạc nhìn Hứa Biên vẫn trong bộ y phục ở nhà, tay đem chậu nước bước vào, khó hiểu nhìn anh.

- Ngồi dậy uống thuốc, cậu bị cảm mạo rồi đấy. - Hứa Biên tiêu sái ngồi xuống giường, phân từng loại thuốc rồi rót nước vào ly.

- A? Em như thế nào cảm mạo chứ? Không phải là anh sao? -
Cậu chậm rãi ngồi dậy, dựa lưng vào thành giường, nhận lấy ly nước cùng thuốc trên tay anh

- Không phải hôm qua chúng ta hôn nhau sao? Tôi lây bệnh cho cậu cũng không biết à. - Hứa Biên hừ lạnh một tiếng, nhúng khăn lạnh vào chậu nước.

- Ồ, ra là vậy. Vậy... anh không đi làm... là vì chăm sóc cho em sao? - Từ Nhược Thiên gật đầu hiểu chuyện, lén lút đưa mắt quan sát từng động tác của Hứa Biên, cười tủm tỉm nói.

- Hồi sáng tôi có đến công ty, giao việc cho nhân viên xong rồi trở về nhà mới phát hiện cậu bị cảm mạo. - Anh đỡ cậu nằm xuống giường, đưa khăn ôn nhu đặt lên trán cậu.

Từ Nhược Thiên hạnh phúc đến cười tí mắt, vội vã nắm lấy bàn tay Hứa Biên, hớn hờ nói.

- Cảm ơn anh.

- Không có gì, cậu chăm sóc tôi, tôi cũng phải có trách nhiệm chăm sóc cậu thôi.

Nói xong liền cúi đầu nhìn cậu, ôn nhu mỉm cười, đưa tay xoa lấy đầu cậu.

- Nghỉ ngơi đi, tôi đi làm việc. Có gì cứ gọi tôi.

- Hảo.

HẾT CHƯƠNG 19

CHỈ LÀ ẢO GIÁC

Nhộng Hiền
www.dtv-ebook.com

Chương 20

Nằm mãi trên giường khiến Từ Nhược Thiên không cách nào hết chán nản, ngay lúc này thực chỉ muốn được bên cạnh người kia, trong đầu đồng thời nghĩ ra điều gì, khóe miệng bắt giắc khẽ cong, cậu đem khăn ướt trên trán bỏ xuống, nhẹ nhàng rời khỏi giường.

Rón rén bước tới thư phòng của Hứa Biên, Từ Nhược Thiên cẩn cẩn môi, bàn tay chậm rãi xoay ổ khóa, cẩn thận đẩy cửa tiến vào. Thân ảnh của người nọ đang chuyên chú làm việc ngay trước mắt, cậu mỉm cười, từ phía sau ôm lấy bả vai anh.

Hứa Biên cư nhiên bị làm cho giật mình, sau một hồi mới nhận ra người kia là Từ Nhược Thiên, xoay ghế lại, cau mày nhìn cậu.

- Cậu ra đây làm gì? Không phải đang cảm mạo sao?

- Em ở trong phòng chán lắm a. Hay em ở đây với anh, tuyệt đối sẽ không phiền anh làm việc, có được không, ân? - Từ Nhược Thiên bộ dạng nũng nịu cầu xin Hứa Biên, hai tay không ngừng đẩy đẩy vai anh.

- Cậu đâu còn là trẻ con, đừng làm bộ mặt nai tơ với tôi. - Hứa Biên lắc đầu thờ dãi, nhưng vẫn là bị hành động đáng yêu kia của cậu làm cho bật cười.

- Nhưng anh đã cười nha, có phải rất thích em làm nũng không? Vậy hàng ngày em làm cho anh xem. - Cậu thuận tay kéo ghế bên

cạnh ngồi xuống, chống hai tay lên cằm chăm chăm nhìn anh, tí mắt cười hì hì.

Hứa Biên không nói gì, chỉ đưa tay vò vò mái tóc Từ Nhược Thiên, tiếp tục dán mắt vào màn hình máy tính, tập trung đánh máy.

Từ Nhược Thiên một bên quan sát Hứa Biên làm việc, miệng cười ríu rít, giống như việc ngắm nhìn gương mặt người kia không hề khiến cậu chán vậy, tâm tình vui sướng không thôi.

Cậu khẽ đưa tầm mắt nhìn lên gương mặt anh, vẫn như thường ngày, hai lông mày cau lại, đôi mắt thì hơi rung rung, thói quen hay nuốt nước miếng làm cho dưới yết hầu thỉnh thoảng di chuyển lên xuống, ngón tay lại thon dài thành thạo đánh máy tính, dáng người cao gầy ngồi nghiêm chỉnh trên ghế.

Chung quy từ trên xuống dưới người kia đều toát ra vẻ đẹp của một tổng tài soái ca nha. Từ Nhược Thiên sau một hồi suy nghĩ, lập tức khẳng định Hứa Biên thực giống như một nhân vật nam chính trong cuốn tiểu thuyết cậu hay đọc vậy.

Một lát, ánh mắt lại không tự chủ dừng lại ở đôi môi của Hứa Biên, Từ Nhược Thiên phút chốc cảm thấy môi mình khô khốc, theo bản năng vươn lưỡi liếm liếm lấy, lại không tự giác nhớ đến nụ hôn nồng nhiệt đêm qua của hai người, rốt cuộc nhin không được nuốt nước miếng, hướng anh mở miệng.

- Hứa Biên.

- Chuyện gì? - Tay vẫn đánh máy, mắt vẫn dán vào màn hình, Hứa Biên hơi nghiêng đầu về phía Từ Nhược Thiên, cau mày hỏi.

- Cái kia... anh biết rồi đó, em bị cảm mạo thế này, như vậy sẽ không thể làm việc nhà, và còn, cũng không thể nấu ăn cho anh nữa. - Cậu lén lút mỉm cười, thanh âm mang theo chút gượng gạo.

- Thì làm sao? - Hứa Biên ngừng động tác, rồi cuộc mới quay sang nhìn Từ Nhược Thiên, không hiểu ý tứ của cậu là gì.- Em rất muốn mau khỏi bệnh a, cho nên chúng ta... hôn nhau lần nữa, có được không?

Vừa dứt lời, Từ Nhược Thiên đã lập tức ngẩng người dậy, đưa hai tay vòng qua cổ Hứa Biên, vui vẻ nhắm hai mắt lại, miệng tự giác cong lên, chậm rãi ghé sát vào anh muốn hôn lên đôi môi kia.

Hứa Biên kinh ngạc trước hành động đột ngột kia của Từ Nhược Thiên, lại bị bộ dạng ngổ tào của cậu không khỏi bật cười, liền vội buông người nọ ra, ôn nhu nói.

- Nếu như cậu hôn tôi, nhớ tôi lại bị lây bệnh từ cậu thì làm sao?

- Em... em không biết. Tóm lại là em rất muốn hôn anh a. - Cậu ử rũ bĩu môi, tròn xoe mắt nhìn chăm chăm vào anh.

Thở dài, Hứa Biên ngây ngốc nhìn Từ Nhược Thiên, trầm mặc im lặng một lúc, trong ánh mắt tràn ngập nghi hoặc cùng khó hiểu, vẫn không thể đoán ra cậu đang suy nghĩ cái gì. Qua một hồi lâu, Hứa Biên bất đắc dĩ mở miệng.

- Được rồi, bất quá sau đó cậu phải quay về phòng nghỉ ngơi, ok?

- OK.

Cậu gật đầu lia lịa, đem hai tay đặt ngay ngắn trên đùi, nhắm hai mắt lại, mỉm cười chờ nụ hôn của anh.

Hứa Biên chịu thua nhìn Từ Nhược Thiên, người này thực ra là trẻ con hay là quá hoạt bát đây, cho dù có bao nhiêu chuyện khó khăn hay buồn phiền đi chăng nữa, qua bao lâu đối với cậu tựa như chưa có gì xảy ra, vẫn cứ vui vẻ lạc quan như vậy, thực sự anh có một chút nể phục cậu đi.

Nhưng là, để ý kĩ, mỗi lần như vậy, trong lòng Hứa Biên lại có cảm giác rất thích thú người này, muốn cậu ngày nào cũng năng động vui vẻ như trẻ con, không hiểu sao chính mình cũng cảm thấy vui vẻ theo. Vấn đề nan giải bấy lâu nay khiến anh thắc mắc rốt cuộc cũng có giải đáp, chính là cậu luôn khiến anh nhớ đến thiếu niên kia.

Hứa Biên nghĩ, có thể ban đầu anh đối với cậu không hề có một chút cảm tình, chỉ vì cậu là cháu trai của Từ Nhược Lâm. Bất quá, tiếp xúc với người này mới nhận ra cậu thực sự rất đáng yêu, không hề âm mưu tính toán như suy nghĩ trước đây của anh, cho nên hiện tại rất muốn ở bên cạnh cậu, được cậu nấu ăn cho mình, được cậu tận tình chăm sóc, thực sự rất hạnh phúc. Nhưng là, cảm xúc này thực sự đối với anh không phải tình yêu, chỉ là quý mến, ngoài ra không còn gì khác.

Bởi lẽ, ngoài Bạch Dương người vợ quá cố của anh ra, thiếu niên kia chính nam nhân đầu tiên Hứa Biên yêu, cũng có thể là người duy nhất mà anh yêu, cho đến hiện tại mặc dù có nam nhân nào đối tốt với anh, ngoài tình cảm bạn bè ra hoàn toàn sẽ không có ý tứ gì khác, kể cả Từ Nhược Thiên.

Bất quá, Hứa Biên không hề xem người này như bạn bè, cũng không phải đồng nghiệp, quan trọng hơn không phải là tình yêu, mà

là một cảm xúc khác, mỗi lần nhìn thấy cậu cười, tự giác chính mình cũng cười theo, lại đến khi bản thân tức giận thì trút giận lên người cậu, ngay sau đó cũng vì hành động hoạt bát của cậu mà ôn nhu với cậu một chút, cứ như từ khi gặp con người này, tựa hồ anh chẳng khác gì loại người sáng nắng chiều mưa, đến ngay cả chính mình anh còn cảm thấy khó hiểu. Suy nghĩ một hồi khiến đầu óc Hứa Biên rối tung cả lên, không muốn tiếp tục suy nghĩ nữa, liền tập trung vào người kia còn đang chờ nụ hôn của mình. Anh thở dài, chăm chú nhìn Từ Nhược Thiên, ôn nhu mỉm cười, động tác nhẹ nhàng đưa tay vuốt ve mái tóc cậu, rồi di chuyển ra sau giữ chặt gáy cậu, chậm rãi đặt môi lên.

Từ Nhược Thiên vui đến hai vai không ngừng nhún lên nhún xuống, lại lén lút mở mắt ra nhìn Hứa Biên, khóe miệng cong lên, sau đó tiếp tục nhắm mắt. Nghe thấy thanh âm cười khe khẽ phát ra từ trong miệng Từ Nhược Thiên, Hứa Biên cau mày, người này rất cuộc có hiểu rõ tình cảnh hiện tại là thế nào không, ngay cả hôn môi cũng có thể vui đùa như vậy.

- Cậu đang đùa tôi sao, tôi chính là đang nghiêm túc, cậu như thế nào lại cười? - Hứa Biên rớt cuộc sinh khí, vội buông Từ Nhược Thiên ra, lạnh lùng nói.

- Em không có a, em chỉ là hạnh phúc thôi. - Từ Nhược Thiên vẫn là không nhìn được cười, tí mắt nói.

- Bỏ đi. - Hứa Biên mất hứng trở về lại chỗ cũ, tiếp tục đánh máy tính. ❖

- Hứa Biên... em xin lỗi a. Bất quá, ban nãy anh nói anh đang rất nghiêm túc, có nghĩa là, anh thực sự hôn em nghiêm túc sao? - Từ

Nhược Thiên vội đẩy đẩy ghế kéo sát Hứa Biên, đặt cầm lên bả vai anh cười khẩy.

- Tôi đang làm việc, một là cậu ra ngoài, hai là ngồi yên đó cho tôi. - Anh vẫn một mực không thèm ngó nhìn đến cậu, hừ lạnh trả lời.

Từ Nhược Thiên ủy khuất nhìn Hứa Biên, bấu môi nhìn qua một hàng chữ hiện trên màn hình máy tính, ngang nhiên đưa tay tắt màn hình, một phen xoay ghế anh lại đối diện với mình, đứng dậy nắm lấy cầm Hứa Biên ngẩng lên cao, cúi xuống hôn lên môi anh.

Hứa Biên kinh ngạc đến mở lớn hai mắt, chăm chú nhìn thẳng vào hai hàng lông mi đang rung động của Từ Nhược Thiên, ngón tay không tự giác nắm chặt tay ghế, qua một hồi lâu mới thư giãn ngón tay trở về, chậm rãi vòng hai tay ôm lấy thắt lưng cậu, nhắm hai mắt đáp lại nụ hôn kia.

Từ Nhược Thiên nhớ đến nụ hôn đêm qua, đồng thời ôn lại một số cảnh hôn trong tiểu thuyết mà cậu đã từng đọc, có ý định bắt chước theo Hứa Biên cùng anh hôn lưỡi, nhưng động tác quả nhiên thập phần vụng về, liếm đến môi anh lại ngừng lại.

Hứa Biên trong nháy mắt lộ ra ý cười, hiểu được ý tứ của người kia, liền đặt Từ Nhược Thiên ngồi trên đùi mình, bàn tay ở phía sau vuốt ve áo cậu, một bên mở miệng cậu vươn đầu lưỡi tiến vào, lập tức bắt lấy lưỡi người nọ, đảo quanh một vòng nhấm nháp.

Thoải mái ngồi trên đùi Hứa Biên, Từ Nhược Thiên liền vòng hai tay ôm lấy cổ anh, nghiêng đầu dán chặt môi mình vào môi anh, hoàn toàn đánh đổ hình tượng trẻ con như trước đó, ngược lại

giống như một nam nhân đang cùng "lão công" của mình ân ái, khoái cảm bắt đầu dâng lên.

- Ân... ha.

Thanh âm rên rỉ của cậu cư nhiên khiến anh bị đơ toàn tập, vừa kinh ngạc lại vừa bị làm cho kích thích, hạ bộ đã có dấu hiệu ngẩng đầu, anh nhú chặt mày, cố gắng kìm chế chính mình, không được vì dục vọng mà làm chuyện không nên làm với người mình không có tình cảm.

Vội đẩy đầu Từ Nhược Thiên ra, Hứa Biên hồng hộc thở dốc, đưa tay vò vò mái tóc mình.

- Hứa Biên... - Cậu lo sợ nhìn anh, có phải hay không anh lại hành động giống đêm qua rồi đi. Nghĩ đến đây khiến tim cậu co thắt, thanh âm run rẩy gọi tên anh.

- Tôi... tôi không. - Hứa Biên bối rối nhìn Từ Nhược Thiên, lại bắt gặp biểu tình đau khổ cùng tuyệt vọng của cậu, không hiểu sao lại cảm thấy đau lòng, trong đầu mơ mơ hồ hồ nhớ đến gương mặt của thiếu niên kia.

Hứa Biên choáng váng không hiểu mình đang gặp sự tình gì, chỉ là nhìn ra người kia thành thiếu niên mà mình đem lòng yêu thương bao lâu nay, ngón tay chạm lên môi Từ Nhược Thiên, tiếp tục hôn lên, tay còn lại ở phía sau di chuyển xuống dưới, không ngừng xoa nắn hông cậu.

HẾT CHƯƠNG 20

CHỈ LÀ ẢO GIÁC

Nhộng Hiền
www.dtv-ebook.com

Chương 21

Hơi thở Hứa Biên một lúc càng gấp gáp, bàn tay ở phía sau không ngừng vuốt ve hai cánh móng của Từ Nhược Thiên, một bên lại nồng nhiệt hôn môi cậu.

Từ Nhược Thiên từ lúc phát hiện chỗ kia của mình bị Hứa Biên xoa nắn, gương mặt tự giác đỏ ửng, luống cuống đưa tay ra sau giữ lấy tay anh, cư nhiên lại bị anh túm lấy cổ tay cậu, đặt lại vị trí trên cổ mình.

Cậu rút cuộc cũng hiểu được sự tình hiện tại như thế nào, trong lòng có chút khản trương, nhưng là người kia cứ mãi mê quán quít đầu lưỡi mình, cơ hồ đầu óc gang như trống rỗng, không thể tiếp tục suy nghĩ gì nữa, chỉ tập trung vào công việc trước mắt.

Buông môi Từ Nhược Thiên, Hứa Biên hạ môi xuống cắn cậu hôn lên, rồi di chuyển từ từ xuống cổ cậu, vườn lưỡi liếm lên yết hầu quẩn rũ. Động tác vừa xen lẫn nhẹ nhàng vừa cuồng nhiệt, cư nhiên hoàn toàn không nhận ra rõ việc mình đang làm là gì.

Lần đầu tiên được người mình yêu ôn nhu nhiệt tình như vậy, Từ Nhược Thiên đương nhiên chỉ biết có hai chữ hạnh phúc trong đầu, ánh mắt ôn nhu nhìn từng nhát cử nhát động của Hứa Biên, khóe miệng cong lên thẹn thùng.

- Hứa Biên. - Cậu đẩy nhẹ anh ra, bàn tay chạm lên gương mặt anh, chậm rãi vuốt ve.

Hứa Biên bị biểu tình của Từ Nhược Thiên làm cho phát ngốc, một lát mới ôn nhu ngẩng đầu nhìn cậu, nhẹ nhàng cầm lấy bàn tay trên gương mặt mình, nhắm hai mắt chậm rãi hôn lên.

- Chúng ta tiếp tục việc đang dở đêm qua đi. - Anh nghiêm túc nhìn cậu, từng chữ phát ra không hề có điểm gượng gạo hay miễn cưỡng.

Từ Nhược Thiên nín thở, tròn xoe mắt quan sát biểu tình của Hứa Biên, cậu mỉm cười, hạ bàn tay của anh xuống, ngón tay run rẩy chạm lên người, chậm rãi cởi từng nút áo. Cho đến khi lồng ngực trắng mịn bại lộ trước mắt anh, cậu liền hạ áo đến ngang vai, ôm lấy đầu anh đặt vào lồng ngực mình.

Hứa Biên nhắm hai mắt lại, nghe rõ thấy thanh âm thỉnh thoảng phát ra từ ngực người kia, từng hơi thở nóng ấm phả lên da thịt, Từ Nhược Thiên nhin không được rùng mình một cái, cúi đầu hôn lên môi anh.

Ngón tay giúp Hứa Biên cởi nút áo trên người, Từ Nhược Thiên vô thức nghĩ, phải nhanh chóng giúp anh đạt khoái cảm, bởi lẽ, cậu là đang lo sợ, tình cảnh hiện tại sẽ giống đêm qua, anh sẽ bất thành lĩnh mất hứng, mà cậu tuyệt không muốn như vậy, cho nên động tác mang theo chút khẩn trương.

Bất quá việc làm còn đang dang dở, cả cơ thể đột nhiên bị đưa lên không trung, Từ Nhược Thiên phát giác bản thân đang được Hứa Biên ôm ngang, theo bản năng đưa tay giữ chặt cổ anh, động tác vẫn còn đang hôn môi người kia.

Ôm cậu vào phòng ngủ, nhẹ nhàng đặt lên giường, Hứa Biên một phen cởi lấy áo mình, đồng thời gạt bỏ dây thắt lưng xuống, mỗi một

động tác lại không quên cúi xuống hôn môi Từ Nhược Thiên.

Cậu gấp gáp đỡ mặt nhìn Hứa Biên, nặng nề nuốt nước miếng, cũng thuận theo anh nhanh chóng thoát y phục trên người, rất nhanh cả hai liền trần như nhộng ôm nhau trên giường, cậu ổn định hô hấp, hồi hộp chờ đợi khoảnh khắc tiếp theo.- Chờ tôi.

Hứa Biên ngồi dậy, lục lọi trong ngăn tủ lấy ra thuốc bôi trơn, đồ lên ngón tay xoa xoa một chút, đem ngón tay tiến vào hậu huyệt Từ Nhược Thiên, nhẹ nhàng chạm lên xung quanh vách thịt mềm mại.

- A...

Tiểu huyết nóng ấm lúc này bị dòng chất lỏng lạnh lẽo đánh vào màng thịt, Từ Nhược Thiên cư nhiên hoảng hốt đến hai vai giật nảy, lo sợ nhìn Hứa Biên, bàn tay bất giác giữ chặt ra trải giường.

- Làm sao? Đau? - Hứa Biên ngừng động tác, ngón tay vẫn giữ nguyên bên trong động huyết, ôn nhu hỏi.

- Không sao. - Cậu vội vã lắc đầu, mỉm cười vui vẻ nhìn anh.

- Bôi trơn một lát tôi tiến vào sẽ không đau. - Hứa Biên thở dài, một bên đưa tay vuốt mái tóc Từ Nhược Thiên, một bên không ngừng trấn an.

- Ân. Em không sao thật mà, cảm ơn anh. - Cậu vui vẻ nhún vai cười cười, còn không quên ngẩng đầu hôn nhẹ lên má anh.

- Từ Nhược Thiên.

Hứa Biên trầm mặc im lặng nhìn chăm chăm Từ Nhược Thiên, ngón tay không tự giác vén mái tóc cậu sang một bên.

- Ân?

Không khí căng thẳng khiến Từ Nhược Thiên không dám thở mạnh, nhìn Hứa Biên không chớp mắt, nghe thấy tim mình đang đập loạn xạ.

- Cái kia... cho dù tôi có đối cậu thế nào, cậu vẫn yêu tôi, có phải không?

- A? - Kinh ngạc trước câu hỏi kia của anh, Từ Nhược Thiên nhất thời ngây ngốc, một lúc sau mới gật đầu lia lịa, thẳng thắn trả lời.

- Đương nhiên.

Hứa Biên cười nhẹ, ôn nhu ôm lấy cậu, nhắm hai mắt an tĩnh nói.

- Cảm ơn cậu.

Vươn tay ôm thắt lưng anh, Từ Nhược Thiên hiện tại chỉ cảm thấy hạnh phúc không thôi, trong đầu tự hỏi có phải hay không Hứa Biên anh rốt cuộc cũng cảm tình với cậu rồi đi, liền thuận miệng hỏi một câu.

- Vậy... anh có yêu em không?

Hứa Biên vừa nghe lập tức tròn mắt kinh ngạc, buông Từ Nhược Thiên lưỡng lự nhìn cậu, anh thở dài một tiếng, mở miệng nói.

- Tôi thích cậu, Từ Nhược Thiên. Bất quá...

Hứa Biên còn chưa kịp dứt lời, đột nhiên có một ngón tay chặn ngay môi mình.

- Như vậy đối với em là đủ rồi. Cảm ơn anh. - Từ Nhược Thiên bật cười hạnh phúc, ngẩng người ôm chặt lấy cổ Hứa Biên, hốc mắt phụt chốc vì cảm động mà nổi tầng nước mỏng.

- Hảo, tôi tiến vào đây. - Anh vỗ nhẹ vai cậu, ghé sát bên tai cậu thầm thì.

- Khoan, khoan đã. - Từ Nhược Thiên nghe đến đây lập tức cả kinh, lo sợ đưa ánh mắt nai tơ nhìn Hứa Biên, thanh âm run rẩy nói.

- Sẽ... sẽ không đau chứ?

- Ban đầu sẽ đau. Không sao, tôi sẽ nhẹ nhàng. - Hứa Biên cười nhẹ, ôn nhu xoa đầu Từ Nhược Thiên, lời nói nhẹ nhàng trấn an. Cậu gương gao gật đầu, mặc cho anh đem hai chân mình gác lên thắt lưng, đem hai cánh tay cậu ôm lấy cổ mình, phân thân chậm rãi tiến vào động huyết, vừa nóng bỏng vừa trướng to kéo căng cửa huyết, cơ hồ đau đến xé tan tâm can.

- Aa... - Rốt cuộc không nhịn được kêu lớn, Từ Nhược Thiên đưa răng cắn chặt môi, nước mắt rất nhanh trào ra.

- Nếu đau tôi sẽ dừng lại. - Hứa Biên không ngờ người này lại đau đến mức như vậy, trong đầu lập tức nhớ đến đêm hôm đó bản thân cư nhiên cưỡng bức cậu, hẳn là lúc ấy cậu nhất định rất đau đớn đi, càng nghĩ càng khiến anh ăn năn hối hận không thôi, hạ vật cũng chậm rãi buông khỏi thân thể cậu.

- Không, đừng. Em... em không muốn dừng lại. - Từ Nhược Thiên hoảng sợ túm lấy cánh tay Hứa Biên, lắc đầu một mực không chịu, gương mặt mang theo chút ửng đỏ.

- Cậu đừng gượng mình, tôi cũng không muốn nhìn cậu như thế này.

- Không có. Chúng ta tiếp tục đi. Em... em sẽ nhịn cho đến khi nào cảm thấy hết đau thì thôi.

Hứa Biên nhìn bộ dạng đầy kiên quyết của người kia, vừa nể phục vừa cảm thấy đau lòng, chỉ biết thầm thở dài, đưa tay gõ nhẹ vào đầu cậu.

- Tôi thực sự không hiểu cậu, ngoan cố như vậy làm gì?

- Thì chúng ta là vợ chồng mà, không phải chuyện này là bình thường sao? - Cậu ủy khuất nhìn anh, hai mắt ươn ướt điểm lệ.

- Hảo, thả lỏng cơ thể một chút. - Hứa Biên vừa nói, Từ Nhược Thiên cũng nghe theo mà thả lỏng cơ thể, gật gật đầu.

- Hít thở sâu, nói giãn mông cậu ra. - Anh đưa tay điều chỉnh lại tư thế nằm của cậu, vuốt ve hai cánh mông co dãn của người nọ.

- Ân.

- Thế nào, bên trong làm quen được chưa? - Hứa Biên nhíu mày hỏi.

- Cũng tốt. Xem ra lời nói của anh rất có hiệu quả a. - Từ Nhược Thiên hớn hờ cười thành tiếng, tựa như một đứa trẻ ba tuổi.

Vừa kịp dứt lời, cảm nhận bên trong hậu huyệt đã có vật thể nóng như lửa đốt tiến vào, Từ Nhược Thiên lập tức hít một hơi, bộ dạng cứng ngắc nhìn Hứa Biên, ngón tay nhất thời bấu chặt vào

lưng anh, thực sự có đau lắm, nhưng cậu vẫn là cố gắng nhẫn nhịn, tự trấn an bản thân một lát nhất định sẽ không đau.

Côn thít vào đến sâu bên trong chạm đến vách tường mềm mại, Hứa Biên mệt mỏi thở hồng hộc, lại chậm rãi rút ra, sau đó từ từ tiến vào, động tác xen kẽ vô cùng nhẫn nại, chính là không muốn làm đau người dưới thân mình.

Bị hành động cực kì tận tâm của anh khiến Từ Nhược Thiên thẹn đến hai má đỏ bừng, lại đau lòng nhìn bộ dạng cật lực đầy khó khăn của anh, liền chủ động dang rộng hai chân, nâng cao hai cánh hông lên, nghênh đón vật thể dục vọng đang trườn sát bên trong cơ thể mình.

- Ân... a... Hứa Biên... nếu anh muốn, có thể ... có thể nhanh một chút, em chịu được. - Vẫn là không thể chứng kiến người kia chọt vật kìm chế dục vọng, cậu liền ôm chặt lấy anh, tình nguyện giúp anh thỏa mãn.

- Không cần. Tôi cũng không muốn thô bạo, dù sao đây cũng là lần đầu của cậu, cứ làm quen nó cho tốt, sau này sẽ tính sau. - Thanh âm của Hứa Biên thập phần ôn nhu lại dịu dàng quá mức, khiến Từ Nhược Thiên cảm động không thôi, mơ màng gật nhẹ đầu nghe theo lời anh, cảm nhận từng đợt thông thả tiến vào hậu huyệt.

Trườn sát một lúc lâu khiến đau đớn nơi động huyệt rất nhanh biến mất, Từ Nhược Thiên bắt đầu rơi vào cảm giác thích thú, theo bản năng nhắm hai mắt hưởng thụ trận khoái cảm kéo đến cho mình, miệng không tự giác phát ra thanh âm mị hoặc.

- A... ha... ân.

Lại không ngờ đến chính thanh âm rên rỉ của người nọ khiến Hứa Biên không tự chủ được liền tăng nhanh tốc độ trườn sấp nhanh hơn một chút, hơi thở gấp gáp càng ngày trở nên nặng nề, nhân tiện mở miệng hỏi han người kia.

- Hiện tại cảm thấy thế nào?

- Ân... không còn đau nữa... có cảm giác là lạ.

- Ừ, vậy thì tốt. - Anh mỉm cười, cúi xuống hạ một nụ hôn lên môi cậu.

HẾT CHƯƠNG 21

CHỈ LÀ ẢO GIÁC

Nhộng Hiền
www.dtv-ebook.com

Chương 22

Mặc dù động tác trều sáp của Hứa Biên vô cùng nhẹ nhàng, nhưng dương vật mỗi một lần tiến vào đều mạnh mẽ đâm đến điểm mẫn cảm nhất, vách tường mềm mại giống như bị côn thịt kia thu hút, mong muốn nó chạm vào mình mãnh liệt hơn nữa.

Cũng giống như bộ dạng hiện tại của Từ Nhược Thiên, hai mắt tròn hơi nước nhìn chăm chăm vào người phía trên, không ngăn mình phát ra thanh âm rên rỉ, bàn tay lại vô pháp vuốt ve tấm lưng rộng lớn của Hứa Biên, cánh móng nghênh đón va chạm xương hông cùng phân thân của anh, tựa hồ đang dần có khát vọng.

- Ha... Hứa... Hứa Biên, cái kia, lạ quá... có phải hay không em đang thích như vậy rồi? - Từ Nhược Thiên hiếu kì hỏi, lại bị côn thịt người kia thao động mà hơi thở dồn dập.

- Chuyện này là bình thường, cậu không đau nữa là tốt. - Hứa Biên ngược lại bị câu hỏi kia của cậu mà mỉm cười, điều chỉnh lại tư thế ngồi của mình, nhẹ nhàng đem côn thịt tiến vào, thẳng đến nơi sâu nhất lại đâm mạnh một cái, sau đó lại chậm rãi rút ra, rồi lại tiến vào.

- Ân... Hứa Biên... em hạnh phúc quá... a a... ưm.

Màng thịt bị phân thân trướng to ngày càng trều sáp, cơ hồ cảm thấy bắt đầu ngứa ngáy khó chịu, Từ Nhược Thiên há miệng thở dốc, không tự giác đưa hai chân kéo người Hứa Biên sát vào mình,

hai tay hai chân ôm chặt lấy cơ thể anh, thoải mái lên tiếng rên rỉ đầy mị hoặc.

- Ừ... bên trong cậu chặt quá... muốn đè chết của tôi rồi, thật sự rất thích.. a. - Hứa Biên bị động huyết chặt hẹp nóng bỏng kia kẹp lấy dương vật, khiến dương vật một lúc càng sưng to, bên trong thân thể Từ Nhược Thiên tăng nhanh tốc độ trều sáp, nhưng vẫn giữ được điệu bộ ôn nhu.

Mặc dù đáng nhẽ những lúc làm tình thế này, phải hung hăng trều sáp nơi kín đáo của đối phương mới có thể khiến cả hai đồng thời thích thú, chính là đối với Hứa Biên và Từ Nhược Thiên lại khác, vẫn có thể cảm thấy sung sướng lẫn thích thú như vậy, đồng thời hành động cực kì ôn nhu của anh cũng khiến cậu cảm động không thôi, trong đầu bất giác nghĩ rằng muốn cùng người này làm tình cả đời, như vậy có thể chứng kiến sự quan tâm trong từng động tác của anh, hoàn toàn không có điểm ham mê dục vọng.

Căn phòng hiện tại chỉ tràn ngập hơi thở gấp gáp của hai nam nhân đang trần trụi ôm sát lấy nhau, giữa khí trời mát mẻ tự nhiên lại khiến hai người trần ngập trong nóng bỏng, từng mồ hôi tích tụ trên vàng trán mỗi người, cơ hồ đã rơi vào trận ân ái nồng nhiệt.

Từ Nhược Thiên thuận tay đem mồ hôi trên vàng trán Hứa Biên lau sạch, ngẩng đầu nhẹ nhàng hôn lên môi anh, chủ động vươn đầu lưỡi tiến vào khoang miệng, bắt lấy đầu lưỡi anh dây dưa một hồi, động tác mặc dù có xen lẫn một chút vụng về, nhưng vẫn là làm kích thích cơn kích tình hiện tại của Hứa Biên, liền sau đó thuận theo cậu quán quít lấy đầu lưỡi đối phương

- Hứa Biên... có thể hay không, chỗ này của em.

Đặt bàn tay Hứa Biên chạm lên dương vật đang ngẩng đầu của mình, Từ Nhược Thiên hai mắt nhắm lệ cầu khẩn, động tác đưa tay anh xoa nắn tính khí nóng bỏng chính mình, gương mặt đỏ ửng nhìn anh. Hứa Biên không nói gì, đẩy tay Từ Nhược Thiên ra, tự giác vuốt ve hạ thân thô ráp của người nọ, ngón tay vô pháp trên đầu quy đầu bóng mượt của cậu.

- A... lại... lại nhanh một chút.

Tính khí bị động tác cọ xát va chạm đem lại khoái cảm cho Từ Nhược Thiên, cảm thấy lúc này thực rất nể phục Hứa Biên, cư nhiên có thể làm cho mình thích thú như vậy, cậu hiện tại rất muốn người này, không ngừng hôn môi anh đến không biết trời chẳng.

Hứa Biên một bên vừa di chuyển thất lưng, đem côn thịt chính mình ma sát mạnh mẽ bên trong động huyết, một bên vừa đưa tay an ủi tính khí của Từ Nhược Thiên, lại bị bộ dạng sung sướng của cậu làm cho khoái cảm dâng lên, phía dương vật bắt đầu run lẩy bẩy, mạnh mẽ bắn tinh dịch vào bên trong vách tường.

Điểm mẫn cảm bị tác động bởi những dòng chất lỏng nóng bỏng, khiến Từ Nhược Thiên rất nhanh bị kích thích, dương vật cũng theo đó cùng lúc phóng thích ra ngoài.

Cậu liều mạng thở hồng hộc nhìn Hứa Biên, đem đầu anh dựa vào lồng ngực mình, chậm rãi khép hai mắt lại, mệt mỏi đi vào giấc ngủ.

Sau trận giao hoan đầy mãnh liệt, Hứa Biên lúc bấy giờ mới phát giác chính mình vừa làm ra loại việc gì, tức tối tự chửi bản thân ngu xuẩn, cư nhiên lại đi làm tình với người mình không hề có tình cảm,

nghĩ lại thực sự khiến anh cảm thấy ghê tởm hoàn cảnh của mình, đầu óc bối rối tựa như muốn nổ tung.

Chậm rãi ngồi dậy, bước vào phòng tắm tẩy rửa cơ thể, Hứa Biên hưng hăng đưa tay chà xát hạ thân đang mềm nhũn của mình, vừa tức giận vừa thống khổ, không tự giác nhớ đến thiếu niên kia, rất nhanh dưới hạ bộ đã ngừng đầu, anh tựa đầu vào thành bồn tắm, một bên vừa an ủi dương vật vừa gọi tên thiếu niên, khóe mắt lại vô pháp rơi lệ, cắn chặt môi đè mạnh hạ thể.

- Aa. - Hứa Biên đau khổ rên một tiếng, cũng theo đó dòng tinh dịch bắn nhanh ra ngoài, từng giọt chất lỏng nổi lênh bênh trên mặt nước.

- Tiểu Tinh...

Ra khỏi phòng tắm, Hứa Biên mệt mỏi ngồi trên giường, trầm mặc một lúc sau đó mới để ý đến thân ảnh người đang nằm bên cạnh mình. Từ Nhược Thiên lần đầu tiên trải qua trận mây mưa lâu như vậy, cả gương mặt cư nhiên đều đỏ ửng cả lên, đôi môi khô khốc, cả người tựa như mềm nhũn bất lực nằm trên giường.

Hứa Biên thở dài, với tay lấy hộp khăn giấy lau đi tinh dịch lưu lại trên ngực người nọ, kê dưới đầu cậu thêm một chiếc gối mỏng, nhẹ nhàng đặt cậu nằm xuống.

Chăm chú quan sát Từ Nhược Thiên, ngón tay Hứa Biên nhất thời chạm lên mái tóc cậu, cử chỉ dịu dàng vuốt ve lấy nó, lau đi mồ hôi còn lưu lại tình cảnh ân ái ban nãy.

- Ân... Hứa Biên.

Nghe thấy Từ Nhược Thiên gọi mớ tên mình, Hứa Biên lúc này mới nghi hoặc đầy thắc mắc, trước đó người kia đã từng hỏi anh có nhớ cậu không, rốt cuộc mối quan hệ giữa anh và cậu trước kia là như thế nào, vì cái gì cậu lại thích anh, vì cái gì lại yêu anh. Trong chớp nhoáng Hứa Biên vô thức nhớ lại lời yêu cầu của Từ Nhược Lâm, ông chẳng hề biết được người kia yêu mình, cho nên mới dùng thủ đoạn ép anh cưới cậu. Nhưng là, Từ Nhược Thiên rốt cuộc vì sao lại có tình cảm với anh, rõ ràng tất cả đều phải có quá trình, không hề, chuyện anh và cậu đã từng gặp nhau là sự thật. Chuyện đó xảy ra khi nào? Ở đâu?

Nhân lúc Hứa Biên còn đang điên đầu nhớ lại, Từ Nhược Thiên đột nhiên xoay người ôm lấy cánh tay anh, miệng phát ra thanh âm ngáy nhẹ nhẹ, cảm giác giống như vừa tìm được điểm tựa vững chắc, liền an tâm ngủ say.

Hứa Biên ôn nhu mỉm cười, thuận theo nằm xuống bên cạnh cậu, đem cả người cậu ôm trọn vào trong lồng ngực, bàn tay vỗ về trên bả vai cậu, tựa như đang ru người kia ngủ vậy.

- Nếu như... cậu xuất hiện sớm hơn, liệu tôi có thể quên Tiểu Tinh mà yêu cậu không, Từ Nhược Thiên?

Bất giác mở miệng hỏi một câu, Hứa Biên đưa tay sờ lên gương mặt Từ Nhược Thiên, rồi di chuyển xuống đôi môi khô khốc của cậu, nhẹ nhàng vuốt ve. Anh trầm mặc nhìn cậu một lúc, chậm rãi ghé sát môi mình chạm lên môi cậu, nhắm hai mắt lại.

Hứa Biên phát hiện, môi của người nọ tuy không mềm mại như thiếu niên kia, cũng không thu hút bằng thiếu niên kia, đặc biệt hơn là khi hôn cậu cũng không thể cho anh một cảm giác rung động gì cả, bất quá ngược lại lại khiến anh nhận thức được nó rất quen

thuộc, quen thuộc đến mức không có cảm giác, lồng ngực cũng không đập rộn ràng. Vì cái gì lại như vậy? Hứa Biên tự hỏi chính mình, hận mình già đến nỗi không thể nhớ rõ đã từng chạm vào đôi môi này.

Suy nghĩ nhiều khiến đầu óc Hứa Biên rối tung cả lên, mệt mỏi nhắm mắt.

Tỉnh dậy cũng đã gần xế chiều, Từ Nhược Thiên cảm nhận lồng ngực ấm áp của ai đang kề sát mình, khóe miệng bất giác cong lên, thoải mái dụi đầu sát vào người kia. Qua một hồi lâu, liền lập tức nhớ ra chính mình ngủ lúc nào không hay, cậu sửng sốt mở lớn mắt, lại bắt gặp gương mặt của Hứa Biên ngay cận kề, đầu tự giác nhớ lại trận mây mưa trước đó, gương mặt theo bản năng đỏ ửng, cậu liền kích động kêu lớn một tiếng, đem chăn che kín đầu.

- Ân... chuyện gì vậy? - Hứa Biên cư nhiên bị làm cho thức giấc, nheo mày nhìn sang người kia đang che kín đầu, liền đưa tay muốn cởi bỏ tấm chăn kia ra, chính là cậu gắt gao giữ chặt lấy.

- Từ Nhược Thiên, cậu làm sao vậy?

Người trong chăn lắc lắc đầu, mãi không chịu cởi bỏ tấm chăn kia xuống

- Không thì mở chăn ra. - Hứa Biên một phen đưa tay giật lấy tấm chăn trên người Từ Nhược Thiên, còn chưa kịp nhìn thấy mặt cậu đã bị người kia tiếp tục lấy chăn trùm kín đầu.

- Không muốn, em xấu hổ lắm.

- Gì chứ? Cậu đâu còn là con nít. - Hứa Biên nực cười nhìn cậu, lắc đầu chịu thua.

- Mặc kệ em. Tại anh hết đây. - Từ Nhược Thiên đem chăn quấn quanh cơ thể, nhìn qua chẳng khác nhìn một tổ kén bướm vậy.

- Hảo a, là tại tôi. Mau cho tôi xem mặt cậu cái nào. - Hứa Biên bật cười thành tiếng, tiếp tục đưa tay muốn cởi tấm chăn kia, nhưng người nọ vẫn là một mực cứng đầu.

- Lát nữa tôi đưa cậu đi ăn bít tết, chịu không? - Hứa Biên thở dài, vươn tay xoa xoa đầu cậu, ôn nhu nói.

Qua một hồi lâu, người nọ mới có phản ứng, đem tấm chăn chậm rãi kéo xuống, để lộ đôi mắt to tròn đang chăm chăm nhìn mình. Từ Nhược Thiên mím mím môi, rút cuộc mới chịu ló mặt ra ngoài, bấu môi nhìn anh.

- Thật không?

- Thật. - Hứa Biên bị bộ dạng như ma sơ của cậu làm cho bật cười, gật đầu nói.

Từ Nhược Thiên tròn mắt quan sát Hứa Biên, khóe miệng khẽ cong lộ ra ý cười, liền lập tức chồm người dậy hôn nhanh lên má anh, nhanh như chớp phóng thẳng vào phòng tắm.

- Cảm ơn anh.

Hứa Biên cơ hồ vẫn chưa hết phát ngốc, đưa tay chạm lên bên má vừa bị Từ Nhược Thiên hôn lấy, ôn nhu mỉm cười.

HẾT CHƯƠNG 22

CHỈ LÀ ẢO GIÁC

Nhộng Hiền
www.dtv-ebook.com

Chương 23

Hứa Biên đưa tay chỉnh lại cổ áo sơ mi, ngẩng nhìn trong gương xem xét còn điểm nào thiếu sót không, cư nhiên lại để ý đến gương mặt của mình, như thế nào lại cảm thấy chính mình già dặn thế này, có phải hay không nên đến thời điểm nghỉ hưu rồi đi.

- Hứa Biên.

Còn đang suy nghĩ lung tung, phía sau đột nhiên có bàn tay ôm lấy thắt lưng mình, Hứa Biên đưa mắt nhìn Từ Nhược Thiên trong gương, trầm mặc một lúc rồi lên tiếng.

- Từ Nhược Thiên.

- Ân? - Từ Nhược Thiên đặt cằm lên bả vai anh, vui vẻ nói.

- Cậu nói xem, tôi có điểm gì lại khiến cậu yêu tôi nhiều như vậy, gương mặt? - Hứa Biên cũng không hiểu sao lại hỏi người kia như vậy, chẳng qua là thuận miệng nói, vốn dĩ, anh từ lâu cũng thắc mắc lý do vì sao cậu yêu anh đi.

- Hmm... Em thích con người của anh, anh vừa dịu dàng, vừa tốt bụng, tài giỏi, và còn, anh tuần nữa a.

- Gì chứ? Tôi dịu dàng?

- Phải a. Lúc bệnh em tái phát, anh đã uy em uống thuốc, còn đưa em tới bệnh viện, hôm nay em ngã bệnh, anh cũng chăm sóc cho em đấy thôi, không phải sao? - Từ Nhược Thiên nhún vai cười títt mắt, nhẹ nhàng hôn lên má Hứa Biên.

- Được rồi, cũng không còn sớm, đi thôi. - Hứa Biên bật cười thành tiếng, xoay người lại xoa lấy đầu Từ Nhược Thiên, ôm lấy bả vai cậu bước ra ngoài.

Từ Nhược Thiên thoải mái chăm chú nhìn Hứa Biên, liền đưa tay khoác lấy cánh tay anh, ngã đầu vào vai anh hạnh phúc mỉm cười.

Cũng không ngờ địa điểm chính là nhà hàng lần đó anh đã đưa cậu theo, Từ Nhược Thiên liền vui vẻ gọi món ăn, chống hai tay lên bàn mãi mê quan sát ngũ quan của người kia.

- Anh còn nhớ năm đó anh dẫn em tới đây ăn bít tết không?

- Tôi? Có chuyện đó sao? - Hứa Biên kinh ngạc một lúc, cau mày hỏi lại cậu.

- Có a. Anh vẫn chưa nhớ ra sao? - Từ Nhược Thiên ủnị khuất nhìn anh, trong nháy mắt có điểm tuyệt vọng.

- Thực xin lỗi. - Hứa Biên thở dài, nặng nề trả lời.

- Không sao, cũng không nhất thiết đâu, hiện tại chỉ cần anh ở bên cạnh em đối với em là đủ rồi. - Nói xong liền đặt tay trên bàn, ngoắc ngoắc ngón tay ý muốn nói anh đưa tay cho cậu.

Hứa Biên nhú mày khó hiểu, không hiểu cậu muốn làm gì, nhưng vẫn là thuận theo đưa tay ra. Từ Nhược Thiên hớn hờ cầm

lấy bàn tay anh, từ trong túi áo lấy ra chiếc nhẫn đeo vào ngón áp út của anh.

- Ngày đó anh không có mặt ở lễ cưới, cho nên em không có cơ hội đeo nó cho anh. Thế nào, đẹp chứ?

Hứa Biên ngây ngốc nhìn bàn tay mình, xoa xoa chiếc nhẫn trong tay, rĩ mi mắt xuống.

- Từ Nhược Thiên, cậu... không giận tôi sao?

- Giận? Giận chuyện gì? - Cậu tròn mắt nhìn anh, biểu tình khó hiểu, còn nghĩ rằng có phải hay không anh không thích chiếc nhẫn kia đi.- Ngày tôi không có mặt ở buổi lễ, cậu chẳng nhẽ... - Hứa Biên chính là đang mở miệng giải thích, cư nhiên ngay lúc này thân ảnh quen thuộc của người kia xuất hiện trước mắt, liền mở lớn hai mắt đầy kinh ngạc.

- Tiểu Tinh.

- Ba ba, thật tốt quá, không ngờ lại gặp hai người ở đây. - Thiếu niên tay trong tay một nam nhân cao lớn, nhìn thấy phụ thân liền hạnh phúc mỉm cười.

- Tiểu Tinh, em như thế nào lại tới đây, đi cùng bạn sao? - Từ Nhược Thiên phấn khởi nhìn thiếu niên xinh đẹp kia, lại để ý bên cạnh y còn có một nam nhân lạ mặt vô cùng anh tuấn, liền cười tà nháy mắt với y.

- A, anh ấy... - Hứa Tinh cư nhiên đỏ mặt ngẩng đầu nhìn nam nhân, còn chưa kịp trả lời đã bị hắn đột ngột mở miệng.

- Tôi là bạn trai của em ấy, Gia Trình.

Hứa Biên nghe đến đây chỉ có trằm mặt một chỗ, tâm tình không được tốt lắm, ngược lại Từ Nhược Thiên một phen làm cho kinh ngạc, lập tức nhiệt tình đứng dậy, kéo ghế bước sang chỗ Hứa Biên.

- Tiện thể có hai đứa ở đây, không bằng ngồi cùng nhau cho vui.

- Vậy, Tiểu Tinh không khách sáo.

Hứa Biên cư nhiên bị hành động kia của Từ Nhược Thiên khiến cho bức dọc, lại để ý thấy thiếu niên mãi chăm chú nhìn mình, liền miễn cưỡng nở nụ cười, quan tâm hỏi han.

- Đạo này hai đứa thế nào rồi?

- Cũng tốt, anh Trình cũng tìm được công việc ổn định rồi ạ. - Hứa Tinh ngại ngùng nhìn hai người, nhỏ giọng nói.

- Vậy sao? Việc học của con vẫn tốt?

- Dạ vâng. Ba ba không cần lo.

Hứa Tinh nhìn Từ Nhược Thiên và Hứa Biên, trong đầu liền nhớ ra buổi lễ cưới ngày hôm đó, cũng không dám nhắc đến, sợ rằng cậu sẽ lại buồn, điều muốn nói lập tức nuốt vào bụng, mỉm cười hướng cậu nói.

- Anh Thiên, em nghe nói hai người sắp tổ chức lại lễ cưới, có phải không?

- Đúng a, lần này ông của anh sẽ có mặt, hai đứa nhớ tới nha. Lần trước thực xin lỗi mọi người.... - Từ Nhược Thiên kì thực cũng không quan trọng vấn đề trước đó nữa, hiện tại chỉ cần Hứa Biên đang ở cạnh cậu, như vậy đối với cậu đã tốt rồi.

- Không sao không sao, Tiểu Tinh chỉ cần hai người hạnh phúc là được rồi.

Từ Nhược Thiên vừa nghe thiếu niên dứt lời, liền hạnh phúc quay sang nhìn Hứa Biên, thuận tay khoác lấy cánh tay anh, cười tủm tỉm nói.

- Cảm ơn em.

Hứa Biên một bên lén lút hừ lạnh, nhìn sang phía Hứa Tinh đang cười nói cùng Gia Trình, thâm tâm lại luôn nhắc nhở chính mình không được làm vậy, hiện tại không phải anh đang cố gắng quên đi tình cảm với y sao, như thế nào hôm nay lại gặp y ngay lúc này chứ, còn trong tình trạng bốn người ngồi cùng bàn đi.

- Ba ba... ba ba. - Phát hiện Hứa Biên từ nãy đến giờ đang chăm chú nhìn mình, Hứa Tinh ngơ ngác gọi anh.

- Ân? - Ba ba làm sao vậy? Không khỏe chỗ nào sao?

- Không sao. Hai đứa ăn gì để ba ba gọi món luôn. - Hứa Biên khôi phục lại tinh thần, gượng cười nói.

- Bít tết như hai người được rồi. - Gia Trình tiện thể lên tiếng.

- Hảo.

Hứa Biên theo bản năng đẩy nhẹ tay Từ Nhược Thiên ra, kêu phục vụ tới gọi món. Cự nhiên bị anh đột ngột buông tay mình ra, cậu có chút kinh ngạc, sau đó để ý còn có Hứa Tinh và Gia Trình bên cạnh, cũng chỉ cười cười cho qua, tiếp tục hăng hái trò chuyện với thiếu niên.

- Tiểu Tinh cũng sắp vào Đại Học rồi có phải không? Dự định sẽ thi vào trường nào đây?

- Tiểu Tinh dự định thi cả hai ngành Y và Quản lý, bất quá... - Còn chưa kịp nói xong, Gia Trình đã ngắt lời y.

- Em tuyệt đối phải theo ngành Quản lý, không phải đã hứa với anh sẽ làm việc cùng anh sao?

- Tiểu Tinh... chỉ nói vậy thôi, Tiểu Tinh vẫn bên cạnh anh Trình mà. W.e.b.T.r.u.y.e.n.O.n.l.i.n.e.c.o.m

Từ Nhược Thiên bị tình cảnh trước mắt không khỏi nổi lòng ganh tị, liền bật cười thành tiếng.

- Ai nha, cậu thực biết cách giữ người yêu nga, anh ganh tị với hai đứa đó a.

- Không... không phải anh và ba ba cũng như vậy sao? - Hứa Tinh then thùng cúi đầu, nhỏ giọng nói.

Từ Nhược Thiên đưa tay khoác lấy cánh tay Hứa Biên, biểu tình nể phục hướng anh vui vẻ nói.

- Ha ha, phải a. Hứa Biên, anh xem, chúng nó còn trẻ mà đã lãng mạn như vậy rồi...

Chính là còn chưa kịp dứt lời, Hứa Biên đột nhiên đứng phắt dậy, cả gương mặt tối sầm, không nói lời nào đã hùng hổ bước vào phòng vệ sinh.

Cả Hứa Tinh và Từ Nhược Thiên đều ngây ngốc không hiểu chuyện gì đang xảy ra, cậu nhất thời cắn chặt răng, trong đầu tự hỏi

không biết mình đã làm chuyện gì sai rồi đi.

- Để Tiểu Tinh xem ba ba thế nào? - Hứa Tinh vội vã đứng dậy, bộ dạng ăn năn nhìn Từ Nhược Thiên, lập tức chạy đi.

Từ Nhược Thiên vẫn là chết lặng tại chỗ, sau nhớ tới còn có Gia Trình bên cạnh, liền hướng hân cười cười.

- Thực ngại quá, làm hai người khó xử rồi.

Gia Trình trầm mặc nhìn Từ Nhược Thiên một lúc, rốt cuộc mới thở dài mở miệng.

- Anh không cần miễn cưỡng như vậy đâu.

- Hả? - Cậu không hiểu ý tứ của hân, ngây ngốc nhìn hân.

- Lần đó ở lễ cưới chú Biên vốn dĩ không đến là vì Tiểu Tinh, em ấy phải nhập viện.

- Chuyện đó tôi có biết. - Từ Nhược Thiên gượng gạo mỉm cười, ủ rũ thở dài.

- Vậy anh làm thế nào vẫn thản nhiên vui vẻ như vậy? - Gia Trình cau mày nhìn cậu, thanh âm trầm thấp hỏi.

- Không phải, vốn dĩ chuyện gia đình vẫn là quan trọng hơn mà. Hứa Biên cũng đã nói với tôi sẽ tổ chức lại lễ cưới rồi, tôi cũng không để ý nhiều. - Từ Nhược Thiên cười ha hả xoa tay, sau cùng vẫn là đưa tay chống lên cằm, chán nản gắp miếng bít tết to tướng cho vào miệng, nhai ngấu nghiến.

- Hắc... anh có điểm rất giống Tiểu Tinh nhà tôi, bất quá, so với em ấy kiên cường hơn nhiều. - Gia Trình bị bộ dạng kia của cậu làm

cho bật cười, chẳng trách một người khó tính như Hứa Biên lại có thể cười cậu đi.

- Thôi đi, tôi biết cậu đang muốn làm tôi vui mà. - Từ Nhược Thiên bĩu bĩu môi, hướng Gia Trình mỉm cười, lại ngấm ngấm nhìn xung quanh xem xét, hớn hờ ngồi bật dậy nhiệt tình hỏi.

- Phải rồi, kể cho tôi nghe chuyện tình cảm của cậu và Tiểu Tinh đi, tôi rất tò mò a.

- Không thích. - Gia Trình thẳng thắn tuyên bố.

- Gì chứ? Cậu a, hmm... rất lạnh lùng, làm thế nào có thể cậu dẫn được một đứa trẻ đáng yêu như Tiểu Tinh chứ, có lẽ nào, cậu rất hay bắt nạt em ấy? - Từ Nhược Thiên một bên quan sát Gia Trình, đưa tay lên cảm nghiệm tức xem xét, cười khẩy nói.

- Anh biết rồi còn tò mò làm gì? - Ha ha, vậy là tôi đoán đúng đi. - Từ Nhược Thiên một bên cười ha hả, cứ nhiên khiến Gia Trình cũng bất mãn lắc đầu, thuận theo cậu mỉm cười.

Cứ nhiên chính là tình cảnh kia đập thẳng vào mắt Hứa Biên, không tự giác cảm thấy lồng ngực chính mình thập phần khó chịu, Từ Nhược Thiên, thì ra ngoài anh ra cậu cũng có thể cười vui vẻ với người khác như vậy.

HẾT CHƯƠNG 23

CHỈ LÀ ẢO GIÁC

Nhộng Hiên
www.dtv-ebook.com

Chương 24

Đẩy cửa phòng tắm bước vào, tới trước bồn rửa mặt, Hứa Biên chống hai tay lên bồn, nhắm hai mắt thở dài một tiếng, liền bật vòi nước, chậm rãi rửa mặt. Cự nhiên lúc này Hứa Tinh đột nhiên tiến vào, bộ dạng lo lắng thấp thỏm nhìn anh, sau một hồi mới nhỏ giọng lên tiếng.

- Ba ba... không sao chứ?

Bị thanh âm trong trẻo truyền đến bên tai, Hứa Biên vội vã ngừng đầu, phát hiện thiếu niên kia đã đứng ngay trước cửa, hạ mi mắt, anh miễn cưỡng mỉm cười, bước tới nhẹ nhàng vỗ vai y.

- Không sao, chỉ là hơi mệt một chút.

- Ba ba là bị cảm mạo sao? - Hứa Tinh vừa nghe lập tức đưa tay chạm lên bên gò má anh, cảm nhận hơi nóng chạm vào da thịt, liền sốt ruột nói.

- Cũng đã uống thuốc rồi, hiện tại đã đỡ hơn nhiều, cảm ơn con.

- Ba ba... có phải hay không, ba ba bị áp lực công việc?

Bị thiếu niên đột ngột hỏi như vậy, Hứa Biên chỉ có lắc đầu phủ nhận, liền nhẹ nhàng ôm Hứa Tinh vào lòng, vỗ nhẹ lưng y trấn an.

- Công việc khi nào chẳng bận rộn, bất quá hiện tại không phải ba ba đang sống cùng anh Thiên sao, đương nhiên phải quan tâm anh ấy nhiều hơn rồi, công việc ba ba sẽ cân nhắc lại.

- Dạ vâng. - Hứa Tinh chỉ có thể mỉm cười an tâm, chậm rãi buông anh ra, liền nắm lấy bàn tay to lớn của anh, vui vẻ mở miệng.

- Vậy... chúng ta cùng nhau dùng bữa đi, đã lâu rồi Tiểu Tinh không được ăn cùng với baba, thực sự rất nhớ a.

- Hảo, Tiểu Tinh ngoan. - Hứa Biên bật cười thành tiếng, nhẹ đưa tay xoa mái tóc thiếu niên, liền cùng y bước ra ngoài.

Chính là còn chưa kịp đi tới chỗ ngồi, cư nhiên trước mắt lại bắt gặp hình ảnh của Từ Nhược Thiên đang vui vẻ cười nói với Gia Trình, không tự giác liền dừng cước bộ, bộ dạng thất thần chăm chú quan sát nụ cười thuần khiết kia của cậu, cảm thấy trong lòng có điểm mất mát

- Ba ba... đã xảy ra chuyện gì? - Phát hiện Hứa Biên đang ngây ngốc nhìn về phía trước, Hứa Tinh không hiểu sự tình thế nào, tròn xoe mắt nhìn chăm chăm vào anh, ngây ngô hỏi.

- A? Không có gì, đi thôi.

Từ Nhược Thiên nhân lúc còn đang chăm chú nói chuyện với Gia Trình, cư nhiên không hiểu vì sao cảm thấy lòng ngực nóng như lửa đốt, liền cau chặt mày, đưa tay vỗ mạnh lấy ngực mình, một hồi đột nhiên một cổ đau thắt kéo đến, hô hấp thực phần khó khăn, lập tức nắm chặt cạnh bàn, liền mạng thở dốc.

- Anh... Anh làm sao vậy? - Gia Trình bị tình cảnh kia cơ hồ làm cho sửng sốt, liền đẩy đẩy bàn tay Từ Nhược Thiên, sốt ruột hỏi.

- Khó ... thờ... tôi quên mang theo thuốc. - Vừa dứt lời, cả cơ thể liền ngã quỵ trên nền đất, bộ dạng chật vật cực kì khó khăn.

- Anh Thiên! - Hấn vội bước tới đỡ cậu ngồi dậy, khẩn trương đưa mắt nhìn xung quanh.

Hứa Biên vừa lúc tới nơi đã thấy Từ Nhược Thiên đang suy yếu trong lòng ngực Gia Trình, ngay tức khắc kinh hoảng đẩy hấn ra, vỗ nhẹ mặt cậu lo sợ hỏi.- Từ Nhược Thiên, cậu làm sao rồi?

- Em... - Còn chưa kịp mở lời, đau đớn rất nhanh kéo đến dữ dội, liền đưa tay điên cuồng vỗ mạnh lên ngực mình. Hứa Biên trong tức khắc nhớ ra điều gì, cao giọng hướng Hứa Tinh ra lệnh.

- Trong túi áo khoác ba ba có hộp thuốc, mau lấy giúp ba ba.

Hứa Tinh chính là còn chưa hết hoảng hồn, bộ dạng hấp tấp lục tung cả túi áo khoác của Hứa Biên đặt trên ghế, khẩn trương chạy tới hộp thuốc đưa tận tay anh, sợ hãi nắm chặt góc lấy áo Gia Trình.

Từ Nhược Thiên tuy vẫn còn đang trong tình trạng bất lực, nhưng trước mắt vẫn là nhìn rõ gương mặt đầy hốt hoảng của Hứa Biên, trong đầu tự khắc nghĩ, đây là lần đầu tiên cậu chứng kiến biểu tình của anh như vậy, quả nhiên cậu đối với anh vẫn còn có địa vị quan trọng, trong lòng vô pháp cảm thấy ảm áp.

Hứa Biên rất nhanh đem hai viên thuốc bỏ vào miệng Từ Nhược Thiên, thuận tay lấy ly nước trên bàn tu một hơi vào miệng, liền cúi xuống uy cậu uống thuốc, đem toàn bộ lượng nước trôi xuống yết hầu người kia.

Đợi cậu hô hấp rồi cuộc ổn định, nhẹ nhàng buông cậu ra, cũng không màng đến bao nhiêu ánh mắt tò mò cùng kinh ngạc của mọi

người xung quanh, chạm tay lên gương mặt tái nhợt của cậu, thanh âm ôn nhu hỏi.

- Không sao chứ? Có cần tới bệnh viện không?

Vàng trán toát mồ hôi lạnh, Từ Nhược Thiên hạnh phúc mỉm cười, thanh âm phát ra có điểm khàn khàn.

- Thì ra em đối với anh rất quan trọng nha, cứ nhiên lại mang theo thuốc bỏ trong áo khoác, nếu vậy lần sau em sẽ thường xuyên không mang thuốc rồi.

- Cậu... cậu có bị ngu không? Còn dám nói những lời như thế? - Hứa Biên tức tối quát lớn, vẫn giữ nguyên tư thế ôm chặt lấy cậu.

- Anh Thiên, anh vừa rồi là đau tim sao? Anh có bệnh? - Hứa Tinh giúp anh đỡ Từ Nhược Thiên ngồi dậy, nhẹ nhàng đặt cậu lên ghế, thuận tay đưa khăn ướt giúp cậu lau mồ hôi trên trán.

- Anh... thực ra anh mang bệnh đau tim từ nhỏ rồi, chẳng qua chỉ là giai đoạn đầu, không phải bệnh nặng, thỉnh thoảng mới tái phát, ai ngờ hôm nay nó lại nổi cơn chứ, thực không ngoạn tí nào. Ha ha. - Từ Nhược Thiên cảm động đưa tay xoa đầu thiếu niên, cười ha hả an ủi y.

Hứa Biên trừng mắt nhìn cậu, người kia rốt cuộc khi nào mới tỉnh ngộ hoàn cảnh hiện tại của mình đi, thực sự cứ mỗi ngày nhìn thấy nụ cười kia của cậu cảm thấy cũng không ổn chút nào.

- Cậu cười cái gì? - Lại không ngờ nổi điên hướng cậu gằn giọng.

- Anh lo lắng cho em sao? Đừng cau có như vậy chứ, anh xem, Tiểu Tinh đang ganh tị đó a. - Từ Nhược Thiên cười tà khoát lấy

cánh tay Hứa Biên, không để ý sắc mặt Hứa Biên tối sầm tựa như muốn sinh khí.

- Chú ấy là muốn tốt cho anh, anh biết mình mang bệnh thì phải luôn thận trọng. Cũng may là chú ấy mang theo thuốc, nếu không thì anh tính làm sao? - Gia Trình thở dài, chán nản lạnh lùng nói.

- Xin lỗi mọi người. - Cậu ủ rũ cuối đầu, gương mặt lén lút quan sát biểu tình của Hứa Biên, thanh âm nhỏ như muỗi kêu.

- Anh Thiên, anh nên về nhà nghỉ ngơi thì tốt hơn. Bữa tối này, xem như lần khác chúng ta cùng dùng bữa vậy... Sức khỏe của anh vẫn là quan trọng. - Hứa Tinh một bên nắm lấy tay Từ Nhược Thiên, lo lắng nói.

- Không... không cần. Anh không sao...

- Đừng nhiều lời, tôi đưa cậu về. Hai người cứ dùng bữa, Tiểu Tinh, ba ba về trước. - Còn chưa chờ Từ Nhược Thiên phản ứng, Hứa Biên đã kéo cổ tay cậu bước ra ngoài.

Từ Nhược Thiên im lặng lẽo đẽo đi sát Hứa Biên, không hiểu rõ cuộc anh vì chuyện gì mà sinh khí, liền nhỏ giọng hướng anh hỏi.

- Hứa Biên... anh hôm nay làm sao vậy?

Đi đến bãi đậu xe, Hứa Biên mới chịu buông tay Từ Nhược Thiên, xoay người đối diện với cậu, nghiêm nghị tuyên bố

- Không làm sao cả. Cậu không khỏe, tôi đương nhiên có trách nhiệm đưa cậu về.

- Nói vậy, có nghĩa là.. anh đang lo lắng cho em, có phải không? - Vẫn luôn là nụ cười ấy, Từ Nhược Thiên vòng tay ôm chặt cổ Hứa Biên, vui vẻ nói.

- Sao cũng được.

- Anh a, còn biết ngại ngùng nha. Bây giờ em mới biết, anh là người không thích nói thẳng, chỉ biết quan tâm từ đáy lòng, rất có thể, nếu như anh đang yêu một ai đó, hẳn sẽ giữ im lặng, bất quá vẫn là luôn dõi theo người kia, có phải không? - Từ Nhược Thiên chẳng qua muốn ám chỉ "người kia" chính là mình, tâm tình phần khởi hôn lên môi anh.

Hứa Biên vừa nghe đến đây cơ hồ làm cho kinh ngạc, yêu một người, luôn dõi theo người nọ, có phải hay không chính là thiếu niên kia. Anh hiện tại mới phát giác, nếu như Từ Nhược Thiên không đột ngột ngã bệnh, không chùng suốt cả buổi tối hôm nay bản thân không biết với đối mặt với Hứa Tinh y như thế nào, ban nãy ở phòng vệ sinh, chính anh cũng đã cố gắng kìm chế bản thân, sợ rằng trong lòng luôn nhung nhớ đến thiếu niên liền tức khắc khống chế y mà ôm hôn rồi.

Nhớ đến người kia vẫn còn đang lưu luyến nhìn mình, Hứa Biên liền đưa tay nắm chặt bả vai Từ Nhược Thiên, không tự giác cúi đầu hôn môi cậu, một phen ôm cậu dựa vào xe ô tô, mãnh liệt mút lấy đôi môi ướt át.

HẾT CHƯƠNG 23

- Từ Nhược Thiên, cậu làm sao rồi?

- Em... - Còn chưa kịp mở lời, đau đớn rất nhanh kéo đến dữ dội, liền đưa tay điên cuồng vỗ mạnh lên ngực mình. Hứa Biên trong tức khắc nhớ ra điều gì, cao giọng hướng Hứa Tinh ra lệnh.

- Trong túi áo khoác ba ba có hộp thuốc, mau lấy giúp ba ba.

Hứa Tinh chính là còn chưa hết hoảng hồn, bộ dạng hấp tấp lục tung cả túi áo khoác của Hứa Biên đặt trên ghế, khẩn trương chạy tới hộp thuốc đưa tận tay anh, sợ hãi nắm chặt góc lấy áo Gia Trình.

Từ Nhược Thiên tuy vẫn còn đang trong tình trạng bất lực, nhưng trước mắt vẫn là nhìn rõ gương mặt đầy hốt hoảng của Hứa Biên, trong đầu tự khắc nghĩ, đây là lần đầu tiên cậu chứng kiến biểu tình của anh như vậy, quả nhiên cậu đối với anh vẫn còn có địa vị quan trọng, trong lòng vô pháp cảm thấy ấm áp.

Hứa Biên rất nhanh đem hai viên thuốc bỏ vào miệng Từ Nhược Thiên, thuận tay lấy ly nước trên bàn tu một hơi vào miệng, liền cúi xuống uy cậu uống thuốc, đem toàn bộ lượng nước trôi xuống yết hầu người kia.

Đợi cậu hô hấp rồi cuộc ổn định, nhẹ nhàng buông cậu ra, cũng không màng đến bao nhiêu ánh mắt tò mò cùng kinh ngạc của mọi người xung quanh, chạm tay lên gương mặt tái nhợt của cậu, thanh âm ôn nhu hỏi.

- Không sao chứ? Có cần tới bệnh viện không?

Vàng trán toát mồ hôi lạnh, Từ Nhược Thiên hạnh phúc mỉm cười, thanh âm phát ra có điểm khàn khàn.

- Thì ra em đối với anh rất quan trọng nha, cứ nhiên lại mang theo thuốc bỏ trong áo khoác, nếu vậy lần sau em sẽ thường xuyên

không mang thuốc rồi.

- Cậu... cậu có bị ngu không? Còn dám nói những lời như thế? - Hứa Biên tức tối quát lớn, vẫn giữ nguyên tư thế ôm chặt lấy cậu.

- Anh Thiên, anh vừa rồi là đau tim sao? Anh có bệnh? - Hứa Tinh giúp anh đỡ Từ Nhược Thiên ngồi dậy, nhẹ nhàng đặt cậu lên ghế, thuận tay đưa khăn ướt giúp cậu lau mồ hôi trên trán.

- Anh... thực ra anh mang bệnh đau tim từ nhỏ rồi, chẳng qua chỉ là giai đoạn đầu, không phải bệnh nặng, thỉnh thoảng mới tái phát, ai ngờ hôm nay nó lại nổi cơn chứ, thực không ngoạn tí nào. Ha ha. - Từ Nhược Thiên cảm động đưa tay xoa đầu thiếu niên, cười ha hả an ủi y.

Hứa Biên trừng mắt nhìn cậu, người kia rốt cuộc khi nào mới tỉnh ngộ hoàn cảnh hiện tại của mình đi, thực sự cứ mỗi ngày nhìn thấy nụ cười kia của cậu cảm thấy cũng không ổn chút nào.

- Cậu cười cái gì? - Lại không ngờ nổi điên hướng cậu gằn giọng.

- Anh lo lắng cho em sao? Đừng cau có như vậy chứ, anh xem, Tiểu Tinh đang ganh tị đó a. - Từ Nhược Thiên cười tà khoác lấy cánh tay Hứa Biên, không để ý sắc mặt Hứa Biên tối sầm tựa như muốn sinh khí.

- Chú ấy là muốn tốt cho anh, anh biết mình mang bệnh thì phải luôn thận trọng. Cũng may là chú ấy mang theo thuốc, nếu không thì anh tính làm sao? - Gia Trình thở dài, chán nản lạnh lùng nói.

- Xin lỗi mọi người. - Cậu ỉu rĩ cuối đầu, gương mặt lén lút quan sát biểu tình của Hứa Biên, thanh âm nhỏ như muỗi kêu.

- Anh Thiên, anh nên về nhà nghỉ ngơi thì tốt hơn. Bữa tối này, xem như lần khác chúng ta cùng dùng bữa vậy... Sức khỏe của anh vẫn là quan trọng. - Hứa Tinh một bên nắm lấy tay Từ Nhược Thiên, lo lắng nói.

- Không... không cần. Anh không sao... Bạn đang ❖

- Đừng nhiều lời, tôi đưa cậu về. Hai người cứ dùng bữa, Tiểu Tinh, ba ba về trước. - Còn chưa chờ Từ Nhược Thiên phản ứng, Hứa Biên đã kéo cổ tay cậu bước ra ngoài.

Từ Nhược Thiên im lặng lẽo đẽo đi sát Hứa Biên, không hiểu rõ cuộc anh vì chuyện gì mà sinh khí, liền nhỏ giọng hướng anh hỏi.

- Hứa Biên... anh hôm nay làm sao vậy?

Đi đến bãi đậu xe, Hứa Biên mới chịu buông tay Từ Nhược Thiên, xoay người đối diện với cậu, nghiêm nghị tuyên bố

- Không làm sao cả. Cậu không khỏe, tôi đương nhiên có trách nhiệm đưa cậu về.

- Nói vậy, có nghĩa là.. anh đang lo lắng cho em, có phải không? - Vẫn luôn là nụ cười ấy, Từ Nhược Thiên vòng tay ôm chặt cổ Hứa Biên, vui vẻ nói.

- Sao cũng được.

- Anh a, còn biết ngại ngùng nha. Bây giờ em mới biết, anh là người không thích nói thẳng, chỉ biết quan tâm từ đáy lòng, rất có thể, nếu như anh đang yêu một ai đó, hẳn sẽ giữ im lặng, bất quá vẫn là luôn dõi theo người kia, có phải không? - Từ Nhược Thiên

chẳng qua muốn ám chỉ "người kia" chính là mình, tâm tình phấn khởi hôn lên môi anh.

Hứa Biên vừa nghe đến đây cơ hồ làm cho kinh ngạc, yêu một người, luôn dõi theo người nọ, có phải hay không chính là thiếu niên kia. Anh hiện tại mới phát giác, nếu như Từ Nhược Thiên không đột ngột ngã bệnh, không chùng suốt cả buổi tối hôm nay bản thân không biết với đối mặt với Hứa Tinh y như thế nào, ban nãy ở phòng vệ sinh, chính anh cũng đã cố gắng kìm chế bản thân, sợ rằng trong lòng luôn nhung nhớ đến thiếu niên liền tức khắc khống chế y mà ôm hôn rồi.

Nhớ đến người kia vẫn còn đang lưu luyến nhìn mình, Hứa Biên liền đưa tay nắm chặt bả vai Từ Nhược Thiên, không tự giác cúi đầu hôn môi cậu, một phen ôm cậu dựa vào xe ô tô, mãnh liệt mút lấy đôi môi ướt át.

HẾT CHƯƠNG 24

CHỈ LÀ ẢO GIÁC

Nhộng Hiền
www.dtv-ebook.com

Chương 25

Từ Nhược Thiên vươn tay ôm lấy thắt lưng Hứa Biên, mân mê vuốt ve tấm lưng rộng lớn, một bên nhắm hai mắt đáp lại nụ hôn của anh. Môi Hứa Biên bá đạo áp sát môi cậu, cuồng loạn mút lấy nơi mềm mại màu đỏ hồng, đầu lưỡi thỉnh thoảng vươn lên liếm lên môi Từ Nhược Thiên, lại đột nhiên rút về, cắn nhẹ lên môi dưới.

- A... Hứa... Hứa Biên. - Từ Nhược Thiên đỏ mặt buông Hứa Biên, thở hồng hộc e thẹn nhìn anh, ánh mắt mông lung vì ham mê mà rung động.

- Anh là... không định làm ở đây chứ? - Từng lời nói phát ra có điểm ngượng ngùng, nhưng trong thâm tâm lại vô cùng thích thú, bộ dạng như đứa trẻ tròn mắt nhìn Hứa Biên.

Hứa Biên cũng không rõ mình đang làm loại chuyện gì, chỉ là cảm thấy vừa tức giận vừa bối rối, nghĩ đến hình ảnh của thiếu niên kia, làm anh không cách nào bình tĩnh. Mà mỗi lần như vậy, chỉ cần một hành động nhỏ nhoi của Từ Nhược Thiên, cư nhiên lại muốn con người này đem mình thôi nghĩ đến ý, anh bấy giờ mới phát giác, cậu là người có thể giúp anh chấm dứt nghĩ về thiếu niên kia.

- Làm sao? Cậu có ý kiến?

Từ Nhược Thiên vừa nghe đến đây liền thẹn đến đỏ mặt, chỉ biết cúi đầu im lặng, bàn tay vẫn ở vị trí ôm lấy thắt lưng Hứa Biên. Một lát, Hứa Biên một phen kéo cậu sát vào lồng ngực mình, gương mặt

người nọ lúc này ngay cận kề, mũi hai người chạm vào nhau, khiến Từ Nhược Thiên một chút cũng không dám thở mạnh, đôi mắt to tròn nhìn thẳng vào mắt anh.

- Hứa Biên... như vậy kì lắm. - Thanh âm cực kì run rẩy, Từ Nhược Thiên không dám đối mặt với Hứa Biên, vẫn cứ nhắm nghiền hai mắt, lại cảm nhận có một đôi môi đang chạm lên sống mũi mình, cậu không nhin được rung mình một cái.

- Từ Nhược Thiên... cậu có biết đối với tôi cậu kì lạ đến mức nào không? - Hứa Biên an tĩnh khép hai mắt, cánh môi chạm rã di chuyển lên mũi Từ Nhược Thiên, rồi hôn nhẹ lên đôi mắt đang nhắm nghiền của cậu, có cảm giác lông mi người nọ không ngừng rung động, cọ lên môi mình ngứa ngáy, cư nhiên lại khiến bản thân tăng thêm sự kích thích.

- Kì lạ... Kì lạ chỗ nào chứ... ân. - Từ Nhược Thiên vo chặt áo khoác Hứa Biên, chính là hơi thở nóng hổi của anh liên tục hạ xuống tứ phía trên gương mặt cậu, quả nhiên cũng làm hô hấp chính mình một lúc khó khăn.

Hứa Biên cúi đầu cắn lên vành tai Từ Nhược Thiên, ghé sát tai cậu nặng nề thở dốc.

- Chính là... luôn làm đầu óc tôi trống rỗng, không còn nghĩ đến người khác nữa, cậu có biết không? - Rồi cúi đầu hôn lên cổ cậu, cổ tình tạo ra thanh âm nháp nháp đầy dâm mỹ.

- A... Hứa Biên, không cần. - Từ Nhược Thiên đưa tay giữ lấy đầu Hứa Biên, ngẩng đầu cắn chặt môi dưới, lo sợ nhìn xung quanh một thời điểm nào đó sẽ có người xuất hiện.

- Thế tại sao cậu lại có phản ứng? Ân? - Hứa Biên đưa tay chạm xuống hạ khớp của Từ Nhược Thiên, nơi kia bị vật thể cương cứng căng cả đáy quần, liền nhin không được vuốt ve đáy quần cậu, nháy mắt thâm thúy quan sát biểu cảm của cậu.- Không phải... nó... nó tự ngẩng đầu, em không biết a. - Từ Nhược Thiên xấu hổ đưa tay che lấy mặt, kịch liệt lắc đầu phủ nhận, lại không nhận ra bộ dạng lúc này của cậu khiến Hứa Biên buồn cười thế nào.

- Hắc. Cậu thật đáng yêu. - Hứa Biên ôn nhu bật cười, một phen đem hai cổ tay Từ Nhược Thiên ôm lấy cổ mình, cả gương mặt đỏ như trái cà chua hiện lên trước mắt.

- Anh đừng trêu em. - Cậu then đến hai mắt rưng rưng nhìn anh, đôi môi giật giật rõ đáng yêu.

- Cậu, làm tôi nhớ đến một người. - Hứa Biên đưa tay chạm lên gò má Từ Nhược Thiên, nhẹ nhàng hôn lên đôi môi cậu.

- Ừm... ngô. - Từ Nhược Thiên nhắm chặt hai mắt, hai tay đặt trước ngực Hứa Biên bất động, một lát lại bị anh xoa nắn lấy vật thể hình trụ giấu trong quần mình, cậu hoảng hốt kêu lên một tiếng nho nhỏ, nước mắt e then rơi xuống.

Một bàn tay ở sau lưng cậu vuốt ve, rồi nhấc cao áo cậu lên, bàn tay vói vào bên trong vuốt ve tấm lưng trơn mượt không tí vết. Từ Nhược Thiên khó khăn phản ứng, bị đôi môi Hứa Biên không ngừng tra tấn môi mình, không tự giác liền hé miệng ra, Hứa Biên rất nhanh đưa lưỡi tiến vào bên trong, bắt lấy lưỡi cậu lượn một vòng, hai vòng.

Phút chốc, cảm thấy phía dưới có điểm lạnh lạnh, Từ Nhược Thiên một phen kinh hãi, phát hiện quần mình từ khi nào đã bị Hứa

Biên kéo xuống, hai cánh mông lập tức lộ ra ngoài. Còn chưa kịp đẩy anh ra, bàn tay Hứa Biên đã đột ngột xoa nắn mông mình, Từ Nhược Thiên rốt cuộc hoảng sợ, không ngừng ra sức giãy dụa.

- Không cần... không cần a. - Buông môi Hứa Biên, cậu sợ hãi kéo cánh tay anh, miệng phát ra thanh âm nức nở. Chính là bàn tay người nọ vẫn gắt gao đặt trên mông mình, thậm chí còn nổi hứng bóp lấy phần thịt mềm mại, Từ Nhược Thiên nhịn không được kêu khóc, liều mạng muốn kéo quần mình lên.

- Đừng động. - Hứa Biên vẫn là không chịu buông tha, nâng cằm Từ Nhược Thiên tiếp tục hôn môi cậu, bàn tay dùng lực nắm chặt cổ tay cậu, không cho phép cậu hành động bậy bạ.

Quần rốt cuộc bị tuột xuống đầu gối, quần lót cũng bị kéo xuống theo, Từ Nhược Thiên rốt cuộc sợ đến phát khóc, ở trong khoang miệng Hứa Biên nức nở.

- Không muốn... Sẽ có người thấy.

- Hôm nay bữa tối cũng khá tuyệt đấy, cảm ơn anh. - Thanh âm từ phía xa truyền đến tai, Từ Nhược Thiên cả kinh mở lớn mắt, khẩn trương nhìn quanh tìm kiếm thanh âm kia, lại không ngăn được nước mắt rơi xuống, rốt cuộc khóc thành tiếng.

- Dừng lại... Hứa Biên, có người...

Hứa Biên ngừng động tác, nhanh tay mở khóa xe, mở cửa xe, ôm Từ Nhược Thiên ngồi vào ghế sau, đóng sầm cửa xe lại, khóa chặt.

- Bây giờ được rồi chứ.

Từ Nhược Thiên phát ngốc một hồi lâu, nhìn Hứa Biên đang đưa tay cởi áo khoác, áo sơ mi, chỉ còn lại lồng ngực vạm vỡ săn chắc màu đồng của anh.

- Sẽ có người phát hiện mất. Anh định làm thật sao?

- Xe của tôi đậu ở chỗ khuất, cậu xem, cũng không có đèn chiếu vào, ai phát hiện? - Hứa Biên một bên cởi quần xuống, thuận tay ném ở ghế trước, cả người trần truồng nằm trên Từ Nhược Thiên.

- Hứa Biên. Ân... - Vẫn còn đang hồ đồ, Hứa Biên nhẹ nhàng cúi xuống mút lấy môi Từ Nhược Thiên, ngón tay trên người cậu cởi từng nút áo, rồi vừa hôn vừa ôm cậu ngồi dậy, đem áo cậu vứt xuống dưới, lại đặt cậu nằm xuống, môi dán chặt vào môi cậu, hé miệng tiến lưỡi vào, đảo quanh một vòng trong khoang miệng, dùng lưỡi tham lam dả động lưỡi người nọ.

Từ Nhược Thiên rốt cuộc bị hôn làm cho mất lý trí, một phen kéo sát vào Hứa Biên, bàn tay khấn trương tuột quần mình xuống, vội vã đưa chân đẩy quần xuống dưới, rồi bám vào thắt lưng anh, nồng nhiệt hôn môi. Cả cơ thể Hứa Biên lúc này bị lửa nhiệt tràn ngập cơ thể, cơn thịt nóng hồi cương cứng cọ xát trên bụng Từ Nhược Thiên, lại chưa kịp động lấy, đã bị bàn tay cậu cầm lấy cơn thịt vuốt ve.

- Thích không? - Từ Nhược Thiên đem cơn thịt người nọ cọ lên cơn thịt dưới hạ bộ của mình, vật thể hai người nóng như lửa đốt ma sát vào nhau, khiến hơi thở cả hai ngày càng dồn dập, trong xe vốn dĩ đã nhỏ, hiện tại lại tràn ngập hơi hấp nóng hồi của hai nam nhân cư nhiên làm cho chật hẹp. Hứa Biên bắt lấy cổ tay cậu, chạm lên lồng ngực mình, giúp cậu an ủi tính khí.

- Em không biết Tổng giám đốc hôm nay lại táo bạo như vậy a, thực sự không giống anh chút nào. - Từ Nhược Thiên một bên trêu đùa Hứa Biên, một bên mân mê vuốt ve lồng ngực rộng lớn của anh.

- Cậu chưa hiểu rõ một phần con người của tôi rồi. - Vừa nói xong, ngón tay Hứa Biên đã tiến vào mật động phía sau, ở bên trong mật động say mê vuốt ve vách thịt mềm mại, cửa huyết thịnh thoảng hút chặt lấy ngón tay, cơ hồ khiến anh suýt chút nữa nhịn không được đem dương vật đâm thẳng vào rồi đi.

- A... ân.. - Từ Nhược Thiên còn tính rên một tiếng thật lớn, lại nhận ra chính mình vẫn còn đang ở trong bãi đậu xe, liền hốt hoảng đưa tay che lấy miệng mình, hai mắt nhắm nghiền nghênh đón ngón tay người kia đang ma sát bên trong động huyết, thanh âm đứt quãng lên tiếng.

- Ý anh là sao, không lẽ anh... là kẻ cuồng... cái kia... a...a a.

- Cái kia? Cậu nói rõ ràng hơn nào? - Hứa Biên một lúc càng điên cuồng càn quấy mạnh mẽ bên trong tiểu huyết, chỉ tiếc ngón tay so với côn thịt vẫn chưa thể nhắm đến điểm sâu nhất, liền tăng thêm hai ngón tay, rồi xoay tròn vị trí khuấy động, tựa hồ bị huyết động người kia thu hút, lưu luyến không muốn rút ra.

- Không muốn.... Anh... quá đáng, a .. aa. Điềm chậm... điềm chậm. - Kịch liệt lắc đầu, Từ Nhược Thiên thở dốc ồ ồ, ngón tay vô pháp bầu chặt vào vai Hứa Biên, há miệng rên rỉ.

- Xem ra Từ Nhược Lâm rất biết dạy cháu trai, cư nhiên lại thành bộ dạng dâm đãng như vậy. - Hứa Biên một bên khinh bỉ nói, anh trong đầu rốt cuộc nghĩ, người này so với thiếu niên kia thực sự có

điểm không giống nhau, y chính là một nam hài tử trong sáng và thuần khiết, những loại chuyện này tuyệt đối không có khả năng thích thú như vậy. Quả nhiên, cây kim trong bọc lâu ngày cũng lòi ra, Từ Nhược Thiên rốt cuộc cũng lộ rõ bản chất thâm đặng, thực sự rất khiến bản thân phát điên, liền bên trong cậu điên cuồng tra tấn.

- Không... không có. Em chỉ... đối mình anh thôi. A aa... không cần a. - Từ Nhược Thiên một bên thống khổ lắc đầu, chính là nơi kia càng lúc càng mong muốn người kia, phía dưới không tự giác xuất tinh, từng dòng chất lỏng theo ngón tay Hứa Biên chảy ra ngoài.

Rút ngón tay ra, Hứa Biên đưa tay xoa xoa dòng chất lỏng dính dính dâm mỹ, đặt trên môi Từ Nhược Thiên đem tinh dịch vuốt ve đôi môi cậu, biểu tình thâm hiểm nói.

- Đây là của cậu hết đây, thử hương vị chính mình đi.

Từ Nhược Thiên thống khổ rơi lệ, mơ màng nhìn gương mặt tuần mỹ của Hứa Biên, một bên há miệng thở dốc, đưa tay ôm lấy bả vai anh, thanh âm khàn khàn cầu khẩn.

- Hứa Biên... cho... cho em... cho em.

HẾT CHƯƠNG 25- Không phải... nó... nó tự ngẩng đầu, em không biết a. - Từ Nhược Thiên xấu hổ đưa tay che lấy mặt, kịch liệt lắc đầu phủ nhận, lại không nhận ra bộ dạng lúc này của cậu khiến Hứa Biên buồn cười thế nào.

- Hắc. Cậu thật đáng yêu. - Hứa Biên ôn nhu bật cười, một phen đem hai cổ tay Từ Nhược Thiên ôm lấy cổ mình, cả gương mặt đỏ như trái cà chua hiện lên trước mắt.

- Anh đừng trêu em. - Cậu thẹn đến hai mắt rưng rưng nhìn anh, đôi môi giật giật rõ đáng yêu.

- Cậu, làm tôi nhớ đến một người. - Hứa Biên đưa tay chạm lên gò má Từ Nhược Thiên, nhẹ nhàng hôn lên đôi môi cậu.

- Ừm... ngô. - Từ Nhược Thiên nhắm chặt hai mắt, hai tay đặt trước ngực Hứa Biên bất động, một lát lại bị anh xoa nắn lấy vật thể hình trụ giấu trong quần mình, cậu hoảng hốt kêu lên một tiếng nho nhỏ, nước mắt e thẹn rơi xuống.

Một bàn tay ở sau lưng cậu vuốt ve, rồi nhấc cao áo cậu lên, bàn tay vói vào bên trong vuốt ve tấm lưng trơn mượt không tí vết. Từ Nhược Thiên khó khăn phản ứng, bị đôi môi Hứa Biên không ngừng tra tấn môi mình, không tự giác liền hé miệng ra, Hứa Biên rất nhanh đưa lưỡi tiến vào bên trong, bắt lấy lưỡi cậu lượn một vòng, hai vòng.

Phút chốc, cảm thấy phía dưới có điểm lạnh lạnh, Từ Nhược Thiên một phen kinh hãi, phát hiện quần mình từ khi nào đã bị Hứa Biên kéo xuống, hai cánh hông lập tức lộ ra ngoài. Còn chưa kịp đẩy anh ra, bàn tay Hứa Biên đã đột ngột xoa nắn hông mình, Từ Nhược Thiên rớt cuộc hoảng sợ, không ngừng ra sức giãy dụa.

- Không cần... không cần a. - Buông môi Hứa Biên, cậu sợ hãi kéo cánh tay anh, miệng phát ra thanh âm nức nở. Chính là bàn tay người nọ vẫn gắt gao đặt trên hông mình, thậm chí còn nổi hứng bóp lấy phần thịt mềm mại, Từ Nhược Thiên nhịn không được kêu khóc, liều mạng muốn kéo quần mình lên.

- Đừng động. - Hứa Biên vẫn là không chịu buông tha, nâng cầm Từ Nhược Thiên tiếp tục hôn môi cậu, bàn tay dùng lực nắm chặt cổ

tay cậu, không cho phép cậu hành động bậy bạ.

Quần lót cuộc bị tuột xuống đầu gối, quần lót cũng bị kéo xuống theo, Từ Nhược Thiên rút cuộc sợ đến phát khóc, ở trong khoang miệng Hứa Biên nức nở.

- Không muốn... Sẽ có người thấy.

- Hôm nay bữa tối cũng khá tuyệt đấy, cảm ơn anh. - Thanh âm từ phía xa truyền đến tai, Từ Nhược Thiên cả kinh mở lớn mắt, khẩn trương nhìn quanh tìm kiếm thanh âm kia, lại không ngăn được nước mắt rơi xuống, rút cuộc khóc thành tiếng.

- Dừng lại... Hứa Biên, có người...

Hứa Biên ngừng động tác, nhanh tay mở khóa xe, mở cửa xe, ôm Từ Nhược Thiên ngồi vào ghế sau, đóng sầm cửa xe lại, khóa chặt.

- Bây giờ được rồi chứ.

Từ Nhược Thiên phát ngốc một hồi lâu, nhìn Hứa Biên đang đưa tay cởi áo khoác, áo sơ mi, chỉ còn lại lồng ngực vạm vỡ săn chắc màu đồng của anh.

- Sẽ có người phát hiện mất. Anh định làm thật sao?

- Xe của tôi đậu ở chỗ khuất, cậu xem, cũng không có đèn chiếu vào, ai phát hiện? - Hứa Biên một bên cởi quần xuống, thuận tay ném ở ghế trước, cả người trần truồng nằm trên Từ Nhược Thiên.

- Hứa Biên. Ân... - Vẫn còn đang hồ đồ, Hứa Biên nhẹ nhàng cúi xuống mút lấy môi Từ Nhược Thiên, ngón tay trên người cậu cời

từng nút áo, rồi vừa hôn vừa ôm cậu ngồi dậy, đem áo cậu vút xuống dưới, lại đặt cậu nằm xuống, môi dán chặt vào môi cậu, hé miệng tiến lưỡi vào, đảo quanh một vòng trong khoang miệng, dùng lưỡi tham lam dả động lưỡi người nọ.

Từ Nhược Thiên rốt cuộc bị hôn làm cho mất lý trí, một phen kéo sát vào Hứa Biên, bàn tay khấn trượt tuột quần mình xuống, vội vã đưa chân đẩy quần xuống dưới, rồi bám vào thắt lưng anh, nồng nhiệt hôn môi. Cả cơ thể Hứa Biên lúc này bị lửa nhiệt tràn ngập cơ thể, cơn thịt nóng hồi cương cứng cọ xát trên bụng Từ Nhược Thiên, lại chưa kịp động lấy, đã bị bàn tay cậu cầm lấy cơn thịt vuốt ve.

- Thích không? - Từ Nhược Thiên đem cơn thịt người nọ cọ lên cơn thịt dưới hạ bộ của mình, vật thể hai người nóng như lửa đốt ma sát vào nhau, khiến hơi thở cả hai ngày càng dồn dập, trong xe vốn dĩ đã nhỏ, hiện tại lại tràn ngập hơi hấp nóng hồi của hai nam nhân cư nhiên làm cho chật hẹp. Hứa Biên bắt lấy cổ tay cậu, chạm lên lồng ngực mình, giúp cậu an ủi tính khí.

- Em không biết Tổng giám đốc hôm nay lại táo bạo như vậy a, thực sự không giống anh chút nào. - Từ Nhược Thiên một bên trêu đùa Hứa Biên, một bên mân mê vuốt ve lồng ngực rộng lớn của anh.

- Cậu chưa hiểu rõ một phần con người của tôi rồi. - Vừa nói xong, ngón tay Hứa Biên đã tiến vào mật động phía sau, ở bên trong mật động say mê vuốt ve vách thịt mềm mại, cửa huyết thịnh thoảng hút chặt lấy ngón tay, cơ hồ khiến anh suýt chút nữa nhin không được đem dương vật đâm thẳng vào rồi đi.

- A... ân.. - Từ Nhược Thiên còn tính rên một tiếng thật lớn, lại nhận ra chính mình vẫn còn đang ở trong bãi đậu xe, liền hốt hoảng

đưa tay che lấy miệng mình, hai mắt nhắm nghiền nghênh đón ngón tay người kia đang ma sát bên trong động huyết, thanh âm đứt quãng lên tiếng.

- Ý anh là sao, không lẽ anh... là kẻ cuồng... cái kia... a...a a.

- Cái kia? Cậu nói rõ ràng hơn nào? - Hứa Biên một lúc càng điên cuồng càn quấy mạnh mẽ bên trong tiểu huyết, chỉ tiếc ngón tay so với côn thối vẫn chưa thể nhắm đến điểm sâu nhất, liền tăng thêm hai ngón tay, rồi xoay tròn vị trí khuấy động, tựa hồ bị huyết động người kia thu hút, lưu luyến không muốn rút ra.

- Không muốn.... Anh... quá đáng, a .. aa. Điểm chậm... điểm chậm. - Kịch liệt lắc đầu, Từ Nhược Thiên thở dốc ồ ồ, ngón tay vô pháp bầu chặt vào vai Hứa Biên, há miệng rên rỉ.

- Xem ra Từ Nhược Lâm rất biết dạy cháu trai, cư nhiên lại thành bộ dạng dâm đăng như vậy. - Hứa Biên một bên khinh bỉ nói, anh trong đầu rốt cuộc nghĩ, người này so với thiếu niên kia thực sự có điểm không giống nhau, y chính là một nam hài tử trong sáng và thuần khiết, những loại chuyện này tuyệt đối không có khả năng thích thú như vậy. Quả nhiên, cây kim trong bọc lâu ngày cũng lòi ra, Từ Nhược Thiên rốt cuộc cũng lộ rõ bản chất dâm đăng, thực sự rất khiến bản thân phát điên, liền bên trong cậu điên cuồng tra tấn.

- Không... không có. Em chỉ... đối mình anh thôi. A aa... không cần a. - Từ Nhược Thiên một bên thống khổ lắc đầu, chính là nơi kia càng lúc càng mong muốn người kia, phía dưới không tự giác xuất tinh, từng dòng chất lỏng theo ngón tay Hứa Biên chảy ra ngoài.

Rút ngón tay ra, Hứa Biên đưa tay xoa xoa dòng chất lỏng dính dính dâm mỹ, đặt trên môi Từ Nhược Thiên đem tinh dịch vuốt ve

đôi môi cậu, biểu tình thâm hiểm nói.

- Đều là của cậu hết đấy, thử hương vị chính mình đi.

Từ Nhược Thiên thống khổ rơi lệ, mơ màng nhìn gương mặt tuần
mỹ của Hứa Biên, một bên há miệng thở dốc, đưa tay ôm lấy bả vai
anh, thanh âm khàn khàn cầu khẩn.

- Hứa Biên... cho... cho em... cho em.

HẾT CHƯƠNG 25

CHỈ LÀ ẢO GIÁC

Nhộng Hiên
www.dtv-ebook.com

Chương 26

Hứa Biên cơ hồ bị bộ dạng kia của Từ Nhược Thiên làm cho chấn động, chính là người nọ tay đang nắm chặt bàn tay mình, cả gương mặt đầm lệ mông lung nhìn mình, cái miệng nhỏ nhắn màu đỏ chứa tinh dịch hé ra thở dốc, biểu tình vừa thống khổ vừa khát khao cầu khẩn.

Không tự giác nơi hạ bộ một lúc càng trướng to đầy đặn, ở trên dương vật của Từ Nhược Thiên cọ xát nóng hổi, cảm nhận cơn thịt chính mình hiện tại đói khát, thực ngay lập tức muốn đem người dưới thân đâm thật mạnh thật điên cuồng, muốn đem cậu phá hủy hoàn toàn.

- Từ Nhược Thiên, cậu là đang câu dẫn tôi? - Cúi xuống hôn lên chiếc cổ mảnh khảnh, đầu lưỡi tinh tế liếm lên từng tắc da thịt có mùi sữa tắm ngọt lịm, Hứa Biên ở phía dưới đưa tay vuốt ve cửa huyệt, cố gắng kìm chế dục vọng chính mình.

- Em là vợ anh, đương nhiên phải làm việc này rồi, để sau này anh cô đơn sẽ luôn nghĩ đến em, nghĩ đến một người vợ vừa đảm đang vừa dâm đãng như em. Ha ha. - Từ Nhược Thiên phấn khích bật cười, trên gương mặt Hứa Biên điểm lên muôn vàn nụ hôn, hơi thở hồng hộc nói.

- Vậy... hôm nay cậu muốn tôi nhẹ nhàng, hay dùng sức thao cậu. - Ngón tay mạnh mẽ ngắt lấy đầu vú trước ngực Từ Nhược

Thiên, Hứa Biên hô hấp dồn dập, biểu tình không vui cũng không buồn, chẳng qua bị dục vọng lấn át khiến anh không còn tâm trạng xem người này là ai nữa rồi.

Từ Nhược Thiên vươn cánh tay ôm chặt Hứa Biên, bàn tay ở trên tấm lưng rộng lớn đầy mồ hôi vuốt ve tứ phía, ngón chân co thắt vẽ loạn trên thắt lưng anh, lại cảm nhận hạ thân chính mình đang bị cơn thịnh nộ to của người nọ không ngừng cọ xát, khoái cảm mãnh liệt trào dâng, e thẹn nhỏ giọng nói.

-Anh.... chỉ cần chiếm lấy em, như vậy là đủ rồi. - Liên ngây ngô hạnh phúc mỉm cười.

Hứa Biên một khắc đột nhiên cau chặt mày, nụ cười kia trước mắt anh cứ nhiên lại ẩn hiện của thiếu niên nhỏ bé kia, thiếu niên gương mặt nhỏ nhắn đằm lẹ, đôi môi đỏ như mọng ươt át, miệng lại phát ra thanh âm trong trẻo khàn khàn đầy mỉa mai.

- Ba ba.... ba ba, chiếm lấy Tiểu Tinh.

Sau đó lại kịch liệt lắc đầu, lúc này con người mới nhìn rõ gương mặt e thẹn của Từ Nhược Thiên, phút chốc liên ngây ngốc một lúc, ngón tay vô pháp vén mái tóc ướt đẫm mồ hôi của cậu, nhẹ nhàng hôn lên vàng trán trơn láng.

- Hảo, tôi sẽ khiến cậu thoải mái.

Liên sau đó trước cửa huyết khẩu đem cơn thịnh tiến vào, nơi động huyết so với hồi trưa không hiểu sao lại chật hẹp hơn trước, cơ hồ muốn đem cơn thịnh anh kẹp chặt không buông tha, cảm nhận nhiệt lửa nóng bỏng bên trong tiểu huyết truyền lẫn sang cơ thể, Hứa

Biên một bên thoải mái rên rỉ một tiếng, lại cúi xuống nhìn biểu tình của người kia.

- A... hảo nóng, nóng quá a. - Từ lúc dương vật tiến vào, cảm giác trống trải rồi cuộc cũng có vật thể che lấp an ủi, Từ Nhược Thiên ở dưới phát ra thanh âm thích thú, thắt lưng tự động vận vẹo, đem hai cánh mông chạm sát vào xương hông của Hứa Biên, cơ khát muốn thân thể bị đâm chọc cùng xuyên qua bởi côn thịt nam nhân. Hứa Biên ôm lấy bả vai Từ Nhược Thiên, nâng cao hai cánh mông tròn mịn của cậu lên, côn thịt chạm thẳng tới điểm mẫn cảm mà ma sát, vách thịt mềm mại liên tục tác động đến dương vật đang dâng trào dục vọng, làm anh suýt chút nữa bắn ra rồi.

- A... ân... ân.... - Liều mạng há miệng rên rỉ thật lớn, Từ Nhược Thiên sung sướng lắc đầu, cái miệng đầy tinh dịch há ra kêu thành tiếng, rất nhanh tinh dịch theo bờ môi chảy xuống đầu lưỡi, tạo ra sợi chỉ bạc dâm mỹ khiến Hứa Biên bị chú ý, cổ họng nghẹn nghẹn nuốt nước miếng.

- Thế nào? - Hỏi một câu, liền ở trong thân thể cậu dùng sức va chạm, cố ý tăng tốc độ làm phát ra tiếng ba ba vang dội.

- Ân... anh ... là tên lừa đảo. A a..a. - Nghe thấy thanh âm rên rỉ chính mình cùng tiếng va chạm cơ thể, Từ Nhược Thiên hiện tại muốn chui đầu xuống đất, xấu hổ muốn kết thúc tình cảnh dâm mỹ lúc này, lại không ngăn được dục vọng trào dâng khi côn thịt trướng to kia lại hung hăng tra tấn mình.

- Lừa đảo? Tôi lừa đảo cái gì? - Vừa hỏi vừa ôm Từ Nhược Thiên ngồi dậy, còn không quên đưa tay che lấy đầu cậu để không bị va chạm vào nóc xe, Hứa Biên đưa tay nhào nặn hai cánh mông mềm mịn, sau đó thô bạo đánh vào mông cậu một cái.

- A... a... đau... đau a. - Từ Nhược Thiên xấu hổ chôn đầu vào hõm cổ Hứa Biên, tiếng rên rỉ một lúc dữ dội tựa như tiếng kêu khóc, cơ hồ khiến Hứa Biên rất nhanh bị kích thích, nhưng không hề tỏ ra bộ dạng đắc ý kiêu ngạo trêu chọc, vẫn biểu tình nghiêm túc trong nháy mắt anh, thở ồ ồ hỏi.

- Nói.

- Ân... Hồi trưa... rõ ràng anh rất nhẹ nhàng, hiện tại... a a... sâu quá. - Càng nói cơn thịnh càng đâm sâu vào động huyết, Từ Nhược Thiên trợn ngược hai mắt, tinh dịch trong miệng liền đem nuốt xuống vào cổ họng, cậu rốt cuộc phát giác, thì ra tư vị của chính mình lại hấp dẫn như vậy.

- Hiện tại thì sao? Cậu lúc nào cũng không chịu nói hết câu. - Tức giận bóp chặt lấy hông Từ Nhược Thiên, cắn chặt răng, xương hông di động mạnh mẽ trườn sát điên cuồng vào hậu huyết, từng dòng chất lỏng chảy xuống, dính trên xương hông cùng cánh hông của hai người, mỗi một lần dùng lực ma sát lại phát ra thanh âm nhóp nhép do tinh dịch tạo ra, khiến Hứa Biên cực kì kích động, liền ôm đầu cậu hôn môi.

- Ân.... ha... ưm. - Từ Nhược Thiên trên người Hứa Biên vô pháp để cho dưới hạ thân bị cơn thịnh hung hăng trườn sát, vòng tay ôm chặt cổ anh đáp lại nụ hôn, nhắm hai mắt hưởng thụ khoái cảm kéo đến, cánh hông cũng chủ động xoay tròn giúp dương vật đi sâu vào tiểu huyết.

Lúc Hứa Biên buông môi, Từ Nhược Thiên liền ngã đầu tựa vào bả vai anh, tay siết chặt bắp tay anh, cảm nhận phía dưới một lúc bị vật thể ra vào càng lúc càng ra nhiều dần thủy, hai mắt nhắm lúng

hướng ra ngoài cửa sổ, tưởng tượng ra khung cảnh mình cùng lão công ân ái trên xe giữa bãi đậu xe thế này quả thực đúng xấu hổ đi.

Chính là phía xa ẩn hiện hai thân ảnh quen thuộc của người nào đó, Từ Nhược Thiên theo bản năng nheo mắt, nhận ra hai người kia không phải ai khác chính là Gia Trình và Hứa Tinh đi, tâm liền hốt hoảng đến tột độ, còn chưa kịp mở miệng nói với Hứa Biên, một trận đau điếng xuất phát từ nơi sâu nhất kéo đến, khiến cậu không nhìn được thét lớn.- Aa.... sâu quá a.... a...

- Cậu kẹp tôi chặt quá đấy, làm tôi suýt chút nữa bắn ra rồi. - Hứa Biên nghiêng răng nghiêng lợi, bắt lấy hai cánh mông Từ Nhược Thiên, đem dương vật mãnh liệt thao động ra vào, chạm đến điểm sâu nhất mà ma sát, đều khiến khát vọng phá hủy con người này càng to lớn.

- A... a... không cần... dừng lại, bên ngoài... Tiểu Tinh. - Rốt cuộc phát hiện Hứa Tinh và Gia Trình đang tới gần bãi đậu xe, Từ Nhược Thiên khổ sở kêu khóc, đưa tay che lấy miệng mình.

Hứa Biên vừa nghe đến đây liền ngẩng đầu nhìn ra ngoài cửa kính, cư nhiên thân ảnh gầy yếu của thiếu niên kia đập vào mắt, nụ cười trong sáng thuần khiết vẫn luôn hiện trên gương mặt y, cơ hồ khiến trái tim anh co thắt, liền trừng mắt nhìn sang Từ Nhược Thiên đang bên cạnh mình, một phen đẩy cậu ra, hung hăng đem cậu nằm xấp trên ghế, nâng hai cánh mông lên cao, điên cuồng tiến nhập tra tấn hậu huyệt.

- Aa.... đừng mà.... bọn họ sẽ thấy mất... Hứa Biên. - Từ Nhược Thiên một bên vừa sợ hãi nhìn hai người bên ngoài đang một lúc tiến gần, tư thế đột nhiên thay đổi khiến hậu huyệt như muốn ăn trọn

côn thịt to lớn kia, liền lắc đầu khóc nức, hai tay vô pháp chạm lên mặt kính cửa sổ, ngẩng đầu khóc thanh.

Hứa Tinh vừa lúc đang nói chuyện giữa chừng, cư nhiên ánh mắt vô thức di chuyển đến biển số xe phía trước, lập tức cau mày khó hiểu, đối Gia Trình bên cạnh hỏi.

- Anh Trình, kia không phải xe của ba ba sao?

Gia Trình một bên nheo mắt nhìn kĩ biển số xe ở trong góc tối, gật nhẹ đầu nói.

- Ân, chú ấy không phải đã về rồi sao?

Hứa Tinh không nói gì, từng bước nhẹ đến gần chiếc xe quen thuộc đậu trong góc khuất kia, cư nhiên lúc này lại khó hiểu ở chỗ, phía sau xe không ngừng rung động, bên trong lại nho nhỏ phát ra thanh âm người kêu.

Từ Nhược Thiên quan sát từng nhất cử nhất động của Hứa Tinh, y chính là đang tiến đến chỗ mình, tâm rất cuộc hoảng sợ, liều mạng lắc đầu nói.

- Không muốn... không làm nữa... từ bỏ... Hứa Biên... a tha cho em.

Còn chưa kịp dứt lời, Hứa Biên đã vội vã lật ngược cậu lại, cúi xuống hôn lên đôi môi run rẩy kia, phía dưới vẫn một động tác ra vào, người này miệng cứ một mực kêu từ bỏ, cư nhiên tiểu huyết lại thủy chung hút chặt côn thịt của anh, rõ ràng là nói một đằng làm một nẻo, xem ra cậu không phải dạng người tầm thường, quả nhiên một khi đã nhún sâu vào dục vọng sẽ không thể dễ dàng thoát ra, đem thành bộ dạng dâm đãng như vậy.

- Cậu cứ kẹp chặt cậu nhỏ của tôi như vậy, tôi làm sao rút ra. -
Bá đạo nói, nháy mắt Hứa Biên lộ ra ý cười, quên mất thiếu niên kia
vẫn đang một bước tiến gần.

Chính là còn đang mang vẻ mặt nghi hoặc cùng thắc mắc, phía
sau Gia Trình đột nhiên lên tiếng gọi Hứa Tinh.

- Tiểu Tinh, ba mẹ anh vừa gọi điện, nói chúng ta đến nhà anh.

- A? Sao đột ngột như vậy? - Thiếu niên cũng không dám tò mò
nữa, liền vội vã chạy tới chỗ hắn.

Phát hiện thanh âm hai người bọn họ càng xa dần, sau đó là
tiếng bánh xe chạy đi, Từ Nhược Thiên rốt cuộc cảm thấy nhẹ
nhõm, nhưng tâm vẫn chưa hết hoảng sợ, ở trong lòng ngực Hứa
Biên run rẩy, rốt cuộc bên ngực trái có điểm nhói, liền đưa tay ôm
lấy bên ngực, yếu ớt mở miệng.

- Hứa Biên, em khó thở. Thuốc...

Hứa Biên hiểu ý liền với tay nhặt áo khoác từ dưới lên, tìm hộp
thuốc giảm đau lấy ra hai viên đưa vào miệng Từ Nhược Thiên, lấy
chai nước uống dở ở trên xe uống một ngụm đầy, áp môi vào môi
cậu, cẩn thận truyền nước sang khoang miệng người nọ.

- Xin lỗi. Ổn chứ?

- Ân. Cảm ơn anh. - Từ Nhược Thiên đỏ mặt gật đầu, hớn hờ nói.

- Em phát hiện, anh chưa bao giờ để em tự uống nước, lúc nào
cũng uy em uống nha.

- Vậy tôi cũng phát hiện ra một điểm ở cậu. - Hứa Biên ôn nhu mỉm cười, một bên kề sát gương mặt Từ Nhược Thiên, chạm mũi lên mũi cậu.

- Là cái gì?

- Cậu rất sợ bị người khác phát hiện mình đang làm chuyện ấy.

- Không... không có. Em... - Cậu xấu hổ nhìn anh, cắn cắn môi nói.

- Hắc. Đùa cậu thôi. Kì thực, cậu như vậy rất đáng yêu. - Liền ôm Từ Nhược Thiên vào ngực mình, nhẹ nhàng hôn lên mái tóc cậu.

- Hứa Biên, em yêu anh.

HẾT CHƯƠNG 26

CHỈ LÀ ẢO GIÁC

Nhộng Hiên
www.dtv-ebook.com

Chương 27

Bàn tay ôm chặt lấy vai Hứa Biên, Từ Nhược Thiên thoải mái ngã đầu vào hõm cổ anh, thỉnh thoảng lại ghé sát vai anh hôn lên một điểm, cảm thấy người này từ bề ngoài đến địa vị, ngay cả mùi hương đều tỏa ra khí chất nam nhân cường tráng như vậy, trong đầu tự cao tự đại nghĩ, chỉ có anh mới là người chồng lý tưởng nhất của mình, không khỏi tủm tỉm cười.

- Em thấy, em thực sự là người rất may mắn nha.

Hứa Biên ngẩng đầu, cau mày hỏi.

- Cái gì?

- Thì có một người chồng tuyệt vời như anh đó a. - Vừa nói vừa đưa tay vòng qua cổ anh, cười ha hả trả lời.

Hứa Biên bật cười, ngón tay búng nhẹ lên trán Từ Nhược Thiên, đem hai chân cậu bám trên thắt lưng mình, động tác nhẹ nhàng tiến sâu vào hậu huyệt.

- Vậy ra, cậu rất thích tôi tiến vào cái lỗ nhỏ của cậu có phải không?

Từ Nhược Thiên xấu hổ ngoảnh mặt sang một bên, bĩu môi không nói lời nào. Hứa Biên cúi đầu hôn lên đôi môi bĩu riu kia, nhấm nháp tư vị còn lưu lại mùi dâm thủy của nam nhân, cậu theo

bản năng nheo nheo mày, bàn tay đặt trước ngực anh, hai chân lưu luyến ôm chặt thắt lưng, vòng eo lưu động chậm rãi đem côn thịt ma sát với vách thịt ấm nóng.

Cảm nhận người dưới thân lén lút hành động, Hứa Biên nhạy bén bắt lấy mộng Từ Nhược Thiên giữ chặt, chà xát vào xương hông mình, xương hông được hai cánh mộng mềm mịn ma sát, cơ hồ khiến côn thịt càng lúc kích thích mà bất thành linh chọc mạnh vào điểm mẫn cảm, Từ Nhược Thiên thích thú rên một tiếng, níu chặt Hứa Biên không buông.

- Hứa Biên.... nhanh lên một chút... chúng ta không nên ở đây lâu. - Lại ghé miệng thêu thảo cầu khẩn, Hứa Biên trong nháy mắt lộ ra ý cười, liền kề sát tai Từ Nhược Thiên nói.

- Cậu là muốn tôi làm nhanh để đi về, hay là muốn tôi nhanh thao cái lỗ nhỏ của cậu.

Từ Nhược Thiên hiện tại không còn tâm trí để trả lời, chỉ ôm lấy Hứa Biên, trong đầu nghĩ, vừa muốn anh nhanh nhanh kết thúc, vừa muốn anh tăng nhanh tốc độ đâm chọc tiểu huyết nhục cảm của mình, không tự giác mở miệng.

- Thao... thao em.

Câu trả lời rõ ràng như vậy, Hứa Biên không còn cách nào khác, đưa tay ôm lấy eo Từ Nhược Thiên, dương vật bên trong động huyết điên cuồng ra vào, thẳng đến điểm mẫn cảm đều cố ý đâm chọc thật mạnh, muốn đem người kia chỉ chìm trong dục vọng, muốn đem người kia thống khổ trong khoái cảm, muốn phá hoại con người hoạt bát hồn nhiên của cậu.

- Aa nhanh quá rồi... a a... em không chịu nổi đâu... - Nơi kia giống như bị vật thể to lớn hung hăng tra tấn, thỉnh thoảng còn thịt di chuyển lại cảm nhận giống như đâm lên đến nội tạng, Từ Nhược Thiên cơ hồ bị nghiền, liền mạng thét một tiếng chói tai, hai tay bám chặt vào ghế, mặc cho nam nhân cường tráng cứ thế thô lỗ cái lỗ nhỏ nhạy cảm.

Va chạm kịch liệt khiến trong xe tràn ngập thanh âm dâm thủy nhóp nhép cùng tiếng rên ngọt ngào của Từ Nhược Thiên, làm cho Hứa Biên bị kích động, nâng hai đôi chân thon dài của cậu kéo lên đầu, Từ Nhược Thiên bị đè mạnh xuống ghế, trước mắt rõ ràng thấy tiểu huyết cùng còn thịt to lớn đang tiến vào, mặt lập tức đỏ ửng cả lên, xấu hổ lên tiếng.- Không cần... không muốn nhìn.

- Không muốn cũng phải nhìn. - Hứa Biên cả người ngồi lên cơ thể Từ Nhược Thiên, đưa tay đẩy còn thịt tiến sâu vào vách tường, liền dùng sức trườn sát, cũng không màng đến đầu mình suýt chạm vào nóc xe.

- A a.... Hứa Biên... Hứa Biên a..

- Cậu rất thích gọi tên tôi khi làm tình nhỉ, như thế nào đã muốn bắn đến nơi rồi. - Tay cầm lấy dương vật của đối phương đang rỉ ra nước, Hứa Biên một bên ra sức di động, đem hạ thân Từ Nhược Thiên điên cuồng ma sát.

- A a... không cần... em sắp ... - Từ Nhược Thiên thống khổ lắc đầu, khoái cảm dâng lên từ hậu huyết lẫn hạ thân lẫn át lý trí, bàn tay thành thạo thô ráp của Hứa Biên cơ hồ khiến cậu thích thú không thôi, cảm nhận bên trong quy đầu đang phát ra một loại cổ nhiệt nóng bỏng, lập tức thét một tiếng, từng dòng chất lỏng phun ra ngoài, bắn mạnh lên ngực Hứa Biên.

Mệt mỏi đến mức lệ tràn ra, Từ Nhược Thiên dốc sức thở hồng hộc, cũng may cơn đau tim không tái phát, không chừng ngày hôm nay cậu sẽ chết rồi đi.

- Cậu cũng đến rồi, hiện tại đến lượt tôi. - Hứa Biên hạ hai chân Từ Nhược Thiên xuống, một lần lại một lần dùng sức va chạm, muốn đem tiểu huyết khẩu cường dã tra tấn, không cho cơ hội để cậu thở dốc, bao trùm lấy đôi môi cậu tham lam liếm mút, hơi thở nam nhân tràn ngập trong khoang miệng Từ Nhược Thiên.

- Ân...

Bị cửa huyết kẹp chặt lấy côn thịt, rất nhanh khoái cảm từ hạ thân kéo đến, Hứa Biên vội buông môi Từ Nhược Thiên, cắn chặt răng đem toàn bộ tinh dịch phóng thích thẳng bên trong nội bích mềm yếu, nằm lên người cậu hừ lạnh thở dốc.

Từ Nhược Thiên bất giác mỉm cười, ôm lấy đầu Hứa Biên, ghé môi hôn lên mặt anh, nhắm hai mắt thiếp đi. Cảm giác người phía dưới bất động, Hứa Biên cau mày ngẩng đầu, cư nhiên người kia ngủ từ lúc nào không hay. Thở dài, anh nhẹ nhàng ngồi dậy, cẩn thận đỡ Từ Nhược Thiên nằm ngay ngắn lại trên ghế, với tay lấy áo khoác khoác lên người cậu.

Thay vào y phục, Hứa Biên liền lái xe trở về nhà, mở cửa sau, động tác ôn nhu bế Từ Nhược Thiên nằm vào lòng ngực mình, từng bước chậm rãi bước vào nhà. Đặt cậu lên giường, bật máy điều hòa lên, tắt đèn, quan sát cậu một lúc lâu rồi xoay người bước đi. Chính là đi chưa được nửa bước, phía sau đột nhiên có bàn tay níu lấy mình.

- Hứa Biên.

Vội quay đầu lại, phát hiện người kia đang nắm chặt tay mình, cư nhiên mắt vẫn không mở ra, Hứa Biên bất đắc dĩ ngồi xuống giường, nắm lại tay Từ Nhược Thiên, không tự giác hỏi một câu.

- Chuyện gì?

Đáp lại anh chỉ là hơi thở đều đặn của cậu, Hứa Biên cau mày, đưa tay vén mái tóc Từ Nhược Thiên, cảm thấy không còn nóng nữa, liền an tâm thở phào nhẹ nhõm. Một lát, điện thoại từ túi áo khoác vang lên, Hứa Biên khẩn trương lấy ra, vội vã chạy vào phòng vệ sinh nghe máy, chẳng quá lo sợ sẽ đánh thức Từ Nhược Thiên tỉnh dậy.- Gia Trình? - Màn hình điện thoại là dãy số của Gia Trình, Hứa Biên thắc mắc trong đầu một lúc, rốt cuộc mới bắt máy.

- Uy.

- Ba ba, là Tiểu Tinh. Ba ba đã về nhà chưa? - Cư nhiên bên đầu dây lại là thiếu niên kia.

- Ân, có chuyện gì không? - Hứa Biên một bên lén lút ló đầu ra ngoài quan sát Từ Nhược Thiên, một bên trả lời thiếu niên.

- Dạ không, Tiểu Tinh chỉ hỏi vậy thôi, anh Thiên có ở đây không ạ, Tiểu Tinh muốn gặp anh ấy. - Thanh âm thiếu niên có chút cao hứng, vui vẻ hỏi anh.

- Từ Nhược Thiên... anh ấy ngủ rồi.

- Vậy sao ạ? Nếu vậy ngày mai Tiểu Tinh tới nhà ba ba tìm anh ấy cũng được. Ba ba ngủ ngon.

Hứa Tinh còn đang tính tắt máy, Hứa Biên liền vội ngắt lời.

- Tiểu Tinh.

- Dạ vâng?

Hứa Tinh tròn mắt không hiểu chuyện gì đang xảy ra, chỉ là bên đầu dây Hứa Biên mãi không chịu lên tiếng, thỉnh thoảng y còn nghe thấy hơi thở nặng nề của anh.

- Ba ba, có chuyện gì sao? W.e.b.T.r.u.y.e.n.O.n.l.i.n.e.c.o.m

- Ba ba.... yêu con. - Đấu tranh một hồi lâu, Hứa Biên mới có khí lực lên tiếng.

- Ân, Tiểu Tinh cũng yêu ba ba, ba ba ngủ ngon.

Bên kia đã tắt máy, mà Hứa Biên vẫn bất động ở đấy, tay nắm chặt điện thoại trong tay, cảm nhận bên gò má một giọt chất lỏng nóng ẩm chảy xuống, anh đưa tay ôm lấy mặt, quy gối xuống đất, khóc thành tiếng.

Bị tiếng khóc của Hứa Biên làm cho tỉnh giấc, Từ Nhược Thiên nheo mày ngồi dậy, đưa tay dụi mắt mình, phát hiện mình đã trở về nhà, cả người cứ nhiên đều trần trụi không mảnh vải, chỉ có mỗi áo khoác của Hứa Biên che thân, cậu đưa áo khoác anh mặc vào, chậm rãi bước vào phòng tắm.

- Hứa Biên, anh làm sao vậy? - Cậu hốt hoảng quỳ xuống bên cạnh anh, đưa tay không ngừng lay lay anh, chỉ thấy anh đang giữ điện thoại, ôm mặt khóc nức.

- Từ Nhược Thiên. - Hứa Biên chậm rãi ngẩng đầu, khăn trương ôm lấy thất lực Từ Nhược Thiên.

- Hứa Biên, đừng như vậy.... không phải trước đó anh vẫn vui vẻ sao? - Từ Nhược Thiên lưỡng lự một lúc, chậm rãi vuốt mái tóc anh, sống mũi cay cay, mếu máo nói.

Người kia vẫn cứ khóc như vậy, đương nhiên trái tim cũng đau nghẹn, cậu chỉ có thể quỳ ở đó, ôm chặt lấy đầu anh, rơi lệ cùng anh.

.....

Từ Nhược Thiên đặt ly nước trước mặt Hứa Biên, đưa tay lau đi mồ hôi trên gương mặt anh, lo lắng hỏi.

- Không sao chứ? Ân?

Hứa Biên đưa mắt chăm chăm nhìn Từ Nhược Thiên, chỉ thấy gương mặt cười tươi rói của cậu, thở dài, anh đưa ly nước uống một ngụm, ôn nhu xoa xoa đầu cậu.

- Không sao. Cảm ơn cậu.

- Hắc hắc, hôm nay là lần đầu tiên em nhìn thấy anh khóc đó a. - Cậu phấn khích chống hai tay lên bàn, cười tí mắt nhìn anh.

- Vậy sao, xin lỗi đã phá vỡ mất hình tượng người chồng hoàn hảo của cậu rồi. - Hứa Biên cong khóe miệng, cười tà.

- Không có a, nhìn anh rất giống một tiểu hài tử.

- Điên quá. Phải rồi, ngày mai Tiểu Tinh sẽ đến đây, nó muốn gặp cậu. - Hứa Biên đứng dậy, bước tới lục lọi tủ lạnh, lấy ra đĩa trái cây đặt lên bàn.

- Cứ để em. - Phát hiện anh đang gọt vỏ trái cây, cậu vội vã giành lấy đĩa và dao từ tay anh, còn không quên hướng anh hì hì cười.

Hứa Biên không nói gì, chỉ đưa tay chống lên bàn, nghiêng đầu chăm chú quan sát Từ Nhược Thiên, khóe miệng thỉnh thoảng cười cười, anh rót cuộc mới để ý, người này thực sự rất giống một người vợ đảm đang nha, cảm thấy chính mình rất may mắn, cư nhiên lại có thể rước về một lão bà vô cùng đáng yêu đi.

- Đến. - Cậu đưa miếng táo kề trước miệng anh, theo bản năng há miệng "a" một tiếng.

Hứa Biên đột nhiên chụp lấy cổ tay Từ Nhược Thiên, cố tình ngậm miếng táo đồng thời mút lấy ngón tay cậu. Tim bất giác đập nhanh, Từ Nhược Thiên cứng người nhìn anh, nuốt nước miếng, đỏ mặt nhìn anh.

Bị bộ dạng ngốc nghếch của cậu làm cho bật cười, Hứa Biên nhanh chóng nuốt miếng táo xuống, đứng dậy cúi người hôn lên môi cậu.

HẾT CHƯƠNG 27

CHỈ LÀ ẢO GIÁC

Nhộng Hiên
www.dtv-ebook.com

Chương 28

Buổi sáng, nghe thấy tiếng chuông cửa, Từ Nhược Thiên ở trên giường nheo nheo mày, cọ quậy một lúc, liền nghe dưới nhà có tiếng người đang nói chuyện, còn chưa kịp mở mắt, cửa phòng đột nhiên bị đẩy ra, thân ảnh Hứa Biên bước tới, ngồi xuống giường nhẹ nhàng lay tỉnh cậu.

- Từ Nhược Thiên, dậy thôi.

- Ân. Ai tới vậy anh? - Cậu mệt mỏi mở mi mắt, đưa tay che lấy miệng, ngáp một tiếng.

- Là Tiểu Tinh. Nhanh dậy đánh răng rửa mặt. - Hứa Biên đỡ Từ Nhược Thiên ngồi dậy, chính là người kia hiện tại vẫn còn chưa tỉnh ngủ hẳn, bộ dạng thất thần ngồi bất động một chỗ, mắt lúc nhắm lúc mở. Anh thở dài, đưa tay vỗ nhẹ vào mặt cậu, ôn nhu nói.

- Đã tỉnh chưa? Hay là muốn tôi ôm cậu vào phòng vệ sinh.

- Không cần. Em tự đi được. - Từ Nhược Thiên đỏ mặt bấu môi, loạng choạng rời khỏi giường, thất tha thất thểu bước vào phòng tắm, tay còn đưa ra sau gãi gãi móng mình, khiến Hứa Biên không nhìn được bật cười thành tiếng, tiêu sái rời khỏi phòng.

Vệ sinh cá nhân xong, Từ Nhược Thiên khẩn trương bước xuống nhà khách, vội vã mang nước cùng đĩa trái cây đặt lên bàn, bộ dạng thấp thỏm không dám nhìn thẳng vào thiếu niên kia, căn bản trong

đầu cậu vẫn còn nhớ đến thời điểm tối qua ở nhà hàng, cứ nhiên lại không thể kìm chế dự vọng chính mình làm suýt chút nữa bị y phát hiện ra mình và Hứa Biên làm chuyện đồi bại ngay nơi công cộng, càng nghĩ càng khiến cậu không khỏi xấu hổ đi.

- Tiểu Tinh, hôm nay em không đi học sao? Gia Trình không đi cùng em à? - Cố gắng quên mọi chuyện phát sinh tối qua, Từ Nhược Thiên ổn định lại hô hấp, ngẩng đầu đối Hứa Tinh hỏi.

- Anh ấy vào ngay thôi. Tiểu Tinh tới vào sáng sớm như vậy, có phiền đến anh không? - Chẳng qua đêm qua thiếu niên có chuyện rất quan trọng muốn nói với cậu nhưng lại không có cơ hội, thành ra đến sáng sớm hôm nay sốt ruột rất muốn nhanh gặp cậu.

- Phiền gì chứ. Anh cũng nghỉ dạy rồi, ở nhà bất lắm cũng nhàn rồi. - Nhân lúc Từ Nhược Thiên còn đang cười ha hả xua tay, thì lúc này Gia Trình từ bên ngoài mở cửa bước vào, còn không quên giơ tay cao hứng chào cậu.

- Chào buổi sáng.

- Chào. - Cậu vui vẻ chào lại hắn, cứ nhiên lại vô tình chạm phải ánh nhìn gay gắt của Hứa Biên từ trên lầu bước xuống.

Hứa Biên một bên đưa tay cài nút áo khoác, một bên trừng mắt nhìn tình cảnh dưới nhà, không khỏi hừ lạnh một tiếng. Nghĩ đến thời điểm hôm qua vì thiếu niên mà rơi lệ, anh hiện tại chỉ muốn xông về phía y mà ôm chầm lấy y. Mà Gia Trình hắn kể từ lúc gặp mặt Từ Nhược Thiên, cứ nhiên dám trước mặt y mà thân mật với nam nhân khác, anh biết rõ Hứa Tinh y là một nam hài tử rất yếu đuối, trong lòng chỉ lo sợ y chỉ vì việc con con này mà tự ti.

Mà Từ Nhược Thiên từ đầu đến cuối lại ngỡ rằng Hứa Biên chính là đang ghen với Gia Trình, chỉ có thể lén lút cười thầm trong lòng, xem ra cậu rốt cuộc cũng chiếm được trái tim anh rồi. Bất quá, vô luận suy nghĩ tiêu cực thế nào, Hứa Biên chỉ có thể bất đắc dĩ cho qua, thiếu niên kia từ lâu chỉ xem anh là phụ thân, đối với y Gia Trình hẳn mới là nam nhân quan trọng nhất, y yêu hẳn như vậy, anh còn gì tư cách ngăn cấm y không nên cùng hẳn một chỗ.

- Tiểu Tinh, ba ba đi làm đây. - Liền hôn nhẹ lên trán Hứa Tinh, ôn nhu xoa đầu y.

- A, anh đi làm sớm vậy sao? Em còn chưa kịp làm bữa sáng cho anh. - Từ Nhược Thiên vội vã đứng dậy giữ lấy tay áo Hứa Biên, buổi sáng thiếu niên kia đột ngột tới đây khiến cậu không có thời gian chuẩn bị bữa sáng cho anh, ngữ điệu áy náy nói.

- Không cần. Buổi trưa tôi sẽ đặt cơm, cậu không cần mang đến.
- Nói xong, Hứa Biên liền xoay lưng bỏ đi.

- Anh Thiên đừng buồn, ba ba là người rất biết lo bề công việc. Bất quá, ba ba từng nói với Tiểu Tinh sẽ cố gắng hạn chế thời gian để chăm sóc cho anh, anh đừng lo lắng. - Hứa Tinh nhìn thấy biểu tình ủ rũ của người kia, liền đối cậu an ủi vài câu.

- Anh buồn gì đâu. Anh chỉ lo sức khỏe cho ba ba của Tiểu Tinh thôi. Phải rồi, em có chuyện gì muốn nói với anh sao? - Từ Nhược Thiên thờ dãi lắc đầu cho qua, liền nhớ ra thiếu niên kia có việc cần nói với mình, thắc mắc hỏi.

Hứa Tinh vui vẻ nhìn qua Gia Trình một lúc, hớn hở lên tiếng.

- Chẳng là, ba ba của anh Trình có biết một vị bác sĩ rất giỏi về bệnh đau tim, Tiểu Tinh cũng đã nói chuyện với anh ấy, anh ấy bảo nếu có dịp sẽ xem xét bệnh tình của anh.

Nghe đến đây Từ Nhược Thiên lập tức cả kinh mở lớn mắt, lúng ta lúng túng xua tay cự tuyệt.

- Không cần không cần. Không phải anh bảo chỉ là bệnh nhẹ thôi sao, thực sự không đáng để xem xét. Cảm ơn em nhiều.

- Anh Thiên đừng như vậy, là sức khỏe vốn quan trọng nhất. Và lại, anh ấy nói sẽ không lấy tiền khám cho anh. Tiểu Tinh cầu anh, a? - Thiếu niên không ngừng dùng ngữ điệu năn nỉ, không khỏi khiến Từ Nhược Thiên thập phần khó xử, xem như hôm qua xui xẻo vì cơn đau tim tái phát, thành ra Hứa Tinh y phải cất công tìm bác sĩ cho cậu thế này, quả nhiên đúng là gậy ông đập lưng ông mà.

- Anh... không phải anh lo về chuyện tiền bạc. Thật ra hồi nhỏ anh có đi khám, bác sĩ bảo chỉ là cơn đau tạm thời thôi, thỉnh thoảng uống thuốc sẽ đỡ hơn nhiều.

- Anh đừng nhiều lời, nếu như sau này Hứa Biên chú ấy đi công tác, ở nhà anh đột ngột lên cơn có ai còn chăm sóc cho anh không, anh không thương bản thân, ít ra phải nghĩ cho chú Biên chứ. - Bên cạnh Gia Trình đột nhiên ngắt ngang lời cậu, thanh âm nghiêm túc nói.

Từ Nhược Thiên chán nản cúi đầu, cắn môi bất đắc dĩ gật đầu đáp ứng, xem như vì lòng tốt của hai người bọn họ vậy.

- Hảo, vì Tiểu Tinh đây có biết chưa?

- Tốt quá, vậy Tiểu Tinh sẽ gửi cho anh địa chỉ và lịch hẹn của anh ấy sau.

- Thôi được rồi, hai đứa ăn trái cây đi, cảm ơn hai đứa nhiều. - Từ Nhược Thiên cảm kích nhìn Hứa Tinh, đưa tay đẩy đĩa trái cây về phía y, nhiệt tình nói. Buổi trưa, địa chỉ rất nhanh được gửi đến, Từ Nhược Thiên mệt mỏi thở dài, trong đầu lưỡng lự nghĩ có nên đi hay không, sau một hồi suy nghĩ, cậu rốt cuộc quyết định bắt tắc xi đến địa chỉ kia, phía trước là một căn biệt thự kết hợp với phòng khám bệnh. Khẽ hít thở sâu, cậu đưa tay ấn chuông cửa.

Cổng bị đẩy ra, trước mặt là một nam nhân cao hơn cậu nửa cái đầu, trên người diện một chiếc áo Blouse trắng, người này có gương mặt rất hiền từ, lại có nụ cười tỏa nắng, cư nhiên ngay cả chính cậu cũng bị thu hút theo.

- Chào, tôi là...

- Từ Nhược Thiên. - Chính là còn chưa kịp trả lời, nam nhân kia đã ca hứng cất ngang lời cậu.

- Làm sao anh biết tôi? - Cậu tròn xoe mắt nhìn nam nhân.

- Tiểu Tinh có nói cho tôi về cậu. Vào nhà đi. - Nam nhân hào phóng mở cửa, không ngừng nhìn cậu mỉm cười, khiến Từ Nhược Thiên cảm thấy không được tự nhiên cho lắm, chỉ có thể hướng nam nhân gật gật đầu.

- Cảm ơn anh.

Bước vào nhà, mùi thuốc sát trùng lập tức xông lên mũi cậu, nơi đây có cách trang bị phòng khám rất tiện lợi lại sang trọng, xem ra người này chắc hẳn là vị bác sĩ rất tài hoa đi. Từ Nhược Thiên ngồi

xuống bàn khách, một bên đưa mắt xung quanh đánh giá căn phòng, lại quên mất nam nhân đang đưa ly trà trước mặt cậu.

- A, cảm ơn anh.

- Không có gì. Phải rồi, tôi vẫn chưa giới thiệu với cậu...

- Anh là bác sĩ Đặng Thiếu Đan, tôi biết mà. - Từ Nhược Thiên bật cười, cắt ngang câu nói của anh.

- À, Tiểu Tinh nói cho cậu biết sao? - Nam nhân mỉm cười, gật đầu hiểu chuyện.

- Không phải, là bằng tên trên áo anh. Còn có, trước cửa nhà có treo tấm bảng lớn ghi tên anh, không phải sao?

- Ha ha, ra là vậy. - Đặng Thiếu Đan lắc đầu cười thành tiếng, nghĩ nam nhân trước mắt mình quả nhiên ngoài thiếu niên Hứa Tinh kia ra, cậu có điểm rất thú vị nha, khiếu hài hước chẳng?

- Vậy, bệnh của cậu thế nào? Tái phát bao nhiêu lần một ngày?

- Nhiều nhất là hai lần, bất quá, có ngày cũng không có tái phát, thỉnh thoảng do gặp chuyện xúc động nên mới đau thôi. - Cậu đặt ly trà xuống, nghiêm túc trả lời anh, cậu nghĩ có thể có cơ hội gặp bác sĩ tư vấn bệnh tình của mình, coi như cũng có hiệu quả tốt.

- Cậu có mang theo thuốc không?

- Có a. - Cậu vội lấy lọ thuốc từ trong túi áo đưa cho anh, quan sát biểu tình của anh.

Đặng Thiếu Đan chăm chú xem xét ghi chú hiệu thuốc trên hộp thuốc, gật nhẹ đầu, vừa quan sát vừa nói.

- Đây chỉ là thuốc trị đau tạm thời thôi, cậu lên giường ngồi đi, tôi sẽ chụp x-quang kiểm tra phần ngực của cậu. - Liền cầm hộp thuốc đứng dậy tới tủ đồ lục lọi.

Từ Nhược Thiên cũng không có ý kiến gì, ngoan ngoãn bước tới ngồi ngay ngắn trên giường bệnh, hai tay vô pháp vô nhị trên đùi theo bài hát yêu thích của mình. Đặng Thiếu Đan đi tới, đem màn hình máy chụp đặt trước ngực cậu. Bên tai đột nhiên nghe thấy tiếng "phách phách" phát ra từ máy điện tử công kênh phía trước, cậu bộ dạng hiểu kì nhìn anh, cười tươi rói nói.

- Uy, anh bao nhiêu tuổi rồi?

- Tôi? Tôi 26.

- Woa, trẻ như vậy, hảo tài a. Tôi 25 tuổi, hiện tại đã có chồng rồi a.

Đặng Thiếu Đan vừa nghe không khỏi chấn kinh, liền ngừng động tác, biểu tình kinh ngạc nhìn cậu.

- Anh làm sao kinh ngạc? - Từ Nhược Thiên tròn xoe mắt nhìn anh, không hiểu anh rốt cuộc vì chuyện gì mà ngây ngốc như vậy.

- Không phải, chỉ là, đây lần đầu tiên bệnh nhân của tôi có người là luyến đồng đó a. - Anh xua tay mỉm cười, đẩy máy chụp rời khỏi ngực cậu. W.e.b.T.r.u.y.e.n.O.n.l.i.n.e.c.o.m

- Vậy sao? Xem ra tôi là người rất may mắn nha.

- Vì cái gì? - Anh nửa cười nửa khó hiểu hỏi.

- Thì không được anh lấy tiền khám bệnh.

- Ha ha, hảo hảo, cậu là người may mắn. - Đặng Thiếu Đan lắc đầu mỉm cười, đưa kết quả kiểm tra cho Từ Nhược Thiên, giải thích về chứng tái phát đau tim hay mắc phải ở ngực cậu.

- Vậy, sau này có ảnh hưởng gì đến tính mạng không? - Cậu một bên lo lắng nhìn anh, ngón tay không tự giác đan chặt vào nhau.

- Cậu đừng lo, nhưng cần phải làm phẫu thuật cắt bỏ phần dư thừa đó đi.

- Vậy sao? Anh... có thể hứa với tôi một chuyện không? - Từ Nhược Thiên thở dài, gương mặt nghiêm nghị nói.

- Cậu nói đi.

- Có thể đừng nói cho Tiểu Tinh hoặc bất kì ai biết không? Tôi sợ bọn họ sẽ lo lắng cho tôi.

- Ok. - Anh không chút do dự gật đầu.

- Hứa với tôi đấy? - Cậu xòe ngón út trước mặt anh, phấn khích nói.

- Ân.

HẾT CHƯƠNG 28

=====

CHỈ LÀ ẢO GIÁC

Nhộng Hiên
www.dtv-ebook.com

Chương 29

Nhìn bộ dạng cao hứng của Từ Nhược Thiên, Đặng Thiếu Đan đương nhiên không cách nào đáp ứng yêu cầu của cậu, liền vui vẻ gật đầu, ngoắc ngón út vào ngón tay cậu.

- Ân, tôi hứa.

- Anh thật tốt nha, hứa rồi thì phải giữ lời đó a. Hì hì.

- Vậy cậu cũng phải đáp ứng với tôi một điều kiện. - Đặng Thiếu Đan đặc ý đưa tay xoa xoa cằm, nhìn cậu cười tà.

- Ân. - Từ Nhược Thiên không hiểu yêu cầu của người nọ là gì, biểu tình tò mò chăm chăm nhìn anh.

Trước mắt cự nhiên lại bắt gặp hai cặp mắt tròn xoe của Từ Nhược Thiên, Đặng Thiếu Đan rốt cuộc nhin không được đồ mặt một cái, không nói hai lời liền chậm rãi tiến sát về phía cậu.

Từ Nhược Thiên theo bản năng nhấc mông lùi một bước, hai mắt không hiểu sao không lấy cự li, không thể rời khỏi vị trí trên gương mặt nam nhân trước mặt mình, một bên vừa thối lui vừa miễn cưỡng cười.

- Bác... bác sĩ, anh là có chuyện gì?

"Bịch" một tiếng, tấm lưng rớt cuộc áp mạnh vào tường, bị Đặng Thiếu Đan đưa tay chặn ngay trước tường, Từ Nhược Thiên khấn trương đến mức toát mồ hôi lạnh, liền lén lút nuốt nước miếng, đưa răng cắn cắn môi dưới.

- Cậu... phải đãi tôi một bữa ăn, có được không? - Sau một hồi dây dưa, Đặng Thiếu Đan không muốn tiếp tục trêu chọc người kia nữa, liền bật cười nói.

- A? Anh... - Từ Nhược Thiên vừa nghe lập tức gương mặt đỏ vì thẹn, không do dự đưa tay đánh mạnh vào ngực Đặng Thiếu Đan, vội vã đẩy anh ra.

- Làm sao? Tôi làm cậu sợ rồi đi? - Không ngờ lại khiến người kia giận dữ như vậy, Đặng Thiếu Đan nhin không được liền lén lút mỉm cười, vỗ vỗ vai cậu nói.

Từ Nhược Thiên hùng hổ trừng mắt sang nhìn anh, bấu môi giận dữ, thở dốc một tiếng, cậu liền thẳng thắn tuyên bố.

- Tôi nói cho anh biết, tôi là hoa có chậu rồi đó a. Anh còn dám làm chuyện ban nãy nữa, tôi sẽ...

- Cậu làm sao? Đánh tôi? - Chính là còn chưa chờ Từ Nhược Thiên dứt lời, Đặng Thiếu Đan đã đắc ý mở miệng, khoe miệng cong lên một đường quyến rũ.

- Anh... Anh đừng có nói với tôi, anh cũng là gay đó a? - Từ Nhược Thiên cắn cắn môi giận dữ, hốc mắt ẩm ướt rung động nhìn anh đáng yêu vô cùng, một phất đứng dậy nói.

Đặng Thiếu Đan không nói gì, chỉ đứng dưng ngồi bắt chéo chân, đưa tay chống lên cằm quan sát gương mặt vừa thẹn vừa giận của

người nọ, kì thực, nam nhân này so với thiếu niên Hứa Tinh kia, tuy rằng không có vẻ ngây thơ hồn nhiên, nhưng là lại khiến người ta có điểm rất thích thú, là gì nhỉ? Đặng Thiếu Đan trong đầu không ngừng tự hỏi, bất giác lại nhớ ra cả hai người bọn họ, cư nhiên đều đã là hoa có chủ, đương nhiên cũng tính cả một lần tỏ tình thất bại với thiếu niên kia rồi đi.

- Không có, tôi chỉ muốn trêu chọc cậu thôi, thôi nào, đừng giận dỗi thế chứ, như vậy sẽ xấu lắm a.

Từ Nhược Thiên nghe đến đây liền vội vã thu phục lại trạng thái ban đầu, e dè nhìn sang Đặng Thiếu Đan suy nghĩ gì đó, rồi cuộc hớn hờ nhe răng cười tủm tỉm, cao hứng mở miệng.- Hảo a, vì anh không lấy tiền khám cho tôi, cho nên... lần tới tôi sẽ mời anh ăn tối, ok?

- Ha ha. Ok, như vậy không phải đáng yêu hơn sao? - Đưa tay nhéo nhéo hai bên má cậu, Đặng Thiếu Đan bật cười thành tiếng.

- Uy, đau quá a. - Cậu nheo mày giữ chặt cổ tay anh, lại vô pháp bắt gặp ánh mắt của đối phương, ngây ngốc nhìn anh.

Đặng Thiếu Đan nuốt nước miếng, một bên cứng người tại chỗ, bàn tay nói lỏng lẻo một chút, hiện tại từ lúc nào đã trở thành chạm nhẹ lên gương mặt Từ Nhược Thiên.

- Hai người đang làm cái gì?

Còn đang lúc căng thẳng, phía sau đã truyền đến thanh âm quen thuộc của nam nhân, Từ Nhược Thiên vội vã xoay đầu lại, cư nhiên chính là thân ảnh của Hứa Biên đang đứng trước cửa phòng khám, cậu vui vẻ đứng dậy, chạy tới ôm lấy cánh anh.

- Hứa Biên, anh làm sao biết em ở chỗ này a?

Hứa Biên căn bản không để ý đến lời nói của Từ Nhược Thiên, ánh mắt từ đầu đến cuối chỉ trừng trừng về phía Đặng Thiếu Đan, liền ném một câu lạnh như băng.

- Hấn là ai? Bác sĩ?

Vừa nhìn qua cách nói chuyện thân mật của cậu và nam nhân kia, Đặng Thiếu Đan thừa biết Hứa Biên chính là chồng tương lai của cậu, liền nặng nề thở dài, đứng dậy chỉnh lại áo mình, nở nụ cười bước tới đưa tay ra trước.

- Chào, tôi là Đặng Thiếu Đan, là bác sĩ của Từ Nhược Thiên.

Hứa Biên trừng mắt nhìn xuống tay của người kia vẫn còn đang đặt trước mắt mình, cười lạnh một tiếng, ôm lấy bả vai Từ Nhược Thiên xoay người ly khai.

- Vậy chúng tôi xin phép.

- Hứa Biên... A, tôi sẽ gọi điện cho anh sau, cảm ơn anh. - Từ Nhược Thiên vội vã quay đầu nói vài câu, liền ngả đầu dựa vào bả vai Hứa Biên bước ra ngoài.

Vừa ra đến cửa, Hứa Biên lập tức buông Từ Nhược Thiên, một bên nhìn bộ dạng tươi cười của cậu, trong lòng không hiểu sao có điểm sinh khí, chính là thời điểm nhìn thấy cậu cùng nam nhân khác hành động thân mật, không tự giác lại có cảm giác muốn đem tên bác sĩ kia cho một trận, nhưng là nghĩ lại, kia chẳng khác gì chính mình đang ghen vậy.

- Cậu tại sao lại đến đây? - Kim chế thành âm tức giận, Hứa Biên bình tĩnh đối cậu hỏi.

- Tiểu Tinh giới thiệu cho em, nói anh ấy là một bác sĩ giỏi, có thể xem xét về bệnh đau tim của em. - Từ Nhược Thiên thấy chuyện này cũng không phải đáng lo ngại, liền thành thật trả lời.

- Chuyện đó tôi biết. Nhưng tại sao lại không nói trước cho tôi?

- Em sợ làm phiền anh đang làm việc, dự định tối về sẽ nói với anh sau mà. - Cậu tròn xoe mắt khó hiểu nhìn anh, không hiểu ý tứ của anh là gì.

- Haizz, được rồi, lên xe đi. - Hứa Biên thở dài, không nói hai lời liền bước lên xe.

Từ Nhược Thiên sau một hồi đắn đo suy nghĩ mới ngờ ngợ đoán ra được ý đồ của Hứa Biên, khước miệng cong lên lộ ra ý cười, khẩn trương ngồi vào ghế phó lái, đóng cửa lại, ghé sát vai anh cười tà nói.- Anh a, có phải là đang ghen không?

- Không có. - Hứa Biên kinh ngạc một lúc, nhưng vẫn là thẳng thắn phủ nhận.

- Nói dối. Nếu không phải vậy vì cái gì lại sinh khí với anh ấy? - Từ Nhược Thiên đưa tay nhéo nhéo mặt Hứa Biên, bàn tay chậm rãi chạm lên áo anh, lén lút sờ soạng.

- Anh ấy? Là hán ta? Cậu từ khi nào đối hán thân mật như vậy?

- Ha ha. Như vậy đã rõ ràng rồi a, anh đích thực là đang ghen. - Cậu cao hứng chỉ ngón trỏ vào mặt anh tuyên bố, chưa chờ anh mở miệng nói tiếp, đã nhón người hôn lên môi anh.

Từ Nhược Thiên một bên đưa tay giữ lấy tóc Hứa Biên, một bên điên cuồng mút lấy môi anh, động tác gấp gáp đến mức Hứa Biên nghe thấy tiếng gầm mạnh phát ra từ miệng cậu. Bàn tay lưỡng lự một lúc, sau đó đặt ra sau gáy cậu, nồng nhiệt hôn môi.

Một phen đưa tay gạt cần kéo ghế xuống, cả người Hứa Biên lập tức ngã xuống, kinh ngạc nhìn bộ dạng đặc ý của Từ Nhược Thiên.
W.e.b.T.r.u.y.e.n.O.n.l.i.n.e.c.o.m

- Em đoán không sai, anh thì ra là người rất dễ ghen nha, em phải làm gì để trừng phạt tội xấu của anh đây. - Cậu đưa tay xoa xoa cằm mình, nhìn anh cười tà.

- Cậu...

- Suyt. - Chưa chờ Hứa Biên trả lời, Từ Nhược Thiên đã đưa ngón trỏ đặt trước môi anh, hơi thở nóng hổi phả lên mặt anh, thanh âm quyến rũ cố ý câu dẫn.

- Xem như lão công của em lợi hại, làm em rất siêu lòng nha, đáp lại... hôm nay là em liều mạng với anh, như vậy ngày cưới của chúng ta anh sẽ không bỏ trốn nữa.

Hứa Biên chính là vẫn chưa hiểu hết lời nói của người nọ, đã thấy cậu đột nhiên ngồi lên đùi mình, đem áo trên người cởi ra, liền đỏ mặt nhìn cậu, trêu chọc nói.

- Trưa ngày nắng gắt mà cậu đã có hứng thú với tôi rồi sao, tiểu dân đẳng?

- Anh đừng có trêu em, em là đang cố gắng làm người vợ hoàn hảo của anh đó nha. Đừng xem thường em. - Từ Nhược Thiên bấu môi giận dữ, nheo mày khó chịu, ngay từ đầu rõ ràng cậu không

muốn làm những việc này, chính là... nhìn thấy anh vì cậu mà ghen như vậy, không tự giác lại cảm thấy bản thân càng lúc càng yêu anh nhiều hơn, chiếm được trái tim anh, đương nhiên cũng muốn chiếm lấy cơ thể anh, nơi kia cũng vô pháp nhìn thấy anh đã muốn ngẩng đầu rồi.

- Hào a, xem cậu lợi hại thế nào, cho tôi thấy đi, Từ_Nhược_Thiên. - Hứa Biên nhìn bộ dạng quyết tâm của người nọ, không khỏi có điểm thích thú, liền đưa tay chống ngược ra sau, hất cằm ra lệnh.

Từ Nhược Thiên hít thở sâu, chậm rãi ghé xuống môi Hứa Biên, nhẹ nhàng phả ra hô hấp nóng nhiệt, rồi đưa răng cắn lấy môi anh, tựa như muốn đem đôi môi anh ăn trọn mà nhấm nháp. Đầu lưỡi rụt rè liếm nhẹ quanh mép Hứa Biên, sau đó áp chặt môi mình vào, mở rộng môi anh ra, đem đầu lưỡi tiến vào, lập tức bắt lấy lưỡi anh, đảo quanh một vòng.

- Ân. Khoan đã. - Chính là còn đang thưởng thức tư vị của đối phương, Hứa Biên đột nhiên lên tiếng, cậu liền buông môi anh ra, ngây ngốc khó hiểu.- Không phải cậu muốn cho tôi xem cậu lợi hại đến mức nào sao, như vậy tầm thường quá.

- A? Vậy em phải làm sao? - Cậu tròn xoe mắt nhìn anh, trong đầu cũng thắc mắc kinh nghiệm của một người đã từng có vợ như anh.

- Đến, tôi dạy cậu. - Liền đặt tay ra sau gáy cậu, nhẹ nhàng phát ra từng chữ chỉ dẫn.

- Ôm tôi.

Từ Nhược Thiên lập tức nghe lời, đưa tay vòng qua cổ Hứa Biên ôm chặt, tiếp tục chờ đợi hướng dẫn tiếp theo.

- Hôn môi.

Cậu ậm ừ gật đầu, còn đang tính ghé sát môi anh, bên tai đã nghe thấy lời cảnh cáo.

- Nhớ không được hôn lưỡi. Phải thật nhẹ nhàng, không được mạnh động.

- Ok ông xã. - Hì hì cười một tiếng Từ Nhược Thiên nghe lời chạm nhẹ lên môi anh, mút nhẹ một điểm, rồi hai điểm, đều là cố ý tạo ra thanh âm.

- Kế tiếp a?

- Cậu cứ hôn tôi, cho đến khi nào tôi thích thú, thì đưa lưỡi tiến vào.

- Em làm sao biết được khi nào anh thích chứ? - Từ Nhược Thiên nheo nheo mày, bấu môi nhìn anh.

- Chứ lúc tôi hôn cậu, cậu lúc nào bị kích thích? Nói tôi nghe. - Hứa Biên thở dài, hỏi ngược lại cậu.

- Em? Được anh hôn, em lúc nào chẳng bị kích thích. Anh hỏi vô lý quá a.

- Hảo hảo. Cứ làm như vậy đi. - Hứa Biên lắc đầu chịu thua, xoa tay ý bảo tiếp tục.

Từ Nhược Thiên vui vẻ mỉm cười, liền đem đầu lưỡi tiến vào, Hứa Biên lợi dụng thời cơ rất nhanh bắt lấy lưỡi cậu, cả hai cùng

nhau dây dưa, ở trong khoang miệng vây loạn một lúc, mà Từ Nhược Thiên lại không muốn dừng lại một phút một giây nào, càng lúc càng áp chặt vào môi Hứa Biên, quán quít lưỡi anh không biết mỗi một, kịch liệt đến khẩu thủy cả hai theo khước miệng chảy xuống, lúc này mới chịu nhả ra thở hồng hộc.

Môi lập tức di chuyển xuống cầm Hứa Biên hôn lên, rồi xuống cổ anh. Ngón tay đem nút áo trên người anh cởi ra ngoài, đem hai vạt áo anh dạt ra hai bên, bàn tay mân mê lồng ngực rộng lớn cường tráng, mê hoặc hôn lên từng cơ bụng săn chắc, rồi điếm đến hai núm vú trước ngực, không do dự nút lấy.

Hứa Biên một bên nhàn hạ vuốt mái tóc Từ Nhược Thiên, miệng thỉnh thoảng khẽ cười quan sát từng động tác của cậu, xem ra người này hôm nay dường như rất chủ động nha, cư nhiên lại khiến tâm tình chính mình rất nhanh liền vui vẻ trở lại.

- Hứa Biên... anh nằm lên một chút có được không? - Còn đang hưởng thụ khoái cảm đang kéo đến, người nọ đột nhiên ngừng đầu, ngữ điệu nịnh nọt nói.

- Hảo. - Hứa Biên bật cười xoa đầu cậu, liền nhắc người lên ghé một chút.

Nuốt nước miếng, Từ Nhược Thiên run rẩy chạm đến hạ khố của Hứa Biên, ngón tay chậm chậm kéo khóa quần anh xuống, nhìn thấy đằng sau nơi quần lót màu đen kia là một vật thể to lớn đang nổi lên bành bên trong, cậu lén lút lo sợ nhìn anh, hít thở sâu, rốt cuộc cũng ghé xuống hôn lên vật thể ẩn giấu đằng sau quần lót, đưa tay xoa nắn lấy nó.

Một lát sau, Từ Nhược Thiên mới cởi bỏ quần lót Hứa Biên xuống, vật thể trướng to đập ngay vào mắt, đã đến lúc phải đổi mặt, cậu nặng nề suy nghĩ, sau liền há miệng ngậm lấy côn thịt kia, ở trong khoang miệng đem côn thịt cọ xát tận sâu trong yết hầu, rồi lại nhả ra, lại tiếp tục ngậm vào.

Hứa Biên nhìn biểu tình thống khổ hiện rõ trên gương mặt Từ Nhược Thiên, trong lòng có điểm không đành, liền ngồi dậy đỡ cậu lên, đưa tay vuốt ve mặt cậu, ôn nhu nói.

- Không muốn thì đừng làm.

- Ân, không có. Em chỉ là... hơi khó thở thôi. - Cậu vội vã lắc lắc đầu, thành thật trả lời.

- Hắc... ngốc quá. Đến, cởi quần ra.

Từ Nhược Thiên gật gật đầu, ngoan ngoãn đem quần lẫn quần lót cởi xuống, mặc Hứa Biên ôm cậu nằm xuống ghế.

- Như vậy là đủ rồi. Hiện tại đến lượt tôi.

HẾT CHƯƠNG 29

CHỈ LÀ ẢO GIÁC

Nhộng Hiền
www.dtv-ebook.com

Chương 30

Ngồi trên bàn khách tâm tư suy nghĩ, Đặng Thiếu Đan thuận tay rót ly trà, đưa lên miệng chậm rãi uống, trong đầu không ngừng thắc mắc, kỳ thực thời điểm ban nãy khi Hứa Biên xuất hiện, không biết có phải chính mình nhìn nhầm hay không, cứ nhiên lại có cảm giác gương mặt anh có điểm rất quen thuộc, tựa hồ trước đây đã từng thấy qua vậy.

Bất quá, ấn tượng trong đầu anh về nam nhân gọi là chồng tương lai của Từ Nhược Thiên kia lại rất mơ hồ, Đặng Thiếu Đan nhớ đến lời nói ban nãy của cậu, chính miệng gọi người kia tên Hứa Biên, thế là miệng lại thì thầm tên của đối phương.

Sau một hồi ảo não suy nghĩ, Đặng Thiếu Đan cơ hồ có chút phán đoán ra được, chẳng qua là không dám chắc chắn, liền hấp tấp chạy đến tủ hồ sơ tìm kiếm, nhìn thấy bản án năm đó, trước mắt liền hiện lên dòng chữ có chính tên của người nọ.

"Vụ kiện cáo hành vi ngược đãi trẻ vị thành niên.... người tố cáo: Hứa Biên."

Trong phút chốc, Đặng Thiếu Đan gần như có chút sốc, nguyên lai chồng tương lai của Từ Nhược Thiên, quả nhiên chính là phụ thân của thiếu niên Hứa Tinh kia. Anh ngây ngốc một lúc, bất lực ngã xuống ghế gần đó, nặng nề thở ra một hơi. Thế giới nhỏ bé như

vậy, cứ nhiên lại để anh phải bắt gặp tình cảnh trớ trêu thế này, bảo sao nhìn thấy Hứa Biên lại cảm thấy quen thuộc thế kia.

Cũng không biết suy nghĩ cái gì, Đặng Thiếu Đan đột nhiên lắc đầu cười khẩy, giống như đang cười nhạo chính mình. Sau đó đặt hồ sơ lại vào trong tủ, đứng dậy bước vào phòng khám. Trước mắt liền nhìn thấy có điểm chói lóa, Đặng Thiếu Đan hiểu kì bước tới bên giường, cầm lấy chiếc nhẫn màu vàng kim xem xét, bên trong lòng nhẫn còn cẩn thận khắc nét chữ tên của Hứa Biên. Rất nhanh liền nhận ra là của Từ Nhược Thiên vô ý đánh rơi đây mà.

Trong đầu không tự giác nhớ đến gương mặt luôn tươi cười của người nọ, chính Đặng Thiếu Đan cũng vô pháp mỉm cười theo, cẩn thận cất chiếc nhẫn vào trong túi nhỏ, sau đó lấy điện thoại ra gọi vào dãy số của Hứa Tinh, bên kia rất nhanh nghe máy.

- Tiểu Tinh, anh có chuyện muốn nhờ em.

- Dạ vâng.

- Cái kia, hôm nay Từ Nhược Thiên có đến đây, chẳng qua sơ ý đánh rơi nhẫn cưới, em có thể cho anh số điện thoại của cậu ấy được không?

- Dạ vâng, chờ Tiểu Tinh một chút.

Đặng Thiếu Đan đắc ý mỉm cười, ngón tay mân mê vuốt ve chiếc nhẫn bên trong cái túi nhỏ. Một lát, Hứa Tinh gửi cho anh số điện thoại của người kia, nói lời cảm ơn xong liền cúp máy, lập tức lưu số Từ Nhược Thiên vào danh bạ yêu thích. Bất quá, Đặng Thiếu Đan rất biết tinh ý, không khẩn trương gọi điện cho cậu ngay, đợi đến ngày mai mới nghĩ cách gọi cho cậu.

=====

Hứa Biên đang thừa lúc tận dụng thưởng thức làn da bóng loáng trên ngực Từ Nhược Thiên, đem mọi điểm trên cơ thể cậu không bỏ sót một điểm, dùng sức gặm cắn lẫn hôn lên từng da thịt của người nọ, nháy mắt vô thức chuyển hướng về phía bàn tay của cậu, cư nhiên chiếc nhẫn trên ngón tay từ khi nào đã biến mất.- Nhẫn của cậu đâu? - Thanh âm không mang theo sinh khí, kỳ thực Hứa Biên có một chút bất mãn.

- A? - Từ Nhược Thiên vừa nghe câu hỏi xong, chưa ý thức được ý tứ của Hứa Biên, liền phát hiện ra ngón tay mình trống rỗng, lập tức hốt hoảng ngồi bật dậy, cúi đầu tìm kiếm chiếc nhẫn cưới của mình.

- Em.. rõ ràng em vẫn luôn đeo nó bên mình mà. Không thể nào.

- Đừng động. Đưa tay của cậu đây. - Hứa Biên đột nhiên nắm lấy cổ tay Từ Nhược Thiên, chăm chú quan sát ngón áp út bên tay trái của cậu, nhìn cậu nói.

- Chiếc nhẫn không vừa kích cỡ với cậu?

Đột nhiên bị hỏi như vậy, Từ Nhược Thiên chỉ có thể ngơ ngác nhìn anh, trong đầu vẫn đang bối rối không rõ nhẫn mình đang ở phương trời nào, đây chính là vật quan trọng không thể thiếu đối với cậu, vì cái gì lại sơ ý như vậy được chứ.

- Không đúng, em còn nhớ sáng nay còn vẫn đeo trên tay mà, làm thế nào đây.

Từ Nhược Thiên hiện tại bắt đầu cảm thấy túng quẫn, hốc mắt có chút ẩm ướt, lời nói phát ra có điểm run rẩy. Hứa Biên cũng không

ngờ cậu lại khẩn trương đến như vậy, liền thở dài nói.

- Trên ngón tay cậu rõ ràng không hẳn đường nhẫn đeo, quả nhiên kích cỡ hơi lớn so với ngón tay cậu, chuyện đánh rơi là đương nhiên.

- Em... em xin lỗi. - Từ Nhược Thiên buồn bực vò lấy đầu mình, chiếc mũi cơ hồ đổ ửng cả lên.

- Lần tới tôi sẽ đặt nhẫn cưới khác. Ngoan, đừng khóc.

- Không có... em.. em không có cố ý. - Quả nhiên không thể tìm được nước mắt, Từ Nhược Thiên rất nhanh liền rơi lệ, mặc cho Hứa Biên đặt đầu cậu dựa vào bả vai mình, nói vài câu trấn an.

Từ Nhược Thiên nháy mắt có chút kinh ngạc, chính là lần đầu tiên được anh ôn nhu trấn an như vậy, động tác vuốt ve tấm lưng cũng thập phần nhẹ nhàng, có cảm giác đây là lời nói chân thành từ đáy lòng. Bị làm cho cảm động, Từ Nhược Thiên liền vội buông Hứa Biên, sụt sịt vài cái, tròn xoe mắt bộ dạng nũng nịu nhìn anh.

- Cái kia, anh là không giận em chứ?

- Không phải tôi đã nói sẽ đặt cái khác sao. Vốn dĩ, lễ cưới của chúng ta còn chưa tổ chức. - Sờ sờ má Từ Nhược Thiên, Hứa Biên một bên ôn nhu nói.

- Còn có... vì chuyện này mà làm cản trở việc của chúng ta rồi. - Sau đó còn nhớ thêm một chuyện, Hứa Biên ậm ừ bồi thêm một câu, sớm vì câu nói này mà hai tai đỏ ửng.

Nghe đến đây Từ Nhược Thiên không cách nào can đảm đối mặt với người nọ, liền cúi đầu e thẹn nắm chặt tay mình. Hứa Biên đưa

tay đặt sau gáy cậu, chậm rãi ghé sát tai cậu to nhỏ, thanh âm mang theo chút khàn khàn.

- Hiện tại ở đây không tiện, không bằng chúng ta đi nơi khác.

Quả nhiên rất nhanh Từ Nhược Thiên đỡ cả gương mặt, thuận theo anh chậm rãi gật đầu, lại nhỏ giọng nói thêm một câu.- Em.. em có thể xử lý bên dưới giúp anh?

- Nếu cậu muốn. - Hứa Biên nghe qua cũng chẳng kinh ngạc gì mấy, vốn dĩ một người cậu có ưu thế chủ động rất nhiều, hành động như vậy đôi lúc cũng khiến anh ngàn lần bội phục, nhưng trong đầu thỉnh thoảng tự hỏi, nếu như đối tượng kết hôn không phải là anh, cậu cứ như vậy sẽ làm việc này cùng nam nhân khác sao.

Nghĩ đến đây trong lòng Hứa Biên vô pháp buồn bực, liền hung hăng kéo cổ tay Từ Nhược Thiên, thoáng chốc cả người cậu đã ổn định nằm trong lòng ngực anh, bị đôi môi người kia lần chiếm lấy môi mình. Ban đầu chính là không theo kịp nhịp độ của đối phương, bất quá nhiều lần bị anh hôn như vậy, cậu rất nhanh thích ứng, thuận theo nhắm hai mắt lại, vươn hai tay ôm lấy cổ anh, nồng nhiệt hôn mút môi anh.

- Ân... Nơi kia của anh chịu không nổi đâu, còn không để em giúp. - Để ý dưới đáy quần không ngừng bị dị vật thô lớn kia cọ xát, Từ Nhược Thiên vừa hoảng vừa lo sợ, vội vã buông môi Hứa Biên, hơi thở dồn dập lấy hơi nói.

- Ân. - Hứa Biên hơi gật đầu, đưa tay kéo khung ghế đẩy ra sau, tạo không gian rộng cho Từ Nhược Thiên ngồi quỳ bên dưới chân mình, một bên nỗ lực lái xe chạy đi.

Phải giữ loại tư thế này để phục vụ cho chồng mình trong lúc lái xe, đương nhiên đối với Từ Nhược Thiên đây là loại chuyện đòi bại nhất cậu từng làm, nhìn qua có vẻ rất giống một tình huống dâm dăng kinh điển trong mấy bộ tiểu thuyết người lớn, cậu hiện tại thập phần xấu hổ, trước mắt cứ thế đối mặt với cự vật đang đung đưa trước mặt mình, rất lâu mới có khí lực cầm lấy nó, thuần thục phun ra nuốt vào côn thịt của anh.

Kì thực trong lúc lái xe, mặc dù ánh mắt vẫn chuyên chú nhìn thẳng về phía trước, nhưng tâm trí Hứa Biên hoàn toàn đổ dồn về bộ dạng dâm dăng của Từ Nhược Thiên, thỉnh thoảng bị đầu lưỡi người nọ chạm phải điểm quy đầu mẫn cảm, liền khe khẽ phát ra tiếng thở dốc đứt quãng, lại sợ ý đụng phải vật chắn trên đường, cơ hồ cảm nhận được côn thịt chính mình hung hăng đẩy sâu vào yết hầu người kia, thoạt nhìn có vẻ không cam tâm, liền lén lút đưa mắt xem xét tình trạng của cậu.

- Cậu, không sao chứ?

- Ân. - Từ Nhược Thiên vẫn không ngẩng đầu, qua loa trả lời cho có lệ, vẫn duy trì động tác phun ra nuốt vào côn thịt trướng to của Hứa Biên, ban nãy cũng vì côn thịt vô tình đi sâu vào cổ họng, cảm giác ần ần buồn nôn kéo đến, nhưng cậu rất nhanh kìm nén lại, nhớ đến tình cảnh quấy rối cùng gợi cảm của anh trong lúc làm tình, không khỏi chính mình cũng cảm thấy muốn bắn ra, bởi lẽ nơi dị vật phía dưới hạ khớp đã sớm ngẩng cao đầu từ lâu.

- Ha... học. - Hứa Biên rốt cuộc không thể khống chế được chính mình, bàn tay liền siết chặt vô lăng, há miệng gặm gừ thở dốc, không ngừng dờn tầm mắt quan sát Từ Nhược Thiên, ngay sau đó liền đi đến chỗ vắng người dừng xe lại, một phen kéo ngược cậu trở lên, kìm lấy mặt cậu hung hăng gặm cắn môi đối phương.

Từ Nhược Thiên cơ bản không theo kịp phản ứng của người nọ, chỉ mặc cho Hứa Biên ôm vào ngực, hạ tay từ cổ Hứa Biên chậm rãi di chuyển xuống ngực anh, sau đó đem bàn tay anh nắm lấy, đặt tay chạm vào hạ thể cứng rắn đang chôn giấu bên trong quần lót của mình, lúc rời khỏi môi anh liền thở dốc nói.

- Hiện tại chúng ta thế này... không phải là ăn cơm trước keng sao?

- Chính cậu còn không nhịn được, nói lời đó bằng thừa. - Hứa Biên không kiên nhẫn đem quần lót lẫn quần Từ Nhược Thiên kéo xuống, một bên đưa tay gắt gao ôm chặt cậu vào lồng ngực, ngón tay còn lại theo khe rãnh hai cánh mông nhẹ nhàng vuốt ve, liền rất nhanh tiến vào.

- Ân.

Nơi kín đáo lạnh lẽo đột nhiên có ngón tay tiến vào có chút không quen, Từ Nhược Thiên theo bản năng ôm chặt cánh tay Hứa Biên, ngẩng đầu hướng đến chiếc cổ thon dài của anh hôn lên, tinh tế gặm cắn lên da thịt màu đồng rắn chắc, mùi mồ hôi nam nhân tỏa ra khí chất nam phái cực kì gợi cảm, khiến dương vật không chịu nổi ngay một trướng to. Cậu xấu hổ đem hai chân ngược ngừng khép lại, lại không biết bộ dạng hiện tại khiến người nọ tràn ngập kích thích cỡ nào.

Ngón tay vốn dĩ đang tập trung trừu sáp bên trong động huyết, đột nhiên cảm nhận trên cánh tay có luồng nhiệt nóng ấm chạm vào, ngay lúc còn định quan sát kia là chuyện gì, đối phương đột nhiên khép chặt hai chân lại, đem cánh tay chôn sâu vào hạ bộ của người nọ. Nháy mắt lộ ra ý cười, Hứa Biên một phen đem hai chân Từ Nhược Thiên tách rộng ra, liền chứng kiến trước mắt là khung cảnh

tuyệt mỹ của cậu, vật thể xinh đẹp kia bộ dáng e thẹn đỏ hồng đang dựng đứng thẳng tắp.

- Tiểu dân đấng. - Hứa Biên nhấn mạnh từng chữ, một phen áp đảo Từ Nhược Thiên nằm trên ghế, lập tức kìm hai cổ chân cậu kéo lên cao, đầu chôn dưới hạ bộ ngấm khe thịt nhỏ hẹp ở rãnh mông.

- Đừng... đừng nhìn. - Từ Nhược Thiên kinh hãi cúi đầu, nơi kia vốn dĩ chỉ để giành cho vật thể nam nhân cắm vào, cư nhiên lại để anh tùy tiện ngấm nhìn nó. Cậu đưa tay xuống dưới muốn che đi nơi nhỏ hẹp nhạy cảm, rất nhanh liền bị Hứa Biên gạt bỏ tay cậu ra, giữ chặt cổ tay cậu.

- Xem ra cái lỗ nhỏ của cậu rất muốn tôi tiến vào. - Hứa Biên quan sát cửa huyết màu đỏ nhạt không ngừng nhẹ nhàng co rút, trong lòng nổi lên một trận kích thích không thể tả, giống như nơi kia đang cố ý câu dẫn phân thân của mình vậy.

Từ Nhược Thiên xấu hổ nhắm hai mắt lại, tùy ý để đầu lười Hứa Biên khế liếm lộng động thịt mềm mại, nước mắt khoái cảm trực rơi xuống, cắn chặt môi dưới cảm nhận đầu lưỡi ấm nóng của anh đảo quanh bên trong vách thịt nhạy cảm.

W.e.b.T.r.u.y.e.n.O.n.l.i.n.e.c.o.m

Nhân lúc trong lòng còn đang hồi hộp đón nhận khoái khắc tiếp theo, Hứa Biên đột nhiên hôn lên môi Từ Nhược Thiên, đem hai chân cậu đặt lên vai, dùng côn thịt chậm rãi nhét vào cửa huyết chật hẹp, đem động thịt nóng bỏng kéo căng đến cùng cực.

- A... a a. - Hai tay vô pháp cào nhẹ lên lưng Hứa Biên, Từ Nhược Thiên cảm nhận nơi kia đau đớn có, khoái cảm có, nhưng không cách nào kìm chế sự run rẩy cơ thể mình, cứ thế khàn khàn

rên nhẹ một tiếng, nơi kia phút chốc liền đem cậu hung hăng trừu
sáp.

HẾT CHƯƠNG 30

CHỈ LÀ ẢO GIÁC

Nhộng Hiên
www.dtv-ebook.com

Chương 31

Hứa Biên cố định thắt lưng Từ Nhược Thiên, côn thịt cầm chặt bên trong tiểu huyết đi vào chỗ sâu nhất, mỗi một lần động đều chạm đến điểm mẫn cảm, Từ Nhược Thiên vô pháp xụi lơ trên ghế, cả gương mặt ướt đầm mồ hôi đỏ thẹn tràn ngập dục vọng, phía trên Hứa Biên lại hô hấp kịch liệt, một bên ra sức va chạm.

- Cái kia... nhanh một chút. - Từ Nhược Thiên bất thành linh bất lấy cánh tay Hứa Biên, nặng nề thở dốc phát ra thanh âm khàn khàn đầy mị hoặc, phía trong sớm bị dương vật trêu sáp ngày một đau đớn cùng có khoái cảm, không cách nào khiến cậu kìm nén chính mình, bàn tay còn lại đưa đến phân thân đang trưởng đau của mình, động tác nhẹ nhàng an ủi.

Hứa Biên vừa nhận ra hành động của đối phương, lập tức đưa tay giữ chặt cổ tay của Từ Nhược Thiên, chủ động cầm lấy phân thân đang khao khát dục vọng của cậu, cao thấp vuốt ve, rồi cúi xuống hôn lên môi cậu, vẫn không quên đem côn thịt xỏ xuyên qua vách tường mềm mại nhạy cảm.

- Không đến phiên cậu, cứ để tôi.

- Hứa Biên... - Từ Nhược Thiên lộ rõ biểu tình đầy cảm kích nhìn anh, tựa hồ bị làm cho cảm động, cứ như vậy liền cố gắng làm cho tiểu huyết chính mình khít sát vào ôm chặt lấy côn thịt của đối phương, muốn thỏa mãn đối phương hung hăng trêu sáp.

- Ân... cậu kẹp tôi chặt quá. - Hứa Biên phản kích reo một tiếng, liền ghì chặt lấy eo Từ Nhược Thiên, thẳng đến nơi hoa lệ yếu ớt không chút lưu tình đâm chọc vài cái, động huyết không ngừng vang lên tiếng nước đâm thủy va chạm tạo kích thích cho cả hai.

- Không được... đừng làm nữa... em sẽ ra mất. - Nơi tính khí vốn dĩ đang ngẩng đầu của mình lại bị bàn tay thô ráp của người nọ dùng lực vuốt ve, nhất thời cảm nhận được dương vật ngày lúc cao trào, liền thống khổ lắc đầu, hai tay vô pháp cào lấy bàn tay Hứa Biên đang đặt trên tính khí của mình, thanh âm kiều mị cầu khẩn.

- Vậy cậu không muốn ra? Muốn tôi phải làm thế này sao? - Nháy mắt lộ ra ý cười, Hứa Biên liền đưa đầu ngón tay ấn mạnh vào điểm nhỏ trên quy đầu, ngăn cho dòng nước đang chảy ra ngoài.

- Đừng... đừng mà, đau quá a. - Chẳng qua bị cơn dục vọng lấn chiếm khiến đầu óc cậu từ lâu đã không còn tỉnh táo, cơ nhiên lại vô ý nói những lời kia, quả nhiên lại khiến cho Hứa Biên tùy ý hành hạ tính khí của mình như vậy, Từ Nhược Thiên bất lực khóc trừ, hai chân mềm nhũn hạ xuống cánh tay anh, phía sau lại cảm nhận có vật lớn đang hung hăng đâm vào điểm mẫn cảm nhất.

- Hảo, chúng ta cùng ra. - Hứa Biên cười thầm trong lòng, ban nãy cũng chỉ muốn dọa cậu một phen, lại không ngờ làm người nọ hoảng sợ như vậy. Ôm hai chân Từ Nhược Thiên ra sau, Hứa Biên cố định tư thế ngồi thẳng, dùng lực đẩy nhanh tốc độ chọc vào động huyết, điên cuồng ở bên trong chỗ kia đâm mạnh một chút.

- Ân... a, không cần đâm nữa... em... - Từ Nhược Thiên mê luyến cầu xin, vách tường không ngừng bị dị vật ma sát, cộng thêm tính khí đang bị công kích bởi bàn tay thuần thực của đối phương, cậu ngẩng đầu ra sau, lồng ngực ưỡn lên run run một cái, dương vật

thoải mái bắn ra tinh dịch. Thời điểm kết thúc bắn tinh, động huyết Từ Nhược Thiên còn lưu luyến kẹp chặt côn thịt của người nọ, khiến cho khoái cảm rốt cuộc đạt đến cao trào, ở chỗ sâu nhất đem tinh dịch bắn lên mẫn cảm, Từ Nhược Thiên run rẩy rên một tiếng, cả người mềm nhũn nằm bất lực trên ghế, hai mắt có điểm rung động muốn thiếp đi.

- Mệt rồi sao? - Hứa Biên cúi xuống nhẹ nâng mặt Từ Nhược Thiên lên, vuốt ve mặt cậu vài cái.

- Em buồn ngủ. - Từ Nhược Thiên mệt mỏi trả lời, đem bàn tay Hứa Biên áp vào mặt, vươn tay ôm lấy anh nằm xuống bên cạnh mình.

- Ân, mệt thì ngủ đi.

- Anh ngủ với em đi. - Chính là vừa dứt lời xong, Từ Nhược Thiên rất nhanh liền ngủ say, hơi thở phát ra cảm nhận được có bao nhiêu phần khí lực cạn kiệt, Hứa Biên âm thầm cười nhẹ một tiếng, nhích người nằm gần cậu một chút, ôm cậu đặt vào lồng ngực mình, đem áo khoác khoác hờ lên người cậu, nhẹ nhàng nhắm hai mắt lại.

Không biết qua bao lâu, lúc Từ Nhược Thiên tỉnh dậy thì vẫn còn nằm trên xe, bên cạnh còn có Hứa Biên đang an tĩnh ngủ say, cậu đưa tay chống lên đầu, chăm chú quan sát ngũ quan của người nọ, khóe miệng bất giác mỉm cười, người này nguyên lai tuy đã gần 40 tuổi, bất quá cũng chưa hẳn đã già dặn, nếp nhăn trên trán cũng không làm mờ đi vẻ anh tuấn của anh, quả nhiên đúng là một tổng tài soái ca mà.

Từ Nhược Thiên đưa ngón tay vuốt ve đôi môi đối phương, rồi lại di chuyển lên sống mũi cao thẳng của anh, không kìm được liền bật

cười thành tiếng, nhẹ nhàng hôn hờ lên sống mũi anh. Ngay lúc này, Hứa Biên đột nhiên có phản ứng, Từ Nhược Thiên liền như cũ ngẩng nhìn anh, đợi người nọ chậm rãi mở mắt.

Hứa Biên đưa tay ngáp nhẹ một tiếng, nhìn sang bên cạnh liền thấy cặp mắt to tròn của người nọ, mở miệng nói.

- Tỉnh rồi sao? Chúng ta ngủ bao lâu rồi?

- Cũng gần 3 tiếng. Hứa Biên này, không phải trước đó anh đã đến công ty sao, vì cái gì lại quay về? - Từ Nhược Thiên vẫn còn đang thắc mắc lý do Hứa Biên đột nhiên có mặt ở nhà Đặng Thiếu Đan, thuận miệng hỏi.

- Tôi... tôi dự tính mời cậu ăn trưa cùng tôi. Bất quá, gọi điện về nhà thấy cậu không bắt máy, cho nên mới hỏi Tiểu Tinh, biết cậu đang ở phòng khám.

- A? Nếu vậy sao anh không gọi vào di động của em. - Từ Nhược Thiên kinh ngạc một lúc, nhưng nghĩ đến người kia dù có bận rộn công việc thế nào vẫn có thể dành thời gian cho cậu thế này, đương nhiên là có chút cảm động rồi.

- Không nghe máy, điện thoại cậu có tắt nguồn không? - Hứa Biên hừ lạnh một tiếng, ảo não hỏi lại cậu.

Từ Nhược Thiên đắn đo một lúc, sau cùng liền nhớ ra từ tối hôm qua cậu quên mất sạc pin cho điện thoại, thành ra sáng nay qua nhiên rất nhanh hết pin đi. Nhớ ra rồi, cậu mới ỉn ỉn nhìn anh, bộ dạng nũng nịu nói.

- Em xin lỗi a, điện thoại em hết pin, lần tới chúng ta hãy cùng ăn, có được không?

- Không sao, bù vào đó không phải là trận ân ái ban nãy của chúng ta sao? Hửm? - Hứa Biên vừa nói vừa ghé môi lướt nhẹ qua mặt Từ Nhược Thiên, bàn tay ở thắt lưng kéo cậu sát vào ngực mình, cao thấp vuốt ve. Bị người nọ không ngừng trêu đùa gương mặt mình, Từ Nhược Thiên đỏ mặt không dám động đậy, chỉ có thể nhắm hai mắt tùy ý để người nọ gặm cắn chiếc cổ thanh mảnh của mình.

- Hứa Biên, anh có thể hứa với em không? - Nhẹ nhàng đối phương ra, cậu nhỏ giọng hỏi.

- Ân, nói đi.

- Lễ cưới lần này, anh đừng rời bỏ em như lần trước nữa, có được không? - Sau một hồi đấu tranh, Từ Nhược Thiên mới có dũng khí mở miệng cầu khẩn.

- Đương nhiên. - Hứa Biên ôn nhu mỉm cười, ôm lấy đầu cậu hôn nhẹ lên vàng trán cậu, ôm cậu vào lòng.

Nghe được lời nói kia, Từ Nhược Thiên yên tâm dựa đầu vào cổ Hứa Biên, mỉm cười hạnh phúc, đưa tay vòng qua thắt lưng anh ôm chặt. Bất quá, cậu chính là không biết, Hứa Biên một bên trầm mặc vuốt mái tóc cậu, trong đầu không rõ anh đang suy nghĩ cái gì.

Buổi tối, Từ Nhược Thiên ở trong nhà lục tung cả căn phòng tìm nhẫn của mình, từ phòng tắm, đến giường ngủ, nhà khách, nhà bếp, thậm chí là những ngõ ngách nhỏ nhất, chính là không tìm thấy một chút manh mối nào hết. Cậu mệt mỏi ngã bệt xuống đất, đưa tay vỗ nhẹ lưng mình, trong đầu bối rối nghĩ rốt cuộc nhẫn của mình ở phương trời góc bể nào.

Khẽ vuốt ve ngón tay của mình, nhớ đến lời nói hồi trưa của Hứa Biên, cậu không phủ nhận lời nói của anh là có phần đúng, kỳ thật trước đó cậu cũng cảm giác được mang chiếc nhẫn cưới kia có điểm không vừa, bán kính có nhỉnh hơn ngón tay cậu một chút, nhưng cậu không nghĩ đến lại có thể rơi dễ dàng như vậy.

- Từ Nhược Thiên. - Hứa Biên từ trên thư phòng bước xuống gọi.

- Vâng?

- Đi ngủ thôi, cậu làm gì dưới đó vậy? - Hứa Biên nghi hoặc nhìn Từ Nhược Thiên đang ngồi bất động trên sàn nhà, trên mặt có điểm tuyệt vọng.

- Không có gì. - Cậu vội vã lắc đầu, chậm rãi đứng dậy bước lên phòng cùng Hứa Biên, âm thầm thở dài một tiếng.

Hứa Biên một bên khẽ quan sát biểu tình của Từ Nhược Thiên, trầm mặc một lúc, trong đầu rất nhanh liền nghĩ đến một chuyện, khóe miệng lại tự giác cong lên, ôn nhu nhìn sang cậu.

Sáng hôm sau, đợi Hứa Biên rời khỏi nhà, Từ Nhược Thiên liền hấp tấp thay quần áo, đi ra trước cổng nhà nhìn xung quanh tìm nhẫn. Tối hôm qua ngủ không được cũng là vì chuyện này. Sau một hồi lâu cật lực tìm kiếm, kết quả vẫn như cũ không có gì tiến triển, Từ Nhược Thiên rốt cuộc từ bỏ hy vọng, ảo não bước vào nhà. Ngay lúc này, điện thoại đột nhiên có người gọi điện đến.

- Alo. - Nhìn thấy dãy số lạ không có sẵn trong danh bạ, Từ Nhược Thiên lưỡng lự rất lâu mới nghe máy.

- Từ Nhược Thiên. - Bên kia là giọng của một nam nhân, thậm chí còn biết cả tên của mình, Từ Nhược Thiên có chút hoang mang.

- Xin hỏi ai vậy?

- Không nhớ tôi sao? - Người kia ngữ điệu có vẻ cao hứng, khiến Từ Nhược Thiên loáng thoáng nhớ đến nam nhân hôm đó, liền hờn hờ nói.

- Đặng Thiếu Đan.

- Hắc, thông minh thông minh. Tôi tưởng cậu quên tôi rồi chứ?

- Làm sao quên được, chỉ mới hôm qua thôi mà. Phải rồi, hiện tại anh có rảnh không, trước đó tôi hứa sẽ khao anh một bữa rồi.

- Hào, bắt quá tôi tới đón cậu - Đặng Thiếu Đan tựa như nảy sinh ý kiến, cao hứng nói.

- A? Không cần, tôi bắt taxi đi là được rồi. - Cậu vội vã cự tuyệt, nhìn đồng hồ trên tay mình, phát hiện thời gian vẫn còn sớm, có thể buổi trưa vẫn có thời gian đến công ty của Hứa Biên.

- Đừng nhiều lời, vốn dĩ tôi có xe, như vậy không phải cậu được đi miễn phí sao?

- Nhưng mà...

- Được rồi, cậu đưa địa chỉ cho tôi, một lát tôi đến. - Đặng Thiếu Đan một mực không cho Từ Nhược Thiên mở miệng, khiến cậu không cách nào từ chối, đành phải miễn cưỡng đáp ứng nghe theo lời anh, kỳ thật cậu cảm thấy quá phiền đến anh rồi.

Nửa tiếng sau, Đặng Thiếu Đan quả nhiên có mặt ở trước cổng, Từ Nhược Thiên lúng túng đứng trước mặt anh, nhìn người nọ bộ dạng vô cùng đắc ý, liền có chút nghi hoặc nói.

- Anh thực sự làm tôi khó xử a, anh nên nhớ tôi đã có chồng rồi đó.

- Ha ha, cậu suy nghĩ nhiều quá rồi, tôi chẳng qua chỉ muốn cho cậu quá giang, cần gì khấn trương như vậy? - Đặng Thiếu Đan nghe qua có chút nực cười, lắc đầu chịu thua đối phương, liền trấn an Từ Nhược Thiên.

- Tôi... tôi thấy anh rất đáng nghi, không đáng tin tưởng. - Từ Nhược Thiên thoáng chốc xấu hổ một cục, nhưng rất nhanh sau đó liền làm ra vẻ kiên quyết, bộ dạng tự tin tự đại tuyên bố.

- Vậy... cậu rốt cuộc có lên xe không? - Đặng Thiếu Đan rút cuộc bó tay với người kia, không muốn nhiều lời so đo với cậu nữa, liền hất cằm ý bảo cậu lên xe.

Từ Nhược Thiên do dự một lúc, đi được một lát liền vung tay đánh nhẹ vào bụng Đặng Thiếu Đan, anh theo bản năng đưa tay ôm lấy bụng mình, cau mày nói.

- Cậu... cậu quá đáng rồi a?

- Xin lỗi a, thưa bác sĩ Đan. - Cậu lén lút tủm tỉm cười thầm, một phát liền bước vào xe ổn định ngồi vào ghế trước.

Đặng Thiếu Đan nhìn ra bộ dạng vui vẻ của người kia, không tự giác chính mình cũng vui vẻ theo, lập tức lái xe đi đến nhà hàng quen thuộc.

Đến nơi, cả hai tìm một chỗ ngồi gần cửa sổ, gọi món xong liền bàn về kế hoạch phẫu thuật về bệnh tình của Từ Nhược Thiên, dự tính sẽ là sau khi cưới xong, cậu sẽ nói chuyện này rõ ràng với Hứa

Biên và Từ Nhược Lâm, sau đó sẽ sắp xếp thời gian để đến bệnh viện phẫu thuật, có lẽ là vài tháng nữa.

- Phải rồi, tuần tới thứ Sáu anh có rảnh không? - Từ Nhược Thiên thoáng chốc nhớ ra một chuyện, lập tức cao hứng hướng Đặng Thiếu Đan hỏi.

- Thứ Sáu tuần sau? Có chuyện gì không? - Anh một bên tò mò hỏi, một bên thuận tay rót nước vào ly cậu.

- Cảm ơn. Chẳng là, kia là ngày cưới của chúng tôi, anh có thể đến được không?

Thoáng chốc, Đặng Thiếu Đan giống như bị một tấn đá đè lên vai, thì ra lễ cưới của hai người sắp tới sẽ diễn ra rồi, nghĩ đi nghĩ lại, đây chẳng qua cũng là chuyện đương nhiên, anh làm sao không đồng ý được chứ.

- Hảo. Tôi nhất định sẽ tới.

- Vậy tốt quá, anh nhất định phải tới đó nha. Được rồi, ăn đi, hôm nay tôi khao anh mà.

Thức ăn vừa được mang ra, Từ Nhược Thiên liền cao hứng cầm đầu vào ăn, bộ dạng cực kì ngu ngốc, mà Đặng Thiếu Đan từ nãy đến giờ vẫn không ngừng rời mắt khỏi cậu, khóe miệng nhất thời cong lên.

HẾT CHƯƠNG 31

CHỈ LÀ ẢO GIÁC

Nhộng Hiên
www.dtv-ebook.com

Chương 32

Vài ngày sau đó, trước ngày chuẩn bị lễ cưới, Từ Nhược Lâm có ghé thăm tới nhà của Hứa Biên, đa phần cũng chỉ là muốn hỏi thăm tình hình cháu trai của mình. Nhìn thấy Từ Nhược Thiên cùng người kia chung sống hòa thuận, ông không khỏi ra vẻ ăn ý an tâm, lúc nói chuyện riêng với Hứa Biên cũng chỉ bàn bạc về lễ cưới sắp tới, cũng không có ý định đe dọa gì khác.

Mà Hứa Biên từ lâu cũng coi trọng việc Từ Nhược Thiên là cháu trai của ông, bên trong mặc dù không có hảo cảm gì với người này, bất quá anh cũng không muốn làm lớn chuyện, chỉ gạt đầu ý bảo ông không cần lo lắng. Nhận ra Hứa Biên rốt cuộc cũng đối cháu trai mình tốt một chút, ông khách khí nói lời cảm ơn anh, sau cùng vẫn là không có ý định hủy bỏ hợp đồng giao dịch của hai người.

Lễ cưới lần này so với lần trước có điểm không khoa trương cho lắm, hai người vốn dĩ cũng đã đăng kí giấy kết hôn, buổi tiệc chỉ tổ chức ở một nhà hàng nhỏ, Hứa Biên và Từ Nhược Thiên từ lúc thời điểm trao nhau nhẫn cưới, thì sau đó rất ít chạm mặt nhau, chủ yếu đều phục vụ rượu cho khách cùng người quen hai bên.

Buổi tối, cả hai liền mang tấm thân rã rời trở về nhà, vừa bước vào phòng, Hứa Biên mệt mỏi đem cà vạt cùng áo khoác ném lên ghế, liền thẳng đến ngã lăn ra giường, cơ hồ cả ngày hôm nay kỳ thực so với việc cầm đầu vào mấy văn kiện ở công ty quả nhiên không có điểm khác biệt.

Từ Nhược Thiên muốn hỏi Hứa Biên có muốn ăn khuya không, lại nhìn thấy bộ dạng như cá chết của anh trên giường, trong lòng âm thầm thở dài, liền bước tới cởi giày, tắt và dây thắt lưng cho anh, cũng không quên thay giúp anh một bộ đồ ngủ nhẹ nhàng ở nhà.

Ngay lúc còn đang chuẩn bị rời đi, cổ tay đột nhiên bị người kia bắt lấy, Từ Nhược Thiên cũng không có điểm kinh ngạc, chỉ ngồi xuống bên cạnh anh nói.

- Anh cần gì em đi lấy?

- Cậu không ngủ sao? - Hứa Biên vẫn chưa chịu buông tay, một bên cau mày hỏi.

- Từ chiều đến giờ chỉ có vài miếng thức ăn lót dạ bụng, có chút hơi đói, em chuẩn bị xuống nhà bếp làm thức ăn, anh.... có đói không? - Từ Nhược Thiên ủy khuất giải thích, tay còn đưa lên bụng xoa xoa vài cái, sau đó cũng không quên hỏi đến phần của người nọ.

Hứa Biên đắn đo suy nghĩ một lúc, nhìn Từ Nhược Thiên gật đầu.

- Vậy, em xuống nấu ăn, anh chờ một lát.

- Hào.

Hứa Biên giống như bị cơn đói lấn át bộ dạng mệt mỏi, ban nãy nghe đến người nọ sẽ xuống làm bữa tối, không hiểu sao chính mình cũng muốn có gì đó cho vào bụng, liền lập tức ngồi dậy cùng cậu bước xuống nhà bếp.

Hứa Biên ngồi ở bàn ăn, Từ Nhược Thiên liền tranh thủ vào bếp nấu vài thức ăn đơn giản. Hứa Biên ở bên cạnh quan sát, nhận ra hiện tại trời cũng gần khuya, ngồi một chỗ nhìn người nọ làm bữa tối cho mình cảm thấy có chút chột dạ, liền bẽn lẽn đi tới đằng sau cậu.

- Cần tôi giúp không?

Từ Nhược Thiên vừa nghe xong chỉ lắc lắc đầu, một bên mở miệng giải thích.- Em chỉ nấu vài món đơn giản thôi, không cần đâu, cảm ơn anh.

- Bất quá, tôi hiện tại rất muốn giúp. - Hứa Biên căn bản là tận lực muốn giúp người kia, sau đó ánh mắt vô thức dừng lại ở đồng rau củ quả đặt cạnh bếp, liền lập tức cầm lên, không chờ cậu mở miệng đã bước tới bồn rửa, vén tay áo, xả nước vào thau.

- Nay chỉ cần rửa rau thôi có phải không?

- A.... ân. - Từ Nhược Thiên không cách nào mở lời phản kháng người nọ, chỉ ngây ngốc nhìn anh, nhất thời gật gật đầu.

- Yên tâm, hồi nhỏ tôi cũng hay phụ cha mẹ làm những cái này, không cần sợ tôi rửa không sạch. - Phát hiện đối phương mãi chăm chú nhìn mình, không tự giác nghĩ rằng có phải hay không đang cậu đang lưỡng lự cách làm việc của anh.

- Không phải... em không có ý đó. - Từ Nhược Thiên vội lý giải xong, rồi quay sang tiếp tục công việc dở dang của mình, vừa làm vừa nói.

- Cái kia, cha mẹ anh, hiện tại thế nào, em chưa nghe anh nhắc đến họ bao giờ?

Hứa Biên im lặng một lúc, sắc mặt có chút trầm xuống, thuận tay lấy ba muỗng muối cho vào thau nước, sau đó mới lên tiếng.

- Bọn họ, vốn dĩ không cần đến tôi.

Từ Nhược Thiên dừng lại một chút, kinh ngạc quay sang nhìn biểu tình của Hứa Biên, chỉ thấy mái tóc người nọ che mắt sắc mặt của anh, cơ bản không biết xúc cảm hiện tại của anh là thế nào. Nhưng cậu sợ những lời kia của mình lại có gì đó không đúng, cũng không có ý định hỏi lại nữa, chỉ ồ một tiếng.

Rửa rau xong, Hứa Biên cẩn thận dùng khăn bọc rau vắt nước đi, sau đó lấy dao từ học tử ra cắt rau bỏ vào đĩa, đem đến đặt lên bàn ăn. Vài phút sau, bữa ăn mới hoàn toàn được bày ra đầy đủ, bất quá điều Từ Nhược Thiên lo lắng là từ lúc cậu hỏi anh câu hỏi kia, không hiểu sao lại không thấy người nọ nói chuyện nữa, bữa ăn cứ thế trôi qua đầy căng thẳng.

Lúc bước vào phòng, Hứa Biên đang nằm trên giường, vẫn chưa ngủ, hai mắt chăm chú nhìn lên trần nhà, tựa hồ đang trầm mặc suy nghĩ chuyện gì đó. Từ Nhược Thiên có chút lo sợ, bộ dạng rụt rè trèo lên giường, chậm rãi ghé sát ôm lấy thắt lưng anh, rất lâu sau mới lên tiếng.

- Ban nãy nếu em có hỏi gì sai, thì cho em xin lỗi trước, có được không?

Hứa Biên lúc này mới có phản ứng, hai tay ôm lấy Từ Nhược Thiên vào ngực, thở dài nói.

- Cậu không sai, chỉ là làm tôi nhớ đến chuyện không vui.

- Có chuyện gì tâm sự, anh có thể nói cho em. - Từ Nhược Thiên nghe đến đây liền thở phào nhẹ nhõm, đặt cằm lên vai Hứa Biên, tròn xoe mắt nhìn anh.

Hứa Biên cúi đầu nhìn cậu, lưỡng lự một lúc, sau cùng mới quyết định lên tiếng.

- Năm tôi mười tuổi, hồi đó gia đình tôi rất khó khăn, chỉ sống ở một khu làng nhỏ, cha mẹ bận rộn cả ngày, một mình tôi tự thân tự biệt học hành, về đến nhà lại đến phụ giúp bọn họ. Cảm nhận bên cạnh mình bàn tay của đối phương đang toát mồ hôi lạnh, Từ Nhược Thiên tròn mắt kinh ngạc, lén lút quan sát biểu tình của Hứa Biên, chỉ thấy trên gương mặt anh đầy vẻ hoang mang, cậu im lặng nghe anh nói, cũng không dám động đậy.

- Bất quá, đáp lại tôi chỉ là sự chán ghét của cha mẹ, tôi biết hoàn cảnh khi đó khó khăn, nhưng tôi đã cố gắng hết sức. Năm tôi 15, điểm thi học kỳ của tôi là 98 điểm, tôi rất hạnh phúc, liền về nhà báo cho cha mẹ, chỉ mong nhận được lời chúc mừng từ bọn họ. Chính là, khi tôi về đến nhà, bên trong là một mảnh hỗn loạn, xung quanh đều là những tờ vé số.

Càng nói Hứa Biên càng gắt gao ôm chặt lấy Từ Nhược Thiên, vô thức đặt cằm tựa vào vai cậu, dừng lại một lúc rồi mới nói tiếp.

- Khi nghe thấy mọi người trong làng kể lại sự tình, tôi mới biết, cha mẹ đã trúng số độc đắc, họ chính là chờ tôi đến trường, liền lén lút thu dọn hành lý bỏ đi, không đoái hoài đến tôi. Lúc đó... tôi rất cô độc. W.e.b.T.r.u.y.e.n.O.n.l.i.n.e.c.o.m

Nhận ra thanh âm cực kỳ run rẩy của đối phương, Từ Nhược Thiên thập phần bối rối, chậm rãi đưa tay vuốt ve lưng Hứa Biên, bấu

môi nói.

- Ân, họ thật quá đáng.

- Nhưng ngay sau đó, Bạch Dương cô ấy đã xuất hiện, cô ấy đối tôi rất tốt, chúng tôi trở thành bạn học của nhau, sau đó thành bạn thân, tình nhân của nhau, và rồi chuyện gì đến cũng đến. Cuộc đời của tôi cứ thế trải qua mà không cần bọn họ.

- Vậy.... anh có hận cha mẹ anh không? - Đợi Hứa Biên dứt lời, Từ Nhược Thiên liền tranh thủ hỏi một câu.

- Đã từng.

- Còn hiện tại thì sao? -

- Cũng đã là quá khứ, tôi không quan trọng vấn đề đó, dù sao tôi thành công như hiện tại, một phần cũng là nhờ cha mẹ tôi.

- Ân, vậy thì tốt. - Từ Nhược Thiên an tâm gật đầu, nhẹ nhàng hôn lên má Hứa Biên.

Hứa Biên vội buông Từ Nhược Thiên ra, nháy mắt vừa có điểm kinh ngạc vừa hoang mang nhìn cậu.

- Cậu... không hỏi tôi về chuyện của cô ấy sao?

- Cô ấy? Ý anh là vợ trước của anh sao? - Từ Nhược Thiên không hiểu ý tứ của anh, chớp chớp mắt hỏi.

- Cậu... cậu biết Bạch Dương? - Hứa Biên cả kinh há hốc mồm, cậu vì cái gì lại biết được Bạch Dương, ngay cả khi anh nhắc đến cô, người này đến việc buồn bực cũng không hề phát sinh.

- Không có. Nói ra anh sẽ giận em. - Từ Nhược Thiên vội vã lắc đầu, biểu tình lúng túng nhìn Hứa Biên.

Hứa Biên im lặng không nói lời nào, cơ bản chỉ muốn nhận được câu trả lời của đối phương. Từ Nhược Thiên nhìn ra suy nghĩ của anh, nhỏ giọng thành thật trả lời.

- Là em điều tra về cuộc sống của anh, cho nên....

- Từ Nhược Thiên!

Nghe được thanh âm sinh khí của Hứa Biên, Từ Nhược Thiên thừa biết sẽ có chuyện này xảy ra, nhưng không tránh được sự run rẩy được từ chính mình, tiếp tục giải thích.

- Chuyện cũng đã lâu rồi, khi đó là em... em chỉ là, em chỉ muốn biết nhiều điều về anh..

Hứa Biên hừ lạnh một tiếng, cả giận quay lưng về phía Từ Nhược Thiên. Cậu ấy náy cấn cấn môi dưới, từ phía sau ôm lấy thắt lưng anh, nhẹ giọng nói.

- Em xin lỗi.

Hứa Biên thở dài, dù sao đây cũng không hẳn là chuyện lớn lao, người kia chẳng qua chỉ vì anh mà làm những việc này, lẽ ra không nên lớn tiếng với cậu mới đúng. Hứa Biên nắm lấy bàn tay Từ Nhược Thiên, vỗ nhẹ vào tay cậu nói.

- Được rồi, tôi hơi lớn tiếng với cậu, xin lỗi.

- Anh là hết giận em rồi?

- Lần tới không được như vậy. - Hứa Biên không trực tiếp trả lời, chỉ căn dặn cậu vài câu.

- Ân, hiện tại anh đã là chồng của em rồi, những việc này quả nhiên không cần thiết a. - Từ Nhược Thiên một bên áp mặt vào lưng Hứa Biên, vui vẻ nói.

- Cậu nói những lời này không biết ngược ngạo sao? - Hứa Biên đột nhiên xoay người lại, đưa tay xoa xoa lấy gò má cậu, vành tai không tự giác lại đỏ ửng.

- Vậy ra là anh đang ngược ngạo? - Nói một câu, Từ Nhược Thiên lại hỏi xoáy một câu, khiến Hứa Biên chỉ có thể lắc đầu chịu thua, đưa tay cốc nhẹ vào đầu cậu một cái, ôm lấy đầu cậu, lảng tránh vấn đề nói.

- Ngủ đi, ngày mai tôi còn phải đi làm nữa.

- Hảo a. - Thừa biết người kia kỳ thật đang lảng tránh câu hỏi của mình, Từ Nhược chỉ đơn thuần nghe lời, nhưng lại không ngừng tủm tỉm bật cười một mình.

Sáng hôm sau, Hứa Biên như thường lệ đi làm, Từ Nhược Thiên vẫn như cũ nhàn rỗi ở nhà, nhưng kia không hẳn là khi nào cũng phát sinh, chính là từ khi gặp vị bác sĩ Đặng Thiếu Đan kia, anh thường xuyên gọi điện rủ cậu đi uống cà phê cùng anh.

Ban đầu Từ Nhược Thiên có chút không vừa ý, không phải vì không thích nam nhân, chính là e sợ phiền toái đến anh, bất quá ngày qua ngày tiếp cận với anh, cảm thấy người này vừa tài giỏi còn có khiếu hài hước, nếu như không phải vì đem lòng yêu vị tổng tài đại thúc kia, quả nhiên kết hợp giữa khiếu hài hước của nam nhân

cùng với thói quen nói nhiều của cậu chính là một cặp đôi hoàn hảo rồi đi.

Cũng giống như Từ Nhược Thiên, thời gian Từ Nhược Thiên càng tiếp xúc nhiều với Đặng Thiếu Đan, thỉnh thoảng Hứa Biên cũng âm thầm ghé thăm thiếu niên kia, lấy lý do lâu ngày không gặp y liền nhớ đến y, cho nên mỗi khi tan ca trưa xong, anh đều đưa thiếu niên đến một nhà hàng ăn trưa, tối đến liền trở về nhà, sự việc vẫn không có chuyện gì lo ngại.

Không biết có phải chính mình nhạy cảm hay quá đa nghi hay không, Từ Nhược Thiên luôn cảm thấy Hứa Biên có gì đó không ổn, mặc dù cả hai cũng đã cưới nhau, người nọ đối với cậu rất rất tốt, nhưng khi bên cạnh cậu, anh dường như có điểm không được vui vẻ, mà mỗi lần như vậy, cậu luôn mang bộ mặt ủ rũ đến gặp Đặng Thiếu Đan tâm sự, kết cục vẫn là bị Đặng Thiếu Đan trêu cười đến chảy nước mắt, cậu cũng cảm thấy mình được an ủi một chút, thỉnh thoảng còn tự an ủi chính mình hẳn là do ảo giác tâm lý mà thôi.

HẾT CHƯƠNG 32

CHỈ LÀ ẢO GIÁC

Nhộng Hiền
www.dtv-ebook.com

Chương 33

Gần xế chiều, Từ Nhược Thiên sắp sửa nấu bữa tối, Hứa Biên bất thành lình về nhà sớm, cậu đương nhiên cũng hỏi nguyên nhân, chỉ thấy người kia từ đầu đến cuối không nói lời nào, ngược lại lại vội vã đẩy cậu bước vào phòng tắm, nói vài câu ngắn gọn như tẩy rửa sạch sẽ, sau đó thay đồ mà anh chuẩn bị đặt trên giường.

Cậu căn bản không hiểu ý đồ của anh, nhất thời đoán non đoán già anh có phải hay không là muốn tạo bất ngờ cho cậu đi. Suy nghĩ tích cực khiến tâm tình Từ Nhược Thiên dịu đi một chút, cũng vui vẻ đáp ứng theo yêu cầu của Hứa Biên.

Tắm rửa xong, Từ Nhược Thiên được Hứa Biên đưa đến nhà hàng truyền thống của Nhật Bản, quả nhiên đúng như dự đoán, người kia đã có sự chuẩn bị từ trước, cậu một bên lén lút mỉm cười nhìn anh, rót cuộc mới lên tiếng.

- Hôm nay đột nhiên đưa em đến đây là có ý gì đây? Sao lại đột ngột như thế?

- Một lát sẽ biết.

Từ Nhược Thiên gạt đầu hiểu ý, ánh mắt phát hiện một vị đầu bếp đang mang tạp dề từ phía xa bước tới, tay còn đẩy theo dàn bếp nhỏ di động, phía trên được bày những món ăn vô cùng bắt mắt. Vị đầu bếp là người lai Nhật, giới thiệu sơ khai qua món ăn gỏi

cá sống phổ biến ở Nhật, sau đó là hướng dẫn cách làm sashimi từ cá sống.

Từ Nhược Thiên nhìn qua có vẻ rất hứng thú, từ đầu đến cuối luôn chuyên chú từng giai đoạn chế biến của vị đầu bếp, thậm chí trong quá trình làm sashimi, cậu còn nhiệt tình đặt câu hỏi cho vị đầu bếp, vị đầu bếp nhìn người nọ có sở thích nấu ăn như vậy, đương nhiên vẫn tận tâm hướng dẫn cho cậu.

Sau khi hướng dẫn xong, vị đầu bếp đã hoàn thành xong một đĩa sashimi hoành tráng, sau đó đặt lên bàn, rồi gọi người tới thu dọn dàn bếp, vị đầu bếp cũng cúi đầu xin phép ra ngoài. Hứa Biên nhìn bộ dạng phấn khởi của đối phương, không khỏi có chút buồn cười, thuận tay gấp một miếng cá sống bỏ vào chén cậu.

- Ăn thử thế nào?

Từ Nhược Thiên do dự một lúc, sau đó chậm rãi đưa vào miệng thưởng thức tư vị của Sashimi, không khỏi há hốc mồm tán dương vị ngon của nó, liền cười tí tít nói.

- Ân, ngon quá. Em phải học cách làm món này mới được nha.

- Nguyên liệu món gỏi cá sống rất đắt tiền, vốn dĩ tay nghề của người Nhật mới quen với loại cá bên đất nước của họ. Đất Trung của chúng ta không có những loại cá này, đều là lấy từ Nhật sang. - Hứa Biên một bên tận tình giải thích.

- Vậy... có thể xin bọn họ mang về vài con không? - Từ Nhược Thiên vừa nghe một lúc, liền nhỏ giọng hướng đối phương nói.

- Ngu ngốc, nguyên liệu chế biến của người ta, cùng lắm kêu bọn họ làm một phần mang về là được rồi. Phục vụ! - Hứa Biên lắc đầu

chịu thua, cảm thấy người nọ có vẻ thích thú với món ăn ở đây, liền ngoắc tay kêu phục vụ.

- Có thể làm thêm cho chúng tôi một phần gỏi cá sống mang về được không?

- Được. Tôi sẽ gọi đầu bếp. - Phục vụ rất nhanh gật đầu đáp ứng, còn định xoay người bước đi cư nhiên tiếp tục bị anh gọi lại.- Cái kia, làm hai phần đi.

- Vâng.

Từ Nhược Thiên nhìn phục vụ rời khỏi phòng ăn, liền xoay đầu khó hiểu nhìn Hứa Biên, cau mày hỏi.

- Chúng ta không thể ăn hết hai phần đầu a.

- Tôi mua cho Tiểu Tinh.

- À. Vậy một lát chúng ta phải tới gặp Tiểu Tinh sao? - Cậu ngây người một lúc, rất lâu sau mới bắt kịp câu trả lời của người nọ, chỉ chậm rãi gật đầu, trong lòng không hiểu sao có chút mất mát.

- Ừm. Cậu ăn đi. - Hứa Biên cũng không phát hiện ra biểu hiện của Từ Nhược Thiên, tiếp tục gấp miếng cá bỏ vào chén cậu.

Từ Nhược Thiên âm thầm thở dài, miễn cưỡng hướng người kia nở nụ cười, sau cùng mới nhớ ra đối phương vẫn còn chưa nói rõ nguyên nhân vì cái gì lại đột ngột đưa cậu tới đây, liền hạ đĩa đặt trên bàn, một bên hờn hờ nói.

- Này, anh còn chưa trả lời câu hỏi của em. Có gì muốn nói với em sao?

Hứa Biên vừa nghe Từ Nhược Thiên nhắc đến vấn đề kia, làm anh thiếu chút nữa quên mất chuyện cần nói với đối phương, liền nắm lấy bàn tay cậu, cao hứng ra lệnh.

- Nhắm mắt lại.

Từ Nhược Thiên tửm tửm mỉm cười, cũng nghe lời chậm rãi nhắm chặt hai mắt, cảm nhận ở ngón tay mình có cái gì đó lạnh lạnh đầy nghi hoặc, lông mày theo bản năng nhíu lại, chờ người kia buông tay mình ra, cậu lúc này mới khẩn trương mở hai mắt, lập tức kinh ngạc khi nhìn thấy chiếc nhẫn lần đó bị đánh rơi của mình.

- Anh... anh làm sao tìm được nó?

- Tôi không phải tìm được, chính là làm một cái khác cho cậu. Cậu xem, vẫn khắc chữ của tôi trên đây, hai bên còn được gắn thêm khe nhỏ nên hạn chế rơi xuống. Xem ra vừa ngón tay cậu đây chứ.

Phút chốc, Từ Nhược Thiên giống như bị làm cho cảm động, liền một phen rời khỏi chỗ ngồi của mình, lập tức bước tới ôm lấy cổ Hứa Biên, một bên nghẹn ngào nói.

- Cảm ơn anh. Em nhất định sẽ giữ gìn nó.

- Ừm. Vậy thì tốt. - Hứa Biên bật cười thành tiếng, hai tay ôm lại thắt lưng cậu cao thấp vỗ về.

Từ Nhược Thiên lúc này chỉ có thềm trách bản thân mình, cư nhiên lại vô cớ nghi hoặc tấm lòng của Hứa Biên, như vậy không phải là rất quá đáng sao. Bất quá hiện tại đã thành thế này, cậu rất cuộc không dám suy nghĩ lung tung về sự thay đổi nhất thời của anh nữa, giống như bao tâm tình phiền não trước đây toàn bộ đều bị cậu vứt hết ra sau, hiện tại chỉ cần hạnh phúc như thế này là tốt lắm rồi.

Cả hai dùng bữa tối xong, Hứa Biên lái xe đến biệt thự của Gia Trình, lúc đến trước cổng, Từ Nhược Thiên một mực từ chối bước vào, bắt đắ dĩ ngồi ở trong xe chờ Hứa Biên. Hứa Biên cũng không cho ý kiến, nhanh chóng đem phần ăn hôm nay đưa cho thiếu niên.

- Ba ba về đây. Tiểu Tinh nhớ giữ gìn sức khỏe.

Nghe thấy thanh âm của người kia, Từ Nhược Thiên mới biết đối phương rốt cuộc đã ra ngoài cổng, ánh mắt vô thức di chuyển đến đèn chiếu hậu ở cửa xe, cư nhiên lại bắt gặp tình cảnh Hứa Biên đang hôn lên trán của thiếu niên, biểu tình cực kỳ ôn nhu ẩn chứa nhu tình. Cậu cả kinh dờn tầm mắt, đưa hai tay vỗ nhẹ mặt mình, nghĩ rằng bản thân mình suy nghĩ quá nhiều rồi. Bất quá, càng một mực phủ nhận, suy nghĩ kia lại càng ẩn hiện trong đầu cậu, cậu tự hỏi, mặc dù biết quan hệ của đối phương và thiếu niên là cha con, nhưng có nhất thiết phải hành động thân mật như vậy không, cậu không trách cứ y, cũng không dám nghi ngờ Hứa Biên, nhưng lại không thể phủ nhận kia chỉ là ảo giác của cậu.

- Từ Nhược Thiên.

Phát hiện người nọ từ nãy đến giờ mãi thất thần nhìn về phía trước, Hứa Biên có điểm sốt ruột, không ngừng đưa tay vỗ nhẹ vai cậu.

- A? Anh vừa nói gì?

- Tôi có nói gì đâu. Cậu làm sao vậy?

- Không... không có gì. Em chỉ là đang suy nghĩ một chút chuyện.
- Cậu qua loa trả lời, phát hiện Hứa Biên không còn lo lắng cho mình nữa, lập tức đưa tay nắm chặt lấy tay anh, gượng cười nói.

- Hứa Biên, chúng ta cũng đã lâu rồi chưa có làm.

Hứa Biên có chút kinh ngạc, sau đó tỏ ra cũng không có vấn đề gì, liền nắm trở ngược bàn tay cậu, gật đầu đáp ứng.

- Hào, về đến nhà hãy tính tiếp.

- Ân.

Đối phương rõ ràng đã tiếp nhận mình, nhưng vì cái gì lại lo lắng như thế, Từ Nhược Thiên phiền toái suy nghĩ, không lẽ từ khi được trở thành vợ của người kia, bản thân lại bắt đầu phát sinh ghen tuông cùng nghi hoặc rồi. Cậu đưa ngón tay bấu chặt bàn tay mình, tự nhủ bản thân phải kìm hãm suy nghĩ tiêu cực lại, không được manh động, như vậy mới là tốt nhất.

Thế nhưng sau đó, cả hai vừa lúc về đến nhà, mở cửa ra, Hứa Biên đã bị Từ Nhược Thiên dùng lực đẩy vào tường, hung hăng hôn lên môi anh, giống như chỉ cần anh rời xa cậu một chút, người kia tựa như sẽ nổi điên lên.

Hứa Biên cũng không có phản kháng, ngược lại đem thắt lưng cậu dán chặt vào người mình, bàn tay cao thấp vuốt ve lưng cậu, một bên đáp lại đầu lưỡi nhanh nhạy của đối phương, nồng nhiệt hôn lưỡi.

- Nhanh... ôm em xuống nhà bếp. - Từ Nhược Thiên thừa dịp buông môi Hứa Biên, liền hồng hộc thở dốc yêu cầu đối phương.

Cũng không chờ người nọ trả lời, cậu đã đem hai chân ôm lấy thắt lưng anh, mặc anh ôm cậu đến nhà bếp, đem cậu ngồi trên bàn, cúi xuống gặm nhấm chiếc cổ mảnh mai của cậu.

Hai bên nhanh chóng cời y phục, Hứa Biên liền nâng hai chân Từ Nhược Thiên lên cao, đem hung khí mạnh mẽ tiến vào hậu huyết. Không biết bản thân lại đang suy nghĩ cái gì, Từ Nhược Thiên căn bản không tập trung vào trận giao hoan của hai người, hai tay chỉ gắt gao ôm chặt cơ thể cường tráng của Hứa Biên, nước mắt không biết sung sướng hay vì cái gì lại rơi xuống, miệng lại vô pháp nói lời yêu đôi phương.

Mà Hứa Biên lại không để ý đến tâm tình của Từ Nhược Thiên, nghe thấy thanh âm rên rỉ non nớt của người kia chỉ cảm nhận được sự sung sướng cùng dâm đãng của người nọ. Cho nên lúc phóng thích xong, hôn nhẹ lên trán cậu một cái, từ tốn ôm cậu vào phòng tắm tẩy rửa sơ qua, sau đó mới ôm cậu lên giường.

- Hứa Biên. - Từ Nhược Thiên ngả đầu lên cánh tay anh, hai mắt không phương hướng nhìn về phía trước.

- Ân?

- Em nghe nói, anh và Tiểu Tinh không phải là ruột thịt, có phải không?

Hứa Biên vừa nghe đến đây lập tức cả kinh nhìn người nọ, cơ hồ có chút hoảng, anh lúng túng hỏi lại cậu.

- Cậu làm sao biết được chuyện này?

- Trước đây Tiểu Tinh nói cho em biết. - Từ Nhược Thiên kịp thời nhận ra hành động kỳ quái của đối phương, chẳng qua không có tỏ ra chuyện gì bất ổn, bình thản trả lời.

- Ra là vậy. - Thở phào nhẹ nhõm, Hứa Biên đưa tay vỗ vai Từ Nhược Thiên, một bên ôm chặt lấy thắt lưng cậu, hoang mang mở

mắt.

- Ngủ ngon. Em yêu anh. - Không muốn tiếp tục nhiều lời, Từ Nhược Thiên cố gắng xua đi những ý nghĩ không tốt trong đầu, hôn nhẹ lên má Hứa Biên rồi nhanh chóng thiếp đi.

Sáng hôm sau, Từ Nhược Thiên tiếp tục như thường lệ đi uống cà phê cùng Đặng Thiếu Đan, phát hiện người kia biểu tình vẫn ử rữ như trước, anh chỉ biết thở dài trong lòng, ngón tay đưa vào trong túi quần vuốt ve vật thể hình tròn kia.

- Từ Nhược Thiên, tôi có chuyện muốn nói với cậu.

- Ân, anh nói đi. - Từ Nhược Thiên một bên nặng nề mở miệng, hai tay nhất thời đan chặt vào nhau.

Phát hiện trên tay người nọ từ khi nào đã xuất hiện một chiếc nhẫn mới, Đặng Thiếu Đan có chút kinh ngạc, bàn tay lưỡng lự cầm lấy chiếc nhẫn của cậu trong túi quần, một bên hướng cậu hỏi.

- Cái kia, là nhẫn của cậu sao?

- A, ân. Lần trước tôi sơ ý đánh rơi nhẫn cưới, Hứa Biên có nói sẽ mua cho tôi cái khác, hôm qua anh ấy đã đưa cho tôi. - Từ Nhược Thiên vuốt ve ngón tay mình, vô pháp hạnh phúc mỉm cười.

- Là như vậy sao? - Đặng Thiếu Đan còn đang dự tính đưa chiếc nhẫn lần đó đánh rơi cho đối phương, sau một hồi suy nghĩ, rốt cuộc cũng từ bỏ ý định, cắn chặt môi nhẫn nại tuyệt vọng.

- Anh có chuyện muốn nói với tôi? - Nhìn thấy người nọ mãi im lặng không nói lời nào, Từ Nhược Thiên liền đẩy nhẹ tay Đặng Thiếu Đan.

- À, cũng gần đến thời điểm phải tiến hành phẫu thuật rồi, cậu có nói chuyện này cho người nhà biết chưa? - Đối phương rất nhanh nghĩ ra một chuyện khác, một bên giúp cậu bỏ thêm đường vào ly cà phê.

- Tôi chưa có thời gian, mọi người ai cũng bận rộn cả.

- Vậy, cậu cứ từ từ. Tôi cũng không có vội.

- Cảm ơn anh.

Từ Nhược Thiên nặng nề gạt đầu, trong đầu vẫn không ngừng ẩn hiện khoảnh khắc tối qua khi Hứa Biên hôn trán thiếu niên kia, bàn tay vô thức nắm chặt ly cà phê trên tay, rồi lại lắc đầu phủ nhận, chỉ là cha con bình thường mà thôi, không có gì phải lo lắng cả.

HẾT CHƯƠNG 33

CHỈ LÀ ẢO GIÁC

Nhộng Hiền
www.dtv-ebook.com

Chương 34

Lúc Từ Nhược Thiên trở về nhà, trước cổng liền xuất hiện thân ảnh của Từ Nhược Lâm đang đứng đợi ở ngoài, cậu phấn khích chạy tới ôm lấy ông, thanh âm có điểm nghẹn ngào.

- Ông nội, con nhớ ông nội lắm a.

- Tiểu tử ngốc, đi đâu mà giờ này mới về đây? - Từ Nhược Lâm đưa tay gõ nhẹ đầu cậu một cái, sau lại để ý phía trước có chiếc xe hơi lạ mắt mà cậu vừa mới bước xuống, liền một bên tò mò hỏi.

- À, con đi uống cà phê cùng bạn. - Từ Nhược Thiên trả lời xong liền quay đầu hướng Đặng Thiếu Đan ở trong xe nói.

- Anh về trước đi.

Đặng Thiếu Đan không nói lời nào, chỉ gạt nhẹ đầu rồi nhấn ga lái xe chạy đi. Đợi anh rút cuộc đã rời khỏi, cậu cùng Từ Nhược Lâm bước vào nhà, nhanh chân chạy xuống nhà bếp rót ly trà cho ông, rồi ngồi xuống bên cạnh ông hỏi thăm tình hình.

- Ông nội dạo này thế nào, có khỏe hay không?

- Ai nha, đương nhiên là không khỏe rồi, cả ngày ở nhà không lấy bóng dáng của Tiểu Thiên, đến ngay cả đầu ông cũng bạc ra rồi đây.

- Từ Nhược Lâm bày ra bộ dạng ủy khuất nhìn đối phương, một bên không ngừng xoa xoa lấy mái tóc cậu.

- Ông a, biết vậy con không nên lấy chồng sớm, để cả ngày có thể bên cạnh ông rồi. - Cậu đưa đầu ngã vào bả vai ông, ngử điệu nịnh nọt nói.

- Nói dối. Rõ ràng thương chồng hơn thương ông già này mà.

- Không có a. Con yêu ông nhất trên đời.

- Hừ, chỉ biết nịnh hót thôi. Ông già này cũng lâu rồi không gặp cháu cưng của ông, cho nên trưa nay phải nấu một bữa ăn cho ông đấy. Cũng lâu rồi chưa được ăn cơm của Tiểu Thiên nấu a.

- Yes sir. - Từ Nhược Thiên vui vẻ tuân lệnh, ghé lên mặt Từ Nhược Lâm hôn một điểm, lập tức chạy xuống nhà bếp bắt đầu nấu ăn.

- Ông nội đi tham quan một lát. Con cứ làm đi. - Từ Nhược Lâm cảm thấy ngồi yên một chỗ cũng có điểm chán nản, nghĩ đi nghĩ lại từ lúc người kia về làm vợ cho Hứa Biên tính ra ở đây cũng gần nửa tháng, cho nên rất muốn xem xét tình hình thời gian cậu ở đây như thế nào, liền đứng dậy hướng cậu nói vài câu rồi bước lên lầu.

Từ Nhược Lâm một lượt quan sát cấu trúc căn nhà, theo bản năng gạt đầu một cái, bĩu môi nghĩ cũng không tệ, sau đó bước vào một căn phòng đầu tiên, mới nhận ra kia là phòng ngủ của Hứa Biên và Từ Nhược Thiên. Căn phòng được sắp xếp vô cùng ngăn nắp và gọn gàng, bên phải còn treo khung hình cưới của hai người, phòng tắm lại rộng rãi thoáng mát, ông trầm trồ khen ngợi một tiếng, người kia thì ra vẫn luôn cẩn thận và sạch sẽ như vậy, quả nhiên không phụ lòng ông nuôi cậu trưởng thành như vậy.

Bước tới bàn làm việc nhỏ được đặt một góc trong phòng, Từ Nhược Lâm ầm áp bật cười thành tiếng, chính là xung quanh đều là những khung hình của ông và Từ Nhược Thiên. Từ Nhược Lâm thuận tay cầm lên một khung hình, nhẹ nhàng vuốt ve gương mặt tươi cười của người nọ, nhẹ lắc đầu rồi chậm rãi hạ xuống. Sau một lượt tham quan phòng ngủ của hai người, Từ Nhược Lâm liền bước ra ngoài, thẳng đến căn phòng thứ hai mà tiến vào, chính là phòng làm việc của Hứa Biên. Ông bộ dạng tự nhiên bước tới bàn làm việc của anh, ngẫu nhiên vuốt ve cạnh bàn, đánh giá một chút về phòng làm việc của anh, rồi thuận tay cầm lấy một văn kiện trên bàn anh.

- Ông nội xuống dùng cơm. - Nghe thấy thanh âm của Từ Nhược Thiên, Từ Nhược Lâm liền vội vã đặt văn kiện về chỗ cũ, cư nhiên lúc này lại phát hiện từ trong văn kiện rơi xuống vài tấm hình chụp, ông khẩn trương cúi xuống nhặt lên, lưỡng lự nhìn hình ảnh của thiếu niên kia.

- Sao lại có mấy tấm hình ở đây? - Ông vô thức hỏi một câu, chăm chú lật từng tấm hình trên tay, toàn bộ đều là hình ảnh của Hứa Tinh.

Từ Nhược Lâm ngây ngốc một lúc, lông mày nhất thời nheo vào nhau, suy nghĩ khó lường vô tình lướt qua đầu ông. Không biết hiện tại đang suy nghĩ cái gì, Từ Nhược Lâm đột nhiên bước tới lục lọi ngăn tủ bàn làm việc, quả nhiên toàn bộ khung ảnh của thiếu niên kia đều là ở trong đây. Ông đưa răng cắn chặt môi, trong đầu phán đoán có chuyện không ổn xảy ra với nam nhân kia, nếu như chỉ là cha con bình thường, ngay từ đầu phải đặt tấm ảnh của hai người trên bàn mới đúng, ngược lại người kia lại đem những khung ảnh giấu đi, đồng thời lại sơ ý để trong đồng hồ văn kiện của mình, như vậy không phải rất kì quái sao.

- Ông nội.

Thanh âm của người nọ càng lúc càng rõ ràng, Từ Nhược Lâm vội vã đặt mọi thứ về lại chỗ cũ, khẩn trương bước nhanh ra ngoài, đóng cửa lại.

- Được rồi, ông nội xuống ăn cơm với con đây.

- Ông a, có phải già rồi nên lú lẫn hay không? Con gọi ông ba lần rồi đấy.

- Tiểu tử thôi, còn dám kêu ông già lú lẫn sao? - Từ Nhược Lâm đưa tay nhéo nhéo cái mũi của Từ Nhược Thiên, một phen ôm lấy bả vai cậu bước xuống nhà bếp.

Trong suốt bữa ăn, Từ Nhược Lâm một bên không ngừng suy xét phán đoán của mình là đúng hay sai, nhìn thấy đứa cháu trai duy nhất của mình cười nói hạnh phúc như vậy, ông đương nhiên cũng có chút lo lắng, xã hội bây giờ hiện đại, những chuyện như tình cảm loạn luân cũng không phải không có xảy ra, bất quá với một người địa vị cao lớn như Hứa Biên, làm sao có thể có loại tình cảm kia được chứ, huống hồ chuyện anh cưới Từ Nhược Thiên cũng đều là kế hoạch của ông và anh, có tình cảm với cậu hay không là chuyện khó lường.

Nhưng là hôm nay cũng như một phần sự thật nói rõ cho ông biết, nam nhân rõ ràng có bao nhiêu phần tình ý với thiếu niên kia, đó là lý do mà Hứa Biên vì y mà chấp nhận hợp đồng không quyền lợi này, quả nhiên, hoàn toàn vượt xa thứ tình cảm gọi là tình phụ tử.

Nghĩ đến đây khiến Từ Nhược Lâm thập phần tức giận, tay vô pháp giữ chặt cái chén trong tay, lại không ngờ từng hành động cử chỉ của ông khiến đối phương cảm thấy vô cùng khó hiểu.

- Ông nội, nước canh đổ hết ra ngoài rồi.

- A? Ông xin lỗi.

- Có chuyện gì vậy ông? - Không có gì, con ăn đi. - Từ Nhược Lâm vội vã tránh né câu hỏi, thực tình nếu như ông nói suy nghĩ của mình cho cậu biết, sợ rằng bệnh đau tim của cậu sẽ lại tái phát, bất quá, kia vẫn chưa phải là khẳng định hoàn toàn của ông, việc này cần phải có thời gian tìm hiểu rõ ràng.

- Phải rồi, con có chuyện muốn nói với ông. - Từ Nhược Thiên thoáng chốc nhớ ra một chuyện, liền hạ đĩa xuống, hít sâu một lúc rồi nói.

- Thật ra, người bạn bạn này của con, anh ấy chính là bác sĩ. Sắp tới con có dự định sẽ làm phẫu thuật, anh ấy là người hỗ trợ cho con.

- Cái gì? Chuyện như vậy sao con không hỏi ý kiến của ông trước? - Giống như một tiếng sét đánh ngang tai, Từ Nhược Lâm vừa kinh ngạc vừa cả giận quát.

- Con xin lỗi. Con không muốn phải để ông lo lắng, con cũng đã kí giấy đồng ý rồi. - Cậu ấy cúi thấp đầu, thanh âm nhỏ như muỗi kêu.

- Haizz, dù sao con cũng đã trưởng thành, quyết định của con ông không hề cấm cản. Chính là đây là sức khỏe của con, ông chỉ lo

sợ có chuyện không hay xảy ra, như vậy ông biết phải sống làm sao?

- Ông nội đừng lo, anh ấy là một bác sĩ giỏi, vả lại chúng con cũng là bạn bè, anh ấy đã hứa sẽ cố gắng hết sức. Con đặt niềm tin vào anh ấy. - Từ Nhược Thiên nắm lấy bàn tay thô ráp của ông, mỉm cười trấn an.

- Thôi được rồi, con đã nói chuyện này cho chồng con biết chưa?
- Từ Nhược Lâm suy nghĩ một lát, trong đầu liền nhớ ra con người kia, đối cậu hỏi.

- Anh ấy bận rộn cả ngày, con chưa có cơ hội nói chuyện với anh ấy.

- Trước hết hãy đừng nói cho nó biết. - Từ Nhược Lâm nhếch môi cười lạnh, hừ một tiếng nói.

- Có chuyện gì sao ông?

- Không có gì. Cứ nghe lời ông. - Từ Nhược Lâm nắm chặt nắm tay, sau khi có thời gian theo dõi từng nhất cử nhất động của nam nhân, đợi mọi chuyện được khẳng định rõ ràng, nếu như người nọ đối với cậu chỉ là đồ vật thừa thãi trong nhà, chuyện sau đó nhất định sẽ qua tay ông.

Hai người dùng cơm trưa xong, Từ Nhược Thiên tiễn ông về, sau đó bắt tay vào dọn dẹp nhà cửa. Lúc đang lau dọn phòng ngủ, ánh mắt vô pháp nhìn đến khung hình hai ông cháu trên bàn làm việc, khóe miệng vô pháp mỉm cười, ngay sau đó không biết vì cái gì lại khiến cậu bất động một chỗ, trong đầu không tự giác nhớ ra thời điểm kì lạ ban nãy của Từ Nhược Lâm.

Từ Nhược Thiên vội vã buông chổi quét xuống đất, từng bước chậm rãi bước đến trước cửa thư phòng của Hứa Biên, bàn tay lưỡng lự đặt trước tay nắm, cậu biết bản thân làm vậy là không đúng, như vậy chẳng khác gì đem lòng nghi hoặc người kia. Bất quá, nếu như không có chuyện gì xảy ra, vì cái gì thời điểm vừa bước ra khỏi phòng làm việc của anh, ông nội lại cư xử lạ lẫm như vậy. Sau một hồi đắn đo cùng day dứt, Từ Nhược Thiên cũng chọn quyết định bước vào, hoang mang nhìn khắp căn phòng.

Cậu tiến đến tủ đựng sách, qua loa chọn tùy ý một cuốn sách, rồi đưa mắt chậm rãi lướt một lượt, không có điểm bất thường. Cậu lại đi đến bàn làm việc của anh, một bên vừa có điểm hồi lỗi vừa do dự, sau cùng vẫn là đem đồng văn bản trên bàn lục lọi. Cho đến khi tầm mắt vô thức nhìn thấy một góc tấm ảnh chụp kẹp trong giữa xấp tờ văn kiện, cậu đưa răng cắn chặt môi mình, bàn tay run rẩy cầm lấy văn kiện.

Phía dưới đột nhiên rơi xuống những tấm ảnh kia, trước mắt giống như một mảnh màu trắng xóa, Từ Nhược Thiên một khắc tựa như bị thời gian làm cho dừng lại, kinh hoàng nhìn nụ cười thuần khiết trên gương mặt của thiếu niên.

Cậu chậm rãi xem xét, mỗi một tấm hình lại là một giọt nước mắt rơi xuống. Một khắc, Từ Nhược Thiên liền bước tới mở ngăn tủ ra, trong đầu một tiếng ong ong kéo đến, hình ảnh người kia đặt nụ hôn lên trán y lại hiện về, rốt cuộc không thể tìm được chính mình, cậu liền bất lực ngã quỵ xuống đất, ôm lấy ngực mình khóc thành tiếng.

Vì cái gì lại như vậy, vì cái gì lại giấu diếm cậu, Từ Nhược Thiên không ngừng tự hỏi, tiếng khóc một lúc càng lớn, cậu rất muốn biện minh, rất muốn tin tưởng người kia, nhưng không sao ngăn được nước mắt, tim cực kì đau đớn.

Rất nhanh sau đó, nơi kia quả nhiên có một đoạn, cơ hồ đem hô hấp Từ Nhược Thiên cướp đi, cậu một bên liều mạng thở dốc, sau liền nhớ đến đồng hồ điện kia vẫn chưa dọn xong, liền dồn hết khí lực ngồi dậy, vừa hấp hối vừa nhanh chóng đem hiện trường trả về chỗ cũ, tiếng khóc ngày càng đứt quãng.

Cậu cố lết tám thân bò đến phòng mình, đưa tay với lấy hộp tủ đem hộp thuốc đổ vào miệng mình, lại không ngăn được bóng tối che khuất tầm mắt mình.

Buổi tối, Hứa Biên trở về nhà, người kia không hiểu sao hôm nay không ra ngoài mở cổng cho anh nữa, Hứa Biên có điểm thắc mắc, nhưng vẫn là tự mình đẩy cổng lái xe vào gara, bước vào nhà.

- Từ Nhược Thiên.

Không thấy người kia đáp lại, Hứa Biên có chút sốt ruột, liền vừa gọi tên cậu vừa chạy lên phòng mình, quả nhiên thân ảnh của người nọ đang bất tỉnh trên sàn lọt vào tầm mắt anh.

- Từ Nhược Thiên! - Hứa Biên hốt hoảng chạy tới ôm lấy cơ thể cậu, cả gương mặt lẫn tay chân đối phương đều toát mồ lạnh. Hứa Biên không suy nghĩ nhiều, lập tức bế cậu nằm lên giường, khẩn trương lấy điện thoại gọi bác sĩ tới.

HẾT CHƯƠNG 34

CHỈ LÀ ẢO GIÁC

Nhộng Hiên
www.dtv-ebook.com

Chương 35

Bác sĩ kê đơn thuốc xong, dặn Hứa Biên vài câu về sau nên cho Từ Nhược uống thuốc thường xuyên, sau đó nhận tiền rồi xoay người ly khai. Hứa Biên nặng nề thở dài, ngồi xuống giường nắm lấy bàn tay người nợ, chăm chú quan sát gương mặt xanh xao của cậu.

- Từ Nhược Thiên.

Từ Nhược Thiên mơ màng tỉnh lại, trước mắt liền nhìn thấy gương mặt của Hứa Biên, trong đầu vô thức nhớ đến thời điểm ban nãy, sống mũi bắt đầu cay cay, ngoảnh mặt né tránh ánh nhìn của anh.

- Anh về rồi sao?

- Lần sau nhớ mang theo điện thoại bên người, nếu như còn khí lực thì nhá máy cho tôi. Cậu thế này tôi lo lắng có biết không? - Hứa Biên ôn nhu đưa tay vén mái tóc đối phương, một bên ôn tồn dặn dò.

- Em không sao. Anh không nhất thiết phải lo lắng cho em. - Từ Nhược Thiên qua loa trả lời, chậm rãi xoay lưng về phía Hứa Biên, lặng lẽ rơi lệ.

- Cậu nói vậy là có ý gì? - Hứa Biên cau mày nhìn cậu, cơ hồ có chút sinh khí.

Từ Nhược Thiên không muốn nhiều lời, liền đưa chần đáp kín mặt mình, liễu mạng rơi lệ, vốn dĩ một phần đều là do cậu đa nghi, nhưng một phần cũng là hành động kì quái của anh, cậu nghĩ, nếu như anh đối với thiếu niên kia không có gì bất thường, vì cái gì lại che giấu những tấm ảnh kia, có phải hay không là anh có tình cảm đặc biệt với thiếu niên.

Đây cũng không phải là do bản thân ích kỉ suy đoán lung tung, bởi vì người kia không biết, trước đây khi yêu đơn phương, cậu cũng đã từng đem những tấm ảnh của anh giấu diếm như vậy. Một người đã từng đơn phương, tất cả những gì trải qua, cậu đương nhiên hiểu rõ, chỉ là trong tâm vẫn không dám khẳng định.

- Từ Nhược Thiên! - Mãi không thấy người kia đáp lại, Hứa Biên không kiên nhẫn cao giọng quát.

Người kia chính là thủy chung không lên tiếng, thậm chí còn nhếch người nằm xa anh một chút, Hứa Biên rốt cuộc không tìm được tức giận, một phen đem chần trên người Từ Nhược Thiên kéo ra ngoài, nắm lấy cổ tay cậu.

- Cậu... - Trước mắt liền bắt gặp gương mặt đăm lệ của đối phương, Hứa Biên kinh ngạc mở to hai mắt, không hiểu chuyện gì đang xảy ra với người nọ.

- Đã xảy ra chuyện gì? - Anh gắt gao nắm lấy bả vai cậu, đem cậu đối diện với mình.

- Anh nói đi, anh rốt cuộc có chuyện gì giấu em không? - Từ Nhược Thiên kìm nén lệ rơi, một bên nghẹn ngào hỏi.

- Cậu thật kì quái, hôm nay cậu đã gặp ai? - Hứa Biên cau mày lắc nhẹ đầu, nghi hoặc hỏi một câu.

- Không ai cả, là em nổi hứng muốn hỏi vậy thôi, có gì sai sao? - Từ Nhược Thiên một phen gạt tay Hứa Biên ra, ngoảnh mặt nói.

- Hảo, không phải tối qua chúng ta vẫn bình thường sao, chuyện gì tôi phải giấu diếm cậu?

Từ Nhược Thiên không nói lời nào, chẳng qua là không dám đối mặt với anh, cũng không muốn vì tính đa nghi của mình mà làm lớn chuyện, nhưng không cách nào khiến lệ ngừng rơi. Còn đang lúc muốn xoay người nằm xuống giường, Hứa Biên đột nhiên kim lấy mặt Từ Nhược Thiên, hung hăng hôn môi, đem cả người cậu ôm trọn vào lòng ngực, mặc kệ cậu có ra sức giãy dụa thế nào, anh vẫn là dùng lực một mực khống chế, đem đầu lưỡi vói vào bên trong khoang miệng của đối phương, không cho đối phương cơ hội trốn thoát.

Lúc này Từ Nhược Thiên vô lực phản kháng, mặc cho Hứa Biên đẩy cậu xuống giường, đem y phục trên người cậu cởi bỏ xuống đất, cơ hồ bị người kia hôn đến mất đi ý thức, không còn có ý định buồn phiền vì người này nữa, ngược lại có chút hoang mang.

Hứa Biên đưa ngón tay chùi hai hàng lệ trên gương mặt cậu, ôn nhu hạ xuống một nụ hôn lên trán nói.

- Tại sao lại thành ra như vậy? Bệnh cậu tái phát, tôi đương nhiên lo lắng, tôi đau lòng, như vậy không được sao?

Từ Nhược Thiên ghen lòng câm nín, chậm rãi lắc đầu phủ nhận, thanh âm vẫn mang theo chút run rẩy.

- Em xin lỗi.

- Ngoan, tôi ở đây. - Hứa Biên xoa nhẹ mái tóc người kia, bộ dạng tận tình trấn an.

- Hứa Biên... em muốn anh. - Từ Nhược Thiên không muốn nhiều lời, hiện tại cậu chỉ cần anh, muốn anh bên cạnh cậu, chỉ cần được nhìn thấy anh, tất cả mọi lo toan đều biến mất, cậu cố gắng tin tưởng, cố gắng không phát sinh đa nghi, tất cả cũng chỉ vì người kia mà thôi.

- Được. - Hứa Biên dứt khoát trả lời, đem quần lột bỏ xuống đất, nâng cao hai đôi chân của đối phương, lập tức dùng hung khí tiến vào hậu huyệt, cảm nhận nơi chật hẹp đầy nóng bỏng ướt át.

Từ Nhược Thiên gắt gao ôm chặt tấm lưng người nọ, tự giác co chặt hậu huyệt nuốt trọn côn thịt của anh, miệng ghé lên gương mặt anh hôn một điểm, từng cơn khoái cảm đạt đến cao trào đầy thích thú, liền đó phát ra thanh âm mị hoặc, nhưng vẫn là kìm không được nước mắt rơi xuống.

- Làm ơn... cho em, cho em.

Cảm nhận được người kia không còn nói năng kì quái nữa, Hứa Biên trong lòng an tâm phần nào, lập tức dang rộng hai chân cậu, hung hăng đẩy mạnh côn thịt tiến sâu vào tràng bách mẫn cảm, thanh âm cơ thể va chạm vang dội mạnh mẽ, nhất thời càng gây hứng thú cho cả hai.

Từ Nhược Thiên đưa tay chống lên giường ngồi dậy, ôm lấy cổ Hứa Biên hôn lưỡi anh, tay còn lại di chuyển xuống khổ gian an ủi tính khí chính mình, hơi thở càng lúc ồ ồ dồn dập.

- A... ân...thao em... dùng sức thao em.

Hứa Biên thoáng chốc bị làm cho kinh ngạc, thường ngày trong lúc cả hai cùng đang ân ái, người nọ mặc dù rất quyến rũ, rất thu hút anh, chính là ngày hôm nay cậu nhiệt tình hơn trước đây, đột nhiên mở miệng nói những lời này, Hứa Biên không hiểu sao có chút chột dạ, trong lòng ần ần lo lắng, cũng không biết vì cái gì lại như vậy, anh ngừng động tác một chút, trầm mặc nhìn đối phương.

- Anh làm cái gì? Còn không mau thao em... thao chết em... nhanh lên. - Từ Nhược Thiên nhất thời vừa cáu vừa thẹn, một bên nức nở ra lệnh anh.- Từ Nhược Thiên, cậu rốt cuộc xảy ra chuyện gì? - Hứa Biên ôm lấy mặt cậu, nghiêm nghị hỏi.

- Em không có. - Cậu nặng nề cúi thấp đầu, hai tay không tự giác run lẩy bẩy.

Hứa Biên mất hết kiên nhẫn, một phen rút tính khí ra khỏi cơ thể Từ Nhược Thiên, nắm chặt lấy bả vai cậu, nghiêm túc hỏi.

- Từ hôm qua cậu đã rất kì lạ rồi, hôm nay phải có chuyện gì nên bệnh cậu mới tái phát, lại còn nói nhăng nói cuội với tôi, nói tôi biết, cậu đang nghĩ cái gì?

Từ Nhược Thiên cắn chặt môi dưới, ngoảnh mặt né tránh đối phương, trong lòng có điểm gì phát sinh chính cậu còn không hiểu rõ.

- Cậu trả lời tôi đi chứ?! - Hứa Biên không kìm được quát lớn.

- Em không muốn nói, chính anh làm cái gì anh tự suy nghĩ đi.

- Cậu không nói tôi làm sao biết, a? - Hứa Biên túm lấy cánh tay cậu, lại bị cậu hung hăng gạt bỏ bàn tay anh xuống, trầm mặc một lúc mới mở miệng lên tiếng.

- Được, em chỉ muốn hỏi anh. Chúng ta đã từng gặp nhau, nhưng mà anh đã quên em, em không ý kiến, nhưng vì do ngoài ý muốn, chúng ta được sắp đặt kết hôn, em biết thời gian đầu anh không thương em, nhưng mà em biết, sau đó anh đối tốt với em, anh còn hôn em, anh còn làm tình với em, em tự hỏi, những chuyện thế này chỉ có thể là anh có tình cảm với em. Vậy anh nói đi, anh có yêu em không?

Cố gắng nuốt nước mắt vào trong, Từ Nhược Thiên quay sang nhìn thẳng vào mắt đối phương. Mà người kia ngược lại lại nhìn cậu bằng ánh mắt khó hiểu cùng kinh ngạc, ẩn hiện có chút sinh khí.

- Cậu rốt cuộc có chuyện gì ý kiến thì cứ nói thẳng ra, việc gì phải dùng dằng hỏi những thứ vớ vẩn đó, trả lời câu hỏi của tôi, nhanh lên! - Hứa Biên đưa tay vào lấy đầu mình, cao giọng quát.

- Em muốn nghe câu trả lời của anh. - Từ Nhược Thiên đau lòng nhìn anh, cố gắng kìm chế lòng mình hỏi.

- Hào a, cậu không nói thì thôi. - Rốt cuộc bị người kia chọc giận, Hứa Biên gạt đầu tỏ ý đã biết, liền vội vã đứng dậy thay quần vào, bước ra ngoài đóng sầm cửa lại.

Từ Nhược Thiên bất lực ngã quỵ trên giường, co mình thành một góc mà khóc nức nở. Cậu không phải là muốn xảy ra những chuyện thế này, chỉ là trong ánh mắt của người kia, cậu cảm nhận được anh đối với cậu không phải là tình yêu, đã một lần mong muốn được anh nói lời yêu cậu, nhưng mỗi lần như vậy, đều là người kia cố ý né

tránh, thử hỏi xem, nghi vấn trong lòng có nhất thiết phải bỏ qua không.

Nhiều lần cậu đã thắc mắc, nếu anh đối cậu không có tình cảm, vì cái gì lại xem cậu chẳng khác gì là vợ của cậu, quan tâm cậu, chăm sóc cậu.

- Cậu biết không, cậu luôn làm tôi nhớ đến một người. - Cậu nói kia không tự giác ần ần trong đầu mình, Từ Nhược Thiên nhất thời ngộ nhận, người kia mà anh từng nhắc tới, không nhẽ là thiếu niên kia. Nếu là như vậy, cậu không phải được anh xem là... thể thân của y sao. Nghĩ đến đây khiến Từ Nhược Thiên chấn động, nơi kia đau thắt một đoạn, vô cùng khó thở. Ngay lúc còn đang định ngồi dậy lấy thuốc uống, bên ngoài đột nhiên phát ra tiếng va chạm chói tai, cùng với tiếng la hét dữ dội của Hứa Biên, cậu lo sợ đứng bật dậy, vội vã mở cửa chạy xuống dưới nhà. ◆

- Hứa Biên. - Nhìn thấy ở nhà bếp là cảnh tượng người nọ đang ngồi la liệt trên nền đất, xung quanh đều là ly tách lẫn bàn ghế hỗn hỗn loạn loạn, cậu hốt hoảng bước tới, nhìn đối phương không ngừng uống rượu dữ dội.

- Hứa Biên, đừng uống nữa. - Từ Nhược Thiên quỳ xuống bên cạnh Hứa Biên, muốn giành lấy ly rượu từ trên tay anh, lại bị anh hung hăng đẩy cậu ra, ném ánh mắt lạnh lùng về phía cậu, sau đó nhoẻn miệng cười lạnh, ngẩng đầu run rẩy nói.

- Mọi người ai cũng như vậy cả, đều bỏ mặc tôi, cha mẹ, Bạch Dương, Tiểu Tinh,... là tôi tệ hại như vậy sao? - Sau đó tiếp tục uống một ngụm cạn sạch, rót thêm một ly rượu.

- Hứa Biên, ban nãy là em không đúng, đừng như vậy nữa. - Từ Nhược Thiên ghen ngào ôm lấy cổ Hứa Biên, khóc thành tiếng cầu xin anh.

- Mọi người là không biết, tôi lúc nào cũng âm thầm yêu thương bọn họ, tôi yêu cha mẹ, bọn họ lại quay mặt với tôi, tôi yêu Bạch Dương, cô ấy cũng rời xa tôi, tôi yêu Tiểu Tinh, nó rõ ràng chỉ xem tôi là phụ thân của nó mà thôi.

Giống như một tiếng sét ngang tai, Từ Nhược Thiên vội vã buông Hứa Biên ra, cư nhiên gương mặt của người nọ đều là đầm nước mắt, cậu hít sâu một tiếng, đôi môi giật giật nói.

- Anh... anh vừa nói cái gì?

Hứa Biên hiện tại tựa như một gã không biết trời đất, hoàn toàn không để tâm tới cậu, tiếp tục đưa rượu lên miệng uống cạn sạch.

- Em hỏi anh vừa nói cái gì?! - Từ Nhược Thiên không kiên nhẫn quát lớn, một phen đem ly rượu trên tay Hứa Biên ném xuống đất, lệ rớt cuộc cũng rơi.

Hứa Biên mơ màng nhìn sang Từ Nhược Thiên, bàn tay đột nhiên ôm lấy gương mặt cậu, hung hăng hạ xuống một nụ hôn sâu.

- Hứa Biên... ân... mau buông. - Cậu một bên kịch liệt giãy dụa, dùng lực đẩy mạnh anh ra, muốn đứng dậy chạy đi, cư nhiên lại bị anh tóm lấy cổ tay cậu, hai chân đè cậu trên nền đất.

- Tiểu Tinh... đừng từ chối ba ba.

- A? - Nghe thấy người kia gọi tên thiếu niên, Từ Nhược Thiên tựa hồ sắp ngất xỉu tới nơi, nước mắt rơi một cách lợi hại, không

ngừng ra sức muốn thoát khỏi con người tệ hại này.

- Tiểu Tinh....

- Không cần, mau buông... ngô. - Môi tiếp tục bị hôn xuống, Từ Nhược Thiên rốt cuộc không thể khắc chế chính mình được nữa, sự thật đã quá rõ ràng, cậu vì lý do gì phải lưu luyến anh nữa chứ.

- Tiểu Tinh, con lúc nào cũng vậy... luôn luôn trước mặt ba ba cùng hân thân mật, con có biết ba ba đau lòng lắm không?

Vậy còn em thì sao, Từ Nhược Thiên trong đầu tự hỏi, thống khổ nhìn thẳng vào con mắt chỉ chứa thân ảnh của người khác, vốn dĩ ngay từ đầu không phải là cậu.

- Em không phải Tiểu Tinh, em là Từ Nhược Thiên, em là vợ anh mà! - Cậu bất lực khóc thất thanh, muốn người kia biết rõ cảm nhận của mình thế nào.

- Tiểu Tinh... - Hứa Biên cơ bản hoàn toàn chìm trong cơn men rượu cùng dục vọng, một phen nắm chặt cổ chân cậu, mạnh mẽ đem côn thịt tiến vào hậu huyệt.

- A... Aaa! Mau buông a.... - Từ Nhược Thiên một bên ra sức khóc lớn, rất muốn thoát khỏi vòng vây của người kia, nhưng sức lực của cậu đương nhiên không thể so sánh với con người cường tráng kia.

Cứ như vậy, cậu đành phải tuyệt vọng để người kia xâm phạm thân thể mình, phải nghe những lời yêu thương trao cho người khác, mà chính xác hơn, đối tượng nhắm tới không phải là cậu, người kia từ lâu đã đem cậu là cái bóng của y, Hứa Tinh.

HẾT CHƯƠNG 35

CHỈ LÀ ẢO GIÁC

Nhộng Hiền
www.dtv-ebook.com

Chương 36

Buổi trưa, bị tia nắng nóng rát chiếu vào mặt, Hứa Biên mơ màng tỉnh dậy, theo bản năng nheo mày lại, mệt mỏi đưa tay nhìn đồng hồ, cư nhiên đã gần 11 giờ. Hứa Biên chửi thề một tiếng, với tay lên đầu giường lấy điện thoại di động, màn hình hiển thị hơn 10 cuộc gọi từ công ty, quả nhiên đêm qua chính là uống quá chén rồi đi.

Anh đưa tay vỗ vỗ đầu mình, kì thực ngoài chuyện uống rượu ra, tất cả những gì xảy ra đêm qua hoàn toàn không tài nào nhớ rõ, ngay cả lý do vì sao lại lên được phòng cũng là một thắc mắc không ít.

Hứa Biên chật vật ngồi dậy, đưa mắt sang nhìn bên cạnh mình, thân ảnh người kia cư nhiên lọt vào tầm mắt, đối phương nằm xoay lưng về phía anh, trên người không một mảnh vải, xung quanh đều là dấu tích đỏ đỏ hồng hồng. Trong đầu vô thức nhớ ra một ít chuyện, tối qua hai người có lời qua tiếng lại với nhau. Khẽ thở dài, chung quy tất cả đều do mình nóng nảy nhất thời, hiện tại chỉ cần nói chuyện rõ ràng với cậu, như vậy hẳn cũng sẽ tốt hơn.

Thời điểm Hứa Biên còn đang định đưa tay muốn chạm vào người kia, cảm nhận bờ vai của đối phương không ngừng run rẩy, bên tai còn khe khẽ phát ra tiếng khóc nhỏ như muỗi, anh kinh ngạc một lúc, nghĩ rằng cậu hẳn vẫn còn buồn vì chuyện đêm qua lớn tiếng với cậu, liền nhẹ nhàng gọi tên người kia, đồng thời lay nhẹ vai cậu.

- Từ Nhược Thiên, tôi....

Chính là còn chưa kịp dứt lời, đối phương đã đẩy vai cổ ý gạt tay anh ra, loạng choạng đứng dậy rời khỏi giường, bước tới phòng tắm. Hứa Biên cắn chặt môi dưới, vội vã đuổi theo sau Từ Nhược Thiên, nhìn thấy cậu đang rửa mặt, thỉnh thoảng còn sụt sịt vài nước mũi, anh hít sâu một hơi, đi đến trước mặt cậu nói.

- Hôm qua là tôi lớn tiếng với cậu, thực xin lỗi.

Từ Nhược Thiên không trả lời, đem bàn chải chăm chú đánh răng, ngay cả một cái liếc mắt cho anh cũng không hề có. Hứa Biên bất lực lắc đầu, đi tiểu rồi tắm sơ qua cơ thể, đợi đến khi người kia đánh răng xong, anh tranh thủ làm phần của mình, theo đó bước ra ngoài.

Tầm mắt liền bắt gặp người kia đang lựa chọn quần áo, Hứa Biên chỉ biết có mặt dày đi tới ôm lấy cậu từ phía sau, không vui không buồn nói.

- Là tôi sai trước, chỉ là hôm qua vì áp lực công việc, cho nên tôi...

- Không cần anh giải thích. - Từ Nhược Thiên trong đầu chỉ cảm thấy vô cùng nực cười, qua loa trả lời, sau đó đẩy Hứa Biên ra, nhanh chóng thay y phục vào.

- Tôi muốn nói chuyện nghiêm túc, chúng ta có nhất thiết phải thế này không, trước đây cậu đâu có như vậy. - Hứa Biên cơ hồ mất hết kiên nhẫn, nhưng vẫn cố gắng áp chế cơn giận vào trong lòng, bình tĩnh nói.

- Vậy thì sao? Anh muốn em như thế nào? - Từ Nhược Thiên đóng sầm tủ quần áo lại, kìm nén nỗi đau đang kéo đến, thanh âm run rẩy hỏi.

- Cậu rốt cuộc là làm sao vậy?

- Em làm sao? Anh nói đi, em đã xảy ra chuyện gì, em vì sao lại như vậy, tự bản thân anh biết rõ. - Nói xong Từ Nhược Thiên liền bước qua Hứa Biên. Hứa Biên đưa tay nắm chặt thành quyền, trong đầu không ngừng tự hỏi rốt cuộc người kia đã xảy ra chuyện gì, sáng nay lại thành ra bộ dạng xem anh chẳng khác gì người xa lạ. Hứa Biên hừ lạnh một tiếng, khoác hờ một chiếc áo choàng lên người, lập tức chạy xuống nhà.

Người nọ vẫn như thường lệ vào bếp nấu bữa ăn, nhưng so với những ngày trước luôn vui vẻ hướng anh ngồi ở bàn chờ cậu, hiện tại chính là không cho anh một cái liếc mắt, thậm chí còn không mở miệng nói lời nào. Hứa Biên có chút không quen, đương nhiên bị người kia làm ngơ thỉnh thoảng trong lòng ần ần điểm sinh khí.

- Anh ăn cơm đi. - Từ Nhược Thiên hờ hững nói một câu, đem cơm cùng thức ăn đặt lên bàn.

Hứa Biên một bên ngậy ngốc nhìn đối phương, sau đó mới trầm mặc kéo ghế ngồi xuống.

- Từ Nhược Thiên, tôi muốn hỏi cậu, hôm qua đã xảy ra chuyện gì, cậu chỉ cần trả lời tôi, nếu tôi có làm gì sai, tôi sẽ từ từ suy nghĩ lại.

Từ Nhược Thiên không phải là không nghe thấy người kia đang nói chuyện, nhưng cậu hiện tại thực sự đã quá mệt mỏi, không

muốn cùng anh nhiều lời, vẫn là tiếp tục cúi đầu ăn.

- Từ Nhược Thiên, cậu lễ phép một chút được không? - Hứa Biên hừ lạnh một tiếng, một phen đem bát cơm từ trên tay cậu đặt xuống bàn, hơi cao giọng nói.

- Hứa Biên, anh vì sao lại chấp nhận cưới em, có phải vì ông nội của em có phải không? - Từ Nhược Thiên rút cuộc không muốn vòng vo nhiều với người nọ, lập tức đi thẳng vào vấn đề chính.

- Không phải việc của cậu. - Hứa Biên lạnh lùng lảng tránh câu hỏi, kì thực bên trong đã sớm sốt ruột.

- Được, vì em không phải là người anh yêu, nên em không có tư cách xen vào chuyện của anh, đúng không? - Từ Nhược Thiên gạt đầu tựa như đã hiểu chuyện, cười khổ nói.

- Tôi không cho phép cậu nói bậy! - Hứa Biên bị lời nói thẳng thắn kia của đối phương quả nhiên liền sinh khí, hùng hổ quát lớn.

- Vậy anh nói đi, anh vì sao lại chấp nhận em, chấp nhận bên cạnh em, chấp nhận cưới em?

- Phải cần lý do sao, cái này cũng phải cần lý do sao?! - Hứa Biên đưa tay nắm thành quyền, hung hăng cầm lấy bàn tay đeo nhẫn của Từ Nhược Thiên đem đến trước mặt cậu, ngưỡn điệu vẫn không có dấu hiệu bình tĩnh.

- Anh đừng như vậy nữa, em biết anh không yêu em, anh sở dĩ đối tốt với em, có thể vì ông nội em, hoặc vì anh xem em là thể diện của người khác. - Từng lời nói phát ra, giống như từng cây kim đâm vào ngực mình, lệ không ngăn được rơi xuống, bởi vì chính cậu đã muốn chấm dứt chuyện này lắm rồi.

- Cậu nói cái gì? - Hứa Biên giống như không thể tin vào tai mình, một phen bước tới kéo lấy cổ tay Từ Nhược Thiên, hai mắt đỏ ngầu muốn tức giận đồng thời cũng muốn phát khóc đến nơi.

- Anh biết không? Em yêu anh, anh có biết không?

- Tôi đương nhiên biết, biết rất rõ. - Hứa Biên cắn chặt môi dưới, nghiêm túc nói.- Anh biết? Nhưng vì sao anh đối xử với em như vậy? Đêm qua em là muốn xin lỗi anh, em ngăn anh không được uống rượu, cả đêm em phải chăm sóc cho anh, nhưng mà sao... cả đêm anh chỉ gọi Tiểu Tinh Tiểu Tinh, anh có biết em rất muốn chết đến nơi không hả?! - Tức giận lên đến cực điểm, Từ Nhược Thiên hung hăng đẩy Hứa Biên, điên cuồng đưa tay không ngừng đánh vào ngực anh, bất lực khóc thành tiếng.

Hứa Biên chỉ có thể trầm mặc cúi thấp đầu, mặc cho cơn đau từ tứ phía kéo đến, chính là không phải từ thể xác, nơi trái tim tựa như co thắt lại. Quả nhiên, cây kim trong bọc lâu ngày cũng sẽ lòi ra, nhưng anh lại không ngờ đối phương lại phát hiện sớm như vậy, những ngày tháng hạnh phúc của hai người, cư nhiên chưa hề được đầy đủ.

Qua một lúc lâu, Hứa Biên mới có dũng khí ôm chặt lấy người kia, thanh âm nhỏ như muỗi kêu.

- Tôi xin lỗi... tôi xin lỗi.

- Tiểu Tinh không phải là con của anh sao, vì cái gì anh lại yêu con của mình chứ? - Từ Nhược Thiên vốn dĩ không còn khí lực để phản kháng, chỉ có thể nức nở lên tiếng.

Hứa Biên im lặng không trả lời, hai tay càng gắt gao ôm chặt lấy đối phương, hiện tại anh chính là không muốn nhắc đến chuyện tình cảm của mình với thiếu niên kia, tất cả chỉ không muốn người này phải khổ tâm nữa, đúng vậy, ngay từ đầu chính là anh sai.

- Nếu như vì ông nội bắt anh làm những việc này, em sẽ thay mặt ông nội xin lỗi anh.

- Hoàn toàn không. Không cần xin lỗi tôi. - Hứa Biên kịch liệt lắc đầu, buông Từ Nhược Thiên cúi đầu nói.

- Em mệt rồi, anh cứ dùng cơm đi, em lên phòng nằm một chút. - Vội đưa tay chùi sạch mặt mình, Từ Nhược Thiên bình tĩnh hít sâu một hơi, cười miễn cưỡng đối người trước mặt nói vài câu, chậm rãi xoay lưng bước về phòng.

Giữa căn phòng bếp rộng lớn, thân ảnh một nam nhân lẳng lặng đứng bất động ở đấy, lệ từng giọt rơi trên gương mặt nam nhân, nam nhân rút cuộc cũng ngộ nhận, thì ra không phải là ông trời hại anh, tất cả đều là chính bản thân anh không biết coi trọng người yêu mình nhất, hiện tại đã thành ra thế này, dù có xin lỗi người kia thế nào, cũng không thể vãn hồi lại nữa rồi.

W.e.b.T.r.u.y.e.n.O.n.l.i.n.e.c.o.m

Hoàn cảnh hiện tại, nào có tâm trạng để ăn uống, Hứa Biên nhìn mâm cơm mà người kia đã tận tâm chuẩn bị, mệt mỏi bước lên phòng, thân ảnh của cậu nằm an tĩnh trên giường, anh nhìn ra, bộ dáng đối phương nhìn rất tiêu tụy, giống như người kia vừa trải qua một gian lao đầy khó khăn, hiện tại mới có thể an tâm nghỉ ngơi, nhưng vẫn không thể xóa đi sự thống khổ hiện trên gương mặt cậu.

Ngón tay Hứa Biên đưa giữa không trung, rất muốn chạm vào Từ Nhược Thiên một lần, nhưng không sao có dũng khí, rốt cuộc vẫn là quyết định rút ngón tay về, nhẹ nhàng thay y phục vest vào, trước khi đi còn không quên đắp chăn cho người kia, rất lâu sau mới chịu bước ra ngoài.

Hứa Biên vừa bước đến công ty, lập tức nhận được thông báo từ thư ký Tôn có Chủ tịch Lâm đòi gặp mặt, trong đầu vô thức phán đoán ông gặp anh hẳn là vì chuyện của cậu, cũng không bày ra biểu tình chán ghét hay ảo não gì, chỉ gật đầu biết chuyện, tiêu sái đi đến văn phòng của mình.

Từ Nhược Lâm dung khí hắc ám ngồi ở bàn khách, sớm cũng biết những chuyện hôm qua chính mình nghi ngờ cuối cùng cũng được sáng tỏ, trong lòng vừa nhìn thấy Hứa Biên lập tức nổi điên, liền hùng hổ bước tới vung cho anh một nắm đấm.

- Khốn nạn, cậu đúng là loại người đáng kinh tởm, Tiểu Thiên nhà tôi yêu cậu như thế nào, cậu cứ nhiên lại xem nó chẳng khác gì cái danh vợ của cậu, cậu cơ bản không hề yêu nó.

Hứa Biên chật vật đứng dậy từ nền đất, hoàn toàn bất động không phản ứng, giống như hiện tại anh sẵn sàng nghe những lời chửi vả của ông, chấp nhận cái đánh của ông.

- Phải, ngay từ đầu chỉ là kế hoạch của chúng ta, tôi đối với Từ Nhược Thiên không hề có cảm tình, nhưng thời gian ở cạnh cậu ấy, tôi biết cậu ấy là người tốt, luôn khiến tôi vui vẻ, chính tôi cũng thích cậu ấy, chẳng qua không phải là tình yêu.

- Cậu còn tư cách nói những lời đó sao? Có ai như cậu lại đi yêu chính đứa con trai của mình không, bệnh hoạn! - Từ Nhược Lâm cả

giận đá chân vào ghế sofa, thở dốc nói.

- Ông Lâm, tôi nghĩ kế hoạch này tôi không thể tiếp tục được nữa, ông có thể phá hoại công ty của tôi, chỉ cần không làm Từ Nhược Thiên phải đau khổ vì tôi, tôi cũng chấp nhận. - Hứa Biên đứng trước mặt Từ Nhược Lâm, không chút do dự tuyên bố.

- Cậu.... - Từ Nhược Lâm nắm chặt nắm tay, không ngờ đến đối phương lại thẳng thắn đưa ra quyết định như vậy, nhưng vì lợi ích của cháu mình, ông cơ bản không có cách nào xử lý, chỉ có thể tức giận bước ra ngoài.

Buổi tối, Từ Nhược Lâm trở về nhà, phát hiện bên trong nhà có đèn, trong đầu rất nhanh đoán được là Từ Nhược Thiên, ông nhanh chóng đậu xe vào gara, khẩn trương bước vào nhà, chỉ thấy người nọ đang loay hoay nấu ăn ở dưới nhà bếp.

- Ông nội.

- Tiểu Thiên, con làm sao lại trở về?

Từ Nhược Thiên không trực tiếp trả lời câu hỏi của ông, chỉ vui vẻ ôm cánh tay ông đi đến bàn ăn, nói.

- Đương nhiên là nhớ ông nội rồi, ông xem, hôm qua cùng con ăn trưa, hôm nay lại có thể cùng con ăn tối rồi nha.

- Tiểu Thiên, hôm nay ông đã gặp Hứa Biên, chúng ta kỳ thực từ lâu đã có chuyện giấu con, ông muốn nói rõ cho con biết. - Từ Nhược Lâm nhìn biểu tình phấn khởi của đối phương, trong lòng đương nhiên có điểm chột dạ cùng áy náy, có lẽ cũng đã đến lúc nên nói sự thật cho cậu biết.

Từ Nhược Thiên thoáng chốc thay đổi sắc mặt, cơ hồ cũng đoán được điều gì sắp xảy ra, cậu trầm mặc một lúc, rồi cuộc cũng ngồi xuống bên cạnh ông, nói.

- Ông nội, con biết chuyện đám cưới của Hứa Biên và con đều là do ông ép buộc anh ấy...

Phút chốc Từ Nhược Lâm tâm như rơi xuống đáy vực, một bên cả kinh nhìn cậu, miệng không nói nên lời.

- Cho nên.... con xin ông, hãy dừng lại đi, con đã quyết định rồi, sắp tới con sẽ đưa đơn ly dị. Ông nội đừng cản con.

HẾT CHƯƠNG 36

CHỈ LÀ ẢO GIÁC

Nhộng Hiên
www.dtv-ebook.com

Chương 37

Buổi tối, Hứa Biên lái xe trở về nhà, tay còn cầm theo một hộp bò bít tết bước vào, người kia quả nhiên không có ở nhà, Hứa Biên nặng nề thở dài một tiếng, đem phần ăn bỏ vào lò vi sóng, gọi điện vào số của cậu.

- Uy? - Thực không ngờ đối phương lại có thể nghe máy của mình, Hứa Biên âm thầm thở phào một tiếng, nói.

- Cậu đang ở đâu?

- Em vừa từ nhà nội về, gần đến nhà rồi, có gì không? - Thanh âm người kia dường như không có chút lưỡng lự, giống như đối với cậu sự việc hồi sáng không có gì xảy ra, bất quá cậu càng như vậy, Hứa Biên đương nhiên càng lo lắng, khẩn trương nói.

- Tôi mua bò bít tết cho cậu, hẳn còn đang nóng, nhanh nhanh về rồi chúng ta cùng ăn.

- Vậy sao? Em cảm ơn anh. - Từ Nhược Thiên cao hứng trả lời, vừa lúc tắt máy, thức ăn trong lò vi sóng cũng đã hâm nóng xong, Hứa Biên nhanh chóng đặt ra đĩa, rồi lấy vài rau củ quả trong tủ lạnh rửa sơ qua, còn không quên lấy một chai rượu và hai ly thủy tinh đặt lên bàn.

Rất nhanh sau đó, Từ Nhược Thiên trở về nhà, bộ dạng hấp tấp chạy đến bàn ăn sáng mắt nhìn món yêu thích của mình, rồi lại tỏ ra

biểu tình cảm động nhìn sang Hứa Biên.

- Em cảm ơn anh, anh thật tốt.

Hứa Biên hiện tại chỉ có hai chữ vô thần trong đầu, người kia như thế nào lại bình thản như vậy, tuy rất giống như những ngày thường trước đây của hai người, chính là không hiểu sao trong lòng có chút lo sợ, cũng không biết là lo sợ điều gì, nhưng anh nhất thời tự phán đoán, hẳn là có chuyện gì không hay sắp sửa xảy ra rồi đi.

Nhân lúc còn đang thần thờ suy nghĩ, người kia đột nhiên bước tới ôm lấy cổ anh, nhón chân hôn nhẹ lên má anh. Hứa Biên kinh ngạc nhìn đối phương, lại phát hiện ra đối phương cũng tỏ ra kinh ngạc không khác gì mình.

- Em... em xin lỗi, anh đừng suy nghĩ nhiều, chỉ là em hơi cảm động thôi. - Vì cái gì lại giải thích điều này với mình, Hứa Biên không ngừng tự hỏi, đáy lòng có điểm đau nhói, lập tức bắt lấy cánh tay Từ Nhược Thiên, cau mày hỏi.

- Cậu lại cư xử lạ lùng nữa rồi, Từ Nhược Thiên.

Từ Nhược Thiên cũng không có suy nghĩ nhiều, chỉ lén lút đẩy bàn tay của Hứa Biên ra, nhẹ nhàng giải thích.

- Anh suy nghĩ nhiều rồi, em như vậy không phải là việc nên làm sao. Đến, chúng ta cùng ăn.

Hứa Biên còn chưa kịp nói tiếp, cánh tay đã bị người nọ ôm lấy, kéo anh ổn định vào chỗ ngồi, anh đưa ánh mắt nghi hoặc nhìn đối phương, trong lòng vô thức có dự cảm không tốt. Nhưng người kia nói như vậy, chẳng phải rất đúng sao, anh không hề có tình cảm với cậu, một phần hôn nhân này cũng do Từ Nhược Lâm cố ý gây sức

ép, cho nên việc cậu cố gắng giải thích với anh, lẽ ra là điều nên làm, nhưng vì cái gì trong lòng lại cảm thấy có chút mất mát, không lẽ chính mình đã quen với việc người nọ là vợ hợp pháp rồi đi.

Suy nghĩ thoáng qua có chút mơ hồ, Hứa Biên chỉ âm thầm thở dài một tiếng, cầm đĩa gấp thít vào chén cậu, đồng thời mở miệng nói.- Từ Nhược Thiên, tôi xin lỗi đêm qua phải để cậu nghe những lời kia, ngược lại cậu không những không hận tôi, lại còn tận tình chăm sóc tôi suốt buổi tối hôm qua. Thực sự xin lỗi.

Từ Nhược Thiên thoáng chốc không phản ứng, trầm mặc cúi đầu, kì thật hốc mắt cậu đã sớm đỏ ửng. Chốc lát, cậu nhẹ nhàng hạ đĩa xuống, ngẩng đầu nhìn đối phương nói.

- Em không hận anh. Hôn nhân này vốn dĩ là anh bị ông nội em ép buộc, em cũng không muốn làm cái gì khiến anh khó chịu. Vả lại, anh là người tốt, em biết anh quý em nên thời gian qua anh mới đối tốt với em, còn chuyện anh có tình cảm với Tiểu Tinh, kỳ thật em không nên xen vào. Cho nên... - Từ Nhược Thiên dừng lại một chút, vội vã đưa tay chùi lấy nước mắt mình, tiếp tục mỉm cười nói.

- Em sẽ ly hôn với anh.

Anh là không nghe nhầm chứ, người kia bảo muốn ly hôn với anh, như vậy chẳng khác gì hai người sẽ trở thành người dưng, Hứa Biên rồi ren nhìn cậu, cơ hồ bị lời nói kia khiến anh không tài nào kịp phản ứng, bất động như trời trồng quan sát đối phương, rất lâu sau mới kịp ổn định tâm tình, lúng túng mở miệng.

- Cậu, cậu vì cái gì lại quyết định nhanh như vậy?

- Thực ra... hôm nay em và ông nội cũng đã nói chuyện rõ ràng, đây là hôn nhân không có tình yêu, anh là người tốt, em cũng không muốn gò bó anh, cho nên... có lẽ đây quyết định tốt cho cả hai bên.

- Nhưng mà, tôi đối với cậu thực sự là có cảm tình, chúng ta không thể trở thành người dưng như vậy được. - Hứa Biên không hiểu vì sao lại cố gắng níu kéo đối phương, vốn dĩ không phải chính anh cũng đã từng mong muốn có một cuộc sống an bình như trước đây sao, hà cớ gì lại không muốn người kia rời xa mình, hay đây chẳng qua chỉ là có cảm tình tốt với cậu.

- Ha ha, anh làm sao vậy. Em nói vậy đâu phải chúng ta sẽ không quen biết nhau, vẫn có thể làm huynh đệ tốt với nhau mà, có phải không? - Từ Nhược Thiên cười lấy lệ, kỳ thật dưới ngực rõ ràng rất khó thở, nhưng không cách nào ngăn chính mình ngừng nói.

- Anh không cần cảm ơn em. Từ lâu anh rất mong đến ngày này có đúng không? Ha ha, vậy mà em thật ngu ngốc, lại không biết anh là người bị ép buộc kết hôn với em, lẽ ra em nên xin lỗi anh. Thực xin lỗi.

Ngay lúc này Hứa Biên chỉ có thể đau lòng nhìn Từ Nhược Thiên, tâm tình khó xử không biết nên làm cái gì mới tốt, chính là đã đi đến nước này rồi, anh còn tư cách gì mà lưu luyến cậu được chứ, đối với cậu không hề có tình yêu, bao lâu nay lại xem cậu là thể diện của thiếu niên kia, hiện tại cậu lại chấp nhận ly hôn, trả lại sự tự do cho anh, lẽ ra phải nên vui mừng mới đúng.

- Sáng ngày mai em sẽ đến phòng làm thủ tục ly hôn, anh cứ việc đến công ty, buổi tối có thể kí cũng được.... Hảo, chúng ta ăn đi, bỏ nguội hết rồi.

- A, ân.

Hứa Biên nặng nề gạt đầu, chậm rãi đưa miếng thịt bỏ vào miệng, kể cũng kì lạ, hiện tại một chút ăn cũng không thấy ngon miệng. Hứa Biên ảo não ngừng ăn, lén lút đưa mắt nhìn sang phía đối diện, chỉ thấy người kia vẫn đối anh tươi cười như trước đây, chính là đối với anh, hiện tại nụ cười ấy đã khác rồi. Buổi tối, Từ Nhược Thiên đột nhiên đem chăn cùng gối bỏ xuống nền đất, Hứa Biên ban đầu có chút kinh ngạc, gặng hỏi đối phương mãi mới chịu nói lý do muốn nằm ở dưới, miệng còn luyên thuyên nhắc đến hôn nhân là do anh bị ép buộc, chỉ có vợ chồng yêu thương nhau mới có thể cùng chăn cùng gối một giường.

Quả nhiên sau khi nghe xong Hứa Biên liền vô phần tức giận, một mực kêu Từ Nhược Thiên lên giường ngủ cùng anh, chính là cậu kiên quyết không chịu, Hứa Biên đành phải dùng đến bạo lực, hung hăng ném cậu lên giường, cả buổi tối cứ gắt gao ôm chặt cậu không buông. Từ Nhược Thiên hết cách, đành bất lực tùy ý để người kia ôm mình ngủ, dù sao cũng gần đến lúc ly hôn, xem như đây là kỷ niệm cuối cùng của hai người đi.

Ngày hôm sau, Từ Nhược Thiên đi làm thủ tục ly hôn, lần đầu tiên chứng kiến với tình cảnh này, quả nhiên ngoài tuyệt vọng ra tâm tình không tài nào cao hứng nổi, ngay cả việc ký tên vào tờ giấy cũng phải đắn đo đến tận nhiều tiếng đồng hồ, rốt cuộc vẫn phải cắn răng ký tên vào, nhanh chóng kết thúc cuộc hôn nhân này. Ngay sau đó liền bắt taxi đến nhà của Gia Trình, chủ yếu là muốn hỏi thăm tình hình của thiếu niên.

Nhìn thiếu niên vẫn luôn rạng rỡ tươi cười như vậy, Từ Nhược Thiên đương nhiên cảm thấy có lỗi, không dám nói với y về chuyện ly hôn của hai người, càng không nên nói lý do là vì phụ thân của y

không có tình cảm với cậu, chính là có tình cảm với y. Cho nên Từ Nhược Thiên chọn cách im lặng, có thể Hứa Biên sẽ có cách nói rõ với y.

Sau khi trở về nhà, người kia quả nhiên đã ổn định ngồi ở bàn khách, bên cạnh còn có luật sư và Từ Nhược Lâm, Từ Nhược Thiên miễn cưỡng cười một tiếng, nói vài câu với ông và luật sư quyết định không lấy tài sản nào đôi bên. Từ Nhược Lâm chỉ có ảo não thở dài, cùng vị luật sư bước ra ngoài bàn bạc vài chuyện rồi ra về.

Một ngày mà nhìn người kia tiêu tụy như vậy, Từ Nhược Thiên đương nhiên lo lắng, vẫn không quên chạy xuống nhà bếp nấu cơm cho anh, cả hai im lặng dùng bữa cơm không nói lời nào, sau đó cùng nhau xem ti vi, nói chuyện phiếm, đến tận cùng vẫn phải đến thời điểm ký tên.

Hứa Biên nặng nề cầm cây bút trên tay, lưỡng lự rất lâu, Từ Nhược Thiên một bên vỗ vai an ủi anh, thế là vẫn không ngăn được nước mắt rơi xuống. Hứa Biên đau lòng nhìn cậu, đưa tay ôm cậu vào lòng, ôn nhu nói.

- Thời gian qua cảm ơn cậu đã bên cạnh tôi, chăm sóc cho tôi.

- Em cũng cảm ơn anh. Nếu có thời gian, cầu anh nói chuyện này rõ ràng đến Tiểu Tinh... - Từ Nhược Thiên khóc đến sưng hai mắt, gắt gao ôm chặt Hứa Biên không buông.

Hứa Biên qua loa gật đầu, đưa tay xoa xoa lấy mái tóc cậu. Hai người ôm nhau một lúc, Hứa Biên mới chịu ký tên vào thủ tục, thở dài nói.

- Sáng mai tôi phụ cậu thu dọn hành lý.

- Không cần, em gọi người tới là được rồi, anh cứ đi làm đi.

- Như vậy không được, tôi chỉ xin nghỉ buổi sáng thôi, phụ cậu xong lập tức trở về công ty.

- Vậy cũng được, cảm ơn anh.

Cả hai đi đến ngoài cổng, lúc Từ Nhược Thiên đang có ý định rời khỏi, Hứa Biên đột nhiên cầm lấy bàn tay cậu, một bên cầu khẩn nói.

- Cái kia, đêm nay cậu có thể ở lại được không?

Từ Nhược Thiên chỉ cười cười, nhẹ nhàng đẩy tay anh ra, thanh âm mang theo chút gượng gạo.

- Cũng đã không còn quan hệ rồi, chúng ta cùng lắm cũng là người quen mặt, thực xin lỗi.

- Ân, vậy... cậu đi đường cẩn thận. - Hứa Biên gật đầu hiểu ý, cười khích lệ.

- Có thể sáng mai cùng anh đi ăn sáng không? - Từ Nhược Thiên do dự một lúc, rốt cuộc mới có dũng khí mở miệng.

- Như vậy càng tốt.

- Được, em về đây. Ngủ ngon.

Chăm chú nhìn bóng xe của Từ Nhược Thiên rời khỏi, Hứa Biên thần thờ đứng trước cổng rất lâu, gần như nửa thế kỷ mới đem bộ dạng mệt mỏi bước vào nhà, nhìn căn nhà u tối đầy trống trải, trước mắt liền vô thức nhìn thấy thân ảnh người kia đang loay hoay nấu

ăn ở nhà bếp, nhìn thấy anh liền hớn hờ nở nụ cười, cười tít mắt nói.

- Hứa Biên, anh đi làm về rồi, chúng ta cùng ăn tối đi.

Nhìn nụ cười của người nọ, Hứa Biên không tự giác mỉm cười theo, rất nhanh khung cảnh liền trở về không gian ảm đạm như cũ. Anh nặng nề lắc đầu, thất tha thất thểu bước lên phòng.

- Hù! - Gương mặt người nọ bất thành linh hiện ngay trước mắt, miệng còn cười khoái chí nhìn anh.

- Anh như thế nào không sợ chứ, em dọa anh thất kinh đến như vậy mà.

Gương mặt người nọ rất nhanh biến mất, Hứa Biên phát giác một lúc, từng bước nặng nề bước vào phòng tắm, đi đến bồn rửa rửa mặt.

- Aa, anh ... anh tại sao vào mà không gõ cửa chứ? Em đang tắm mà a, hảo đáng ghét. - Phía sau là thân ảnh người nọ trần như nhộng không một mảnh vải, hai gò má ửng hồng đầy xấu hổ nhìn anh trông thật đáng yêu, Hứa Biên vô thức bật cười thành tiếng, lại nhận ra chính mình là đang cười một mình trước bồn tắm rộng lớn.

Quả nhiên là gặp ảo giác, Hứa Biên chật vật ngồi bệt xuống nền đất, đôi môi giật giật run lẩy bẩy, rốt cuộc kìm không được lệ tuôn xuống, bất lực khóc thành tiếng. Căn phòng rộng lớn cứ thế chỉ còn thanh âm nước nở của nam nhân.

HẾT CHƯƠNG 37

CHỈ LÀ ẢO GIÁC

Nhộng Hiền
www.dtv-ebook.com

Chương 38

Bốn giờ sáng, Hứa Biên lật đặt rời khỏi giường, vệ sinh cá nhân xong liền đem một số dụng cụ sinh hoạt và đồ đạc của Từ Nhược Thiên cẩn thận thu dọn vào hành lí, lúc đi qua bàn làm việc của cậu, lại vô tình nhìn thấy tấm tranh trước đây cậu vẽ cho mình, không tự giác mỉm cười một cái, liền cẩn thận đem vào thư phòng kẹp trong khung ảnh.

Kỳ thật đã quen với việc có người nọ bên cạnh, quen với mùi hương tự nhiên của người nọ, hiện tại căn phòng đã trở về như mấy năm trước, cảm giác cô đơn tịch mịch lại kéo về, không khỏi khiến Hứa Biên thở dài một tiếng. Cho đến khi toàn bộ hành lý đã chuẩn bị xong, Hứa Biên nhìn quanh phòng mình lần cuối, trong đầu ẩn hiện có điểm gì thiếu sót. A, quả nhiên là còn sót lại khung hình cưới treo trên tường.

Người nọ cười lên thật đẹp, so với thường ngày là vẻ lạc quan tinh nghịch của cậu, chính là tấm hình kia Hứa Biên có thể nhìn ra đó là nụ cười hạnh phúc nhất, trong vô thức anh tự hỏi người kia, vì cái gì lại yêu anh, vì cái gì lại luôn tận tâm chăm sóc cho anh, để rồi khi cả hai đột ngột xa nhau như vậy, chính cậu lại là người chủ động buông tay, thậm chí còn không trách mắng anh không tốt, ngược lại lại có thể ngang nhiên xem anh là huynh đệ tốt của mình.

Cái đại từ kia, kỳ thật nghe qua đã có điểm đau nhói, lần đầu gặp người nọ, trong đầu chỉ có hai chữ chán ghét, mà người kia không

những không tự ti hay hờn trách, cứ ung dung mặt dày bám theo mình không rời, quãng thời gian cùng người kia chung sống, ngoài lúc cố ý gây tổn thương cho cậu, lại không ngờ chính mình bị tính cách của đối phương mà động lòng, nhưng là làm sao không thể xem đó là tình yêu, giống như một tiểu đệ tốt, một tiểu đệ cần phải yêu thương và nuông chiều, phải quan tâm ôn nhu với cậu, thậm chí trong lòng lại yêu thầm thiếu niên kia, thử hỏi, thứ cảm xúc này được gọi là gì.

Thời điểm Hứa Biên đang thần thờ suy nghĩ, bên tai liền truyền đến thanh âm chuông cửa, biết Từ Nhược Thiên đã tới, anh lập tức chạy ra ngoài mở cổng cho cậu. Người nọ nhìn anh cười cười, lúng túng nói.

- Em tới có sớm quá không?

- Không sao. Tôi đã chuẩn bị xong hành lý của cậu rồi, hiện tại chúng ta đi ăn sáng trước đi. - Hứa Biên vừa nhìn thấy đối phương, giống như từ rất lâu rồi không được gặp cậu, tâm tình có chút xúc động, khẩn trương nói.

- A, không phải em đã bảo sẽ gọi người tới dọn sao? Một lát người ta sẽ đến đó. - Từ Nhược Thiên áy náy mở miệng, kỳ thật mục đích của cậu cũng chỉ muốn được ở bên cạnh đối phương lâu một chút.

- Vậy gọi người ta đừng tới nữa.

- Không được, em không muốn phiền anh. Nếu vậy một lát chúng ta ăn xong em sẽ gọi người tới. - Từ Nhược Thiên ảo não thở dài, lấy điện thoại gọi cho người làm, đồng thời cùng Hứa Biên bước vào trong.

- Chúng ta đi ăn trước sao? Không mang hành lý theo? - Phát hiện Hứa Biên đột nhiên khẩn trương từ trong nhà bước ra ngoài, tay còn cầm theo chìa khóa ô tô, không nhận được tò mò hỏi.

- Ăn xong quay về lấy cũng được, chúng ta đâu cần vội. Đi thôi. - Hứa Biên nhanh chóng khóa cửa nẻo đường hoàng, còn chưa chờ người kia nói tiếp đã ôm lấy bả vai cậu kéo đi, vốn dĩ ngay cả bản thân anh cũng muốn kéo dài thời gian. Từ Nhược Thiên hết nói nổi, tùy ý để Hứa Biên mở cửa xe cho cậu, sau đó bắt đầu lái xe rời khỏi nhà. Đến nhà hàng bí mật lần trước, Từ Nhược Thiên thoáng chốc hơi kinh ngạc, nhất thời ngừng phản ứng một lúc, một bên ngây ngốc nhìn khung cảnh tòa nhà trước mắt.

- Vào thôi. - Còn đang lúc nhớ đến khoảnh khắc ngày ấy, tâm trí lập tức bị lời nói của đối phương làm cho thanh tỉnh, Từ Nhược Thiên chỉ qua loa gật đầu, chậm rãi bước vào trong.

Hứa Biên gọi món xong, hiếu kỳ nhìn người trước mắt mãi thần thờ nhìn chăm chăm bàn tay mình, lúc này anh mới kịp thời nhận ra, hôm qua là ký giấy ly hôn xong, cả hai cũng quên mất về việc còn nhẫn cưới trên tay, liền theo bản năng đưa ngón tay xoa xoa nhẫn vàng, lưỡng lự quan sát biểu tình của đối phương.

- Thật ngại quá, chúng ta sơ ý rồi. - Từ Nhược Thiên vừa lúc ngẩng đầu đã bắt gặp người kia đang làm việc gì, không khỏi ử rử hạ mi mắt, hướng anh gượng cười nói.

Hứa Biên còn chưa kịp hiểu ý tứ của đối phương, tầm mắt liền bắt gặp người nọ đang cởi bỏ nhẫn vàng đặt lên bàn, chậm rãi đẩy về phía anh. Thoáng chốc, Hứa Biên hoang mang nhìn cậu, không dám thở mạnh.

- Anh có thể giữ nó.

Hứa Biên phân vân một lúc lâu, vẫn là đưa nhẫn bỏ vào túi áo, đồng thời cũng tự động tháo nhẫn của mình ra, thở dài nói.

- Kỳ thật mọi chuyện cũng không hẳn là do kế hoạch của ông cậu, chính là tôi là người sai, tôi....

- Anh không cần nói đâu, cũng qua rồi, chúng ta có thể ly hôn trong vui vẻ, có được không? - Lời còn chưa kịp nói xong, đối phương đã khẩn trương chặn ngang lời anh, Hứa Biên cắn chặt môi dưới, nếu như chính mình không cố ý làm người kia tổn thương, chỉ cần có thể cùng cậu làm vợ chồng ngày qua ngày thành ra cũng sẽ quen, chứ không nghĩ đến khi ly hôn cả hai lại căng thẳng thế này, thật sự không quen chút nào.

Rất nhanh phục vụ mang bữa ăn sáng tới, cả hai liền lâm vào trầm mặc dùng bữa, ý định bắt chuyện như thường lệ của Từ Nhược Thiên không còn hiện diện trong đầu cậu nữa, cũng không biết vì cái gì, nước mắt lại vô thức rơi xuống.

Hứa Biên không phải không biết người kia rơi lệ, chẳng qua hiện tại hai người đã không còn quan hệ, cho dù có muốn lo lắng cho đối phương, tình cảm đó cũng không phải là tình yêu, nhưng không cách nào ngăn được nơi trái tim đang đau nhện.

Dùng bữa sáng xong, Hứa Biên đưa Từ Nhược Thiên trở về nhà. Gọi điện cho người chở hành lý xong, Từ Nhược Thiên liền bước lên phòng, thời điểm vừa lúc mở cửa ra, tầm mắt lập tức bắt gặp khung ảnh cưới của hai người, không kìm được hốc mắt đỏ ửng, quay sang nhìn Hứa Biên cũng đang nhìn khung ảnh trước mắt.

- Anh vẫn chưa bỏ nó xuống sao?

- Một lát tôi sẽ làm. Hành lý tôi đã chuẩn bị xong rồi, để tôi phụ cậu. - Hứa Biên cố ý lảng tránh vấn đề, bước vào xách va li mang xuống lầu.

Từ Nhược Thiên mím chặt môi, vào phòng mang thêm hành lý của mình mang xuống dưới, bên ngoài xe chờ hành lý cũng vừa lúc đến nơi. Toàn bộ hành lý đặt vào cốp xe xong xuôi, ngay lúc Từ Nhược Thiên còn đang có ý định mở cửa xe, cổ tay lập tức bị Hứa Biên bắt lấy, sống mũi bắt đầu cay cay nhìn anh.- Cậu... sẽ không quên tôi chứ? - Hứa Biên trong vô thức hỏi một câu, thực tình ngay cả anh cũng kinh ngạc trước câu nói của mình, quả thật nghĩ đến thời gian sau này không còn có cậu bên cạnh quan tâm chăm sóc mình như trước kia nữa, trong lòng không sao khấn nguyện.

- Chuyện này nhẽ ra anh phải hiểu rõ hơn em. Ly hôn cũng đã ly hôn, chúng ta không nhất thiết phải níu kéo nhau, nếu có thời gian em sẽ tới thăm anh, cho nên.... - Từ Nhược Thiên chậm rãi buông bàn tay Hứa Biên, Hứa Biên còn chưa kịp hiểu ý tứ của người nọ, đối phương đã nghẹn ngào lên tiếng.

- Hứa tiên sinh....

- Từ Nhược Thiên. - Không ngờ đến Từ Nhược Thiên lại đột ngột gọi mình một cách xa lạ như vậy, Hứa Biên không kìm được tức giận, cau mày cao giọng nói.

- Thời gian qua cảm ơn anh đã đối tốt với tôi. Bảo trọng.

Hứa Biên đưa tay nắm chặt thành quyền, bắt lực nhìn Từ Nhược Thiên xoay người mở cửa bước vào xe, dần dần xa khuất tầm mắt

anh.

=====

~ Một tháng sau ~

Thư ký Tôn tay cầm tài liệu đứng trước cửa phòng làm việc của Hứa Biên, thở dài một tiếng, một lúc lâu mới đưa tay mở cửa bước vào, chỉ thấy người kia đang ngồi tựa lưng vào ghế, xoay người về phía cửa kính nhìn xuống đường phố.

- Tổng giám đốc, đây là tài liệu tôi đã chuẩn bị, anh có cần kiểm tra lại không?

Hứa Biên vẫn không phản ứng, thanh âm nặng nề nói.

- Cô cứ để trên bàn đi. Một lát tôi sẽ xem.

Thư ký Tôn lắc đầu thở dài, nhẹ nhàng đặt tài liệu trên bàn. Kỳ thật một tháng trôi qua kể từ lúc ký giấy ly hôn với người kia, tinh thần làm việc của Hứa Biên có điểm sa sút, khác với mọi khi đối với anh công việc là hàng đầu, hiện tại tất cả đều bị anh vứt hết ra sau, thư ký Tôn đương nhiên không muốn xen vào chuyện riêng tư của anh, nhưng ít ra cũng nên cho anh một chút lời khuyên, liền nhẹ giọng nói.

- Tổng giám đốc, anh có phải hay không là có tình cảm thật lòng với cậu Thiên?

Hứa Biên bấy giờ mới có chút phản ứng, nhưng vẫn không xoay đầu, cau mày hỏi lại cô.

- Cô nói vậy là ý gì?

- Nếu như Tổng giám đốc đối với cậu Thiên chỉ là tình cảm thân mật thông thường, vì cái gì bao lâu nay anh luôn thất thần như vậy? Anh muốn níu kéo cậu ấy? - Thư ký Tôn thu hết dũng khí nói.

- Tôi không có tư cách gì để níu kéo nữa rồi, cậu ấy đã biết tôi có người khác trong lòng, cũng là người quyết định ly hôn tôi. Vả lại, kỳ thật những lúc bên cạnh cậu ấy, so với những người yêu nhau, ít khi tôi có cảm giác tim đập mạnh, thậm chí khi hôn cậu ấy cũng không thấy khẩn trương. - Hứa Biên hít sâu một hơi, mệt mỏi trả lời.

- Anh có biết không, nếu như tôi đoán không sai, kỳ thật anh không phải là không yêu cậu ấy, chính là anh không nhận ra tình cảm thật của mình, anh cho rằng anh chỉ đối tốt với cậu Thiên chỉ vì cậu ấy là người tốt, bất quá... anh suy nghĩ lại đi, nhiều khi vì anh có cảm giác thân mật cậu ấy từ lâu rồi, cho nên khi bên cạnh cậu ấy không tự giác cảm thấy quen thuộc.

Hứa Biên trầm mặc một lúc, cau mày hỏi.

- Diễn hình?

- Anh nghĩ xem, vợ chồng sau khi cưới nhau đã lâu, việc hôn nhau hay nắm tay nhau, có còn là chuyện quan ngại nữa không? - Thư ký Tôn nhận ra đối phương có ý tò mò, tâm tình lập tức phần khởi giải thích cho anh.

- Tôi và Bạch Dương trước đây từng như vậy, bất quá... thời gian sau khi chúng tôi cưới nhau, dường như những việc này rất bình thường. Nhưng mà, trách nhiệm quan tâm và chăm sóc cô ấy tôi chưa bao giờ có suy nghĩ bình thường đó. - Hứa Biên rốt cuộc có điểm nghi hoặc, liền xoay ghế đối diện với thư ký Tôn, nhíu mày nói.

- Hắc... cũng giống như Tổng giám đốc đối với cậu Thiên cũng như vậy thôi. - Thư ký Tôn bật cười thành tiếng, an tâm thở phào trong lòng.

- Không thể nào. Tôi và Từ Nhược Thiên bên nhau chưa đến một năm, vốn dĩ ngay từ đầu tôi đã có cảm tình với cậu ấy rồi. Không hề... - Hứa Biên nói đến đây lập tức nhớ ra một chuyện, không khỏi kinh ngạc mở lớn hai mắt, biểu tình hoang mang nhìn chằm chằm thư ký Tôn.

- Có chuyện gì sao Tổng giám đốc?

- Không... không có gì. Dù sao cũng cảm ơn cô. Tôi muốn nghỉ một lát, cô ra ngoài đi. - Hứa Biên chậm rãi lắc đầu, vừa đưa tay xoa vầng thái dương vừa đối thư ký Tôn nói.

- Vâng. Tôi xin phép.

Chờ người kia rút cuộc rời khỏi, Hứa Biên liền ngã lưng vào thành ghế, đưa cánh tay đặt lên trán, nhắm hai mắt lại, cố nén lại những thời điểm mấy năm trước của mình, Từ Nhược Thiên từ đó đến giờ vẫn luôn đề cập việc hai người đã từng quen nhau trước đó, rút cuộc là khi nào, ở đâu.

Suy nghĩ nhiều khiến đầu óc Hứa Biên rối tung cả lên, một chút dấu hiệu cũng không có, anh làm sao có thể nhớ được cái gì, có hận cũng chỉ hận đầu óc này chứa quá nhiều công việc mà thôi.

Buổi tối, Hứa Biên đem tắm thân rửa rồi trở về nhà, trước mắt vẫn luôn quen thuộc với hình ảnh con người kia ra đón anh, giúp anh cởi áo khoác, chuẩn bị nước ấm cho anh tắm, còn đảm đang nấu bữa ăn tối cho anh, chính là Hứa Biên vẫn không ngó ngang đến, một

tháng tình trạng này cứ liên tục tiếp diễn, tâm tình một khi thanh tỉnh trở lại liền phát hiện chính mình gặp ảo giác, cũng đã quá mệt mỏi rồi.

- Hứa Biên, anh hôm nay làm sao vậy? Đồ ăn không ngon sao? Vì cái gì lại không nhìn em, không nói chuyện với em? - Người kia thanh âm ủy khuất nói, Hứa Biên nhận ra đối phương sắp khóc đến nơi, không nhịn được liền ngẩng đầu, trước mắt chỉ là một chiếc ghế trống trải.

Hứa Biên rút cuộc có chút tức giận, chén cơm cầm trong tay vô thức dùng lực đặt lên bàn, hùng hổ bước tới mở tủ lạnh ra, vẫn là bên tai tràn ngập tiếng nói của người kia.

- Nếu em có làm gì sai, anh cứ nói ra, đừng lạnh nhạt với em như vậy, có được không? - Người kia đứng một bên nức nở nhìn anh, lệ không ngừng tuôn xuống.

- Im đi. - Hứa Biên nhắm nghiền hai mắt, cao giọng nói.

- Hứa Biên...

- Tôi đã bảo cậu im đi có nghe không?! - Sinh khí lên đến đỉnh điểm, Hứa Biên không kiên nhẫn quát lớn một tiếng, hung hăng đem ly tách trên bàn ném xuống đất, sau đó mới bắt lực quỳ trên nền nhà, tay nắm chặt ngực mình, ôm mặt khóc thành tiếng.

- Từ Nhược Thiên... tôi rất nhớ em.

HẾT CHƯƠNG 38

CHỈ LÀ ẢO GIÁC

Nhộng Hiên
www.dtv-ebook.com

Chương 39

Từ Nhược Thiên vừa trở về nhà, đang lúc còn thu dọn hành lý, điện thoại đột nhiên có người gọi tới, cũng không nhìn lấy màn hình mà lập tức nghe máy.

- Từ Nhược Thiên, cậu đang ở đâu? - Đầu dây là thanh âm của Đặng Thiếu Đan, Từ Nhược Thiên nặng nề thở dài một tiếng, gương cười trả lời.

- Tôi đang ở nhà.

- Tôi tới đó được không? - Đặng Thiếu Đan gật nhẹ đầu, cười hạnh phúc hỏi.

- Được chứ.

- Hảo, đợi tôi một phút.

Từ Nhược Thiên còn chưa kịp mở miệng nói tiếp, đối phương bất thành linh tắt máy, cậu bấu môi nhìn điện thoại, có chút nực cười nghĩ, làm thế nào có thể tới đây trong một phút được chứ.

Suy nghĩ hiếu kì vẫn còn ẩn hiện trong đầu, bên ngoài đột nhiên có tiếng chuông cửa, Từ Nhược Thiên cả kinh mở lớn mắt, vội vã chạy ra ngoài cổng, người kia quả nhiên đang đứng trước mắt cậu, không nhận được tò mò hỏi.

- Anh... anh làm sao có thể?

- Có mở cửa cho tôi không đấy? - Đặng Thiều Đan chỉ nhún nhún vai, nói đùa.

Từ Nhược Thiên hết nói nổi, chỉ lắc đầu bật cười, bước tới mở cổng cho anh, sau đó trở vào nhà. Nhìn thấy bên trong là một đồng hồ điện, Đặng Thiều Đan đương nhiên có chút thắc mắc, vẫn là lên tiếng nói.

- Cậu đang dọn nhà sao?

- Ân. Là đồ đạc từ nhà Hứa Biên tôi dọn sang. - Từ Nhược Thiên trầm mặc một lúc, ừ ừ hạ mi mắt, rất lâu sau mới trả lời.

Đặng Thiều Đan nhìn trên gương mặt người nọ hiện rõ sự buồn bã, trong đầu lúc này hiểu được một số chuyện, liền nhẹ giọng hỏi.

- Cậu và anh ấy...?

- Ân. Chúng tôi đã ly hôn rồi. - Bước tới thùng đồ tiếp tục thu dọn, Từ Nhược Thiên nặng nề hít sâu một tiếng, ngẩng đầu hướng anh nói.

- Để tôi phụ cậu. - Đặng Thiều Đan nghe đến đây chỉ biết mím môi không biết nên nói cái gì, khẩn trương chạy tới giúp cậu phân loại đồ dùng sinh hoạt.

- Không cần đâu. Anh cứ ngồi đi, để tôi lấy nước. - Cậu vội vã chụp lấy cánh tay anh, áy náy nói.

- Còn ngại gì, chúng ta không phải là bạn bè sao, để tôi phụ một chút cũng không mất mát gì. - Đặng Thiều Đan một mực nghe

theo ý mình, còn không quên xoa xoa đầu Từ Nhược Thiên cười cười nhìn cậu.

- Cảm ơn.

- Không có gì.

Từ Nhược Thiên chịu thua, ngồi xuống nền nhà đem toàn bộ vật dụng trong thùng vuông bỏ hết ra ngoài, tầm mắt thoáng chốc liền bắt gặp vài tấm ảnh nho nhỏ của mình và người kia, Từ Nhược Thiên chậm rãi cầm lên, nhớ đến thời điểm lúc đó là lúc cả hai đang đi đến một quán ăn vừa mới khai trương, cư nhiên lại được một nhân viên vô tình chụp ảnh lại, nói là quà cảm ơn vì đã đến ủng hộ quán ăn của bọn họ, thế là cứ giữ tấm ảnh này cho đến bây giờ.- Từ Nhược Thiên, cái này tôi nên để ở đâu.... Từ Nhược Thiên. - Đặng Thiếu Đan tay cầm khung vẽ cùng dụng cụ vẽ tranh đơn giản của Từ Nhược Thiên, ngay lúc vừa quay đầu hỏi người kia, lại nhìn thấy cậu đang thất thần loay hoay với vài tấm ảnh trên tay, liền chậm rãi bước tới ngồi xuống bên cạnh cậu.

- Làm sao vậy?

- Không có gì. - Bị thanh âm của đối phương làm cho giật mình, Từ Nhược Thiên khẩn trương đem tấm ảnh vò lại, cũng không chịu ngẩng đầu nhìn anh, qua loa trả lời, tiếp tục công việc dở dang của mình.

Đặng Thiếu Đan trầm mặc nhìn Từ Nhược Thiên, khẽ hừ lạnh một tiếng, anh một phen đem cả người cậu xoay về phía mình, người kia quả nhiên gương mặt đầm đìa nước mắt.

- Thực xin lỗi...

Từ Nhược Thiên còn chưa kịp đưa tay chùi nước mắt, người kia đột nhiên ôm chầm lấy cậu, không khỏi kìm được sống mũi cay cay, khóc nức nở.

- Cậu cứ khóc đi. Có tôi ở đây.

- Anh nói... tôi phải làm gì mới tốt đây... chẳng nhẽ tình yêu hơn 10 năm nay tôi dành cho anh ấy.... tất cả đều vô dụng sao?

Đặng Thiếu Đan nhắm nghiền hai mắt, lực đạo ôm Từ Nhược Thiên một lúc chặt chẽ hơn, đem đầu cậu đặt lên bả vai mình, bàn tay ôn nhu vuốt lưng cậu.

- Thời gian anh ấy đối tốt với tôi, tôi thậm chí còn tự nói với mình... ngoài người vợ trước của anh ấy, tôi là người đầu tiên khiến cho anh ấy có tình cảm với nam nhân... hóa ra đều chỉ là ảo giác của tôi mà thôi.

Nghĩ đến thời điểm người kia vừa làm tình với mình, miệng thì gọi tên của thiếu niên kia, Từ Nhược Thiên một bên liều mạng rơi nước mắt, lồng ngực vẫn như cũ không cách nào không đau thắt, ngón tay siết chặt góc áo Đặng Thiếu Đan, dùng hết khí lực thở dốc.

Nhận ra hơi thở dồn dập của đối phương, Đặng Thiếu Đan vội buông cậu ra, nhẹ nhàng đưa tay vuốt nhẹ ngực cậu vừa hỏi.

- Cậu làm sao rồi, có mệt không, tôi lấy thuốc cho cậu?

- Tôi có thuốc. - Từ Nhược Thiên lắc đầu, từ trong túi áo lấy ra hộp thuốc dự phòng, đem hai viên bỏ vào miệng nuốt một hơi.

- Ổn chứ? - Đặng Thiếu Đan một bên vẫn vuốt ngực cậu, một bên đưa tay chùi nước mắt trên mặt cậu. Từ Nhược Thiên đương

nhiên bị hành động kia của anh có chút nghi hoặc, không khỏi chăm chăm nhìn vào anh.

- Cậu như thế này làm sao làm việc. Đến, mau đứng dậy, tôi dẫn cậu đi giải tỏa áp lực. - Đặng Thiếu Đan không phát hiện có ánh mắt nghi hoặc đang nhìn mình, đứng bật dậy kéo lấy cổ tay cậu.

- A? Đi đâu?

- Đừng hỏi nhiều. Đi thôi. - Đặng Thiếu Đan không cho người nọ cơ hội thắc mắc, một phen nắm lấy cổ tay cậu kéo đi.

Không biết Đặng Thiếu Đan đưa mình đến nơi nào, vừa nhìn qua tòa nhà cao lớn trước mắt mình, xung quanh lại có bảo vệ nghiêm ngặt, Từ Nhược Thiên không khỏi lạnh cả sống lưng, vô thức đứng sát vào anh, giương con mắt nai con nhìn anh.- Anh dẫn tôi đi giải stress, sao tôi cảm thấy có gì đó không đúng a?

- Cậu chưa vào làm sao biết được? - Đặng Thiếu Đan cong khóe miệng, đẩy vai cậu bước vào trong.

Hai người đi thang máy lên tầng một, Từ Nhược Thiên bị Đặng Thiếu Đan kéo vào một căn phòng rộng lớn màu đen nghịt, liền sợ hãi níu chặt lấy góc áo anh, bên tai đột nhiên vang lên những tiếng đoàng đoàng chói tai, không nhìn được hết một tiếng.

- Đó... đó là cái gì a? Không phải là tiếng súng sao?

- Ha ha. Cậu xem mặt cậu tái mét cả rồi. Đến, đeo găng tay vào mắt kính vào, mặc áo chống đạn vô. - Đặng Thiếu Đan ôm bụng cười ha hả, nắm lấy bàn tay Từ Nhược Thiên kéo đến tủ đồ khoác áo chống đạn rồi mang găng tay và kính bảo vệ cho cậu, bản thân

cũng đã chuẩn bị xong, liền đi tới quầy tiếp tân lấy hai tấm vé, nhân viên liền từ trong phòng lấy ra hai cây súng AK đưa cho anh.

Còn chưa kịp hỏi mấy cây súng để làm gì, Từ Nhược Thiên đã bị Đặng Thiếu Đan dẫn đến một khu sân cỏ rộng lớn, bên trong là đồng đúc nam nhân đang tập trung bắn súng, đích ngắm là một tấm bảng màu đỏ đặt ở ngoài sân, nhìn đoàn người ai nấy cũng hết thay đạn này đến đạn khác, vẻ mặt đều tỏ ra nghiêm trọng không khác gì mấy bọn khủng bố trong phim hành động, Từ Nhược Thiên đương nhiên có chút hoảng.

- Cậu cầm một cái, cứ bắn vào mấy cái chấm tròn tròn ở cái bảng phía trước, bắn càng nhiều điểm máy sẽ ghi điểm cho cậu. - Đặng Thiếu Đan đưa một cây súng cho Từ Nhược Thiên, đưa tay chỉ về tấm bảng phía trước hướng dẫn cho cậu.

- Khoan đã, lỡ như tôi sơ ý bắn chết người thì làm sao? Tôi không chơi đâu, nguy hiểm lắm. - Từ Nhược Thiên nhất quyết cự tuyệt, vẻ mặt xanh xao gần như muốn ngất xỉu đến nơi.

- Uy, này là giải trí, tôi đâu có kêu cậu giết người. Đến đây, tôi chỉ cậu. - Đặng Thiếu Đan âm thầm cười trong lòng, kéo cả người Từ Nhược Thiên sát vào lồng ngực mình, đem súng đặt vào tay cậu, một bên ở phía sau giữ chặt bả vai cậu.

- Giơ cao súng lên, mắt nhìn vào đích ngắm ở phía trước...

- Xa quá, làm sao tôi thấy điểm nào là cao nhất. - Từ Nhược Thiên khó khăn nheo hai mắt, liền quay sang Đặng Thiếu Đan, lại không biết người kia cùng lúc cũng quay về phía cậu, cả hai vô thức chạm môi vào nhau, kinh ngạc mở lớn hai mắt.

- Xin lỗi. - Từ Nhược Thiên vội vã né tránh, đưa tay xoa vầng thái dương của mình, âm thầm thở dài.

- Không sao, là tai nạn thôi mà. - Đặng Thiếu Đan nháy mắt có chút tuyệt vọng, sau vẫn là đối người nọ vỗ vỗ vai mỉm cười.

- Ân. - Từ Nhược Thiên nghĩ mình đã suy nghĩ quá nhiều, dù sao từ đầu đến cuối đối phương cũng chỉ muốn cậu vui vẻ lên một chút, bản thân cũng không nên vì chuyện cỏn con làm phụ lòng đối phương, liền tiếp tục để anh hướng dẫn cậu bắn súng.

Quả nhiên phương pháp của Đặng Thiếu Đan vô cùng hiệu quả, người kia sau khi làm quen với súng rồi liền rất hưng phấn, trong suốt 1 tiếng đồng hồ không ngừng luyện thuyên khoe chiến tích của mình cho anh. Nhìn người nọ vui vẻ trở lại như vậy, Đặng Thiếu Đan đương nhiên hài lòng, cả hai sau khi bắn súng xong, anh còn nhiệt tình rủ cậu lên tầng 2 của tòa nhà chơi bowling và bắn bida,... - Oa, mỗi tay quá, chúng ta mất cả ngày để chơi rồi đấy, anh không thấy mệt sao? - Đến gần 5 giờ chiều, Đặng Thiếu Đan và Từ Nhược Thiên mới lên xe trên đường trở về.

- Đương nhiên, bất quá... đi chơi cùng cậu thì không mệt chút nào. - Đặng Thiếu Đan lén lút đưa mắt nhìn người nọ, mỉm cười nói.

- Anh không phải là người a. - Từ Nhược Thiên đưa ánh mắt kinh dị nhìn người bên cạnh, lắc đầu tỏ vẻ sợ hãi.

- Ha ha, vậy cậu đói chưa, chúng ta đi ăn trước đi.

- Hảo hảo, tôi đói muốn chết luôn rồi này. - Người kia vừa dứt lời, cái bụng mỏng manh của Từ Nhược Thiên quả nhiên kêu ột ột rõ

lớn, cậu đưa tay xoa xoa lấy bụng mình, giục Đặng Thiếu Đan mau mau tới quán ăn gần đó.

- Từ Nhược Thiên? - Đặng Thiếu Đan nhìn động tác không ngừng ăn như heo của Từ Nhược Thiên, vô pháp bật cười thành tiếng. ❖

- Tôi nghe. - Người kia vẫn là không chịu ngẩng đầu, thức ăn vẫn còn y nguyên trong mồm.

- Cậu sắp xếp được ngày nào làm phẫu thuật chưa?

Từ Nhược Thiên nghe đến đây liền hạ đũa xuống, vụng về lấy khăn giấy lau miệng mình, nuốt thức ăn vào bụng xong mới lên tiếng.

- Cái kia... tôi đã chuẩn bị rồi, tuần sau đi, tôi muốn phẫu thuật càng nhanh càng tốt.

- Thật tốt quá. Nhưng là, bởi vì xác suất làm phẫu thuật đối với một người như cậu e rằng khả năng hết bệnh rất hạn chế, vốn dĩ so với bệnh viện ở đây phương tiện máy móc không hiện đại bằng nước ngoài, cho nên - Đặng Thiếu Đan nói đến đây liền giương mắt nhìn Từ Nhược Thiên.

- Làm sao? Không nhẽ tôi phải qua nước ngoài làm phẫu thuật?

- Cậu yên tâm. Tôi vẫn sẽ là người phẫu thuật cho cậu, cậu không cần sợ.

Nghe đến đây Từ Nhược Thiên trầm mặc một lúc, sau vẫn là đối anh gật đầu đáp ứng.

- Hảo, tôi là tin tưởng anh, có biết không?

- Cậu thật đáng yêu a, biết vâng lời bác sĩ là tốt. - Đặng Thiếu Đan phần khích đưa hai tay nhéo nhéo hai bên má Từ Nhược Thiên, cười tươi rói nhìn cậu.

- Ai nha, đau a~. - Từ Nhược Thiên phát cái tròng mắt nhìn anh, lập tức đưa hai tay nhéo lại hai bên má Đặng Thiếu Đan.

Một khắc, bốn mắt vô tình chạm nhau, cả hai liền chậm rãi thu lại tay mình, ngây ngốc nhìn nhau. Đặng Thiếu Đan đương nhiên bị đôi mắt to tròn kia của đối phương thu hút, không nhin được nuốt nước miếng một cái.

Còn đang lúc quan sát ngũ quan của đối phương, Từ Nhược Thiên đột nhiên giữ lấy đầu Đặng Thiếu Đan, há miệng phả một hơi vào mặt anh, mùi thức ăn lập tức xông vào mũi, Đặng Thiếu Đan theo bản năng liền khấn trương đẩy cậu ra, đưa tay che lấy mũi mình.

- Cậu... cậu thật quá đáng.

- Ha ha, là anh tự chịu a. - Từ Nhược Thiên không nhin được ôm bụng cười lớn, tiếp tục gấp thức ăn đưa vào miệng.

Đặng Thiếu Đan lắc đầu chịu thua, mỉm cười nhìn cậu, ôn nhu đưa tay xoa nhẹ mái tóc cậu.

- Cậu thật đáng yêu.

- Anh cũng đáng yêu a. - Từ Nhược Thiên cố gắng nhin cười, hướng anh trêu chọc.

Cả hai dùng bữa xong, Đặng Thiếu Đan liền đưa Từ Nhược Thiên trở về nhà, trời cũng vừa lúc đã tối, Từ Nhược Lâm cũng trùng hợp đang đứng bên ngoài mở cổng, nhìn thấy nam nhân lần trước đưa cháu trai mình về đương nhiên cũng không quên nói lời cảm ơn anh. Cả hai bước vào nhà, Từ Nhược Thiên cũng nhanh chóng bàn bạc về chuyện ra nước ngoài phẫu thuật với ông, dù sao cũng đã ly hôn là nam nhân kia, biết cậu sau chuyện này tâm tình không tốt, nên vẫn là gạt đầu đồng ý cho cậu ra nước ngoài.

Chớp mắt một tuần đã trôi qua, Từ Nhược Thiên hành lý cũng đã chuẩn bị xong, một tay cầm vé máy bay bắt tắc xi đến sân bay, vừa lúc cũng gặp Đặng Thiếu Đan ở đó, cả hai kiểm tra giấy tờ xong lập tức xuất phát lên đường, địa điểm tới là nước Mỹ.

HẾT CHƯƠNG 39

CHỈ LÀ ẢO GIÁC

Nhộng Hiền
www.dtv-ebook.com

Chương 40

Bên phố ánh đèn đường neon rọi xuống, thân ảnh một nam nhân đơn độc ngồi ở công viên, tay đan chặt vào nhau, đưa mắt nhìn sang khung cảnh nô đùa của những hài tử nhỏ bé, khóe miệng lại bất tri bất giác mím cười, nam nhân trong đầu nghĩ, những hài tử kia rất giống bản thân khi còn ngàn tuổi ấy, vô tư hồn nhiên, không biết mọi chuyện thế nào là khó khăn, thế nào là thống khổ, thế nào là đau đớn. Hiện tại, tuổi cũng đã lớn, ngày nào cũng phải vùi mình vào những dự án phức tạp, những chuyện tình cảm rắc rối, đáng nói hơn, chính là nỗi day dứt không thể nào không bám theo mình.

Hứa Biên thở dài một tiếng, ngẩng đầu nhìn bầu trời màu xanh rộng lớn, thầm cầu nguyện cho người vợ quá cố của mình, hỏi cô anh nên làm cái gì, làm cái gì mới có thể sửa đổi tất cả. Chính là những vì sao lấp lánh vẫn không ngừng tỏa sáng trong mắt anh.

Vài tiếng đồng hồ sau, những hài tử kia hầu hết cũng được cha mẹ đón về nhà, duy nhất chỉ một nam hài nhỏ gầy ngồi co rúm một chỗ dưới gốc cây, hai tay ôm chặt vào người mình, dường như cảm thấy rất lạnh. Hứa Biên không thể không rời mắt khỏi nam hài kia, không khỏi thở dài một tiếng, định đứng dậy bước tới chỗ nam hài, chính là ngay lúc này một đám nam nhân to lớn đột nhiên bước tới, vây quanh nam hài nhỏ bé kia.

- Tiểu hài tử, ngồi ở đây không thấy lạnh sao?

- Cái kia... dạ có ạ. - Nam hài giương ánh mắt sợ hãi nhìn nam nhân, thành thật trả lời.

- Là như vậy, ban nãy bọn chú quan sát con từ nãy đến giờ đấy, gia đình con hẳn là rất giàu có có phải không? Ban nãy chú còn thấy mẹ con cho con tiền nữa. Ngoan, nếu con cho chú một ít tiền, chú sẽ mua áo khoác cho con, có được không?

Hứa Biên không thể không tức giận trước những lời nói dụ dỗ của đám nam nhân kia, liền hùng hổ bước tới vỗ vai một nam nhân, lạnh lùng nói.

- Thực xin lỗi, các anh có chuyện gì với cậu bé này không?

- Không phải chuyện của mày. Đừng có ở đó vờ làm cha mẹ của nó, tao ngồi ở công viên suốt ngày nay đấy, cút ngay! - Nam nhân hừ lạnh một tiếng, cố ý phun một ngụm nước bọt vào mũi giày Hứa Biên.

Hứa Biên chậm rãi đưa mắt nhìn xuống giày mình, cười lạnh một tiếng, chưa nói hai lời đã hung hăng vung một nắm đấm vào đầu nam nhân.

- Mày...

Còn chưa chờ nam nhân mở lời, Hứa Biên liền túm lấy cổ áo nam nhân kéo xuống nền đất, điên cuồng đánh vào mặt nam nhân.

- Chú ơi, cẩn thận. - Còn đang lúc giằng co với đối phương, thanh âm trong trẻo của nam hài tử vang lên bên tai, Hứa Biên rất nhanh phản xạ kịp thời quay phắt ra sau, vung chân đạp một cước vào điểm yếu của một gã khác.

Thời điểm đang lấy hết khí lực thở dốc, ánh mắt liền bắt gặp cái bóng đen ở nền đất đang vung dao về phía mình, Hứa Biên còn chưa kịp phản ứng, nam nhân kia bất thành lình ngã xuống đất, phía sau gã là nam hài tay đang cầm cục đá vụn đầy máu, nhìn thấy gã gục xuống liền hoảng sợ ném cục đá xuống đất.- Tôi cũng có phần a.

- Anh đừng có xem thường tôi, tôi cũng lợi hại lắm đó.

Không hiểu sao giây phút này nháy mắt Hứa Biên lại ần ần hiện hiện gương mặt của một thiếu niên khác ở nam hài kia, câu nói cùng nụ cười trên gương mặt thiếu niên cũng nằm trong tầm mắt anh, thật sự rất quen thuộc.

- Chú ơi, chú không sao chứ? - Nam hài sợ hãi chạy về phía anh, biểu tình lo lắng hỏi.

- Ân, chú không sao. Lần sau con không được ngồi một mình ở đây nữa, rất nguy hiểm đấy có biết không? - Hứa Biên thở dài một tiếng, vụn tay xoa xoa mái tóc nam hài.

- Ninh nhi! Ninh nhi!

- Ba, mẹ. - Nghe thấy thanh âm của phụ mẫu gọi tên mình, nam hài vui sướng chạy tới ôm chầm lấy phụ mẫu.

- Cháu ban nãy bị kẻ xấu gạt tiền, anh chị nên quan tâm cháu một chút. - Hứa Biên nhìn khung cảnh ấm áp của gia đình nam hài tử, không khỏi hạnh phúc mỉm cười, bước tới giải thích mọi chuyện cho họ.

- Ba, mẹ, là chú ấy đã cứu con khỏi những người xấu đấy. - Nam hài kéo lấy góc áo phụ thân cười ngây ngô nói.

- Thật cảm ơn tiên sinh, chúng tôi có ơn với anh rồi.

- Không sao. Tôi gọi bảo vệ đến, anh chị và cháu đi đường cẩn thận.

Rất nhanh sau đó bảo vệ vừa kịp đến nơi, đem những tên côn đồ kia giải về đồn cảnh sát. Hứa Biên đưa tay nhìn đồng hồ, thời gian quả nhiên không còn sớm, liền định quay về xe trở về, thế nhưng phía sau nam hài kia đột nhiên chạy tới, đưa một vật đặt vào lòng bàn tay anh.

- Cho chú này, nếu như có duyên, chúng ta sẽ gặp lại. Cảm ơn chú nhiều lắm.

- Tôi có thể gặp lại anh không?

- Nhớ đấy nhé. Đây là số điện thoại nhà tôi, nhớ tôi thì hãy gọi cho tôi. Tạm biệt.

Lúc này Hứa Biên phát ngốc nhìn chăm chăm vào nam hài kia, hốc mắt có chút ẩm ướt, bởi lẽ giây phút này, anh như trở về khoảng thời gian 10 năm trước, gương mặt người nọ hiền thắng, tinh nghịch, lạc quan đang mỉm cười trước mặt anh.

- Chú ơi, tại sao chú lại khóc? - Nam hài ngây thơ nhìn gương mặt rơi lệ của đối phương, hai mắt to tròn chớp chớp nhìn anh.

- Từ Nhược Thiên... Từ Nhược Thiên... - Nam hài còn chưa kịp hiểu lời nói của đối phương, chưa đầy một giây đã bị anh cúi xuống ôm chầm lấy bé con, thanh âm run rẩy gọi tên người kia.

- Con không phải là Thiên. - Nam hài lắc đầu phủ nhận tên mình, lại không ngờ lực đạo của người nọ ngày một ôm chặt lấy.

- Cảm ơn con nhiều lắm, cảm ơn con nhiều lắm. - Hứa Biên miệng không ngừng cảm ơn nam hài, cư nhiên chính nam hài còn đang ngây ngốc không hiểu chuyện gì đang xảy ra.

- Ngoan lắm, lần sau nhớ phải cẩn thận đấy, cha mẹ đang đợi con, mau trở về đi. - Bây giờ Hứa Biên mới chịu buông nam hài ra, vỗ vai nam hài nói.- Dạ vâng. Con chào chú.

Hứa Biên mỉm cười nhìn bóng dáng nam hài chạy đi, trong lòng đương nhiên cũng cực kỳ cao hứng, hiện tại anh rất muốn gặp người kia, muốn ôm lấy cậu, nói với cậu anh rất nhớ cậu, anh rất cuộc cũng nhớ cậu chính là nam hài tử ngày đó, và quan trọng hơn, là anh đã nhận ra tình cảm thật sự của mình.

Hứa Biên một bên vừa lái xe, vừa gọi điện cho thư ký Tôn hỏi địa chỉ nhà của Từ Nhược Thiên, sau khi nhận được địa chỉ, liền lập tức nhấn ga lái nhanh về phía trước.

Hứa Biên đứng trước cổng nhà Từ Nhược Thiên, không ngừng nhấn chuông cửa, bên trong nhà rõ ràng đã sáng đèn, thế nhưng vẫn là không có người ra mở cửa cho mình. Mất hết kiên nhẫn, Hứa Biên liền gọi điện vào dãy số của cậu, đáp lại chỉ là thanh âm để lại tin nhắn.

- Cậu đến đây làm gì? - Nhân lúc còn đang sốt ruột gọi cho cậu, phía sau đột nhiên có thanh âm quen thuộc vang bên tai, Hứa Biên vội vã quay đầu, quả nhiên là Từ Nhược Lâm.

- Từ Nhược Thiên đâu? Tôi muốn gặp em ấy. - Hứa Biên không muốn vòng vo nhiều lời với đối phương, liền đi thẳng vào vấn đề chính.

- Tại sao tôi phải cho cậu gặp nó? - Từ Nhược Lâm cười lạnh một tiếng, hờ hững nói.

- Tôi có chuyện quan trọng muốn nói với Từ Nhược Thiên, ông lập tức mở cửa cho tôi. - Hứa Biên không kiên nhẫn đưa tay đập cổng, cao giọng quát.

Từ Nhược Lâm hừ lạnh một tiếng, rất lâu sau mới mở miệng nói.

- Tiểu Thiên đi nước ngoài chữa bệnh rồi, nó hiện tại không có ở Đài Loan.

- Ông nói cái gì? Tại sao lại chữa bệnh? - Hứa Biên tựa hồ không thể tin vào tai mình, mi mắt run rẩy nhìn ông.

- Nực cười, tại sao cậu không hỏi nó, lại đi hỏi tôi?

Hứa Biên còn chưa kịp lên tiếng, Từ Nhược Lâm liền tiếp tục nói, trong mắt chưa đầy căm phẫn nhìn anh.

- Đơn giản vì trong suốt quãng thời nó chung sống cùng cậu, chưa bao giờ cậu dành thời gian tâm sự với nó, cũng không quan tâm nó có điều muốn nói với cậu, suốt ngày chỉ cắm đầu vào công việc, bỏ ra một chút thời gian không được sao?

- Tôi...

- Ngày đó Tiểu Thiên có ý định muốn nói với cậu chuyện làm phẫu thuật, cậu thì biết cái gì, cậu làm tổn thương nó.

Hứa Biên im lặng cúi đầu, mặc cho Từ Nhược Lâm không ngừng nói lời xỉ vả mình.

- Năm đó tôi không nên cho nó cưới cậu, tôi thà để nó yêu đơn phương cậu, còn hơn là để nó bên cạnh cậu mà chỉ mang cái khổ trong người. Cút khỏi đây đi! - Từ Nhược Lâm nói xong liền hùng hổ xoay người bước vào nhà, vẫn là thân ảnh đơn độc của Hứa Biên một mực đứng trước cửa, một hồi lâu mới có khí lực xoay người rời khỏi.

Từ Nhược Lâm đã nói như vậy, không nhẽ chính mình đã không còn cơ hội cùng người kia một chỗ nữa sao, không cho anh cơ hội để giải thích với cậu rằng, anh đã nhận ra tình cảm thật sự của mình sao, Hứa Biên tuyệt vọng nghĩ, sẽ chờ đến ngày cậu trở về, anh tuyệt đối sẽ chờ cậu.=====

~ Một tuần sau ~

Từ Nhược Thiên khiêng hành lý đặt xuống nền đất, tầm mắt nhìn xung quanh sân bay tìm kiếm thân ảnh một người, sau một tháng ở bên Mỹ điều trị, ca phẫu thuật đương nhiên còn trên cả thành công, đa phần cũng là nhờ đến công ơn của Đặng Thiếu Đan.

- Từ Nhược Thiên, mau mang khăn cổ vào, trời lạnh lắm có biết không? - Phía sau Đặng Thiếu Đan đột nhiên chạy tới, tay cầm khăn choàng cổ bước đến khoác lên cổ cậu, còn không quên chỉnh lại mái tóc hơi rối của người nọ.

- Cảm ơn anh.

Phía xa Từ Nhược Lâm nheo mắt nhìn thân ảnh quen thuộc của người kia, không khỏi hạnh phúc đến rơi nước mắt, liền hô lớn gọi tên cậu.

- Tiểu Thiên!

- Ông nội! Con rất nhớ ông nội a. - Không hiểu sao vẫn cứ như đứa trẻ ba tuổi mà khóc sụt sịt, hai tay còn gắt gao ôm chặt lấy ông.

- Tiểu tử thôi. Có thật là con không, con rốt cuộc cũng khỏi bệnh sao? - Từ Nhược Lâm buông đối phương, ban tay vuốt ve gương mặt hồng hào của người nọ, cảm động rơi nước mắt.

- Ân, là anh ấy đã phẫu thuật cho con, ông nội đừng quên cảm ơn anh ấy.

- Cảm ơn cậu nhiều lắm. - Liên hướng Đặng Thiếu Đan cảm kích nói lời cảm ơn.

- Không có gì, cũng là bạn bè của nhau cả mà. Có phải không? - Đặng Thiếu Đan cười cười ôm lấy bả vai Từ Nhược Thiên, tâm tình vui không thể nào tả nổi.

- Được rồi, bảo bối của ông thích ăn bít tết nhất có phải không? Chúng ta đi ăn bít tết đi.

- Hoan hô ông nội.

Cả ba người cùng nhau xách hành lý giùm Từ Nhược Thiên, từ Mỹ trở về nước đương nhiên Từ Nhược Thiên có vô số chuyện muốn kể cho ông nội nghe, đặc biệt là công nghệ hiện đại của nước ngoài khiến cậu rất thích, còn nũng nịu ông lần sau muốn đi Mỹ thêm một lần nữa, vừa có thể học tập thêm về khả năng ngoại ngữ của mình, vừa có thể ngao du đất nước bên đó.

Chính là còn đang lúc nói chuyện vui vẻ, nụ cười trên gương mặt Từ Nhược Thiên thoáng chốc biến mất, bất lực rơi túi xách từ trên tay xuống đất, hai mắt ảm ảm nhìn nam nhân đang đứng ngay trước mắt mình.

- Hứa Biên, cậu làm gì ở đây? - Nhìn thấy người nọ, Từ Nhược Lâm trong lòng chỉ có cảm phẫn cùng chán ghét, liền quay sang nhìn biểu tình của Từ Nhược Thiên, chỉ thấy cậu đang phát ngốc nhìn anh.

- Từ Nhược Thiên, anh có chuyện muốn nói với em. - Hứa Biên chính là để ngoài tai lời nói của Từ Nhược Lâm, từng bước chậm rãi đến gần Từ Nhược Thiên, có ý định nắm lấy bàn tay của cậu.

Một khắc, Từ Nhược Thiên giống như vừa gặp ác mộng, liền vô thức lùi một bước, cúi đầu tránh né ánh nhìn của người kia. Nhìn ra biểu tình thống khổ hiện rõ trên gương mặt cậu, Đặng Thiếu Đan đương nhiên không đành tiếp tục chứng kiến, lập tức bắt lấy cổ tay cậu, vừa trừng mắt nhìn Hứa Biên vừa nói.

- Đi thôi.

Người kia vừa lướt qua, Hứa Biên tựa hồ như bị ngàn tấn đá đè lên vai, thần thờ nhìn bàn tay mình, rồi chậm rãi thu tay mình lại, hốc mắt đỏ ửng quay sang nhìn tấm lưng cậu.

Đến khi ba người bước lên xe, Từ Nhược Thiên vẫn chưa hết bàng hoàng, hai tay không ngừng run rẩy túm lấy góc áo Đặng Thiếu Đan, nước mắt liền mạng rơi xuống.

- Không sao, không sao. - Đặng Thiếu Đan nhìn sang Từ Nhược Lâm thở dài một tiếng, ôn nhu ôm cậu tựa vào lồng ngực mình, hai tay nhẹ nhàng vỗ về lưng cậu. W.e.b.T.r.u.y.e.n.O.n.l.i.n.e.c.o.m

- Cậu ta rốt cuộc có tâm không, Tiểu Thiên vừa mới khỏi bệnh xong, cư nhiên lại đến gặp nó, không chừng bệnh nó lại tái phát cho xem.

- Ông đừng lo, phẫu thuật tuyệt đối thành công, cậu ấy cũng không còn tái phát chứng đau tim nữa đâu. - Đặng Thiếu Đan một bên vỗ vỗ vai an ủi người nọ, vừa đối Từ Nhược Lâm trấn an.

- Haizz, Tiểu Thiên, nếu tâm tình con không tốt, có thể về nhà nghỉ ngơi một chút, buổi chiều hẳn đi cũng được.

Từ Nhược Thiên giương hai mắt đăm lẹ nhìn ông một cái, như một hài tử vừa bấu môi vừa lắc đầu, thanh âm nghẹn ngào nói.

- Không muốn, con muốn ăn ngay bây giờ.

- Nhưng mà, con hiện tại suy sụp như vậy, ông rất lo lắng. - Nhìn thấy người nọ vẫn mệt mỏi dựa vào lồng ngực của nam nhân kia, nghĩ rằng cậu vẫn còn quan tâm đến chuyện ban nãy, không khỏi sốt ruột lên tiếng.

Từ Nhược Thiên buồn bực cau mày nhìn ông, lại ngẩng đầu nhìn sang gương mặt của Đặng Thiếu Đan, chỉ thấy anh đột nhiên ho nhẹ một tiếng, né tránh ánh nhìn của cậu, liền đưa đầu vùi vào hõm cổ anh, hai tay vòng qua ôm lấy thắt lưng anh, cười tươi rói.

- Con mệt thì con nằm, vốn dĩ vai của anh Đan rất êm a, nằm rất thoải mái.

Nghe đến đây Từ Nhược Lâm chỉ có thể há hốc mồm nhìn thái độ trẻ con của người nọ, lại lắc đầu chịu thua hướng đến Đặng Thiếu Đan bật cười thành tiếng.

- Đứa trẻ này mãi không thể trưởng thành được, cậu đừng để tâm đến nó.

- Không sao, cháu thấy em ấy rất đáng yêu. - Đặng Thiếu căn bản không hề bận tâm đến lời nói khách sáo của Từ Nhược Lâm, liền cúi xuống hôn nhẹ lên vàng trán Từ Nhược Thiên.

HẾT CHƯƠNG 40

CHỈ LÀ ẢO GIÁC

Nhộng Hiền
www.dtv-ebook.com

Chương 41

Không biết bản thân đang suy nghĩ cái gì, suốt cả bữa ăn Từ Nhược Thiên cứ thất thần nhìn vào đĩa bít tết, ngay cả đĩa cũng không màng đụng đến, khác với mọi khi cậu luôn luôn là người cao hứng bắt chuyện trước, hiện tại cái gì cũng im lặng, thỉnh thoảng cũng có ngược nhìn Từ Nhược Lâm và Đặng Thiếu Đan cười cười lấy lệ, sau đó vẫn là tiếp tục rơi vào trầm mặc.

Đặng Thiếu Đan thừa biết người kia hẳn vẫn còn đang hoang mang chuyện Hứa Biên đến tìm cậu, trong lòng không hiểu sao có chút buồn bực, nghĩ rằng thời gian bao lâu nay chính anh cũng đã nỗ lực ở bên cạnh lấy lòng đối phương, có thể thấy trong mắt cậu dường như có một chút muốn cùng anh một chỗ, hiện tại Hứa Biên đột nhiên muốn gặp cậu, chẳng khác gì mọi nỗ lực của anh từ đó đến giờ đều là vô dụng sao.

- Từ Nhược Thiên, cậu vẫn còn lưu luyến chuyện của Hứa Biên sao? - Đặng Thiếu Đan hừ lạnh một tiếng, hạ đĩa nhìn Từ Nhược Thiên nói.

- A? Không có a. Đột nhiên lại hỏi tôi như vậy là có ý gì? - Từ Nhược Thiên thoáng chốc bị làm cho thất kinh, gương mặt lúng túng nhìn anh.

- Haizz, Tiểu Thiên, cậu ta có cái gì khiến con phải si tình như vậy chứ, vốn dĩ cậu ta không có yêu con, lại đối xử không tốt với con,

đừng nên nghĩ đến cậu ta nữa. - Từ Nhược Lâm cũng đồng quan điểm với Đặng Thiếu Đan, liền bồi thêm vài câu.

Từ Nhược Thiên cúi đầu trầm mặc, phải a, vì cái gì lại luôn nghĩ đến nam nhân kia chứ, từ lâu cậu luôn luôn bị người nọ xem là thể thân của con trai mình, thậm chí một chút tình cảm với cậu cũng không có, việc gì lại khiến mình phải hoang mang như vậy chứ, chẳng qua cậu chỉ là đang thắc mắc, vì cái gì ban nãy Hứa Biên lại đột nhiên xuất hiện trước mặt cậu, đã hơn 1 tháng, cũng không tính là thời gian quá ngắn, bất quá xem như hai người xa nhau cũng khá lâu, vì cái gì lại muốn gặp cậu.

- Từ Nhược Thiên, con lại im lặng nữa rồi. - Trong đầu không ngừng chất vấn suy nghĩ, bị lời nói của Từ Nhược Lâm khiến Từ Nhược Thiên lập tức thanh tỉnh, vội vã nhìn ông lắc đầu phủ nhận.

- Không có gì đâu ông, con chỉ là đang thắc mắc vì sao anh ấy lại đột nhiên tìm con thôi, cũng không phải vì ý gì khác.

- Bỏ đi bỏ đi, dù sao Tiểu Thiên nhà ta cũng vừa trở về nước, chúng ta nên ăn mừng việc con đã chữa khỏi bệnh có phải không. Cạn ly, vì sức khỏe của Tiểu Thiên. - Từ Nhược Lâm nghe vậy cũng yên tâm một chút, sau cùng cũng không muốn chất vấn thêm gì cậu nữa, liền đưa ly rượu lên hướng cậu nói.

- Cạn ly.

Xế chiều, Từ Nhược Lâm có chuyện quan trọng cần phải về công ty, nhiệm vụ đưa Từ Nhược Thiên về nhà liền giao hết cho Đặng Thiếu Đan. Trên đường về, Từ Nhược Thiên vẫn như cũ ngả đầu vào cửa sổ, trầm mặc không nói gì, Đặng Thiếu Đan không phải

không phát hiện ra, chỉ là trong lòng có hơi tuyệt vọng một chút, một lúc lâu mới lên tiếng.

- Từ Nhược Thiên.

- Ân, tôi nghe. - Người nọ vẫn thất thần một chỗ, mệt mỏi lên tiếng.- Nếu như những lời ban nãy cậu nói là sự thật, vậy cậu có sẵn sàng đón nhận tình cảm từ người khác có được không? - Đặng Thiếu Đan lén lút đưa mắt nhìn sang biểu tình của Từ Nhược Thiên, tâm tình có chút bối rối.

- Làm gì có ai thích tôi chứ? Hay là anh? - Từ Nhược Thiên bĩu môi tỏ vẻ chán nản, một lát mới nhận ra câu nói chứa đầy hàm ý của đối phương, không khỏi đưa ánh mắt nguy hiểm nhìn anh.

- Khụ... Tôi làm sao có thể chứ? - Không ngờ bị đối phương nói trúng tâm ý của mình, Đặng Thiếu Đan ho khan một tiếng, lảng tránh phủ nhận.

- Anh a, thích thì nói có, không thì nói không, làm gì phải khấn trương như vậy? Không nhẽ tôi nói đúng a? - Phát hiện hai gò má Đặng Thiếu Đan đột nhiên đỏ bừng, Từ Nhược Thiên thoáng chốc có điểm cao hứng, liền đẩy đẩy tay anh cười tà.

- Cậu quả nhiên không biết xấu hổ! Tôi mà thích cậu thật tôi sẽ đè cậu ra cho xem! - Đặng Thiếu Đan then quá hóa giận quát.

- Ha ha, anh đừng dọa tôi. Tôi không dễ bị anh lừa gạt đâu a. - Từ Nhược Thiên đương nhiên bị gạt vào lưới hổ hoang, cả gan còn ôm bụng cười ha hả, lại không ngờ ngay khi Đặng Thiếu Đan vừa lúc dừng xe ngay trước nhà cậu, liền chồm người sang lập tức khống chế lấy cậu.

- Không cần a. Nhột quá, tôi biết sai rồi. - Bị người nọ đưa tay trêu chọc mình, Từ Nhược Thiên không thể nhịn được cười, cả người thoáng chốc ngã vào lồng ngực Đặng Thiếu Đan.

- Là cậu tự chuốc hại vào thân, đừng dễ dàng cầu xin tôi tha thứ.
- Ha ha, thôi được rồi. Tôi không trêu anh nữa, đau hết bụng tôi rồi.

Từ Nhược Thiên cười hết hơi bất lực xụi lơ vào lồng ngực Đặng Thiếu Đan, không phát hiện ánh mắt của người nọ đang chăm chăm nhìn vào mình, bàn tay chậm rãi vuốt ve tấm lưng cậu, gần như ôm cậu trọn vào lòng.

- Từ Nhược Thiên, tôi thích cậu.

Giống như tiếng sét đánh ngang tai, nụ cười trên mặt Từ Nhược Thiên phút chốc vụt tắt, kinh ngạc ngẩng đầu lên nhìn Đặng Thiếu Đan, cười miễn cưỡng.

- Anh đừng có đùa tôi chứ, không phải tôi đã xin lỗi anh rồi sao.

- Tôi không đem chuyện này ra đùa giỡn được, tôi thích cậu, Từ Nhược Thiên, nếu như cậu có chút tình cảm gì với tôi, có thể cùng tôi một chỗ, có được không? - Đặng Thiếu Đan nghiêm nghị nhìn thẳng vào đôi mắt sáng rực của người nọ, thu hết dũng khí nói.

Từ Nhược Thiên không biết mình nên nói cái gì mới tốt, chỉ hoang mang rời khỏi vòng tay của Đặng Thiếu Đan, lúng túng mở miệng.

- Tôi... tôi chẳng qua chỉ là nói giỡn thôi, cũng không ngờ tình cảm anh giành cho tôi là sự thật.. kỳ thực... tôi không biết bản thân sẵn sàng đón nhận tình cảm từ ai khác hay chưa?

- Tôi sẽ chờ cậu. Được rồi, cậu vào nhà đi, ngày mai hẳn gặp. - Đặng Thiếu Đan thở dài một tiếng, ôn nhu đưa tay xoa mái tóc Từ Nhược Thiên.

Từ Nhược Thiên e dè gật đầu một cái, chậm rãi mở cửa bước xuống xe, trước khi đi còn không quên ngoảnh đầu nói với anh một câu.- Tôi sẽ suy nghĩ.

Đặng Thiếu Đan kinh ngạc một lúc, hạnh phúc nở nụ cười, đưa tay ra hiệu chào cậu rồi nhấn ga lái xe rời đi. Từ Nhược Thiên ảo não thở dài một tiếng, xoay người lại bước đến trước cổng. Chính là ngay lúc này nam nhân kia đang đứng ngay trước mắt cậu, khiến cậu ngay cả kinh ngạc cũng không tránh kịp.

- Chào. - Cậu cố gắng giữ bình tĩnh, trước mặt nam nhân tỏ vẻ gượng gạo cười lấy lệ.

- Anh vào nhà được không? - Hứa Biên miễn cưỡng đáp lại nụ cười của đối phương. ❖

- H.. hảo. - Từ Nhược Thiên cố gắng kìm nén xúc động trong người, vụng về đưa tay mở khóa cổng, lại bất cẩn đánh rơi chìa khóa xuống đất, ngay lúc cúi xuống định nhặt lên, bàn tay to lớn của người nọ vô tình chạm vào tay mình, không khỏi hốt hoảng thu tay về lại chỗ cũ.

Hứa Biên nhìn ra biểu tình bối rối của đối phương, cũng không ý muốn nhiều lời, chỉ cười nhẹ đưa chìa khóa cho cậu, chờ cậu mở cửa bước vào nhà.

- Anh uống gì không?

- Không cần. - Hứa Biên rất nhanh túm lấy cổ tay Từ Nhược Thiên, trầm mặc một lúc mới nói ra mục đích đến gặp cậu.

- Anh muốn nói chuyện với em.

Từ Nhược Thiên cắn chặt môi dưới, nhẹ nhàng buông bàn tay của Hứa Biên ra, gật đầu cười qua loa rồi ngồi xuống bàn khách. Nhưng là Hứa Biên hiện tại tâm tình có chút căng thẳng, một bên chậm rãi ngồi bên cạnh cậu, đưa hai tay đan chặt vào nhau.

- Cái kia... anh nghe em sang nước ngoài khám bệnh. Đã khá lên chút nào chưa?

- Ân, cũng đã khỏi bệnh rồi. Cảm ơn anh.

Hứa Biên im lặng một lúc, sau một hồi suy nghĩ kỹ lưỡng, liền thu hết dũng khí mở lời.

- Kỳ thật, kể từ khi chúng ta ly hôn, bản thân anh cứ nghĩ rằng giống như ước mong của mình trước đây, có thể yên tâm sống tiếp, công việc không bị ảnh hưởng bởi bất cứ ai, không cần phải sa vào những thứ tình cảm rắc rối này nữa, chính là...

Từng lời nói của Hứa Biên phát ra, tựa như một con dao đang cố gắng đem quá khứ của Từ Nhược Thiên đâm thành từng mảnh, không khỏi kìm được lòng ngực đau thắt, hốc mắt có điểm ươn lệ.

Hứa Biên nói đến đây liền ngừng đầu nghiêm nghị nhìn Từ Nhược Thiên, một bên chậm rãi nắm lấy bàn tay cậu, một bên đưa tay vuốt ve gương mặt cậu, nói.

- Em có biết không, không có em bên cạnh, anh giống như sống trong địa ngục vậy, khi nào cũng nhìn thấy sự hiện diện của em,

nhìn thấy em vẫn còn bên cạnh anh, anh hạnh phúc lắm, bất quá.. đều chỉ là ảo giác của anh mà thôi. Khoảnh khắc anh nhận ra trước mắt anh đều là ác mộng, anh lập tức nhớ đến em.

Từ Nhược Thiên cúi đầu kìm nén thanh âm run rẩy, gượng cười hướng Hứa Biên từ tốn nói.

- Hứa tiên sinh, anh nói với tôi những lời này để làm gì?

Nhìn người nọ xem mình chẳng khác gì người đứng như vậy, Hứa Biên không cam lòng lắc đầu, nắm chặt lấy tay cậu nghiêm nghị tuyên bố.

- Em nghĩ xem vì cái gì anh lại nói như vậy. Bởi vì... anh yêu em.

Từ Nhược Thiên nháy mắt có điểm kinh ngạc, nhưng rất nhanh sau đó liền giữ lại trạng thái bình tĩnh của mình, lập tức buông tay Hứa Biên ra, nhẹ nhàng lễ phép nói nhưng thái độ lại tỏ ra xa lạ với anh.

- Hứa tiên sinh, tôi là người chủ động ly hôn với anh, anh cũng đã thừa nhận có tình cảm với người khác, chúng ta ly hôn như vậy không phải rất công bằng hay sao.

- Không đúng. Em thực sự không tin anh? Những lời này anh làm sao có thể đưa ra đùa giỡn được chứ? Em nói đi! - Hứa Biên không kiên nhẫn giữ chặt lấy bả vai Từ Nhược Thiên, cao giọng quát.

- Thực xin lỗi. Chúng ta hiện tại xem như không quan hệ rồi, anh có lại công việc, không cần lo lắng chuyện ông tôi nữa, chuyện quá khứ, tôi cũng thực sự xin lỗi anh. Hứa tiên sinh, anh còn chuyện gì khác nữa không? Hôm nay tôi đi máy bay có chút mệt, hiện tại muốn nghỉ ngơi. - Từ Nhược Thiên gượng cười đáp lại Hứa Biên, biểu tình

một chút cũng không thể hiện ra sự lưu luyến, thậm chí có chút hồ hững, nhưng vẫn luôn tỏ ra vẻ phải lịch sự với một người cao quý như anh.

Hứa Biên không cách nào kìm nén được đau khổ từ đáy lòng mình, lần đầu tiên ánh mắt của cậu lại xa lạ với anh như vậy, mặc dù người nọ khí chất vẫn luôn tỏ ra vui vẻ và lạc quan, thế nhưng khác với sự nhiệt tình và yêu thương cậu đã từng giành cho anh, hiện tại quả nhiên ngoài sự hồ hững, hoàn toàn giống như xem anh là một người xa lạ, cao quý cần phải tôn trọng, thậm chí lại tỏ ra có lỗi với anh.

- Anh xin lỗi. Hôm nay phiền em rồi, em nghỉ ngơi đi. Tạm biệt. -
Hứa Biên bất lực bỏ tay mình xuống, chậm rãi đứng dậy rời khỏi nhà Từ Nhược Thiên.

Đợi Hứa Biên rời khỏi đã lâu, Từ Nhược Thiên mới liều mạng để nước mắt rơi xuống, đây không phải là sự thật, ban nãy chỉ là do cậu nghe nhầm, chỉ là ảo giác của cậu mà thôi, người kia chỉ là muốn lừa gạt tình cảm của cậu, muốn đem cậu là thể thân của thiếu niên kia mà thôi. Càng cố gắng phủ nhận, Từ Nhược Thiên càng không ngăn được hai hàng lệ tuôn xuống.

Cậu nặng nề bước lên phòng mình, căn phòng trước mắt cư nhiên khắp nơi đều là những tranh vẽ chân dung của nam nhân mình đã từng yêu thương, lúc này cậu tự hỏi, vì cái gì sau khi ly hôn người kia, vẫn có thể ung dung để bản thân ngày nào cũng ngắm nhìn chân dung anh mỗi ngày như vậy, phải chăng tình cảm đối với anh vẫn còn?

Suy nghĩ thật lâu, Từ Nhược Thiên quyết định đem những tấm chân dung kia bỏ xuống, lại không kìm được đau đớn mà đưa tay

ôm lấy nó, bất lực khóc thành tiếng.

HẾT CHƯƠNG 41

CHỈ LÀ ẢO GIÁC

Nhộng Hiên
www.dtv-ebook.com

Chương 42

Buổi sáng, Từ Nhược Thiên vừa lúc bước xuống nhà bếp, bên ngoài tức thì đã có tiếng chuông cửa, sáng sớm như vậy ai lại tới tìm mình được chứ, Từ Nhược Thiên bắn khoăn nghĩ, sau cùng vẫn là lấy chìa khóa bước ra ngoài cổng, trước mắt quả nhiên là nam nhân kia.

- Hứa tiên sinh, anh tới đây có chuyện gì không? - Từ Nhược Thiên thiếu chút nữa bị dọa cho kinh hồn phách tán, không nghĩ tới người kia lại đột ngột tới tìm cậu như vậy, tinh thần có chút hỗn loạn, nhưng so với bề ngoài thì vẫn ôn tồn lịch sự hỏi đối phương.

- Mở cửa cho anh được không? - Hứa Biên hoàn toàn không muốn nhìn thấy biểu tình tỏ vẻ xa lạ của người nọ, một bên nghiêm túc nhìn cậu.

Từ Nhược Thiên ậm ừ một lúc, cắn răng mở ổ khóa, động tác so với thường lệ có chút chậm chạp, thậm chí là vô cùng khẩn trương, khiến Từ Nhược Thiên cũng vô thức toát mồ hôi lạnh, không dám ngẩng đầu nhìn thẳng vào đối phương.

- Hứa... Hứa tiên sinh... - Chính là Từ Nhược Thiên vừa mới đặt ổ khóa xuống, Hứa Biên liền rất nhanh đẩy cửa bước vào, đem cả người cậu ôm trọn vào lòng ngực, lực đạo rất mạnh, làm cậu gần như muốn ngất xỉu đến nơi, liền theo bản năng ra sức giãy dụa, vẫn là bị người nọ kìm hãm không cho cậu chút không khí để thở.

- Đừng gọi anh như vậy. Anh có cảm giác chúng ta chẳng gì người lạ, mà vốn dĩ chúng ta không phải như vậy, có đúng không? - Hứa Biên cau mày lộ ra biểu tình thống khổ, thanh âm mang theo chút run rẩy.

- Anh buông tôi ra trước đã, tôi khó thở. - Từ Nhược Thiên có vô pháp phản kháng thế nào người kia vẫn không chịu buông mình ra, đành phải kiên nhẫn nói.

- Không buông, cho đến khi nào em ngừng xưng hô xa lạ với anh. - Đối phương vẫn một mực chai mặt ngoan cố.

- Hảo, Hứa Biên, anh buông tôi được không? - Vốn dĩ đã không còn cách nào khác, Từ Nhược Thiên nghĩ chính mình làm như vậy cũng hơi quá, cho nên phải kiên nhẫn đáp ứng yêu cầu của Hứa Biên.

Lúc này Hứa Biên mới an tâm thở phào một tiếng, chậm rãi đẩy Từ Nhược Thiên, bàn tay nhẹ nhàng vuốt ve gương mặt cậu, cơ bản vẫn không muốn rời cậu nửa bước.

- Em biết không, anh rất nhớ em, nhớ gương mặt của em, nhớ những lần em nấu cơm cho anh, chăm sóc cho anh, nhớ tất cả về em. Bất quá, hiện tại anh mới nhận ra, anh không hề lừa gạt em, tin tưởng anh một lần này, có được không, Từ Nhược Thiên?

Từ Nhược Thiên cúi đầu né tránh ánh nhìn của Hứa Biên, nhẹ giọng nói.

- Thực xin lỗi vì phải nói điều này, nếu không có việc gì khác ngoài chuyện anh vừa nói, anh có thể đi được không?

- Từ Nhược Thiên, em từ khi nào lại lãnh đạm với anh như vậy, anh biết anh đã tổn thương em, anh đã từng thích người khác, nhưng đó không phải là lý do mà anh thay đổi, tình cảm thực sự của anh là dành cho em, em không tin anh? - Hứa Biên nhất quyết không để người nọ lại tiếp tục tỏ ra xa lạ với mình một lần nào nữa, liền ôm lấy mặt Từ Nhược Thiên, cúi đầu nhìn thẳng vào mắt cậu thẳng thắn tuyên bố. Từ Nhược Thiên từ đầu đến cuối không nói lời nào, đơn giản chỉ muốn người kia càng nhanh rời khỏi đây càng tốt, kỳ thật chính cậu cũng cảm thấy đủ mệt mỏi đến mức nào rồi.

- Anh xin lỗi, anh không nên nói như vậy. Chỉ là, anh thật sự yêu em, Từ Nhược Thiên, nếu như có thể, cho anh cơ hội một lần thôi, có được không?

- Tôi còn có hẹn với bạn, nếu không còn chuyện gì khác, tôi xin phép. - Lời nói còn chưa kịp lọt vào tai, Từ Nhược Thiên đã hồ hững bỏ tay Hứa Biên xuống, xoay người bước vào trong.

Chính là còn chưa kịp mở cửa, đã bị Hứa Biên từ phía sau ôm chầm lấy, Từ Nhược Thiên hiện tại không cách nào phản kháng, lại vô thức khiến hốc mắt mình ướm lệ, vì cái gì lại ngoan cố như vậy, cậu nhất thời nghĩ, nhưng có thể nào cũng không đủ cam đảm mở lời.

- Anh phải làm thế nào chúng ta mới có thể như trước kia, đúng, anh biết là anh có lỗi với em, nhưng em phải cho anh cơ hội sửa chữa điều đó chứ, anh biết em vẫn còn yêu anh, Từ Nhược Thiên.

- Nhưng đó không phải là tất cả, Hứa Biên, tôi yêu anh, nhưng tình cảm đó không hề xứng đáng với tôi, đã nhiều năm.... - Từ Nhược Thiên còn đang dự tính nói tiếp, nhưng được nửa lời lại

không kìm được xúc động tâm tình bản thân, liền hít sâu một tiếng, nhẹ nhàng gỡ cánh tay Hứa Biên xuống, cười nhạo chính mình nói.

- Thôi bỏ đi, tôi thực sự có việc, anh đi về đi. - Nói xong cũng không màng quay đầu nhìn lấy Hứa Biên, Từ Nhược Thiên ảm đạm mở cửa bước vào trong, bắt lực quỳ trước cửa ôm lấy ngực mình.

Hứa Biên chậm rãi bước tới, đưa tay đặt lên cánh cửa, thở dốc muốn nói điều gì đó, lại rất nhanh thu hết lời muốn nói vào trong bụng, xoay người bước ra ngoài.

- Từ Nhược Thiên, con làm sao vậy? - Từ Nhược Lâm vừa lúc từ trên lầu bước xuống nhà khách, tầm mắt liền bắt gặp thân ảnh cuộn tròn của người nọ đang ngồi khóc ở trước cửa, không khỏi sốt ruột chạy tới.

- Ông nội. - Từ Nhược Thiên giống như một hài tử lên ba, ngẩng đầu giương hai mắt đầm lệ nhìn ông, ôm lấy ông khóc thành tiếng.

- Rốt cuộc đã có chuyện gì? Hứa Biên cậu ta lại tới tìm con có phải không? - Từ Nhược Lâm kịp thời dời tầm mắt nhìn ra ngoài cửa sổ, liền nhìn thấy xe của Hứa Biên đang rời đi, trong lòng không kiềm được tức giận nói.

- Chết tiệt, cậu ta quả nhiên không biết hổ thẹn. Tiểu Thiên, loại người như cậu ta con vì cái gì phải khóc chứ, ngoan, đứng dậy lên ghế ngồi đi con. - Đỡ Từ Nhược Thiên lên bàn khách ngồi, Từ Nhược Lâm liền hấp tấp xuống nhà bếp làm một ly trà nóng cho cậu, một bên xoa mái tóc cậu nói.

- Tiểu Thiên, nói cho ông biết, con vẫn còn yêu cậu ta có phải không?

- Con... ân. - Từ Nhược Thiên thoáng chốc bị làm cho kinh ngạc, lưỡng lự một lúc rồi mới có dũng khí gạt nhẹ đầu nhìn ông.

- Haizz, đứa nhỏ ngốc nghếch, ông rất cuộc không hiểu nổi con, 10 năm trước cậu ta vốn dĩ đã có vợ, con cư nhiên lại có thể yêu thầm người ta, sau này còn cố chấp theo đuổi người ta, hiện tại bị người ta làm tổn thương con như vậy, vẫn có thể yêu cậu ta, con đúng là hết thuốc chữa thật mà. - Từ Nhược Lâm càng nghĩ càng thấy đứa trẻ này vừa đáng giận vừa đáng thương, không nhịn được đưa tay nhéo tai Từ Nhược Thiên một cái.- Ấy da, ông nội, đau a~. - Từ Nhược Thiên bấu môi đưa tay ôm lấy tai mình, sụt sịt nước mũi nhìn ông.

- Ông thấy cậu bác sĩ Đan kia cũng khá đấy, cậu ta rất quan tâm đến con, sao con không thử tiến tới với cậu ấy, có khi có thể quên được Hứa Biên. - Sau một hồi suy nghĩ, Từ Nhược Lâm nhớ ra còn có vị bác sĩ đã từng chữa bệnh cho Từ Nhược Thiên, dạo ngày nay ông cũng hay để ý ánh mắt của người nọ nhìn cháu trai mình rất mờ ám, nghĩ rằng có phải hay không anh thích cậu, liền cao hứng nói.

- Ông nội, nhưng mà con và anh ấy chỉ là bạn bè thôi. - Nghe ông đột nhiên nhắc đến người nọ, Từ Nhược Thiên rất nhanh sực nhớ ra tối hôm qua anh tỏ tình với cậu, hai gò má bắt gặp đỏ bừng, lúng túng nhìn ông.

- Ông chỉ nói vậy thôi, chuyện tình cảm ông không thể ép con được. Hảo, ông nội đói rồi đây, làm bữa sáng cho ông nội đi.

- Vâng ông nội.

Gần 8 giờ, Đặng Thiếu Đan như thường lệ có mặt trước cổng nhà Từ Nhược Thiên, tâm tình đương nhiên cũng sốt ruột ít nhiều,

tất thấy anh chỉ đang mong chờ câu trả lời từ đối phương.

- Chào. - Còn đang lúc trầm tư suy nghĩ, Từ Nhược Thiên từ trong nhà mở cổng bước ra ngoài, e then tiến đến mở cửa xe bước vào.

- Tối qua ngủ ngon chứ? - Đặng Thiếu Đan căng thẳng ho nhẹ một tiếng, thuận miệng hỏi một câu.

- Ân, cảm ơn anh..... có, có chuyện gì sao? - Từ Nhược Thiên vừa trả lời câu hỏi của đối phương xong, đã bị đối phương dồn đến cửa xe, không khỏi sốt ruột nhìn anh, thanh âm run rẩy nói.

- Mắt cậu làm sao đỏ vậy, cậu khóc sao? - Ngón tay Đặng Thiếu Đan khẽ chạm lên khóe mắt Từ Nhược Thiên, lo lắng hỏi.

- Không.. không có, ban nãy tôi cất hành để làm bữa sáng cho ông nội nên mới đỏ như vậy. - Từ Nhược Thiên lén lút đẩy Đặng Thiếu Đan ra, ổn định tư thế vào chỗ ngồi của mình, miễn cưỡng trả lời.

Đặng Thiếu Đan nhất thời thở phào một tiếng, chăm chú nhìn Từ Nhược Thiên mỉm cười, sau đó lái xe đến địa điểm quán cà phê như cũ.

- Từ Nhược Thiên, cậu bỏ nhiều đường quá rồi. - Nhìn thấy người nọ mãi thất thần nhìn về phía trước, bàn tay lại không ngừng cho đường vào ly cà phê, Đặng Thiếu Đan kinh ngạc kịp thời nhắc nhở.

- A, thực xin lỗi. Tôi sơ ý quá. - Từ Nhược Thiên trong lòng thở dài một tiếng, nghĩ mình lại thất thần như trước nữa rồi, không khỏi áy náy nhìn sang Đặng Thiếu Đan, cư nhiên lúc này tầm mắt lại bắt

gặp thân ảnh quen thuộc của nam nhân đang ngồi phía sau Đặng Thiếu Đan cách anh không xa, lập tức kinh ngạc mở lớn mắt.

- Tôi biết cậu gặp lại Hứa Biên là chuyện gây áp lực cho cậu, bắt quá, tôi vẫn luôn ở bên cạnh cậu, cậu biết điều đó mà, có phải không? - Đặng Thiếu Đan không phát hiện ra ánh mắt kì quái của đối phương, ngược lại còn nhẹ nhàng nắm lấy bàn tay cậu, nghiêm nghị nói.

- Tôi biết, tôi chỉ là... tôi cần thời gian để suy nghĩ.

- Không sao, tôi có thể chờ cậu mà. Để tôi gọi ly cà phê khác cho cậu. Phục vụ. Từ Nhược Thiên cắn chặt môi dưới, tầm mắt vẫn không ngừng lén lút nhìn sang vị trí của nam nhân kia, không ngờ lúc này lại bị nam nhân bắt trúng ánh mắt của cậu, không khỏi hốt hoảng cúi thấp đầu.

Hai người trò chuyện dùng cà phê xong, Đặng Thiếu Đan như thường lệ đưa Từ Nhược Thiên trở về nhà, chỉ so với thường ngày hôm nay anh đột nhiên xuống xe cùng cậu, nghĩ rằng phải chờ cậu bước vào trong mới yên tâm rời đi.

- Anh về đi, tôi sẽ vào nhà sau.

- Không được, cậu vào nhà rồi tôi mới yên tâm đi được chứ.

- Thôi được rồi. - Từ Nhược Thiên hết cách, đành phải đáp ứng theo yêu cầu của Đặng Thiếu Đan, còn đang tính mở cổng bước vào, Từ Nhược Thiên trầm mặc suy nghĩ một chuyện, liền xoay người đối anh lúng túng nói.

- Cái kia... có thể hay không, cho tôi thử một lần được cùng anh một chỗ được không, tôi...

Đặng Thiếu Đan hiện tại như không thể tin vào những lời cậu vừa nói, một bên cao hứng cười hạnh phúc.

- Không sao cả, tôi không phiền đâu. Nếu như có cơ hội, tôi tin chúng ta sẽ tiến thêm một bước nữa, có thể cậu sẽ quên được Hứa Biên.

- Anh thật sự không phiền sao, tôi chỉ là... tôi không muốn có lỗi với anh, vốn dĩ tình cảm là chuyện không thể miễn cưỡng.

- Tôi biết cậu đang cố gắng quên Hứa Biên. Không sao cả, tôi thật sự rất hạnh phúc, như vậy đối với tôi là đủ rồi, Từ Nhược Thiên.

- Cảm ơn anh nhiều lắm, anh thật tốt. - Từ Nhược Thiên cảm kích nhìn Đặng Thiếu Đan, chủ động bước tới ôm lấy anh, mỉm cười nói.

- Tôi yêu em, Từ Nhược Thiên. - Đặng Thiếu Đan buông Từ Nhược Thiên ra, ôn nhu hôn nhẹ lên vàng trán cậu, tâm tình lúc này hạnh phúc không thể nào tả nổi.

- Được rồi, anh về đi, đứng ở đây lâu sẽ cảm lạnh đó, tôi sẽ vào nhà sau.

- Hào hạo, tạm biệt, hẹn tối nay gặp. - Đặng Thiếu Đan kích động chạy tới cửa xe, còn không quên vẫy tay chào cậu lần cuối rồi mới lái xe rời đi.

Đợi bóng xe người nọ rời khỏi tầm mắt mình, Từ Nhược Thiên ủ rũ hạ mi mắt, dự tính muốn mở cửa bước vào trong, lúc này cổ tay đột nhiên bị ai đó kéo lấy, dòn cậu vào tường.

- Chuyện ban nãy rốt cuộc là sao? Em có thể chấp nhận bên cạnh cậu ta? ❖

- Hứa Biên, anh làm sao vậy. Buông tôi ra. - Từ Nhược Thiên một bên vừa hoảng vừa giận ra sức phản kháng, nhưng không cách nào có thể thoát khỏi vòng kìm hãm của Hứa Biên.

- Em nói đi. Em có yêu cậu ta không? - Cố gắng kìm chế cơn phẫn nộ, Hứa Biên giữ bình tĩnh hỏi.

- Anh điên rồi. Không phải là chuyện của anh. - Từ Nhược Thiên không kiên nhẫn nhú mày, khác với thái độ lịch sự thường ngày dường như hiện tại có điểm tức giận.

- Trả lời câu hỏi của anh. - Hứa Biên nhìn thấy Từ Nhược Thiên đột nhiên sắc mặt khó coi, không kiên nhẫn hỏi lại lần nữa.

- Hứa Biên, ban nãy anh theo dõi tôi là có ý gì. Anh quả nhiên không muốn cho tôi cuộc sống yên ổn có phải không? - Từ Nhược Thiên vẫn như cũ ôn tồn hướng Hứa Biên trả lời, nhưng hành động lại tỏ vẻ giống như muốn tránh xa Hứa Biên càng nhanh càng tốt.

- Là em lúc nào cũng trốn tránh anh, không phải đi theo sau em là cách tốt nhất sao?

- Tôi có việc rồi, cảm phiền anh tránh đường. - Từ Nhược Thiên hít sâu một tiếng, xoay người đẩy tay Hứa Biên ra, lại không ngờ lúc này bị Hứa Biên bất thành linh ôm chặt lấy, hung hăng hôn môi cậu.

Từ Nhược Thiên căn bản không muốn tiếp tục cùng Hứa Biên dây dưa, thế nên liền dùng hết sức lực phản kháng, mà ngay lúc này đầu lưỡi của Hứa Biên đã lợi dụng thời cơ tiến vào. Từ Nhược Thiên nhận ra đầu lưỡi kia đang cố ý muốn tiếp cận mình, liền hung

hăng cắn mạnh vào đầu lưỡi Hứa Biên, ra sức né tránh bờ môi của đối phương.

Hứa Biên nửa điểm cũng không hề có ý định từ bỏ, lập tức đẩy mạnh Từ Nhược Thiên đến chân tường, tiếp tục dùng lực mở hàm răng cách trở của Từ Nhược Thiên, nhanh chóng bắt lấy lưỡi cậu đảo quanh một vòng.

Từ Nhược Thiên hiện tại không hiểu sao có chút tức giận, liền thu hết khí lực đẩy Hứa Biên ra, bất thành lình vung xuống một cái tát vào mặt anh.

HẾT CHƯƠNG 42

CHỈ LÀ ẢO GIÁC

Nhộng Hiên
www.dtv-ebook.com

Chương 43

Thoáng chốc chính bản thân Từ Nhược Thiên cũng thập phần chấn động, thần sắc kinh ngạc nhìn xuống bàn tay mình, chưa lần nào cậu lại vô ý đánh người khác như vậy, bất quá kỳ thật đó cũng không phải vấn đề bức thiết, chính là cậu đã ra tay với người cậu đã từng yêu thương.

Hứa Biên bị đánh đến bên má sưng đỏ, bàn tay chậm rãi đưa lên khoe miệng mình, gương hai mắt thống khổ nhìn sang Từ Nhược Thiên, phát hiện biểu tình người nọ chẳng khác gì vừa gặp phải yêu quái, cả gương mặt đều tái mét nhìn anh.

- Tôi... tôi xin lỗi. - Từ Nhược Thiên hoảng sợ thu tay trở về, từng bước né tránh Hứa Biên hướng về cánh cổng nhà mình, liền kích động nhắc thân chạy đi.

Khoảng cách đến nhà còn rất gần, Từ Nhược Thiên chưa kịp mở cửa, cả người bất thành lình nhào vào lòng ngực Hứa Biên, một lần nữa bị anh cưỡng hôn.

- Ngô... Hứa.. Biên.

- Ân. - Hứa Biên căn bản không muốn buông tha Từ Nhược Thiên, một bên dùng lực giữ chặt quai hàm cậu, với đầu lưỡi vào bên trong đảo quanh một vòng khoang miệng kích thích đối phương.

Một khắc, cảm nhận phía dưới có chất lỏng nóng ẩm bao quanh môi mình, Hứa Biên không nhận được tò mò hơi mở mắt, liền nhìn thấy cả gương mặt ướt đầm nước mắt của Từ Nhược Thiên, không khỏi thất kinh mở to hai mắt, nhất thời buông cậu ra.

- Từ Nhược Thiên. - Hứa Biên khẽ đưa tay vuốt mái tóc Từ Nhược Thiên, cẩn thận cúi đầu ghé qua khóe mắt cậu hôn một điểm, động tác lúc này mới nhẹ nhàng hôn lên môi cậu.

Từ Nhược Thiên hiện tại vô pháp phản kháng, tùy ý để đầu lười người nợ quần quít lười mình, bàn tay ngay từ đầu đặt trước ngực Hứa Biên liền chậm rãi buông xuống, giữ chặt lấy góc áo anh.

- Nếu cậu có tình cảm đặc biệt với tôi, có thể cùng tôi một chỗ được không?

Giây phút này trong đầu không hiểu sao lại nhớ đến hình ảnh của Đặng Thiếu Đan, Từ Nhược Thiên rất nhanh thanh tỉnh trở lại, không phải ban nãy vừa nói với người nợ muốn được làm người yêu của anh sao, không phải rất muốn quên nam nhân ngay trước mặt mình hay sao, vì cái gì người kia vừa rời khỏi, lại có thể dễ dàng bị hành động của nam nhân này khiến mình trở nên mê mụi như vậy.

Không suy nghĩ nhiều, Từ Nhược Thiên liền khẩn trương đẩy Hứa Biên, vội vã mở cửa chạy vào nhà, mặc cho Hứa Biên vẫn bày ra biểu tình ngây ngốc ở một chỗ, không lấy một chút động tĩnh nào.

Đợi Từ Nhược Thiên rời khỏi cũng đã lâu, Hứa Biên mới thở dài bước lên xe, nghĩ rằng chính mình gần như đã có cơ hội cùng cậu như trước kia, nguyên lai suy nghĩ so với hiện tại lại khác xa một trời một vực như vậy, xem ra cần phải có thời gian để cậu hiểu được tâm ý thực sự của mình. Nghĩ đến đây Hứa Biên chỉ lắc đầu uly

khuất, nhìn về phía nhà của Từ Nhược Thiên một lần nữa rồi mới ly khai.

Buổi tối, nhớ đến những lúc này Từ Nhược Thiên rất thích ăn bít tết, có ý định muốn đưa cậu đi ăn, Hứa Biên liền rất nhanh có mặt trước nhà cậu. Người kia vừa nhìn thấy anh cũng không bày ra biểu tình kinh ngạc gì, chỉ hờ hững không nhìn đến anh, cũng không nói lời nào. Vài phút sau, Từ Nhược Thiên chuẩn bị rời khỏi nhà, đương nhiên vẫn không thoát khỏi việc chạm mặt nam nhân kia, cậu như cũ không mở miệng chào một tiếng, lãnh đạm bước qua anh, lúc này Hứa Biên sao có thể để người nọ ngó lơ mình dễ dàng như vậy, liền lập tức bước tới chặn ngang đường cậu, nheo lông mày.

- Em thật sự muốn như vậy sao?

- Tôi không hiểu ý của anh. - Từ Nhược Thiên hừ lạnh một tiếng, không ngần ngại nhìn lấy biểu tình của đối phương.

Hứa Biên tựa hồ có điểm tức giận, một phen kéo lấy cánh tay của Từ Nhược Thiên, cao giọng nói.

- Em dám tỏ thái độ hỗn láo với anh? Trước đây em có như vậy không?

Từ Nhược Thiên nhất thời cứng họng một lúc, cắn chặt môi dưới nhìn Hứa Biên, phải, chưa bao giờ cậu đối xử lạnh nhạt với bất cứ ai cả, kể cả đồng nghiệp hay những người cậu không vừa mắt, bắt quá, những gì cậu làm như lúc này, chung quy chỉ muốn Hứa Biên đừng tìm đến cậu nữa, xem ra đã sớm bị anh phát hiện cả rồi.

- Tôi xin lỗi. - Dù sao cũng nhỏ hơn đối phương đến tận chục tuổi, bị Hứa Biên đột ngột mắng những lời kia Từ Nhược Thiên

đương nhiên có chút chột dạ, hốc mắt theo bản năng ướm lệ, cúi đầu nhỏ giọng nói.

- Mau ngẩng đầu nhìn anh. - Hứa Biên biết rõ Từ Nhược Thiên rốt cuộc đã chịu nghe lời, một bên vươn tay ôm lấy thắt lưng cậu, trầm giọng ra lệnh.

Ban đầu có lẽ sẽ ngộ nhận bản thân có lỗi một chút, nhưng hiện tại Từ Nhược Thiên không muốn để mình dễ dàng bị lời nói của Hứa Biên mà yếu đuối như vậy, cho nên vẫn như cũ chọn cách im lặng.

- Nhìn! - Không ngờ lại khiến đối phương nổi trận linh đình, Từ Nhược Thiên thất kinh giật mình một cái, hơi ngẩng đầu nhìn anh.

- Diễn hoài như vậy em không thấy mệt sao? Anh không muốn nhiều lời, những gì anh có thể làm để sửa chữa lỗi lầm chỉ có thể bằng hành động thôi. Nhưng em căn bản không thèm nhìn đến anh, không lẽ em muốn anh phải đứng đây nói xin lỗi em một ngàn lần.

- Anh... anh đừng nói nữa... - Từ Nhược Thiên không thể hiểu hết lời nói của Hứa Biên, sắc mặt khó coi nhìn anh.

- Hảo, bây giờ anh đứng ngay trước mặt em. Nói xin lỗi em một ngàn lần cho em xem. Anh xin lỗi. Anh xin lỗi. - Hứa Biên đột nhiên buông Từ Nhược Thiên, một bên bày ra biểu tình nghiêm túc nhìn cậu, không ngừng nói.

- Hứa Biên... Dừng lại đi.

- Anh xin lỗi. Anh xin lỗi. Anh xin lỗi...

Từ Nhược Thiên bối rối nheo mày, người kia quả thật điên rồi, tựa hồ giống như một kẻ điên vậy, cơ hồ những lời cậu nói anh một

chút cũng không màng ngó ngang đến.

- Anh xin lỗi. Anh xin lỗi...

- Đủ rồi!

Hứa Biên không kinh ngạc khi nghe người nọ đột nhiên quát lớn như vậy, ngược lại còn trầm mặc nhìn cậu một lúc, chậm rãi tiến đến gần cậu, nhìn cậu đang nức nở nói.- Anh khờ lắm, Hứa Biên... Anh làm như vậy thì có lợi ích gì chứ?

- Anh chỉ muốn em hiểu tâm ý của anh.

- Tôi không cần. Cho dù hiện tại anh có làm gì, anh cơ bản cũng không hề biết trước kia tình cảm của tôi dành anh nhiều đến mức nào đâu. Từ bỏ đi.

Còn đang tính lách qua người Hứa Biên, Từ Nhược Thiên đột nhiên bị Hứa Biên nắm tay kéo trở về, nghiêm mặt nói.

- Vậy còn em thì sao? Trước đây em có từng từ bỏ anh không?

-....

- Em không cần trả lời, kỳ thật em không muốn từ bỏ, em muốn một lần được anh quan tâm tới em, yêu thương em. Vậy em nói đi, anh làm sao để dằn từ bỏ em đây?

Ngay lúc này Đặng Thiếu Đan từ bên ngoài mở cửa bước vào, nhìn thấy tình cảnh trước mắt không khỏi cau chặt hai mày, biểu tình không nhân nhượng nhìn sang Hứa Biên.

- Tôi có việc rồi, anh về đi. - Từ Nhược Thiên không tiếp tục cùng Hứa Biên dây dưa nữa, liền chạy đến bên cạnh Đặng Thiếu Đan,

cũng không lưu luyến quay đầu nhìn anh lần cuối mà bước lên xe.

Trên đường đi, Đặng Thiếu Đan có lén đưa mắt nhìn sang Từ Nhược Thiên, chỉ thấy thần sắc của người kia không được tốt lắm, trong đầu vô thức nhớ đến tình cảnh ban nãy của hai người, một cổ ghen ghét trỗi dậy trong lòng, liền vươn tay nắm lấy tay cậu đang đặt trên đùi, khẽ nói.

- Ban nãy Hứa Biên tìm em có việc gì không?

- Không có gì. Anh ấy chỉ tới tìm em nói chút chuyện. - Từ Nhược Thiên bị người nọ đột ngột nắm tay liền có chút giật mình, có ý định muốn rút tay trở về, nhưng rất nhanh nhớ đến lời nói lúc sáng của mình, lập tức nắm ngược trở lại tay Đặng Thiếu Đan, mỉm cười trả lời.

- Từ Nhược Thiên, nếu như anh ta muốn quay lại với em, em có đồng ý không?

- Cũng là chuyện cũ rồi, anh đừng để ý. Chúng ta đi ăn trước có được không, em đói a. - Không muốn nhắc lại đến chuyện quá khứ, Từ Nhược Thiên liền cao hứng ôm lấy cánh tay Đặng Thiếu Đan, bộ dạng nũng nịu nói.

- Hảo a hảo a, suốt ngày chỉ có ăn thôi, vậy mà không mập lên chút nào. - Đặng Thiếu Đan thuận tay捏 má Từ Nhược Thiên, thanh âm có chút sủng nịnh nói.

- Chỉ có anh là chiều em, dẫn em đi ăn bít tết đi, sau đó chúng ta sẽ qua nhà anh, cũng đã lâu rồi em không có tới nhà anh a.

- A? Sao đột nhiên lại đòi qua nhà anh? Có mưu đồ gì phải không đấy? - Đặng Thiếu Đan nheo lông mày, vươn tay đặt đầu Từ Nhược

Thiên tựa vào vai mình, thỉnh thoảng còn đưa tay vuốt ve mái tóc cậu, cao hứng hỏi.

- Có anh mới mưu đồ ý. - Từ Nhược Thiên bấu môi đánh nhẹ vào ngực Đặng Thiếu Đan một cái, cong khóe miệng cười tà.

- Hảo a hảo a, đi ăn rồi tính sau. - Đặng Thiếu Đan lắc đầu chịu thua, đưa Từ Nhược Thiên đến nhà hàng bí tết thường ngày mà trước đây Hứa Biên từng đưa cậu tới, Từ Nhược Thiên cũng không có khó chịu hay liên tưởng tiêu cực gì, chỉ chuyên tâm vào việc cùng người nọ bắt đầu một buổi hẹn hò mới quen.

Quả nhiên không có gì không lọt vào tầm mắt của Hứa Biên, kỳ thật trong suốt quãng thời gian theo sau hai người kia, tức giận có, chán ghét cũng có, nhưng không cách nào khiến anh có thể tiến tới ngăn cản bọn họ được, người kia vì cái gì khi bên cạnh nam nhân kia lại có thể vui vẻ như vậy, còn anh thì sao, Hứa Biên trong đầu bối rối suy nghĩ.

Đang lúc còn đang miên man nghĩ ngợi, ánh mắt vô thức dời đến phía trước, trước mắt là Đặng Thiếu Đan đang nhẹ nhàng hôn lên môi Từ Nhược Thiên, Hứa Biên lúc này tức giận lên đến cực điểm, ngẩng thẳng lưng muốn xem lấy biểu tình của Từ Nhược Thiên, chỉ thấy người nọ không hề có ý định tránh né, ngược lại còn cúi đầu thẹn thùng nhìn nam nhân.

Không suy nghĩ nhiều, Hứa Biên một khắc đứng dậy rời khỏi chỗ ngồi, hùng hổ bước tới trước bàn của Từ Nhược Thiên và Đặng Thiếu Đan. Cả hai còn chưa kịp hiểu chuyện gì sắp xảy ra, ngay cả thái độ kinh ngạc khi nhìn thấy anh cậu còn chưa lấy đến, đã bị người nọ cầm lấy cổ tay kéo đến phòng vệ sinh, đưa tay khóa chặt cửa phòng lại.

- Anh... anh đang làm cái gì? - Từ Nhược Thiên dùng lực hất cánh tay Hứa Biên xuống, sắc mặt khó coi nhìn anh.

- Em với cậu ta như vậy đã trở thành một cặp rồi sao? Nói đi! - Hứa Biên một lần nữa đẩy Từ Nhược Thiên vào tường, cao giọng quát.

- Anh rốt cuộc đã có chuyện gì? Đó căn bản không phải chuyện của anh. Làm ơn tránh đường. - Từ Nhược Thiên nghiêng người muốn thoát khỏi vòng kiềm chế của Hứa Biên, thế nhưng so với lời nói của cậu không tài nào có thể lọt vào tai anh.

- Em nói đi. Em có yêu cậu ta hay không?

Bên ngoài Đặng Thiếu Đan kịp lúc đi tới cửa toilet, phát hiện ổ khóa bên trong đã bị khóa trái, không khỏi tức giận đưa tay đập mạnh vào cửa nói.

- Mở cửa cho tôi. Từ Nhược Thiên, em có trong đó không?

Hứa Biên hừ lạnh một tiếng, căn bản không để ý tới Đặng Thiếu Đan, tiếp tục lớn tiếng hỏi.

- Nói đi, em có yêu cậu ta không?

Nghe đến đây Đặng Thiếu Đan ngừng phản ứng một lúc, nuốt nước miếng nhìn đến cánh cửa phòng, sốt ruột chờ đợi câu trả lời của người kia.

- Anh quá đáng lắm rồi đấy Hứa Biên, buông tôi ra. - Từ Nhược Thiên mất hết kiên nhẫn, ngẩng đầu cau mày nhìn Hứa Biên.

- Tại sao em không trả lời, hay là em không dám nói cho cậu ta biết rằng, em không hề yêu cậu ta.

Đặng Thiếu Đan đưa tay nắm chặt thành quyền, biểu tình tức giận hung hăng đập cửa phòng toilet, một bên không ngừng quát lớn.

- Mau mở cửa, tôi cấm anh không được lại gần Từ Nhược Thiên.

- Em nói đi chứ! - Bên này Hứa Biên lại không ngừng cố ý tra hỏi Từ Nhược Thiên.

Quả nhiên cả hai người đều khiến đầu óc Từ Nhược Thiên rối tung cả lên, sau một hồi suy nghĩ đúng đắn, cậu không do dự đẩy mạnh Hứa Biên ra, thẳng thắn nói lớn.

- Tôi yêu anh ấy hay không không quan trọng, quan trọng là người ta tốt hơn anh gấp trăm lần. Còn nữa, anh nên biết rằng, tôi hiện tại không còn chút cảm giác nào với anh nữa Hứa Biên, đừng làm phiền tôi nữa. Tránh ra!

Lời nói vừa phát ra giống như một ngàn con dao đâm vào ngực Hứa Biên, thế nhưng chuyện còn chưa dừng lại ở đây, thời điểm anh còn chưa kịp hiểu chuyện gì vừa xảy đến với mình, Từ Nhược Thiên đột nhiên hung hăng đẩy anh ra, bước tới mở cửa phòng toilet, kéo lấy áo Đặng Thiếu Đan, ngẩng đầu điên cuồng hôn lên môi Đặng Thiếu Đan.

HẾT CHƯƠNG 43

CHỈ LÀ ẢO GIÁC

Nhộng Hiền
www.dtv-ebook.com

Chương 44

Ngay lúc này ngoài tuyệt vọng ra Hứa Biên không còn tâm trạng nào khác, người kia nguyên lai đã thay đổi tình cảm nhanh như vậy, ngay cả nói lời kết thúc tình cảm với anh cũng vô cùng dứt khoát, không chút lưỡng lự, phải, quá khứ mình đã làm những gì, hiện tại đương nhiên phải gánh chịu tất cả, người ta nói luật có nhân có quả, và anh xứng đáng được nhận.

Hứa Biên cúi thấp đầu, tầm mắt không nhìn đến hai người kia, rất nhanh rời khỏi phòng vệ sinh. Đặng Thiếu Đan không phải không biết hành động của Từ Nhược Thiên có mục đích gì, nhưng kì thật anh cảm thấy không hài lòng với thái độ miễn cưỡng này của cậu, liền đưa tay đẩy cậu ra, chỉ thấy trước mắt là gương mặt đầm nước mắt của người nọ.

- Từ Nhược Thiên, em không cần phải như vậy đâu.

Từ Nhược Thiên lắc đầu phủ nhận, bất lực quỳ xuống nền đất, đưa tay ôm lấy mặt mình khóc nức nở.

- Em xin lỗi. Em xin lỗi.

Đặng Thiếu Đan thở dài một tiếng, cúi xuống ôm lấy Từ Nhược Thiên, bàn tay nhẹ nhàng vỗ về bờ vai không ngừng run rẩy của cậu, nói.

- Không sao. Có gì chúng ta từ từ hãy nói. Ngoan, đừng dậy.

- Anh Đan sẽ ghét em lắm có đúng không? - Từ Nhược Thiên mơ hồ ngẩng đầu, đôi môi giật giật mếu máo.

- Anh làm sao ghét em được chứ? Tiểu Thiên đáng yêu hiền lành như vậy mà.

- Nhưng mà... thực sự em không còn cách nào khác, ban nãy người kia không phải là em. - Trước đó không hiểu vì sao bản thân lại hành động đại dột và quá đáng như vậy, chẳng qua cậu chỉ muốn hoàn toàn quên Hứa Biên, thời gian bị người kia chỉ xem mình là thể diện cho chính con trai của anh, trong lòng không chỉ có tuyệt vọng, còn có tức giận, tức giận vì cảm thấy mình quá ngu ngốc, quá si tình, cho nên mới rước họa vào thân như vậy.

- Anh biết, mau đứng dậy, một lúc sẽ có người vào đây. - Đặng Thiếu Đan ngẩng đầu nhìn xung quanh, ôn nhu đỡ Từ Nhược Thiên đứng dậy, nhẹ nhàng lau nước mắt trên gương mặt cậu.

- Em ra xe trước đi, anh đi tính tiền.

- Vâng. - Từ Nhược Thiên rút rè gật đầu, ánh mắt gian nan nhìn bóng lưng Đặng Thiếu Đan đi đến quầy tính tiền, trong lòng không khỏi trĩu nặng một nỗi ăn năn day dứt, cậu đáng ra không nên đột nhiên hôn anh, tình cảm vốn dĩ không thể trói buộc, mà người kia lại có thể biết được ý định của cậu, thậm chí còn không trách cứ cậu, nghĩ lại Từ Nhược Thiên càng cảm thấy mình trở nên ngu ngốc, theo bản năng đập đầu vào tường.

- Ui da! Hảo đau a. - Rồi lại đưa tay xoa xoa đầu mình, thất tha thất thểu đi ra ngoài bãi đậu xe.

Đợi Đặng Thiếu Đan trả tiền xong rồi trở về xe, Từ Nhược Thiên một chút cũng không dám đưa mắt nhìn anh, đầu dựa vào cửa sổ nhắm chặt hai mắt.

- Chúng ta bây giờ đi đâu đây? - Đặng Thiếu Đan đưa mắt nhìn sang gương mặt đỏ ửng của người nọ, âm thầm thở dài một chút, nhếch miệng cười nhẹ. - Nhà anh. - Từ Nhược Thiên dứt khoát trả lời.

- Vậy... chỉ với tư cách là bạn bè thôi đấy.

- Anh Đan... nhưng mà. - Từ Nhược Thiên vừa nghe lập tức quay sang kinh ngạc nhìn anh, người kia vừa nói... bạn bè sao.

- Anh biết bạn này em làm vậy là muốn Hứa Biên từ bỏ em, bất quá... em vẫn chưa hết yêu anh ấy, có đúng không?

- Em... xin lỗi. - Từ Nhược Thiên rụt rè cúi đầu, thanh âm nhỏ như muỗi kêu.

- Nhưng mà hành động của em anh không hài lòng chút nào, em cứ là em, anh vẫn cứ là anh. Nếu như chúng ta miễn cưỡng đến với nhau chỉ vì người khác, thì anh muốn làm bạn với em hơn, Từ Nhược Thiên. - Mặc dù ngay từ đầu biết rõ người kia tình cảm thủy chung với Hứa Biên, ngay cả khi cậu đột nhiên nói đồng ý làm người yêu của anh, chính Đặng Thiếu Đan cũng kinh ngạc ít nhiều, nhưng vì yêu cậu, anh muốn một lần được trải nghiệm, muốn một lần được người nọ đặt vào lòng.

- Em xin lỗi. Em đại dốt quá, đã làm tổn thương đến anh.

- Không sao, chúng ta là bạn bè, anh sẽ không trách cứ em. Ngược lại... - Đặng Thiếu Đan dừng lại một chút, vươn tay nắm lấy

bàn tay Từ Nhược Thiên, nghiêm mặt nói.

- Người em đang làm tổn thương thật sự... chính là người em yêu đấy, Từ Nhược Thiên.

Hai tay Từ Nhược Thiên thoáng chốc run lẩy bẩy, hốc mắt ươn lệ nhìn Đặng Thiếu Đan, chậm rãi gật đầu, ngữ điệu không được bình tĩnh nói.

- Em ngu ngốc quá có đúng không anh?

- Anh biết Hứa Biên đã từng đối với em như thế nào, anh ấy rất quan tâm em, thậm chí còn kiên quyết đến tìm em, em nên cho anh ấy cơ hội. Chỉ là... anh cũng không thích cách anh ấy chiếm đoạt em như vậy. Hai người quả thực đều ngu ngốc như nhau... Bất quá, Hứa Biên cũng là người trưởng thành, anh ấy biết những việc anh ấy làm là gì, em còn trẻ tuổi, đừng nên bồng bột làm những việc mà chưa kịp suy nghĩ, như vậy em sẽ giống người khác lắm đấy, có biết chưa? - Khẽ xoa đầu Từ Nhược Thiên, Đặng Thiếu Đan một bên lắc đầu giải thích.

- Anh giống ông nội em quá, sau này nhất định là một người cha tốt a. - Từ Nhược Thiên gật đầu mỉm cười, lời nói có điểm trêu chọc đối phương.

- Ha ha, vậy chúng ta đừng làm bạn nữa, anh làm ông nội của em nha.

- Anh điên quá, anh với ông nội em khác xa một trời một vực đấy.
- Từ Nhược Thiên đưa tay đánh nhẹ vào ngực Đặng Thiếu Đan một cái, hai mũi sục sục tỏ vẻ nũng nịu nhìn anh.

- Thôi được rồi, không đùa với em nữa. Vậy... có chắc chắn là muốn qua nhà anh không? Hay là... đi tìm anh ấy? Dù sao cũng là bạn bè, tới nhà anh khi nào cũng được, nhưng mà... lời nói thì không thể nào rút lại được đâu có biết không?

Từ Nhược Thiên trầm mặc một lúc, quay sang Đặng Thiếu Đan xác nhận quyết định lần cuối, chỉ thấy anh đang gật đầu mỉm cười với cậu, sau đó đột nhiên cau mày một cái, gương mặt nhìn ra ngoài cửa sổ.- Mưa rồi.

Từ Nhược Thiên căn bản không nghe thấy Đặng Thiếu Đan nói cái gì, chỉ hít sâu một tiếng, ánh mắt kiên định nhìn về phía anh.

- Em xin lỗi, em nhất định sẽ bù đắp cho anh sau.

Cũng không chờ Đặng Thiếu Đan mở miệng, Từ Nhược Thiên liền hấp tấp mở cửa xe chạy ra ngoài, cũng không màng đến bên ngoài trời đang có mưa lớn.

- Từ Nhược Thiên! Haizz... - Rõ ràng còn chưa cơ hội khuyên cậu tạm mưa rồi quyết định sau, xem ra nam nhân này rất biết nghe lời, nói được làm được, không dùng dằng lưỡng lự, dù sao so với những loại chuyện thế này cũng đã từng xảy ra một lần, cho nên việc bị người kia cự tuyệt Đặng Thiếu Đan cũng không cảm thấy căm hận hay chán ghét gì, chỉ có hơi thất vọng một chút, coi như duyên mệnh chưa đến với mình đi, Đặng Thiếu Đan một bên không ngừng tự trấn an bản thân.

- Taxi! - Đi đến đường lớn chừng như cũng mất khá nhiều thời gian, cả người Từ Nhược Thiên đồng thời cũng ướt như chuột lột, khó khăn lắm mới gọi được một chiếc taxi, bước vào xe liền không

kiếm được rừng mình một cái, thanh âm nghe rõ run rẩy một cách lợi hại.

- Làm ơn... đến đường S khu biệt thự số 3.

Thế nhưng niềm hi vọng còn chưa kịp đến, sau khi đến nhà của Hứa Biên, quả nhiên anh vẫn chưa về nhà, Từ Nhược Thiên trong đầu bối rối suy nghĩ, anh hiện tại có thể đang ở đâu được chứ.

- Này cậu gì ời, có đi tiếp nữa không? - Mãi thấy người nọ không chịu xuống xe, tài xế mất kiên nhẫn nhìn qua gương chiếu hậu gần giọng nói.

- Chờ... chờ tôi một chút. - Vội rút điện thoại từ túi áo ra, Từ Nhược Thiên giống như người mất hồn mà đưa tay bấm vào dãy số của Hứa Biên, thở hồng hộc đợi bên đầu dây bắt máy.

Ngay lúc này, Hứa Biên đang trầm mặc đứng ngay trước cửa nhà Từ Nhược Thiên, nước mưa không ngừng dội xuống, mà người kia vẫn đứng dưng để bản thân ướt đẫm như vậy, thậm chí gương mặt cũng không lấy một chút tia xúc cảm, ngay cả tiếng điện thoại vang lên cũng không nghe thấy.

Từ Nhược Thiên buồn bực gọi lại lần nữa, đầu dây bên kia bấy giờ mới có người chịu nghe máy, liền vội vã lên tiếng.

- Anh đang ở đâu?

- Từ Nhược Thiên, tha thứ cho anh có được không? Anh xin lỗi...
W.e.b.T.r.u.y.e.n.O.n.l.i.n.e.c.o.m

- Anh đang ở nhà em? - Từ Nhược Thiên mơ hồ đoán mò, nheo mày chờ câu trả lời của người kia.

- Ân.

- Bác tài, đi về phía trước đi. - Từ Nhược Thiên vừa cúp máy, liền chồm người về phía trước chỉ đường cho tài xế.

Bánh xe vừa mới dừng lại, Từ Nhược Thiên liền tức tốc trả tiền xe, bộ dạng hốt ha hốt hải bước xuống, vội vã chạy về phía nhà mình. Quả nhiên thân ảnh nam nhân vẫn cô độc đứng ở đấy, nước mưa khiến bộ quần áo ướt đầm bám sát vào cơ thể, Từ Nhược Thiên đau lòng nhìn Hứa Biên, sống mũi cay cay sớm có dấu hiệu rơi lệ, thất tha thất thểu bước tới.- Anh ở đây làm cái gì?

Nghe được thanh âm của người kia, Hứa Biên lúc này mới chịu phản ứng, giương mắt nhìn đối phương cũng bộ dạng ướt đầm giống như mình, khẽ nói.

- Nếu như em không tha thứ cho anh, anh sẽ đứng ở đây cho tới khi nào em chịu tha thứ cho anh thì thôi.

- Ngu ngốc, điên khùng, có ai giống như anh đi đứng trước nhà người khác giữa trời mưa như thế này không? - Vì cái gì đến tận giây phút này người kia vẫn có thể kiên quyết như vậy, Từ Nhược Thiên trong đầu tự hỏi chính mình, lẽ nào tình cảm của anh dành cho cậu là sự thật, chính là cậu lo sợ, lo sợ bản thân vẫn bị anh cho rằng là thể diện của thiếu niên kia mà thôi.

- Em lại như vậy rồi. Từ khi nào em thay đổi nhanh như vậy, Từ Nhược Thiên. - Hứa Biên nhếch miệng cười nhạt, nháy mắt hiện ra vẻ thông khổ chưa từng thấy.

- Phải, là em thay đổi đấy. Em mắng anh, em chửi anh, anh không hài lòng có đúng không? - Từ đáy lòng trời dậy nổi chua xót,

Từ Nhược Thiên không khống chế được cất tiếng khóc nức nở, vung tay đánh liên tục vào ngực Hứa Biên.

Lời nói vừa lúc phát ra, cả người Từ Nhược Thiên thoáng chốc bị Hứa Biên ôm vào ngực, bàn tay đặt ra sau gáy cậu cúi đầu hôn lên môi cậu. Không biết là do bất ngờ bị hôn hay vì lý do gì khác, Từ Nhược Thiên không còn ra sức giãy dụa như lúc trước nữa, ngược lại còn đưa tay ôm lấy cổ Hứa Biên đáp lại nụ hôn thật sâu.

Mưa một lúc càng lớn, động lại tình cảnh của hai người nam nhân đang ôm nhau dưới ánh đèn đường mờ nhạt. Bàn tay Hứa Biên di chuyển xuống thắt lưng Từ Nhược Thiên, từ lớp áo ướt đầm với tay vào bên trong cao thấp vuốt ve tấm lưng trơn nhẵn của cậu, nụ hôn lúc này càng trở nên mãnh liệt hơn.

Từ Nhược Thiên đưa tay lên ôm lấy gương mặt Hứa Biên, nghiêng đầu về phía khác khiến cho nụ hôn hai người sâu hơn trước, đầu lưỡi tinh tế liếm quanh khoang miệng anh, sau đó cả hai liền tự động bắt lấy lưỡi nhau dao động một vòng triền miên.

- Ân... ha...

Hai người hôn đến nhập tâm, lúc buông ra liền nhìn ra được môi Từ Nhược Thiên đã sưng đỏ, nước mắt cùng nước mưa hòa lẫn vào nhau, Hứa Biên liền vội đưa tay xoa xoa gương mặt ướt đầm của cậu, thanh âm nghe rõ có tiếng khóc cùng run rẩy.

- Anh xin lỗi... nói với anh em vẫn còn yêu anh đi, Từ Nhược Thiên.

- Em yêu anh. Em yêu anh. - Trong lòng một cỗ xúc động dâng trào, Từ Nhược Thiên đưa mắt nhìn về phía Hứa Biên, kích động nói

lớn.

Lời nói từ chính miệng người kia nói ra vô cùng rõ ràng, Hứa Biên vừa hạnh phúc vừa xúc động rơi lệ, một phen kéo Từ Nhược Thiên ôm vào ngực, đặt cằm dựa vào vai cậu nói nhỏ.

- Anh cũng yêu em, Từ Nhược Thiên. Chúng ta hãy làm lại từ đầu, có được không?

- Vâng. - Mắt Từ Nhược Thiên đỏ bừng, giọng nói vẫn như cũ xen lẫn nghẹn ngào, gật nhẹ đầu trả lời..

Một lát sau, Từ Nhược Thiên cùng Hứa Biên bước vào nhà, đây cũng là lần đầu tiên Hứa Biên được tới nhà của cậu, thoát nhìn tâm tình có chút khẩn trương, nhưng so với khi được Từ Nhược Thiên dẫn lên phòng ngủ của cậu, khẩn trương càng trở nên mãnh liệt hơn, gò má cũng không tự giác đỏ ửng.

Từ Nhược Thiên từ phòng tắm bước ra, tay cầm khăn lau mái tóc ướt sũng của Hứa Biên, cử chỉ lẫn ánh mắt đều dịu dàng nhìn anh. Ngay lúc này Hứa Biên mới nhận ra đây mới chính là Từ Nhược Thiên mà anh biết, vừa hiền lành lại dịu dàng như vậy, đáy lòng không hiểu sao nổi lên một thứ cảm xúc vừa ấm áp mà khó tả.

- Ách xì! - Cũng mãi mê ngắm gương mặt của người nọ, Hứa Biên quên mất bản thân trước đó dầm mưa rất lâu, thành ra hiện tại phát sinh cảm mạo cũng là chuyện đương nhiên.

- Hứa Biên... anh bị sốt rồi? - Từ Nhược Thiên biểu tình khổ sở nhìn anh, bàn tay đặt lên trán anh đo nhiệt độ.

- Nóng quá. Em chuẩn bị nước ấm cho anh, anh cởi đồ ướt ra đi.
- Nói xong liền hấp tấp chạy vào nhà tắm bật vòi hoa sen bỏ vào

bồn, điều chỉnh lại nhiệt độ nước cho anh.

Hứa Biên sở dĩ không còn cách nào khác, liền leo đéo theo sau Từ Nhược Thiên bước vào, khóa trái cửa phòng tắm lại, từng tất đem áo cùng quần cởi sạch ném xuống đất, chậm rãi bước tới từ phía sau đem thân hình vạm vỡ của mình ôm trọn cậu vào ngực, kề sát tai cậu nói khẽ.

- Từ Nhược Thiên, anh cảm thấy rất hạnh phúc.

Hai má Từ Nhược Thiên đỏ bừng, vừa lúc định quay đầu ra sau đã bị bàn tay Hứa Biên không chế lấy cằm cậu, đem môi cậu áp sát môi mình.

HẾT CHƯƠNG 44

CHỈ LÀ ẢO GIÁC

Nhộng Hiên
www.dtv-ebook.com

Chương 45

Môi Từ Nhược Thiên áp chặt vào môi Hứa Biên, Hứa Biên xoay người Từ Nhược Thiên lại, tay ôm xuống thắt lưng cậu, dùng miệng mở môi đối phương ra, lập tức đem đầu lưỡi đâm vào. Từ Nhược Thiên hơi cong khóe miệng, phía trên vẫn tùy ý để Hứa Biên trêu chọc lưỡi mình, bàn tay ở dưới liền chậm rãi cởi nút áo, cởi quần bỏ xuống đất.

Mà Từ Nhược Thiên rất biết tinh ý dùng phương thức khơi dậy dục vọng Hứa Biên, để cơ thể chỉ còn mỗi chiếc quần lót cùng áo sơ mi trắng cởi đến ngang vai, tầm mắt Hứa Biên chỉ có mỗi làn da trắng nuột của đối phương, anh lén lút nuốt nước miếng, rời khỏi môi cậu một chút, trán dựa vào trán cậu, khóe miệng cong lên một đường quyến rũ, thanh âm khàn khàn nói.

- Em rốt cuộc cũng là của anh, Từ Nhược Thiên.

Sau đó bàn tay liền mò mẫm ra phía sau bóp lấy mông Từ Nhược Thiên, rồi hung ác nhéo một cái. Từ Nhược Thiên chấn kinh rên một tiếng động lòng người, rốt cuộc then quá hóa giận đánh vào ngực anh.

- Hư đồn.

Hứa Biên bật cười thành tiếng, đưa tay xoa nắn vật thể đã sớm ngẩng đầu giấu bên trong quần lót của đối phương, vuốt ve quanh

đỉnh đầu của vật thể, lại cúi đầu hôn nhẹ lên mũi Từ Nhược Thiên, ngữ điệu trêu chọc nói.

- Chỗ này sớm phản ứng như vậy, là em hư đồn hay anh hư đồn đây, ân?

- Anh... ưm. - Từ Nhược Thiên còn đang tính ngắc đầu phản bác, môi đã bị Hứa Biên bá đạo chặn lại, tham lam mút lấy môi cậu, đầu lưỡi ướt át tinh nghịch liếm quanh môi cậu, kế tiếp liền với lấy lưỡi cậu dao động một vòng, hai vòng.

Môi Từ Nhược Thiên rất mềm mại, chỉ cần ma sát một chút liền có thể cảm nhận được môi người nọ đã tra tấn dữ dội rồi, nhưng Hứa Biên là rất thích như vậy, cố ý hung hăng hôn mạnh môi cậu, bên trong động tác cùng cậu dây dưa đầu lưỡi lại không thể ngừng lại, khiến Từ Nhược Thiên ngay cả cơ hội nuốt nước miếng cũng không có, liền theo bản năng chảy xuống theo khóe miệng ướt đầm.

- Ừm... Hứa Biên... ân.

Từ Nhược Thiên hơi rời khỏi môi Hứa Biên, thở gấp gọi tên đối phương, bàn tay không biết từ khi nào đã cầm lấy dương vật trướng to của đối phương, nhẹ nhàng vuốt ve.

- Có phải rất muốn rồi không? Hửm? - Hứa Biên cong khóe miệng cười hiểm, lại cúi đầu ghé lên môi Từ Nhược Thiên thô bạo hôn xuống, một phen đẩy cậu vào khuôn tường lạnh lẽo, thở dốc nói tiếp.

- Nhanh, gọi anh... lão công a. - Rồi lại tiếp tục hôn xuống môi cậu, cơ bản vừa rời không cho cậu cơ hội mở miệng nói chuyện.

- Ông... Ông xã. Em muốn anh... em muốn anh. - Từ Nhược Thiên bị hôn đến môi sưng đỏ, ánh mắt đầy mê mụi nhìn Hứa Biên, thờ dốc nói.

Lời nói vừa phát ra, Hứa Biên liền đưa tay giữ chặt quai hàm Từ Nhược Thiên, tham lam mút lấy môi cậu. Một bên kéo lấy quần lót còn lưu lại trên người cậu, để lộ cặp mông trắng nõn căng tròn đầy thu hút, Hứa Biên không kìm được nuốt nước miếng, đem Từ Nhược Thiên xoay mặt hướng vào tường, đem mông cậu chống lên cao một chút, rồi quỳ hai đầu xuống nền đất.- Ông... ông xã. Anh muốn làm gì? - Từ Nhược Thiên sốt ruột quay ra sau nhìn biểu cảm trên gương mặt Hứa Biên, trong lòng hoang mang không rõ anh sắp sửa làm chuyện gì. Chính là ngay lúc câu hỏi vừa đặt ra, phía sau đột nhiên bị Hứa Biên banh ra hai cánh mông của cậu, ngón tay lạnh lẽo vuốt ve giữa hai rãnh mông mịn màng, lại bất thành linh đâm vào động huyết.

- A... lạnh... lạnh quá. - Đột nhiên có vật thể cắm vào nơi nhạy cảm, Từ Nhược Thiên phản kích kêu lên một tiếng, hai tay run rẩy chống lên tường.

- Bảo bối, bên trong em hảo nóng, rất mềm mại a. - Ngón tay ở bên trong không ngừng trêu chọc hai vách thịt mềm mại, Hứa Biên thích thú gầm nhẹ một tiếng, bắt đầu gia tăng thêm hai ngón tay đâm vào trong.

- Không... không được... ân.. hộc... xấu xa. - Hai má Từ Nhược Thiên thẹn đến đỏ ửng, nước mắt vì khoái cảm kéo đến mà lặng lẽ chảy xuống.

- Là ai đã khiến anh như vậy chứ? Ân? - Rút ngón tay đầy dịch nhờn ra, Hứa Biên xoa xoa ngón tay ướt đẫm, vươn đầu lưỡi liếm

trộn những chất lỏng dính dính kia, khoe miệng không tự giác cong lên, sau đó giữ chặt lấy hông cậu, chôn đầu vào giữa hông cậu, đầu lưỡi hồng nhạt liếm nhẹ lên cửa huyết đậm đà.

- A... chỗ kia là không thể... mau buông em ra. - Từ Nhược Thiên vừa vươn tay ra sau muốn đẩy đầu Hứa Biên, ngay lập tức bị anh giữ chặt lấy cổ tay cậu, tiếp tục công việc dang dở của mình.

- Bảo bối, chỗ này của em vì cái gì lại ra nhiều dịch như vậy, rõ ràng là rất thích có đúng không?

- Không... không có a. - Từ Nhược Thiên xấu hổ nhắm hai mắt, cúi đầu chạm vào khuôn tường.

- Còn chối?

- Anh đừng nói nữa có được không? - Rốt cuộc bị chọc giận, Từ Nhược Thiên phát ra tiếng khóc nức nở, quay đầu trừng mắt nhìn anh.

- Hắc... bảo bối, em thật đáng yêu. Hảo, anh không trêu em nữa, chúng ta liền bắt đầu, được chứ? - Hứa Biên không kìm được trước biểu tình trẻ con của đối phương, liền vô thức bật cười thành tiếng, đứng dậy xoay người cậu lại, ôm lấy thắt lưng cậu, bàn tay vén nhẹ mái tóc ướt sũng của cậu, thanh âm khàn khàn nói.

- Anh chỉ biết trêu em thôi... Biết vậy... ngay từ đầu em không thèm tha thứ cho anh rồi. - Từ Nhược Thiên né tránh ánh nhìn của đối phương, hai mắt mở to ướm lệ, đôi môi giật giật mếu máo.

Hứa Biên hết cách thở dài một tiếng, cúi đầu hôn lên má cậu một cái, hôn lên mũi cậu một cái, hôn lên trán cậu một cái, đưa tay nâng cằm cậu ngẩng lên nhìn mình, ôn nhu mở miệng.

- Như vậy được chưa? Có thật sự muốn bên cạnh anh, làm lại từ đầu không?

Từ Nhược Thiên không nói lời nào, bị lời nói của đối phương làm cho hai lỗ tai phát đỏ, một lúc lâu mới chậm rãi gật đầu, lệ vô thức rơi xuống.

- Thôi nào, nam nhân sao lại nhiều nước mắt như thế chứ? - Hứa Biên lau nhẹ nước mắt cho cậu, ngữ điệu sủng nịnh nói.

- Nam nhân thì sao chứ? Em cũng là con người, cũng có cảm xúc, vì cái gì không thể khóc. Hay là anh thấy em yếu đuối thực nữ lắm nước mắt, liền lập tức chán em rồi. - Từ Nhược Thiên vừa nghe xong lại như cũ hóa giận tiếp, bấu môi đẩy Hứa Biên ra, có ý định rời khỏi phòng tắm. Hứa Biên rất nhanh kịp thời kéo cổ tay cậu trở về, đem cả người cậu ôm trọn vào ngực mình, nhẹ nhàng vỗ về lưng cậu, cười nói.

- Em có như thế nào anh cũng không chán ghét em. Không phải trước đây anh cũng từng khóc nhiều lắm sao, xem như chúng ta hòa, ok?

Từ Nhược Thiên nghe được vài câu an ủi, không còn tỏ vẻ giận hờn như trước đó nữa, ngược lại còn lén lén lút lút mỉm cười, lập tức đưa hai tay vòng qua cổ Hứa Biên, nhón chân hôn lên môi anh. Hứa Biên theo bản năng đáp lại nụ hôn của đối phương, hai tay di chuyển xuống chạm đến hông Từ Nhược Thiên, rồi nâng cao hai chân cậu lên, ôm cậu đi đến bồn tắm.

Tư thế này khiến dương vật hai người vô tình cọ xát vào nhau, Từ Nhược Thiên rất lâu mới nhận thức được không khỏi then thùng đến hai gò má ửng hồng, tay chân quẩn lầy người Hứa Biên không

buông. Đến khi cả hai đã ổn định ngồi trong bồn nước ấm áp, Hứa Biên liền đem phần áo sơ mi còn sót lại trên người cậu cởi bỏ xuống đất, cúi xuống thẳng đến cổ cậu mà hôn lên.

Bàn tay tùy tiện xoa nắn hai cánh mông Từ Nhược Thiên, Hứa Biên rút cuộc không tài nào nhịn được dục vọng kìm chế bao lâu nay, liền nâng hai chân cậu lên bám vào thắt lưng mình, chỉnh tề tư thế cắm dương vật vào thân thể Từ Nhược Thiên đang trần tụi bên dưới, động tác lúc nhanh lúc chậm đâm sâu vào trong nội bích mềm mại.

- A... Hứa.. Hứa Biên, chậm thôi... của anh... lớn quá... ưm. - Đã lâu cửa huyết mới có vật lớn tiến vào, cơ hồ đem cả cơ thể Từ Nhược Thiên gần như xé làm hai nửa, tâm can vừa đau đớn mà xen lẫn khoái cảm làm cho cậu suýt chút nữa hét lớn thành tiếng, chỉ khe khẽ phát ra thanh âm rên rỉ rất nhỏ.

- Bảo bối, thời gian chúng ta không gặp nhau, em và cậu ta có xảy ra chuyện gì không? - Hứa Biên cố định thắt lưng Từ Nhược Thiên, uốn ngực đông đưa phần eo của mình, côn thịt đâm vào đỉnh điểm trong tiểu huyết, không lâu sau lại đánh trúng điểm mẫn cảm. Từ Nhược Thiên cơ bản chìm trong dục vọng, nghe Hứa Biên hỏi như thế cũng không kịp trả lời ngay, lại bị côn thịt cứng rắn kia một lần nữa đâm chọc.

- Anh ấy.... Đặng Thiếu Đan? A... ần..

- Còn gọi cả tên cậu ta? Hai người rốt cuộc có làm những chuyện thế này sau lưng anh không? - Nghĩ đến khoảng thời gian mình làm tổn thương người nọ, sau đó cậu cùng nam nhân khác thân mật với nhau, Hứa Biên không khỏi nổi cơn ghen dữ dội, liền hung hăng thúc mạnh dương vật đánh thẳng sâu vào bên trong vách tràng.

- Không... em không có. A... hảo nhanh a... - Đầu óc Từ Nhược Thiên vốn dĩ không còn tâm trí để nghĩ tới chuyện Hứa Biên đang ghen với Đặng Thiếu Đan, bị vật thể nam tính đâm chọc trúng điểm mẫn cảm gần như muốn ăn tươi nuốt sống tinh thần của cậu, khoái cảm dục vọng tuôn trào, cơ thể ngày càng trở nên nhạy cảm mà nóng bỏng, cũng tự giác đưa cánh mỏng sát nhập vào xương háng của Hứa Biên, thuận lợi cho côn thịt tiến vào vốn đã sâu càng sâu thêm.

- Từ Nhược Thiên... - Hứa Biên cúi thấp người ôm lấy Từ Nhược Thiên, lợi dụng lúc cậu đang há miệng thở dốc liền chen đầu lưỡi đi vào, trực tiếp cuốn lấy lưỡi cậu triền miên một hồi. Từ Nhược Thiên bị hôn đến đầu óc tê dại, lập tức nhắm hai mắt tiếp nhận đầu lưỡi ướt át của nam nhân, tay vừa ôm lấy cổ Hứa Biên vừa làm cho môi cả hai dính chặt vào nhau, chủ động hôn mút đầu lưỡi nam nhân. Đợi đến khi cả hai không còn khí lực để hôn nữa, liền luyến tiếc buông môi nhau ra thở dốc một chút, lại tiếp tục nồng nhiệt hôn môi. Một lát, Hứa Biên ôm Từ Nhược Thiên ngồi dậy, đặt cậu ngồi ổn định lên đùi mình, côn thịt cũng vì thay đổi tư thế mà vẫn đi sâu vào tiểu huyết của cậu, quy đầu trơn mượt không ngừng ma sát điểm mẫn cảm, hai chân Từ Nhược Thiên cũng vì thế mà ôm lưng Hứa Biên càng chặt.

- Hứa... Hứa Biên... ừm .. ừm.. em... - Khóe mắt Từ Nhược Thiên ửng đỏ, nước mắt khoái lạc cùng khoái cảm chảy xuống gò má, gương mặt lộ ra biểu tình yếu ớt chưa từng thấy, cơ hồ bị dục vọng ăn sâu vào lý trí khiến cậu không cách nào thoát ra ngoài.

- Anh yêu em. - Côn thịt bị động huyết kẹp chặt lấy, khiến cho làn sóng dục vọng trỗi dậy càng mãnh liệt, Hứa Biên vươn tay ghì chặt thắt lưng Từ Nhược Thiên, mỗi một lần động đều hạ hông cậu

xuống, lại từ từ nhấc lên, sau đó hung hăng đẩy xuống, khiến cho cậu phát ra thanh âm rên rỉ đầy mỉa mai.

- Một lần nữa... em muốn nghe... a aa... - Từ Nhược Thiên lắc lư phần eo, đem côn thịt nam nhân tiến sâu vào cơ thể mình, động tác kịch liệt khiến hông cùng xương chậu va chạm vào nhau, dưới làn nước ấm áp liền mãnh liệt kêu "phập phập" dữ dội, nước cũng theo đó mà tràn ra ngoài.

- Anh yêu em. Anh yêu em. Ân... - Hứa Biên ôm lấy sau gáy Từ Nhược Thiên, Từ Nhược Thiên tự giác vươn đầu lưỡi, để Hứa Biên gặm lấy đầu lưỡi cậu, một lần nữa tra tấn mỗi đối phương.

Cả hai giao hợp trong phòng tắm một lúc lâu, cơ hồ không nhận được hơi nóng như lửa đốt, Hứa Biên liền ôm Từ Nhược Thiên đứng dậy đi ra phòng ngủ. Hứa Biên đi rất chậm, dùng cơ hội cho côn thịt bên trong động thịt mà ma sát. Hứa Biên vừa đi đến cạnh giường lập tức dừng lại, cẩn thận buông Từ Nhược Thiên xuống, tiếp tục động tác hôn môi người nọ, bàn tay ở phía sau mân mê vuốt ve tấm lưng trần của cậu.

Tường chừng bản thân sắp được thả mình vào chiếc giường mềm mại, ngay lúc này Hứa Biên đột nhiên vừa ôm lấy thắt lưng cậu vừa đẩy cậu đi đến cửa phòng. Từ Nhược Thiên trong đầu thoáng lướt qua thắc mắc trong đầu, nhưng vì bản thân căn bản chìm trong dục vọng, cũng không có thắc mắc đối phương định làm gì, chỉ có ngoan ngoãn phối hợp cùng anh.

Hứa Biên đưa tay mở cửa phòng, trực tiếp lôi Từ Nhược Thiên hướng đến cầu thang mà đi. Mà hai người vốn dĩ đang hôn nhau đến không biết trời đất, đi đến một bậc thang không vững thiếu chút nữa thì ngã xuống đất. Cả hai lão đảo một hồi bước đến nửa cầu

thang, Hứa Biên liền bế Từ Nhược Thiên ngồi trên đùi mình, bản thân cũng thuận theo mà ngồi trên bậc thang, tiếp tục trận giao hoan ân ái ái ái.

- Từ Nhược Thiên... hơn một tháng không có em, anh như sắp điên lên vậy. Đêm nay hãy để anh chiếm đoạt em, chúng ta cùng nhau bắt đầu lại từ đầu, cùng nhau một chỗ, cùng nhau hoan ái thân mật, được chứ? Ân.. - Mỗi một câu Hứa Biên đều nhắm đến từng điểm khuôn mặt Từ Nhược Thiên như trán, mặt, mũi, miệng mà hôn lên, thỉnh thoảng còn phát ra tiếng gầm mạnh giống như một thú hoang nhìn đói lâu ngày mà nhìn cậu một cách mê mụi.

- Vâng. Em yêu anh, ông xã. - Từ Nhược Thiên cơ hồ cũng bị Hứa Biên đầu độc đến đầu óc tê dại, một bên thở hồng hộc gật đầu trả lời, một bên dong đưa thất lực hạ cùng nâng mông sát nhập vào côn thịt của nam nhân.

- Anh cũng yêu em... a... ân. - Hứa Biên không biết vì cái gì lại trời dậy một cỗ xúc động không nói lên lời, đem Từ Nhược Thiên nằm sấp trên bậc thang, nâng cao hai cánh mông của cậu lên, tay giữ chặt eo cậu, từ phía sau liền hung hăng chen côn thịt vào chỗ sâu nhất đến đáng sợ, động tác đâm chọc mạnh mẽ đến khủng bố, giống như chưa bao giờ anh đạt hưng phấn đến như vậy.

- AA... sâu quá... nhanh quá a.... - Từ Nhược Thiên gào lên một tiếng thảm thiết, nước mắt đầm đìa chảy đầy mặt, hai tay vô thức mò đến tay vịn lan can mà giữ chặt, khí lực cạn kiệt để côn thịt to lớn hung hăng xâm phạm tra tấn.

- Từ Nhược Thiên, anh yêu em... Nói, có muốn anh không? - Hứa Biên cúi người xoay cầm Từ Nhược Thiên lại, hôn nhẹ lên khóe mắt ướt lệ của cậu, ngữ điệu ôn nhu nói.

- Hức... muốn, muốn a. - Từ Nhược Thiên rút rè gật đầu, đỏ mặt nhìn Hứa Biên, thanh âm phát ra thập phần run rẩy.

Vừa dứt lời, Hứa Biên liền một phen xoay người Từ Nhược Thiên lại, đặt cánh tay ra sau đầu cậu để cậu nằm thoải mái trên bậc thang, dùng hết sức lực đâm mạnh vào tiểu huyết non nớt. Từ Nhược Thiên không chịu nổi tra tấn, chỉ có thể phát ra tiếng nước nở vang dội khắp căn nhà, cơn thịnh một lúc càng trướng to và cứng rắn, khoái cảm lên cực điểm, ngay cả quy đầu cũng có dấu hiệu rỉ ra nước.

Vốn dĩ sau khi ký thủ tục ly hôn, hai người cũng có một khoảng thời gian xa nhau khá lâu, đương nhiên cũng không kể đến quá trình làm hòa của hai người cũng rất khó khăn, nên Từ Nhược Thiên không muốn ngày hôm nay bản thân lại xuất tinh nhanh như vậy, trong lòng thầm tự nguyện sẽ cùng người nam nhân này ân ái suốt đêm không ngừng, nhất định phải thừa hưởng giây phút quý giá này.

HẾT CHƯƠNG 45

CHỈ LÀ ẢO GIÁC

Nhộng Hiền
www.dtv-ebook.com

Chương 46

Cũng không biết qua bao lâu, cả Hứa Biên và Từ Nhược Thiên đều trải qua bao nhiêu cao trào, nhưng so với thể lực cường tráng của Hứa Biên, Từ Nhược Thiên tựa hồ gần như rơi vào hôn mê, cơ thể hư nhược không cách nào có thể tiếp tục, mà tinh thần vẫn luôn kiên quyết muốn cùng anh mây mưa, ngay cả Hứa Biên vừa cảm thấy cảm phục vừa đau lòng, đành ôm cậu bước lên phòng đặt lên giường nghỉ ngơi, nằm bên cạnh không ngừng vuốt ve cơ thể trơn nhẵn của cậu.

- Từ Nhược Thiên, em nói, nếu như ông nội em trở về nhìn thấy chúng ta, phản ứng sẽ như thế nào? - Hứa Biên một bên ôm Từ Nhược Thiên, bàn tay ở phía sau liên tục xoa nắn bờ mông căng tròn của cậu, ngữ điệu có chút tà tà cười.

- Em không biết, em chỉ cần bên cạnh anh là được rồi. - Nghĩ đến thần sắc tức giận như thường ngày của Từ Nhược Lâm khi nhìn thấy Hứa Biên, nội tâm Từ Nhược Thiên vô pháp khó chịu, cũng tại bản tính nghiêm khắc của ông, nếu như sau này cậu không nói chuyện rõ ràng với ông về chuyện mình làm hòa lại với anh, không chừng cả đời cứ phải luôn luôn đối phó với lão già kia mà thôi.

- Hắc, bảo bối của anh từ khi nào lì lợm như vậy, thật không ngoan chút nào. - Hứa Biên thuận miệng cười nhẹ một tiếng, ngón cái vuốt ve bờ môi ẩm ướt của cậu.

- Anh đừng trêu em nữa, bỏ tay anh ra. - Để ý bàn tay người kia vẫn lén lút xoa nắn móng mình, không khỏi then đến đỏ hai bên má, liền chôn đầu vào giữa hõm cổ Hứa Biên, ngữ điệu hờn giận nói.

- Không muốn. - Hứa Biên âm thầm cười hiểm, ghé sát bên tai đối phương thêu thào.

- Anh... - Từ Nhược Thiên còn chưa kịp phát ra nửa lời trách mắng, cơ thể đã bị Hứa Biên đặt ở dưới thân, phân thân từ lúc nào mạnh mẽ đâm vào huyết khẩu.

- A... Hứa... Hứa Biên. - Mặc dù trước đó đã trải qua nhiều lần tra tấn bởi bộ phận nam tính kia, thế nhưng đau đớn ngay lúc này lại vô pháp truyền đến, Từ Nhược Thiên liều mạng tuôn mồ hôi lạnh trên trán, hơi thở dồn dập nhìn nam nhân trước mắt.

- Bảo bối, đêm nay tuyệt đối anh sẽ không buông tha em. - Hứa Biên một bên dùng sức va chạm, động huyết mạnh mẽ sáp nhập cùng côn thịt cứng rắn nóng bỏng, thanh âm cơ thể va chạm mãnh liệt như đánh thức tâm trí Từ Nhược Thiên, trước mắt tựa như là một mảnh mơ hồ chỉ có anh và cậu, bao nhiêu phiền muộn về những lời nói ban nãy của anh đều tiêu tan.

- A... Dùng sức thao em... Ông... ông xã a. - Đã lâu rồi chưa nghe ngữ điệu rên rỉ ngon ngọt của đối phương như vậy, Hứa Biên gần như bay lên thiên đường, câu nói giống như kích thích dục vọng chính mình, thất lưng hung hăng đưa đẩy, côn thịt bên trong tiểu huyết càng chọc càng mạnh, sâu đến điểm mẫn cảm.

- Thế nào? Có dám nói dối anh, lạnh nhạt với anh nữa không? Ân? - Lời nói phát ra có điểm tức giận mà bá đạo, kết hợp với động tác đâm chọc, Từ Nhược Thiên không cách nào có thể trả lời, bản

thân hoàn toàn chìm trong khoái cảm không lối thoát, chủ động ôm lấy cổ Hứa Biên, nâng cao cánh mông lên, cả người gần như được cơ thể cường tráng Hứa Biên ôm trọn vào lòng.- Ừm... a.... thích quá a. Không muốn... không muốn lạnh nhạt với anh nữa...

- Anh yêu em, Từ Nhược Thiên. - Hứa Biên đắc ý mỉm cười, cúi xuống hôn nhẹ lên môi cậu, ôn nhu nói.

- Em... tin tưởng anh. Em cũng yêu anh. - Từ Nhược Thiên hạnh phúc ôm nhào lấy Hứa Biên, cười títt mắt.

Bên ngoài lúc này Từ Nhược Lâm vừa vặn mới từ công ty trở về, ở trên xe mãi không thấy thân ảnh người kia chạy ra ngoài mở cửa cho mình, Từ Nhược Lâm cau mày nhìn lên cửa sổ tầng hai, tự hỏi người kia hẳn là ở trong phòng đi, liền bất đắc dĩ bước xuống mở cửa lái xe vào sân.

Từ Nhược Lâm bước vào nhà, như thường lệ hô lớn "Ông đã về", trong phòng Hứa Biên cùng Từ Nhược Thiên đang kịch liệt ân ái, đột nhiên bên ngoài truyền đến thanh âm của ông không khỏi thất kinh nhìn đối phương.

- Ông... ông nội về rồi? Làm thế nào đây? - Từ Nhược Thiên biểu tình lúng túng nhìn Hứa Biên, trên mặt thoạt nhìn cũng có nửa điểm sợ hãi, tựa như chính mình đang làm chuyện gì sai trái vậy.

Hứa Biên căn bản không chút lo lắng, cũng không sợ hãi, ngược lại rất vô cùng bình tĩnh, còn đối Từ Nhược Thiên tà tà cười, cúi xuống hôn lên môi cậu, hé miệng để đầu lưỡi tiến vào trong miệng đối phương, ở phía dưới Hứa Biên cũng không ngại dùng sức đưa đẩy càng nhanh, dương vật một lúc tiến sâu vào vách tường mềm mại.

- A... ô... không được đâu... Hứa Biên... dừng lại... - Từ Nhược Thiên hoảng sợ đưa tay bịt lấy miệng mình, nước mắt đầm đìa tràn khắp gương mặt màu hồng đỏ, người kia vì cái gì không chịu ngừng lại, không nhẽ anh là muốn ông nội mình biết cậu và anh đang làm ra loại chuyện này trong nhà của mình sao?

- Tại sao? Chúng ta vốn dĩ yêu nhau, vì cái gì lại không thể? Hửm? - Nói một câu liền hung hăng đâm chọc vài cái, đem cơ thể Từ Nhược Thiên một mảnh chấn động liên hoàn, cảm giác tê dại sung sướng kích thích thân thể, nhưng trong đầu lại ngăn cản chính mình không nên để ông nội phát hiện mình cùng nam nhân đang giao hoan như thế này, kỳ thực là một chuyện đáng xấu hổ.

- Dừng... anh thực quá đáng.... a... điếm chậm... a aa. - Thế nhưng vẫn không thể ngăn từng đợt khoái cảm truyền đến, Từ Nhược Thiên lúc này như kẹt giữa thiên đường và địa ngục, nhưng cơ thể này so với hiện thực lại không nghe lời chút nào.

Từ Nhược Lâm nghe thấy thanh âm kỳ kỳ quái quái phát ra từ trên phòng người nọ, theo bản năng cau lông mày một đường dài, ở bên dưới gọi lên.

- Từ Nhược Thiên! Con đang ở trên phòng sao?

Rất lâu rất lâu không có người trả lời, trong đầu Từ Nhược Lâm bắt đầu phát sinh nghi hoặc, từng bước chậm rãi bước lên lầu. Mà Từ Nhược Thiên ngay lúc này chỉ có chìm đắm trong từng đợt trêu sấp của côn thối kia, căn bản không có phát hiện người kia đang tiến trước cửa phòng mình.

- Từ Nhược Thiên...

Nghe thấy tiếng gõ cửa cùng thanh âm của Từ Nhược Lâm ở bên ngoài, mà Hứa Biên cho dù có phát hiện ra cũng không có điểm dừng lại, ngược lại còn hung hăng đem thân thể người nọ kịch liệt xâm phạm. - Từ Nhược Thiên, mau mở cửa cho ông. - Mất hết kiên nhẫn, Từ Nhược Lâm sốt ruột ra lệnh.

Khó khăn lắm Từ Nhược Thiên mới cố gắng kìm nén thanh âm rên rỉ chính mình, nhưng vẫn không kìm được run rẩy nói.

- Dạ ông.... ưm. - Hứa Biên xoay cơ thể Từ Nhược Thiên lại, đặt cậu nằm sấp trên giường, nằm lên người Từ Nhược Thiên mà liều mạng động.

- Con đang làm gì trong đó vậy, ông gọi con nãy giờ đấy.

- Dạ... không có gì... con... a... Hứa Biên, anh hảo đáng ghét a. - Phát hiện người nọ lén lút néo lấy hông mình, Từ Nhược Thiên không kìm được đau đớn liền rên nhỏ một tiếng, thều thào mắng Hứa Biên một cái, gương mặt sớm bị trêu đến đỏ không thể đỡ hơn.

- Con đã ăn gì chưa? - Từ Nhược Lâm vẫn chưa có ý định rời đi, ở bên ngoài hỏi han vài câu.

- Rồi ạ.... ông nội nghỉ ngơi trước đi... con ... con đang bận vẽ... ân... ha... - Lời nói còn chưa kịp nói xong, môi đã bị Hứa Biên bá đạo chặn lại, đầu lưỡi hồng nhát cố ý trêu chọc lưỡi cậu, Từ Nhược Thiên không kịp thích ứng, nước miếng cũng trào ra ngoài, thoát nhìn tình cảnh có điểm dâm mỹ.

- Được rồi, ông đi tắm đây, nhớ ngủ sớm đừng thức khuya quá đấy. - Tiếng bước chân Từ Nhược Lâm nhẹ dần, Từ Nhược Thiên bấy giờ mới an tâm thở phào một tiếng, lập tức xoay người ôm lấy

cổ Hứa Biên triển miên hôn môi một trận, hai chân gắt gao đặt lên thắt lưng anh mặc cho hung khí dùng sức xâm phạm.

Thẳng đến khi cao trào lên đến đỉnh điểm, Từ Nhược Thiên liều mạng hét lên một tiếng chói tai, tinh dịch phun khắp đầy bụng Hứa Biên, cũng may thời điểm này Từ Nhược Lâm đang ở trong phòng tắm, căn phòng so với từ bên ngoài điều kiện cách ly thanh âm cũng cực kỳ thuận lợi, căn bản không có nghe thấy người kia có động tĩnh mờ ám gì bên trong.

Nhìn bộ dạng người dưới thân tựa như sắp ngất xỉu đến nơi, Hứa Biên thừa dịp hôn xuống môi cậu lần cuối, đem cơ thể cậu lật nghiêng 90 độ, giơ cao một chân cậu lên đặt lên bả vai mình, còn thít ra ra vào vào trườn sát động huyết màu hồng quyến rũ.

- A... Nhanh.... cho em.... cho em... - Từ Nhược Thiên bị tốc độ trườn sát mãnh liệt đến toàn thân phé liệt, trong đầu chỉ khao khát người kia dùng sức thao chết mình, nhanh chóng đem tinh dịch nóng bỏng của nam nhân trao cho mình, tất cả đều phải cho cậu.

Người nọ hiện tại là cố ý câu dẫn Hứa Biên, ánh mắt ướm đầy lệ, đôi môi đỏ mọng hé ra thở dốc, hai tay gắt gao nắm chặt bàn tay anh, thanh âm phát ra lại kiều mị khiến Hứa Biên chỉ có phát ngốc nhìn đến ngây dại. Hứa Biên cắn chặt răng, thu hết bao nhiêu khí lực thô bạo xâm phạm huyết khẩu nhỏ bé, thanh âm nhóp nhép từ huyết khẩu vang lên mãnh liệt, kích thích dục vọng Hứa Biên, không những vậy, người kia còn bày ra biểu tình dâm đãng chưa từng thấy, phía dưới lại thủy chung kẹp chặt còn thít của anh.

- Hừ... Từ Nhược Thiên... ân. - Hứa Biên chọc đến điểm sâu nhất, hơi thở nam phái mạnh mẽ thở ra, từ miệng phát ra tiếng gầm mạnh của thú hoang, mồ hôi nhễ nhại tôn lên khí chất nam nhân

cường tráng, mạnh mẽ đem tinh dịch bắn từng đợt phun thẳng vào vách tường mềm yếu. Kết thúc cuộc giao hoan, Từ Nhược Thiên liêu mạng lâm vào hôn mê, bên khóe mắt vẫn còn lưu lại vài giọt lệ nóng ẩm, Hứa Biên nhẹ nhàng đem chân Từ Nhược Thiên hạ xuống, cẩn thận rút côn thịt ra, tinh dịch theo cửa huyết chảy ra ngoài ướt đầm khăn trải giường.

Nhìn thấy người kia từ khi nào đã bất tỉnh, Hứa Biên chỉ có âm thầm thở dài một tiếng, một khắc đem đôi phương ôm vào trong lòng, ôn nhu chùi lấy nước mắt trên gương mặt cậu, lại cúi đầu hôn nhẹ lên má cậu một cái, tắt đèn rồi an tĩnh đi vào giấc ngủ.

Từ Nhược Lâm vừa lúc tắm rửa xong, có ý định thương lượng vài chuyện với Từ Nhược Thiên về chuyện của Hứa Biên, kỳ thật ban nãy Đặng Thiếu Đan có gọi điện qua cho ông, nói ông nên rộng lượng với Hứa Biên một chút, bởi lẽ ông cũng thừa biết, Từ Nhược Thiên cậu vẫn còn thủy chung có tình cảm với anh.

Người kia không hiểu sao còn nói tốt giúp Hứa Biên, nói với ông chuyện anh yêu cậu là sự thật, sau đó là một màn nói chuyện cố gắng nói lại tình cảm của hai người. So ra với Từ Nhược Lâm cũng không còn cách nào khác, cũng nên nghe theo ý kiến của người nọ. Bất quá, phát hiện trong phòng Từ Nhược Thiên cũng đã tắt đèn đi ngủ, Từ Nhược Lâm liền gác mọi chuyện sang một bên dự định ngày hôm sau hẳn nói, liền cũng vào phòng mình nghỉ ngơi.

Buổi sáng, Hứa Biên và Từ Nhược Thiên thức dậy muộn, người kia cũng xin phép hôm nay nghỉ làm một ngày, ở trên giường gát gao ôm cậu vào lòng, căn bản muốn cùng cậu một chỗ suốt đời.

- Hứa Biên, vậy... tối nay sau khi ông nội em đi làm về, chúng ta sẽ cùng ông nội nói chuyện được không? - Từ Nhược Thiên ghé

đầu nằm lên vai Hứa Biên, tay ôm lấy thắt anh, đầu dụi dụi hõm cổ anh.

- Hảo. Anh cái gì cũng chiều theo ý của bà xã, TIỂU-NHA-ĐẦU! - Tay Hứa Biên ôm lấy bả vai của Từ Nhược Thiên, cúi đầu mỉm cười nhìn cậu.

Từ Nhược Thiên vừa nghe qua câu nói kia không khỏi cả kinh mở to hai mắt, kinh ngạc ngẩng đầu nhìn anh, tựa như không thể tin vào hai tai của mình, lập tức bật người ngồi dậy, kích động đến mức nói không nên lời.

- Anh.... anh vừa nói cái gì?

- Anh nói em là Tiểu nha đầu, Tiểu nha đầu của anh a. - Hứa Biên bị bộ dạng ngốc lảng của đối phương không khỏi cất tiếng bật cười, chậm rãi nhắc lại lời nói của mình lần nữa.

- Anh... anh nhận ra em rồi sao? Anh nhận ra em rồi có đúng không? Anh nói đi! - Không hiểu sao vì cái gì lại bất giác rơi lệ, mà miệng lại mỉm cười rạng rỡ, Từ Nhược Thiên kích động đưa tay ôm lấy mặt Hứa Biên nói.

- Ân. Bất quá... anh vẫn thắc mắc, vì cái gì em so với 10 năm trước hiện tại lại khác biệt như vậy chứ? - Hứa Biên lắc đầu chịu thua, nhẹ nhàng vươn tay lau nhẹ nước mắt cho cậu, tay xoa xoa cằm nói.

- Oaa!!!! Ông xã a~ - Tinh thần Từ Nhược Thiên lúc này phấn chấn không thể nào tả nổi, một phen chồm tới ôm lấy cổ Hứa Biên nháo cả lên, không ngờ hành động kịch liệt này lại sơ ý đánh trúng trung tâm cơ thể Hứa Biên, không khỏi cau mày rên một tiếng.

- Ách! Đau.

- A? Hắc hắc, thực xin lỗi a, đụng trúng "cậu nhỏ" của anh rồi sao, để em mát xa giúp anh a. He he. - Từ Nhược Thiên nháy mắt lộ ra ý cười thâm hiểm, bàn tay chậm rãi hạ xuống xoa bóp hạ thể của Hứa Biên, quả nhiên rất nhanh sau đó nơi kia liền có phản ứng.

- Ông xã, không bằng để em giúp anh.

- Này, em....! Ừm... - Hứa Biên còn chưa kịp mở miệng, người kia đã len người chui vào ổ chần xuống phía dưới, cầm lấy tính khí ngẩng đầu ngậm vào miệng. Hứa Biên trong đầu rối rắm suy nghĩ, xem ra cuộc giao hoan của hai người căn bản không có nửa điểm dừng lại a.

- Oa~, anh làm cái gì vậy? - Thế là ngay sau đó, Hứa Biên liền đem chần trùm kín đầu, một phen túm lấy Từ Nhược Thiên áp cậu nằm dưới thân, cả hai tiếp tục một trận kịch liệt ở bên trong, một phút sau căn phòng quả nhiên phát ra thanh âm rên rỉ của nam nhân, cư nhiên bọn họ như thế nào có thể chiêu đãi "tuần trăng mật thứ hai" a, tâm hảo phục, hảo phục.

HOÀN CHÍNH VĂN

CHỈ LÀ ẢO GIÁC

Nhộng Hiền
www.dtv-ebook.com

Chương 47: Phiên Ngoại

Một ngày kia, Từ Nhược Thiên vô tình nhận được cuộc gọi từ một học trò cũ của mình, nói cái gì mà cần cậu về trường vào ngày tới, tham gia buổi lễ tốt nghiệp ra trường dành cho sinh viên năm cuối. Nghĩ rằng sau quãng thời gian rời trường cũng đã lâu, Từ Nhược Thiên cũng cảm thấy có chút nhung nhớ học trò của mình, nên không chút do dự đồng ý. Chính là cậu không biết rằng, vừa lúc tắt máy, trên gương mặt người nọ lộ rõ ý cười rất đắc ý, sau đó liền thu lại bộ mặt nghiêm túc nhìn vào màn hình máy tính.

- Hứa Biên. - Từ Nhược Thiên chần chừ một lúc, bộ dạng áy náy bước tới ôm lấy cổ Hứa Biên từ đằng sau, thanh âm nịnh nọt nói.

- Chuyện gì?

- Cái kia... ngày mai em không thể tới công ty cùng anh ăn trưa được, em phải về trường thay mặt các giảng viên làm đại diện cho lớp cũ. Cho nên... anh cứ ăn một mình đi.

Hứa Biên ra vẻ biểu tình bức dọc, hừ lạnh một tiếng nói.

- Tùy em.

Biết người kia đang rất thất vọng về mình, Từ Nhược Thiên chỉ âm thầm thở dài một tiếng, đưa tay tắt màn hình lại, bước tới phía trước ngồi lên đùi Hứa Biên, tay ôm lấy cổ anh, hôn nhẹ lên trán anh trấn an.

- Đừng có giận mà a. Chỉ một ngày thôi, có được không? Ân?

- Anh không giận em. - Hứa Biên cố nén nụ cười trong lòng, vờ tịt lạnh lùng nói.

- Chứ làm sao chỗ này lại nhăn nhó như vậy a. - Ngón tay Từ Nhược Thiên chỉ chỉ vào nếp nhăn trên trán đối phương, bấu môi dè dặt trêu chọc.

- Đừng nhiều lời, anh còn nhiều việc cần giải quyết nữa. Em vào phòng ngủ trước đi, sáng mai còn phải lên trường. - Hứa Biên đưa tay đẩy nhẹ Từ Nhược Thiên ra, kéo ghế ngồi sát vào bàn, mở màn hình máy tính lên tiếp tục công việc đang làm dở dang.

Nhận ra người nọ là cố ý làm lơ mình, Từ Nhược Thiên một bên cau có nhìn anh, chỉ là một ngày thôi mà, có cần phải ích kỷ như vậy không chứ, cậu bức bối nghĩ, sau liền không thèm đếm xỉa gì đến đối phương, giậm chân bước ra ngoài.

Chờ người kia rút cuộc rời khỏi, Hứa Biên quay đầu sang nhìn về phía cánh cửa một lát, khóe miệng nở nụ cười thỏa mãn, từ trong hộp tủ mở ra một ngăn, chậm rãi cầm lấy một vuông màu đỏ nhỏ bằng lòng bàn tay, cẩn thận mở nắp hộp ra, quả nhiên là một cặp chiếc nhẫn kim cương cực kì khoa trương.

- Ngày mai, em rút cuộc cũng là của anh. - Hứa Biên nhìn chăm chú cặp nhẫn trước mắt, ánh mắt hiện lên tia sáng hạnh phúc, thuận miệng nói một câu, sau đó cẩn thận đặt hộp vuông về lại vị trí cũ.

Trái ngược với tâm tình cực kì vui vẻ của Hứa Biên, lúc này người nọ ở trong phòng không ngừng âm thầm trách mắng anh, nằm trên giường lăn lộn kịch liệt nổi đóa, tay siết chặt lấy tấm chăn

trên tay, hì hục thở dốc. Sau đó hung hăng cầm lấy tấm ảnh chụp của mình cùng Hứa Biên đặt trên tủ ngay cạnh giường, bữu môi nói.

- Đáng ghét, anh đúng một tên keo kiệt, ích kỷ, già đầu rồi còn tùy tiện giận hờn. Hảo quá đáng a.

Trút giận một lúc lâu, Từ Nhược Thiên mệt mỏi thở dài một hơi, đưa tay ôm lấy khung ảnh vào ngực mình, ánh mắt đắm chiêu nhìn lên trần nhà suy tư nghĩ."Còn có... mình và anh ấy cũng đã làm hòa với nhau được hai tháng, anh ấy cũng không có nhắc tới chuyện kết hôn với mình nữa."

Từ Nhược Thiên ảo não mơ màng suy nghĩ, quên mất bản thân đã thiếp đi từ khi nào không hay, hai tay vẫn như cũ ôm chặt khung ảnh trên ngực. Lúc Hứa Biên bước vào phòng liền nhìn thấy tình cảnh kia không khỏi âm thầm mỉm cười, nhẹ nhàng bước tới gỡ vòng tay của cậu, cẩn thận đem khung ảnh đặt lại trên tủ, trèo lên giường ôm cậu vào lồng ngực mình.

- Bảo bối. - Hứa Biên ghé miệng sát bên tai Từ Nhược Thiên, thều thào gọi cậu.

- Ừm. - Từ Nhược Thiên cựa quậy một chút, đầu dụi dụi vào hõm cổ Hứa Biên, hai tay trong vô thức ôm lấy thắt lưng anh, vẫn là chưa có tỉnh.

- Anh yêu em.

Người nọ trong giấc mộng nghe thấy thanh âm nam nhân kia nói yêu mình, còn có hôn nhẹ lên môi mình rất ôn nhu, không tự giác mỉm cười hạnh phúc, miệng he hé nói ra tâm tình của mình.

- Em cũng yêu anh.

Hứa Biên không phải không biết được người kia đang nói mớ, chỉ lắc đầu chịu thua, ngón tay nhẹ nhẹ vuốt ve đôi môi mềm mại của Từ Nhược Thiên, cúi đầu ngọt ngào hôn lấy.

Sáng sớm hôm sau, tỉnh dậy đã không thấy bóng dáng người bên cạnh, Từ Nhược Thiên tâm tình ảo não tràn trề, có cần giận đến mức bỏ mặc người ta vào sáng sớm như vậy không, cậu bỏ tức trách một tràng, cũng không muốn nhiều lời nữa, liền nhanh chóng vào phòng tắm vệ sinh cá nhân, chu đáo chuẩn bị một y phục vest ủi ngay ngắn rồi thay vào, bắt đầu xuất phát lên đường.

Buổi lễ tốt nghiệp hôm nay ở trường Đại học Mỹ Thuật vô cùng khoa trương, sinh viên năm cuối đều náo nhiệt tập trung đầy đủ ở sân trường nhận bằng tốt nghiệp, người người cười nói vui vẻ, kẻ lại không kiềm được xúc động mà ôm bạn học khóc nức nở, khiến Từ Nhược Thiên rất nhớ về những ngày tháng tuổi thơ của mình, không khỏi cảm động đến hốc mắt ướt đầm.

- Thầy! Chúng em ở đây này. - Phía trước là một cậu nam sinh mặc một áo choàng xanh, tay đang cầm bằng tốt nghiệp đang vẫy tay chào mình, Từ Nhược Thiên vui vẻ chạy tới, quả nhiên tất cả học trò cũ của mình đều tập trung đông đủ ở đây cả.

- Tiểu Bằng, em cao hơn có phải không, tốt nghiệp rồi liền chứng chạc hẳn ra nha.

- Thầy, chúng em nhớ thầy lắm, thầy dạo này thế nào, sống có ổn định không?

- Thầy a, bỏ mặc chúng ta không nói lời nào, hảo quá đáng.

Bị một đám học trò tụ tập vây quanh mình, Từ Nhượng Thiên choáng váng không biết đường nào mà lần, chỉ có cười cười lấy lệ an ủi bọn họ.

- Thực xin lỗi mọi người, thầy cũng đã có mặt ở đây rồi, mấy đứa nể mặt giúp thầy đi chứ.

Cả đám liền lén lút quay sang nhìn nhau cười, cậu nam sinh tên Tiểu Bằng kia phấn khích kéo lấy cánh tay Từ Nhượng Thiên, ánh mắt thâm độc nhìn bạn học nói.- Một lát sau khi thầy lên phát biểu xong, chúng em có một bất ngờ cho thầy đó a.

- Bất ngờ? - Từ Nhượng Thiên không rõ Tiểu Bằng đang muốn nói cái gì, ngờ ngác nhìn mọi người.

- Không sai không sai.

- Xem ra ở đây rất náo nhiệt nhỉ. - Ngay lúc mọi người còn đang say mê bàn tán, phía sau Từ Nhượng Thiên liền truyền đến một thanh âm quen thuộc, không nhận được tò mò xoay đầu lại, cư nhiên chính là Đặng Thiếu Đan.

- Anh Đan, anh như thế nào lại ở đây?

- Hắc... quên nói cho em biết, hiệu trưởng trường em là bạn học trung cấp của anh. - Đặng Thiếu Đan ôn nhu mỉm cười, nhẹ nhàng nói.

Thời điểm khi Đặng Thiếu Đan vừa nở nụ cười, không biết ở phía sau bao nhiêu cô gái đã đổ gục xuống đất, ánh mắt mê mê nhìn chăm chú vào anh, tò mò bước tới phía sau Từ Nhượng Thiên phấn khích nói.

- Thầy ơi, anh ấy thật dễ thương.

- Đúng vậy đúng vậy, em chưa bao giờ thấy ai lại có giọng nói dịu dàng thanh thoát như vậy cả.

- Cảm ơn mọi người. - Những lời khen ngợi kia đương nhiên Đặng Thiếu Đan hoàn toàn nghe thấy, liền khách khí cúi đầu, nở nụ cười tỏa nắng.

- Kyaaaa~. - Tiếp tục bị nụ cười chết người kia thu hút, các cô gái không khỏi thét lên một tiếng chói tai, thậm chí còn có người không nhận được mũi đã chảy hai hàng chất lỏng màu đỏ tươi.

Trong khi đó có một người lúc này đã nhìn từ rất lâu, từ trong đám đông trừng mắt nhìn một đám ở phía trước, ngẩng cao cằm nói.

- Các cô bị con sâu ăn hết não bộ rồi phải không? Theo như con mắt đại bàng của tôi thấy, vị tiên sinh này.... - Chậm rãi bước tới quan sát tỉ mỉ từ đầu tới chân Đặng Thiếu Đan, vừa lắc đầu vừa đánh lười chặc chặc hai tiếng, đắc ý nhắm hai mắt tuyên bố.

- Đây chính là sinh linh bé bỏng ông trời sinh ra để bị nam nhân thao, thị tẩm trên giường.

Lời còn chưa nói xong, phía sau đã bị một nhóm người hung hăng đánh vào đầu cô gái.

- Cậu mới chính là bị mấy cuốn truyện tranh boyslove ăn hết não đấy, đi chết đi.

Mặc dù biết những lời kia của học trò của mình chỉ là đùa giỡn, nhưng Từ Nhược Thiên không cách nào nhịn cười, quét mắt đánh

giá một lượt Đặng Thiếu Đan, bật cười thành tiếng.

- Anh đừng để ý làm gì, học trò của em tùy tiện quá thôi.

Đặng Thiếu Đan cũng không để ý nhiều lời nói của cô nàng lấm mép kia, chỉ ôn nhu đưa tay xoa đầu Từ Nhược Thiên.

- Được rồi, anh đi đây, một lát gặp lại.

Nhìn bóng lưng Đặng Thiếu Đan đã ly khai, Từ Nhược Thiên liền quay sang tặng cho mỗi người một cú đánh nhẹ vào đầu.

- Máy đùa giỏi lắm, dám làm thầy mất mặt trước mặt bạn bè có biết không hả?

- Xin lỗi thầy ạ, lần sau không dám nữa.- Hào a, phải rồi, Tân Bình em ấy không tới dự lễ tốt nghiệp sao? - Từ Nhược Thiên trong đầu nhớ ra điều gì, ngó nhìn xung quanh tìm kiếm thân ảnh của ai đó.

- A? Cái tên "mặt rỗ" kia hả thầy? Cậu ta có tới hay không ai muốn quan tâm chứ? - Nghe đến cái tên kia khiến mọi người ai nấy cũng trề môi không bắt cháp, vẻ mặt còn lộ vẻ khinh thường.

- Không được nói bậy.

- Chúng em chỉ nói sự thật a, cậu ta suốt ngày chỉ rui rủ một góc như một tên tự kỷ vậy a, giáo viên hỏi đến cũng không trả lời, rõ ràng khinh người nha. A, vừa nhắc Tào Tháo, Tào Tháo đã xuất hiện rồi.

- Từ Nhược Thiên nhìn theo ngón tay đang chỉ của học trò nương theo thân ảnh của nam sinh đang ngồi một góc ở băng ghế phía trước, thân người cao lớn cứ nhiên lại ngồi co ro thành một nhúm, đầu đang cúi thấp mân mê đọc hàng tá cuốn sách trên tay, thoát

nhìn xung quanh người nọ tựa như tỏa ra khí hào quang vô cùng đen tối. Từ Nhược Thiên chỉ biết thở dài, lắc đầu không nhắc đến nữa.

Vài phút sau tiếng trống bắt đầu lễ tốt nghiệp vang lên, Từ Nhược Thiên tranh thủ chuẩn bị bước lên sân khấu, nói vài câu về hoạt động của trường cùng lời chúc mừng đến các sinh viên năm cuối trước khi ra trường, còn có lời chúc và động viên các sinh viên năm nhất và năm hai, vân vân và mây mây, buổi lễ rất lâu sau đó mới kết thúc viên mãn.

Thời điểm Từ Nhược Thiên còn đang tìm kiếm đám học trò "lộn xộn" của mình, phía sau đột nhiên có người dùng băng đen che kín mắt cậu, hai cánh tay đột nhiên bị kéo đi ở nơi nào không rõ nguyên do, mà cho dù cậu có hỏi đối phương thế nào cũng không nghe thấy lời đáp lại, chỉ vang vọng bên tai vài tiếng cười khúc khích của một nhóm người, Từ Nhược Thiên liền lập tức nhận ra là đám học trò "học búa" kia.

Khi hai mắt rốt cuộc đã nhìn rõ ánh sáng, ngoài kinh ngạc ra Từ Nhược Thiên không thể nào miêu tả tâm trạng của mình ngay lúc này, trước mặt cậu là một dàn hoa hồng cùng bong bóng ở khắp nơi, xung quanh là đám học trò của mình không ngừng cười nói rôm rả.

- Cái này... - Từ Nhược Thiên dùng ánh mắt vừa kinh ngạc vừa hạnh phúc nhìn mọi người, muốn làm rõ chuyện gì đang xảy ra.

- Tặng em. - Phía trước Đặng Thiếu Đan tay cầm bó hoa bước tới, mỉm cười nhìn cậu.

Từ Nhược Thiên một bên lúng túng nhận lấy bó hoa xinh đẹp kia, ngượng ngùng ngẩng đầu nhìn đối phương, tròn xoe hai mắt nói.

- Những cái này, đều là anh làm sao?

- Hắc... Anh chỉ gom góp một chút ít thôi. Em có thích không? -
Đặng Thiếu Đan dè dặt lắc nhẹ đầu, đưa tay che miệng cười nói.

- Có a. Em thực sự rất thích. Cảm ơn anh.

- Ân? Đừng cảm ơn anh, anh không chịu trách nhiệm những cái này đâu.

- Vậy là ai? - Nghe người nọ nói không phải chính anh là người bày ra những chuyện này, thắc mắc cùng kinh ngạc Từ Nhược Thiên lên đến đỉnh điểm, tâm tình hồi hộp không thể nào tả nổi.

Đặng Thiếu Đan ôn nhu mỉm cười, né sang một bên tránh đường cho một nam nhân khác bước ra từ đám đông, nam nhân thân ảnh cao ráo diện một bộ vest màu xanh đen, tay lại cầm một bó hoa lớn che kín cả gương mặt chậm rãi bước tới phía trước cậu. Đám đông lúc này ngừng reo hò, tửm tửm cười nhìn tình cảnh lãng mạn như trong truyện tranh ngay trước mắt mình.- Hứa Biên? - Từ Nhược Thiên nheo mày, không biết phán đoán của mình có phải là sự thật hay không?

- Uy, em nói ra hết rồi thì ngạc nhiên cái gì nữa. - Hứa Biên nghe thấy người nọ gọi tên mình, liền chậm rãi hạ bó hoa xuống, biểu tình ủy khuất nhìn đối phương.

- Anh như thế nào lại...? - Từ Nhược Thiên vẫn còn chưa hết kinh ngạc, hai mắt nai tơ nhìn nam nhân trước mắt. Thế nhưng lời nói còn chưa kịp nói xong, người nọ đột nhiên quỳ một bên gối xuống

mặt đất, tay trái ôm bó hoa, tay phải rút ra từ túi quần lấy một hộp vuông màu đỏ, chiếc nhẫn kia một lần nữa xuất hiện.

- Từ Nhược Thiên, em có đồng ý lấy anh làm chồng một lần nữa không? - Gương mặt Hứa Biên so với ban nãy nghiêm túc hơn trước, lời nói phát ra đều xuất phát từ điểm chân thành nhất.

Lúc này xung quanh hò hét một trận náo nhiệt, Từ Nhược Thiên cảm động cúi đầu nhìn anh, vội vã đưa tay quệt nước mắt mình, gật đầu.

- Em đồng ý.

- Oa, thật tốt quá.

Mọi người ai nấy đều tung hô chúc mừng, Đặng Thiếu Đan đứng ở một bên cũng đắc ý mỉm cười, cùng mọi người vỗ tay chúc mừng hai người bọn họ.

Hứa Biên lúc này hạnh phúc đến rơi nước mắt, kích động đứng dậy khiêng người Từ Nhược Thiên lên, ôn nhu nói.

- Anh yêu em.

- Em cũng vậy. - Từ Nhược Thiên thuận tay ôm lấy cổ Hứa Biên, mỉm cười đáp lại anh, cả hai sau đó liền ôm lấy nhau, trao nhau nụ hôn nồng nhiệt nhất, vậy là điều cậu mong chờ từ rất lâu rồi cuộc cũng thành hiện thực, cậu hiện tại chỉ cảm thấy vô cùng hạnh phúc, tự hứa với bản thân sẽ dùng hết quãng đời còn lại để yêu thương nam nhân này, chăm sóc nam nhân này đến đầu bạc răng long.

Nhìn Từ Nhược Thiên hạnh phúc bên cạnh Hứa Biên, Đặng Thiếu Đan lúc này an tâm thở phào nhẹ nhõm, âm thầm xoay người

bước đi. Vậy ra đã là lần thứ hai chứng kiến người mình yêu nhất hạnh phúc bên cạnh người khác, Đặng Thiếu Đan bất đắc dĩ cười khổ, cho hai tay vào túi quần bước về phía sân trường.

Đột nhiên "bịch" một tiếng, vai bị ai đó vô ý đẩy mạnh một cái, Đặng Thiếu Đan biết mình vừa bất cẩn chạm phải một người đang trong tình trạng vội vã, cũng không trách mắng gì, tầm mắt chỉ hướng đến những cuốn sách kia đang rơi trên nền đất.

- Thực xin lỗi. - Người nọ cúi gầm mặt quỳ chân xuống nhặt lấy, bộ dạng nhìn qua có điểm kỳ quái, nhưng Đặng Thiếu Đan căn bản không để ý đến, ngược lại còn nhiệt tình cúi xuống phụ người nọ nhặt sách.

Không biết vô tình hay sơ ý, bàn tay hai người đột nhiên chạm vào nhau, người nọ kinh ngạc mở lớn hai mắt, đỏ mặt nhìn Đặng Thiếu Đan, sau đó khấn trương rút tay trở về, đưa tay kéo gọng mắt kính lên, chậm rãi đứng dậy.

- Lần sau cẩn thận một chút. - Đặng Thiếu Đan chỉ cười nhẹ, đứng dậy trả cho đối phương những cuốn sách trên tay, sau đó xoay người bước đi.

- Đợi... đợi một chút. - Người nọ nhìn thấy Đặng Thiếu Đan rời đi, trong lòng không hiểu sao cảm thấy có điểm mát mát, thanh âm dứt quãng gọi anh lại.

- Có chuyện gì? - Đặng Thiếu Đan dừng cước bộ, nhìn người nọ bộ dạng khép nép đứng trước mặt mình, thế nhưng người nọ mãi cúi thấp đầu, khiến anh không tài nào nhìn rõ mặt cậu, chỉ mỉm cười hỏi lại.

- Đã có chuyện gì?

- Cái kia... cái kia...

Nhìn đối phương mãi ấp úng không chịu mở lời, Đặng Thiếu Đan có chút khó hiểu, nam nhân trước mắt mình đây tuy rằng thân hình cao lớn, hơn anh đến nửa phân đầu, ngay cả giọng nói cũng vô cùng trầm thấp, thế nhưng lại vô cùng rụt rè nhút nhát, thoạt nhìn có chút đáng yêu.

- Đừng sợ, tôi không phải người xấu, cứ nói đi. - Bàn tay Đặng Thiếu Đan chạm lên vai người nọ, người nọ nhận thức được liền giật nảy mình một cái, run rẩy nhìn anh.

- Cảm ơn... cảm ơn anh.

- Không sao. Cậu tên là gì? - Thì ra người nọ là muốn cảm ơn mình, câu nói đơn giản thì ra đối với cậu lại khó khăn như vậy, Đặng Thiếu Đan nhu thuận bật cười, không hiểu sao lại muốn kết thân với đối phương.

Nam nhân có chút kinh ngạc ngẩng đầu nhìn anh, sau đó lại rất nhanh cúi thấp đầu, hai gò má nổi lên một tầng đỏ ửng. Mặc dù thời điểm người kia ngẩng đầu vô cùng hiếm hoi, thế nhưng Đặng Thiếu Đan có thể nhìn ra được đối phương gương mặt không hề như bao người khác, gương mặt nhiều rỗ tàn nhang, lại nổi rất nhiều mụn non, thế nhưng Đặng Thiếu Đan không cảm thấy sợ hãi hay chán ghét, bởi vì anh biết rõ, đây chính là lý do người nọ lại nhút nhát như vậy.

- Tôi.... Tôi là Tân Bình. Còn... còn...tên của anh? - Tân Bình lần đầu tiên trong đời lại có người có nụ cười thân thiện như vậy, thậm

chí còn tận tình giúp mình, không xa lánh mình, còn hỏi tên mình, khiến cậu không khỏi cảm thấy vô cùng hạnh phúc.

- Đặng Thiếu Đan. Nếu như cậu không phiền, có thể giúp tôi tham quan trường của cậu được không?

Nghe đến đây Tân Bình liền vui sướng ngẩng đầu dậy, nụ cười hạnh phúc lần đầu tiên xuất hiện trên gương mặt cậu, ấp a ấp úng nói.

- Được.... được chứ, tôi... tôi không phiền, tôi không phiền.

Nhìn đối phương kích động như vậy, Đặng Thiếu Đan thật phần kinh ngạc. Ngỡ rằng có phải hay không anh là kinh ngạc trước gương mặt xấu xí của mình, Tân Bình khổ sở tiếp tục cúi đầu, không dám hé răng một lời nào nữa, thực không ngờ, ngay lúc này có một bàn tay nhẹ nhàng xoa lấy tóc mình, cậu kinh ngạc đến mở to hai mắt.

- Cảm ơn cậu. Có thể ngẩng đầu lên được không, dù sao tôi cũng đã thấy gương mặt của cậu rồi, không cần phải sợ.

Tân Bình lưỡng lự một lúc, chậm rãi ngẩng đầu nhìn Đặng Thiếu Đan, không giống như người khác suốt ngày trêu chọc cậu, người này lại có thể mỉm cười với cậu, mà nụ cười kia thậm chí còn đẹp hơn cả thiên thần nữa.

- Tốt lắm. Chúng ta đi thôi. - Đặng Thiếu Đan ngẩng đầu nhìn nam nhân cao lớn đầy nhút nhát kia, không khỏi có chút bật cười, liền đẩy tay Tân Bình, cùng cậu tiến về dãy lớp của trường. Thế là từ đó trở đi, Tân Bình "mặt rỗ" của chúng ta cuối cùng cũng có

người bạn đầu tiên, nhưng là cậu không thể xem đối phương là bạn nữa, bởi vì cậu đã sợ ý cảm nắng anh mất rồi.

HOÀN